

Huban Asena Özkan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.09.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Huban Asena Özkan

Ben kimim;

Aslında sayıların, yılların hiç önemi yoktur ama geleneksel olmuş özgeçmiş tarihlerle yazmak. 1978 yılında Kahramanmaraş'ta dünyaya gözlerimi açtım. 1,5 yaşında Adana'ya yerleşip Adana kültürü ile büyüdüm ve öğrenim hayatım boyunca Adana'da kaldım. Adana kültürü ile büyüdüğüm için kendimi Adanalı olarak ifade ettim ve ben bir Adana kızıyım. Yazmaya olan tutkum ilkokul döneminde annemin şiir okumaya teşviki ile başladı. İlkokulda bütün özel günlerde şiir okuyanlar arasında ilk sırada ben vardım. Bu maceram daha sonra yazmaya dönüştü. Kalem tutmayı öğrenmemle birlikte günlük tutmaya da başladım. İlk şiirimi lisede okul duvarına yazmıştım. Tabi şimdi hatırlamıyorum bile ne yazdığımı. Günlük tutmak şiire, edebiyata ve sanata eğilimimi artırdı. 17 yaşında yerel bir radyoda Djlik yapmaya başladım. Radyonun büyüğü dünyası beni çok etkilemişti ve bu yönde hayaller kurmaya başladım. Bu hayaller sonrasında beni televizyon dünyası ile tanıştırdı. Adana'da yerel bir televizyon kanalında şiir programı yapmaya başladım. Evlendikten sonra şiire ve yazmaya bir süre ara verdim. Fakat bu hasret fazla uzun sürmedi. 2000'li yıllarda Kahramanmaraş Aksu TV de asistanlık ve Program sunuculuğuna yeniden başladım. Bunun yanı sıra Kahramanmaraş'ın yerel bir gazetesinde Genel Müdürlük görevini üstlendim. Şehir değişikliği sebebi ile tekrar memleketim Adana'ya döndüm ve Adana TV de çalışmaya başladım. Şiir programları yapmak benim için Edebiyat dünyasına açılan kapı oldu. Şiire olan aşkım biraz daha arttı bu sayede. Yazmak benim için kendimi ifade etme biçimi. Kalem ve kağıtsız bir hayat düşünemiyorum. Duygularımın mürekkep aracılığı ile sayfalara dökülmesi ayrı bir haz veriyor. Hali hazırda bir internet radyosunda Kalem İzi isimli programı yapıyorum ve şu anda sahnelenmek üzere olan bir çocuk oyununda başrol karakterini canlandırıyorum. Kendimi tam anlamıyla bir sanat kadını olarak ifade ediyor geri kalan yaşamım süresince kariyerimi Tiyatro, Radyo ve Edebiyat alanında tamamlamak istiyorum.

19 Mayıs'ın Dilindeki Meşale

Bir şafak söktü Samsun'un ufkunda
Mustafa Kemal'in adımları yaktı karanlığı.
Bir milletin yorgun nefesinde
Bir lider doğdu, bir ateş tutuştu
Her adım, bir özgürlük mısrası,
Her nefes, vatan toprağının şiiiri.
Bilirsin
En sert fırtınalar,
O'nun ellerinde bir meşaleye dönüştü.

Dağlar omzumuzda bir koşu parkuru,
Taşlar, Kurtuluş'un ilk antrenmanı.
"Bitmez!" dediler, biz bitirdik
Zirveye çıktığımızda gördük ki
En dik yokuş, Atatürk'ün bıraktığı izdi.
Ve o iz,
Bir milletin yeniden doğuşunun haritası.

Spor dediğin, sadece beden değil
Atamızın ruhuyla koşan bir maraton.
Koştuk, terledik, düştük,
Ama her kalkışımızda
O'nun bakışı bir ışık oldu.
Bilirsin
En yorgun bacaklar,
"Nutuk"un satırlarında zaferi taşır.

Şimdi bir meşale yükseliyor göğe
Işığı, Sakarya'da yıkanmış,
Dumlupınar'da pişmiş.
Gençlik dediğin,
Atatürk'ün ektiği tohum, yarının kökü.
Ve biz,
O kökleri sulayan ilk damla, ilk nefesiz.
Bilin ki
Bu ateş,
Sönmeyen bir yüreğin,
Bir liderin sonsuz mirasıdır!

Huban Asena Özkan

Acılarımı Satıyorum

Acılarımı Satıyorum
Pazar tezgahına acılarımı koydum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Boş pazar tezgahına ne koyarsam onu satıyorum
Acıları koyarsam acı sevenler dikiliyor karşıma
Mutluluk, umut koyarsam onları isteyen dikiliyor karşıma
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Zarar ediyorum bazen
En ucuzu çocukluk anılarım
Bazen gelişine gidiyor hayat kasamda para birikmeden
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Kar ettiğim zamanlarda oluyor
Küçük küçük karlarım, küçük sandığım büyük kaRarım
Hayatıma maya olan karlarım
Acılarımı satıyorum bu gün
En ucuzu çocukluk acılarım
Aklımda acılar ve yaşananlar dilimde patates soğan
Tepeleme görünüyor gözüme hayat
Tezgahım dolu dolu
Sonra ayıklıyorum çürükleri
Bağıra bağıra satıyorum acıları
En ucuzu çocukluk acılarım

Huban Asena Özkan

Acının Mucizesi

Bir çölde yürür gibiydim
Kumlar, her adımda kanayan ayak izlerimi sessizce yuttu.
Güneş, alnıma çiviler çaktı
Ve susuzluk, dilimde tuz kesen bir dua oldu.
"Daraldım!" dedim, sesim kayalara çarpıp
Bir çığlığa dönüştü:
"Kim duyar bu kırık sesi?"

Sonra biri çıktı geldi;
Gölgesi serin, nefesi ılık bir meltem.
Avucuma bir yıldız bıraktı:
*"Ben senin çektiğin acıların mükâfatıyım,
Çok daralmışsın duydum,
Beni sana Allah gönderdi,
Ben senin kabul olmuş duanım."*
Ve ekledi: "Sus artık,
Gözyaşlarınla suladığın kumlar
Bir vahaya gebe!"

İnanmadım önce
Ta ki toprağın altından fışkıran sular
Çölü mor sümbüllere boğana dek.
Her damla, bir yağmur gibi aktı
Ve kumlar, yeniden doğan bir nehrin
Şarkısını söyledi.

Şimdi soruyorum
Hangi yara, şifasızlığa mahkum?
Hangi dua, döküldüğü yerde kalmaz?
Biliyorum
En çatlak toprak, en derin köklere gebe
Ve en karanlık gece,
Şafağın sırrını taşır.

Ben ki çölün ortasında bir umuttum,
Şimdi vahanın ta kendisiyim!
Ve bilsin herkes;
Evrenin gönderdiği o meltem,
Sadece rüzgâr değil,
Çekilen her acının
Ebedi dönüşümü

Huban Asena Özkan

Acının Terzisi

Bir sonbahar yaprağıyım, düştüğüm yerden kalkmadım
Rüzgâr beni savurdu, köklerimi sökmedi.
"Acın geçti mi?" diye sorma,
Alistım demek daha kolay...
Çünkü unutmak, kendi mezarlığıımı kazmak gibi.

Senin bıraktığın izler, duvarda çatlak değil,
Bir tablo oldu
Her bakışımda renkleri solmayan.
"Gittiğin yolu özledim" demem,
Yolu özletmeyi özledim...
İhanetin, ayağıma dolanan sarmaşıktı;
Koparmadım, gölgesinde oturdum.

Zaman dediğin, bozuk bir plak
Aynı nakaratı çalıyor:
"Geçmedi, geçmedi..."
Ben ise iğneyi kendime batıran bir terziyim:
Dikişlerim, yaralarımı dikmiyor,
Acıyı giydiriyor tenime.

Şimdi,
Bir şehir kuruyorum sessizliğin üstüne
Caddeleri eski mektuplardan,
Işıkları sönmüş yıldızlardan.
"Gel" desen gelmem,
Yıldız tozu ile yazılmış
Yolları özlediğim için.

Huban Asena Özkan

Agresifmişim Ben

Agresifmişim ben öyle diyorlar
Hayır agresif değilim ben
Ne yapıyorsam yapayım
Küçük bir kızın çırpınışı onlar
Dipsiz karanlık bir kuyuda geçirmiş senelerini
Birazcık ışık gördüğünde, yardım için uzattığı eli
Sevgisizlikten kurumuş yüreğine
Serpecek bir avuç su istemesi
Ama haklısın sende görene açmalı insan yüreğini
Anlayana değil mi
Sıkıntılı bir yüreğe sahibim ben, hep zor olanı yaşadı
Kolay şeylere katlanmak gibi bir lüksü olmadı
İşte bu yüzden yüreğimin kan ağlaması
Azıcık ışık gördüğü zaman güneş açtı sanışı
Ama asla korkak değilim
Kaçınmam mutluluğum için risk almaktan
Büyüktür her zaman benim kavgam
Yabancı düşmanım yok ki, düşmanım benim çünkü
Kimseye haksızlık yapmadım,
Haksızlığın tanımını yapacak kadar, uğramışken haksızlık hayatıma
Hiç kaybetmemiş umudunu, hiç uslanmamış, hiç yaralanmamış gibi
Zarara uğrasam da bile bile lades dediğimden
Zordur işte benim kavgam
Kırık dökük, toplanmaya çalışarak
Her defasında bir yarasını sararak devam edişimden
Zordur işte benim kavgam

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ah Usta

Ah usta...!
Saplantı oldu bende intihar...!
Hani sana benzerken bahar...!
Bana benzerken sonbahar...!
Hani gece yarıları piç oluyorken,
Kağıdıma damlayan şiirler ölüyorken.

Ah usta...!
Ağlamak da yakışıyor bize gülmek kadar,
Yüreğimizden eksik ettiğimiz mutluluk kadar,
Sisli mazarine gömülmüş ömrümüzün,
Faili meçhul sözlerini yüklediğimiz şiirleri kadar,
Biraz rutubetli, biraz nemli,
Bir o kadar sarhoş.

Ah usta...!
Dumanlı kentin akşamları hep mi bizde uzar,
Hep mi bizde soğur,
Patavatsız sözlerin bıraktığı huzursuzluk kadar,
Hani gök gürlese sallanan,
Hani dalgası vursa denizin kıyıya martılarını ağlatan,
O mağrur duruşlu İstanbul kadar karanfil rengi günlerini yitirdiğimiz.

Ah usta...!
İki yabancısıyız samimiyetin
Öylesine telaşlı,
Öylesine tedirgin,
Gölgesine sığınmışız derdin.
Sen de yürek yıkık,
Ben de gönül viran,
İkimizde de dağ devrik,
Bir gün sana, bir gün bana,
Sevmeyi unutturmuş matem,
Yaşımız olmuş geçkin
Yağmur ağlarken ikimiz için.

Ahhhhh usta...!
Bak şiirler de solmuş yedi renk,
Şarkılar da kaybolmuş ahenk,
Ah usta...! Sönmüş sigaramız,
Bitmiş rakımız,
Altı üstü iki çift laf etmeden,
Parça parça özlemişiz bizden giden bizi,
Açık kitabın mısraların da okumadığımız,
En leylim gecesinde ölüme tutunmuş,
Devrik hislerimizin ömrü bu kadar kısıyken,
Yer çatlarken, gök ağlarken,
Karanlık içinde iğne ucu kadar ışık arıyorken.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Aile Olmak

Başın dara düşse birlik olunur
Sorunun ne ise çözüm bulunur
Can sağlığı olsun her şey hallolur
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Kanadın kırıktır eksik bir yanın
Ailen olmazsa yoktur limanın
Yok dünün bugünün meçhul yarının
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Sahip çıkmaz sana eş dost akraba
Gündüzler zindandır geceler kara
Hatırın sorulmaz bekleme boşa
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Gaflete düşer de kıymetin bilmez
Ne kadar değerli farkına varmaz
Düşersen yanında başkası olmaz
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Aile ne demek olmayana sor
Sıcacık bir yuva hep içinde kor
Sahipsiz kalmakta bu hayata zor
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Öksüz yetim derler senin adına
Sanki hançer saplar sözler canına
Sahipsizlik böyle işler kanına
Ne güzel nimettir Aile olmak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Aklın Kütüphanesi Ve Kalbin Kökleri

Bilirim ki en keskin savaş,
Bir kitabın cümleleriyle bir çocuğun fısıltısı arasında.
Aklımda kütüphaneler yanıyor
Her yanık sayfa, bir gerçeğin külü.
Kalbimse toprağın altında kök salmış,
Sessizce su arıyor.

Dedim "Düşünce, ateşe benzer; yakar, aydınlatır."
Ama alevler, rüzgârla savrulunca
Gölgeler büyüdü duvarlarımda.
Kalbimse bir nehir gibi
Taşları öyle yumuşak aşındırıyor ki
San ki acı, bir öğretmen değil
Yağmurun toprağa bıraktığı iz.

Bazen kitaplarımı yırtasım geliyor,
Harfler dökülsün diye avuçlarımdan.
Sonra anlıyorum
En katı gerçekler bile
Bir çiçeğin tomurcuğunda saklı.
Ve kalp, o tomurcukta açan
İlk bahar güneşi.

Zaman dediğin, bir terazi
Bir kefedeki mantık, diğerinde hasret.
Ben ki tartarken kendimi,
Dengenin ipine tutundum
Ve gördüm
En ağır şey, aklın taşıdığı değil
Kalbin taşımayı reddettiği.

Şimdi soruyorum
Hangi yara daha derin?
Beynime kazınan çiviler mi
Yoksa kalbime saplanan cam kırıkları mı?
Biliyorum, ikisi de kanatıyor
Ama biri öğretiyor, biri öğütüyor.

En zoru, bir ağaç olmak
Köklerinle toprağı kucaklarken
Dallarınla göğe uzanmak.
Ve Cemal SÜREYA'nın dediği gibi
"Yenilmek değil, iki dünyada birden
Var olmanın adıdır bu savaş."

Huban Asena Özkan

Alışmak

Geceye dokunan bir serin rüzgâr,
Susmuş bir kuşun kanadında yankı.
Ay, ince bir bıçak gibi keser gökyüzünü,
Yıldızlar titrek, Evren bir masal kadar eski.

Alışmak diyorlar, hangi yankının peşinde?
Bir kar tanesi gibi düşer hüznün sesi.
Hangi dağın yamacında saklanır ışık?
Karanlık, ellerime dökülen bir zifir.

Dert, ince bir dalın kırılışı gibi,
Hüzün, derin bir kuyunun dibindeki yankı.
Gözlerimde asılı kış gecesi,
Ay üşür, yıldızlar kırılır cam gibi.

Evren büyük, biz küçük zerreleriz,
Bir fırtınanın içindeki yaprak misali.
Zaman, bir hırsız; çalarken her şeyimizi,
Alışmak, ceplerimize bıraktığı tek teselli.

Hangi hayal unuttur yolunu bu yolda?
Hangi rüya, hangi uyku siler izi?
Bir denizin ortasında batık bir gemi gibi,
Alışmak, kimsesizliğin en ağır türküsü.

Bir martının kanadında unutulmuş bir şehir,
Kırık aynalarda kaybolur yüzümüz.
Ve alışırız; tıpkı bir dağın sessizliğine,
Tıpkı rüzgârın sırtındaki göçebe bir iz gibi.

Şimdi yıldızlara dokunuyorum usulca,
Karanlık, avuçlarımda birikmiş.
Alışmak, diyorum; bir kış masalı belki de,
Karanlıkta usulca solan bir yıldızmış.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Altın Yürekler

Bir kuruşun üstünde paslanmış bir gülümseme,
Yokluğun avucunda eriyen mum alevi .
Varlık dediğin cam vitrinlerde sergilenen boşluk
Parlak ama içi kof,
Dokunsan kırılacak.

Bir dilenci gecenin köşesinde titredi
Cebinde üç madeni para,
Ama yüreğinde bin hasret.
Bir çocuk koştu yanına elma dilimi uzattı,
"Al" dedi, "üşüme artık!"
O an, dünya altından daha ağır
Bir sevgiyle ısındı.

Para, saatlerin tıkr tıkr saydığı bir yalan
Zamanı satın alabilir mi?
Gözyaşını siler mi?
Ama sevgi, nehrin taşıdığı çakıl taşı
Yuvarlanır aşınır ama hep aynı kalır.

Bir adam, ekmek parası için didinirken,
Karısının gülüşüne sakladı yorgunluğunu
"Yeter ki sen mutlu ol,"dedi,
Bir ömür boyu sessizce.

En değerli maden, insan yüreğidir
Ne altın ne gümüş,
Sadece sevgiden oluşmuş.
Yokluk seni eksiltmez,
Çünkü senin hazinen,
Bir bakışla filizlenen
O insanlık tohumu

Huban Asena Özkan

Annemin Gölgesinde Bir Çocuk

Bir dere kenarında başladı hikâyem
Annesinin kollarında bir bebek,
Ellerinde zehirli bir dua.
"İntihar mı, terk mi?" diye sormadım,
Çünkü yara, sorudan derindi.
Avuçlarımda madeni paraların dağladığı izler,
Tavanda sallanan bir çocuğun sessiz çığlığı
"Ben senin acının mirası mıyım?"

Gölgen sardı her yanıma,
Sevgi dediğin, bir bıçak sırtıydı.
Saçlarımı okşarken tırnaklarınla çizerdin,
"İyi ki doğurdum!" derken,
Doğurduğun her kelime bir diken oldu.
Ve ben,
O dikenlerin üstünde dans etmeyi öğrendim
Kanayan ayak izlerimle.

Anneler Günü geldiğinde,
Çiçekler yerine köklerimi suluyorum:
Varlığın bir fırtınaysa,
Yokluğun en güzel mavi gökyüzü.
Çünkü biliyorum;
En sert rüzgârlar bile
Bir gün diner
Ve
Geride sadece kendi sesini bırakır.

Şimdi haykırıyorum
Ben ki toprağa düşen bir tohumdum,
Kendi yağmurlarımı yağdırdım!
Bugün Anneler Günü
Kendime anne olduğum gün.
Ve bilsin dünya;
En büyük zafer,
Kırık bir kalbi kendi elleriyle tamir edenindir.

Huban Asena Özkan

Annemin İntiharı

Yıl 1978 günlerden Salı,
Elbistan'da kaldı, bir çocuk akıllı
Bir hikayesi vardı, yürek dağlayan
Anlatsam mı dostlar, annemin intiharı.
Kucağında bebeği, geldi Ceyhan yanına
Geçti elma ağaçları, vardı suyun gözüne
Bir ışıldayan suya baktı, bir bebeğin yüzüne
Hadî dedi, meleşim gidelim gökyüzüne
Kararını vermişti, bu dünya onlara dar
Kaynana, kayınbaba bir de kocası olacak hıyar
Eziyetin alası, çekti kahır demeden
Kocasının son yaptığı, yüreğe işlemeden
Rahat mı durur, şu Maraş'ın erkeği
Eve gelince eşkiya, dışarda süt dökmüş kedi
Oya işler kadın, süt parası bebeğe
Bakmaz deyus evine, umurunda mı evladı
Tak etmişti canına, dönmez baba evine
Tek çaresi vardı, gitti Ceyhan gözüne
Fark etti bir komşusu, eyvah bu kadın deli
Koştı yetişti, atacaktı kendini
Etme Emine dedi, bak şu bebeğin yüzüne
Kendinden vazgeçtin, bu masumun suçu ne
Bir hesabı kaldı, annemin Elbistan'da
Kucağında Asena, döndü gitti komşuya
Ahtım olsun annem, sözüm var sana
Bir gün elbet ben gideceğim
Ceyhan gözü denen, o uğursuz ırmağa
Yarım kalan hesabın sorulacak, gam etme sen kendine.
Şükür ki hayattasın, sen benim can parçamsın
Başımın tacı, gönlümün sultanısın
Rabbim senin yokluğunu bana asla yaşatmasın.
Tatlı canım versem bir damla sütün etmem
Helal et sen kızına hakkını ödeyemem

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Artık Bu Yaştan Sonra

Bu çelikleşmiş yılların ağır halkalarını taşıırken omzumda,
Biri beni yanlış mı anladı diye kırk kere düşünmekten vazgeçtim artık,
Anlasın ya da anlamasın,
O karanlık labirentte kaybolan kendi sesidir,
Ben, rüzgârın savurduğu bir toz tanesi gibi,
Yoluma devam ediyorum sakın.

Küstü mü, suratını mı astı, içine mi kapandı
Merak etmek modası geçti,
Duvarlarını ördüyse eğer,
O duvarların ardında yalnız kendi gölgesiyle boğuşsun,
Bana gelince;
Gökyüzü kadar geniş, deniz kadar soğuk bir rahatlık sardı içimi,
Her kapının kendi anahtarı vardır,
Kilitli kalmayı seçen, çürüsün orada.

Konuşmak mı istemiyor, sözcüklerini zehirli dikenler gibi saklıyor mu?
Hiç mühim değil,
Zira benim dilim artık suskunluğun kudretini öğrendi,
Boş lafların çölünde susuzluktan kıvranmak yerine, kendi vahamda dinleniyorum,
Sessizliğin çığlığı, yapay nezaketlerin bütün yaldızını söker atar.

Artık tamamen çizgim bu;
Kırılmış camlar gibi keskin, beton gibi katı,
Kimsenin iç dünyasının harabelerinde gezintiye çıkmak niyetim yok,
Gereksiz ışıklar saçarak yolumu kaybetmekten usandım,
Kendi karanlığım aydınlığım oldu,
Sınırlarımı çizdim,
kan kırmızısı bir kalemle, yakar çiğneyeni.

Kafam kaldırmıyor artık oyunları,
Maskeleri, rolleri, piş pişlemeleri,
İnsan denen karmaşık yaratığı avutmak,
Tamir etmek, onarmak benim görevim değil,
Yorgunluğum dağlardan ağır,
Bir ömür sırtlanıp taşıdığım sahte sorumlulukların yükü,
Şimdi sırtımı dönüyorum beklentilere,
Yalnız kendi rüzgârımın sesini dinliyorum.

Yorulдум, evet,
Çelik halatlarım koptu, küller içinde kaldı sabrımın son kalesi,
Ama bu yorgunluk bir uyanışın habercisi,
Çürüyen her şeyi yakıp yıkmak için,
Küllerimden, bu sefer başkasına değil,
Kendi tahtımı kuracak bir titan gibi doğruluyorum,
Artık bu yaştan sonra modum
Yalnız, dik, ve kendi ateşimle yanan bir dağ gibiyim!

Huban Asena Özkan

Asıl Hüzün

Bir sonbahar yaprağıydım, aynanın karşısında düşen.
Yaşımın sayısı, avuçlarımdaki çizgilerde taşı.
Yarına ertelenmiş her kahkaha, çatlak bir saksıya ekilen tohumdu;
Filizlense bile, kökleri taş duvarlara çarparak kırıldı.
Her parça, bir çocukluğun kemiklerinde biriken sessiz çığlık.

Çocukluğum, cam bir fanusta donmuş bir balığın,
Yağmur yağdıkça sallanan ama asla ıslanmayan yalnızlığıydı.
Camin ardından seyrettiğim gökkuşağı,
Bir yalan kadar renkli ve erişilmezdi.
Büyümek dedikleri, başkasının ayakkabılarını giymekti
Ayağım sığıdı ama topuklarım kanayarak yürüdü taşlı yollarda.
Kan izlerim, kaybolmuş bir haritanın işaretleri gibi,
Unutulmuş patikalara dönüştü.

Gençliğim, biletini kaybetmiş bir yolcunun
İstasyonda saatler geri sayarken raylarda eriyen dumanıydı.
Trenler geçti, istasyon boşaldı;
Ben ise bir valiz gibi açılıp saçıldım.
İçimdeki "keşke"ler, istasyon banklarında çürüyen portakal kabukları...
Aşk, bileğime taktığım yıldızlı bir bileklikti
Güneş doğunca sönen fosfor izlerinden geriye kalan
Bir avuç kül ve bir "keşke"ydi sadece.
Küllerimi savuran rüzgâr,
Bir daha asla tutuşmayacak bir ateşin son nefesi idi.

Şimdi saçlarıma düşen her beyaz tel,
Pişmanlık değil; yarıda kesilmiş bir cümlemin son noktası.
Her biri, bir mevsimin kapağı kapanmamış defteri.
Bedenim yaş alırken, aynadaki kadın soruyor:
"Kaç mevsimi rüyaların kıyısında çürüttüm?
Kaç tanesini köklerime gizledim?
Neden her ilkbahar, bir cenaze töreni gibi
Toprağa düşen yapraklarla başlıyor?"

Gölgeler, geçmişin büyümeyi reddeden çocukları
Avuçlarımda ağlıyorlar, tırnaklarımda kan izleri bırakarak.
Her çığlık, bir duvar saatinin sarkacı gibi
Zamanı döve döve ilerletiyor.
Zamanın kumları avuç avuç kayarken,
Kum saati, dökülenleri unutulmuş bir defterin
Solmuş sayfalarına yazıyor
"Her tanesi bir 'şimdi'nin ağırlığıydı,
Ama sen 'dün'ün çuvalını sırtında taşıdın,
'Yarın'ı ise bir dilenci gibi kapına bıraktın."

Ve asıl hüzün, yaşın kadar yaşayamadığını
Anladığında başlar:
Bir çocuk uykuya dalıp,
Beyaz saçlarla uyandığında

Yastığında biriken küller,
Ve artık asla geri gelmeyecek olan,
Çocukluğunun kemikleridir.
Bir kum saati gibi avuçlarından akarken
Ve sen,
Ellerini yıkadığın lavaboda
Kendi yüzünü tanıyamadığında.

Şimdi aynada büyüyen çatlak,
Bir nehir gibi ikiye böldü yüzümü
Yarısı çocuk, yarısı yaşlı kadın.
"Hüzün," dedim, "bir aynanın içinde
Kaybolmuş iki insanın sessiz çığılığı
Biri 'neden' diye sorar,
Diğeri 'belki' diye yanıtlar.
İkisi de susar sonunda;
Kırık camlar gibi...
Biri geçmişe,
Diğeri geleceğe bakarak...
Arada kalan benim,
'Şimdi'nin keskin kenarında kanayan."

Huban Asena Özkan

Aşk Zirvedir

Aşk inanılmaz bir temizleme unsurudur. Muhabbet duyulan kişinin durumu ne kadar vahim olursa olsun, seven kişi her şeyi ve tüm olumsuzlukları kolayca kabul edebilir. Ayrıca her zorluğa göğüs germeye hazırdır. İçinde bilinmedik bir kuvvet sürükler, bilinmeyen bir güç hazır hissettirir onu olumsuzluklara karşı savaşmaya. Dünya toz pembedir artık ve o dünyanın yıkılmasına asla müsaade etmeyecek, müdahale halinde bir canavara dönüşebilecektir kişi. Sevgi temizler kişiyi. Yürek masumlaşır, çocuklaştırır bireyleri. Aşkın sıcaklığı öyle bir şeydir ki, karşısındakini içten içe eritir, kalıba döker ve onu yavaş yavaş şekillendirir. Mutluluğun resminin döndüğü bir ekran belirir insanın zihninde. Bazen yağmur altında Islak ayakları ile yürüyen bir adamdır aşk, bazen denize dalıp çıkan bir martı. Kimi zaman ulaşamadığın, Zirvedeki yıldızındır aşk, kimi zaman avuçlarının arasında sıcacık bir gülen yüzdür. Varlıkla yokluk arası bir şeydir. Hayatta hiçbir şey sebepsiz değildir elbet. Hayatımızda olup biten her şeyin kişisel yazgımızda bir yeri, bir rolü vardır. Hayatın bir deniz olduğunu düşünürsek bu gibi olaylarda o denizin dalgalanmalarıdır işte. Ve dalgalanmayan hiçbir deniz yoktur ki ölü deniz bile olsa. Peki aşkın bir ölçüsü var mıdır? Nasıl ölçeriz aşkı? Bu konuda herkes farklı düşünür. Kimine göre yoktur aşkın ölçüsü, kimine göre ki çoğunluk günümüzde cüzdana eşdeğerdir. Aslında kanaatimce vardır elbet aşkın bir ölçüsü. Nasıl ölçeriz aşkı anlatayım, dilim döndüğü, kalemim yettiğince. Yani bence. Birini seversin, öyle çok seversin ki, onun öncesi ve sonrası yoktur. Aşk deyince aklına ilk o gelir. En çok onun için kontrolden çıkmışsındır ve en çok onun için türlü saçmalıklar yapmışsındır. Bazen onun sevgisi, ona verdiği değer rehberlik eder sana. Onunla ölçer onunla tartarsın her şeyi. En tepededir o, zirvedir ve sen zirveye oynarsın. Yani demem O ki: Aşk her zaman yeni değildir. Sil baştan hiç değildir. Aşkın ölçüsü "ZİRVE"dir. Zirvedeki Aşktır.

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Aşkın Dönüşmeyen İzi

Bazen seni düşünüyorum
Bir gölgenin ışığı nasıl tamamladığı gibi
Keskin bir sessizlikle doluyor aralar,
Ve ben, o boşluğu kelimelerle doldurmak yerine
Sana dokunmanın ritmini öğreniyorum.

Mesela, dudakların arasındaki o ilk suskunluk
Sonbahar yaprağı gibi kıvrılıp kitabıma düştü,
Her dokunuşta titriyor
Ve uçuyor, rüzgârın sırtında taşınan bir türkü gibi.
Biliyor musun?
Yaprak bile solsa
Damarları hep seni hatırlatıyor.

Belki de aşk, bir nehrin kıvrılarak aktığı yerde
Kayalıkları öpen bir dalga
Zamanı yavaşlatan, anları bir çiçeğe dönüştüren.
Sen gülümsediğinde, sular ışıldayan bir aynaya dönüşüyor
Ve ben, o aynada biriken yansımanı
Bir ömür boyu saklamak istiyorum.

Bazı geceler, tenimde gezindiğin izler
Haritada kaybolmuş birer nehir yatağı değil,
Bir çınarın kabuğuna işlenmiş halkalar.
Bedenim, senin dokunuşunla büyüyen bir orman
Ve her iz, köklerin toprağa uzanan hikâyesini anlatıyor:
Kuruyan her dal, yeni bir filizin sözünü taşır.

Parmağını şakaklarıma değdirdiğinde
İçimde bir bahçe büyüyor, çiçekleri damarlarıma
Kokusu saçlarıma sinmiş.
Sen o bahçede kaybolduğumda bulduğum ilk pınarsın
Berrak, derin, ama her damlası
Bir başka hayatın kapısını aralayan.

Seni sevmek, gökyüzüne uzanan bir kök gibi
Sessiz, inatçı, dipsiz.
Ama her saniyede anlıyorum ki
Yükselmek dediğin, sadece toprağa sımsıkı tutunmak
Ve dalları göğe değil,
Özlemin dikenli yolunda çıplak ayakla yürümeyi seçmek.

Huban Asena Özkan

Aşkın Kırık Camlarından Sızan Hüzünü

Bir akşam üstü, güneşin son ışıklarıyla yıkanmış bir odada,
Senin gözbebeklerinde kaybolan sözcüklerimi aradım.
Belki de aşk, tam o kaybolduğum yerde başladı,
Çünkü ben suskunluğumu bir şarkı gibi söyledim, sen ise dinlemedin

O akşam, rakı şişesinin dibinde kaybolmuş gülüşlerimizle başladı her şey
Benin dudaklarımda asılı kalan sözler, senin avuçlarında eriyen zaman,
Ve aramıza gerilen o incecik sessizlik, çatladıkça içinden sevginin sızısı damlayan.

Meşk dediğin, ellerimizin arasından süzülen kumdu, ne tutabildik ne de bırakabildik .
Çünkü her tanesi bir anıydı
Senin dudaklarında kalan rakı izi, benim parmaklarımdaki mürekkep ,
Ve aramızda gerilen o sesiz ağ, yaktı içimizi

Gecenin ortasında, bir deniz gibi kabaran yalnızlığımı
Kıyıya vuran iki balık gibi avuçladım.
Sen solungacında tutkunun tuzunu taşıdın,
Ben pullarımda üzüntünün sarsıntısını.

Meşk dediğin, kâğıda dökülmüş bir yara iziydi aslında
Kalemle değil, yüreğimden sızan kanla yazıldı her mısra,
Senin gözbebeklerinde okuduğum şiirler, benim çenemde kilitlenen sorular,
Sonra her suskun an, bir cam parçası gibi battı içimize...

Kırgınlık, bir ressamın paletinde karışan renkler gibiydi.
Sen maviyi çaldın ben siyahı
Ve boyadıkça duvarlarımızı,
Çerçeverimiz daraldı sığmaz olduk içine

Karanlığın ortasında, denize benzeyen bir masada buldum seni
Saçlarının dalgalarında boğulan sorularım, ellerimde gözlerimin can kırıkları,
Aslında aşk, bir martının kanadında taşınan çığlıktı,
Düştüğü yerde, kumların üstünde, iki bedeni birbirine gömen...

Kırgınlıklarımız, bir sarmaşık gibi sardı içimizi
Ben susarak büyüttüm yapraklarımı, sen konuştukça budadın,
Ta ki yaprakları sararana, gölgesi geceyi yutana dek...
Ve muhabbet dediğimiz o kırık çeneler,
Artık birbirinin dilini değil, acıyı çiğniyordu...

Hüznüm bir duvar saatinin tik taklarına karıştı,
Sen o sesleri yastının altına biriktirdin
Ben zamanın içinde eriyen mum gibi döküldüm sıcaklığına
Sonra katılaştım gecenin soğukluğunda

Şimdi aynı evin içinde iki ayrı odadayız
Gölgelerimiz birbirine deydigi anda yok oluyor,
Ben sustum için değil, suskunluğumu taşıdığım için ağırım,
Sen konuştuğum için değil, sözlerim boşluğa düştüğü için hafif
Ve aşk ikimizin arasında sallanan bir salıncak
Birisini itiklerse öteki düşecek.

Huban Asena Özkan

Ateşin Dilindeki Kırıntı

Bir harf düştü yüreğime,
Kıvılcım oldu.
Sonra sözcükler,
Demir dövülür gibi çarptı vicdana
Her vuruşta,
Küllerinden doğan bir dil yarattım.

Cümleler, kor halinde aktı damarlarıma,
Yanık izleri bırakarak.
"Sevgi" dedim, dökümhanede şekillendi;
"Özlem" dedim, ateşin gözünden süzüldü.
Ve her "keşke",
Paslanmış bir zincir gibi
Boynumda sallandı...

Ufak bir söz kırıntısıydı başlangıç,
Kuru yapraklar arasında kaybolmuş.
Ama dokunduğumda,
Tüm ormanı yaktı.
Şimdi,
Kül ve duman arasında arıyorum o kırıntıyı:
Belki de yoktu,
Belki de
Ben, kendi yangınımın ilk kıvılcımıyım.

Ama şimdi biliyorum:
Ateşte sınanan her söz,
Bir mücevher gibi parlıyor
Yüreğin kuyumcusunda.
Ve ben,
Küllerimden kalan o tek pırıltıyı
Aldım ve alnıma taktım
Çünkü susmak,
En büyük ihanet

Huban Asena Özkan

Ateşin Şahadeti

Biri kibrit çaktı, "Yan!" dedi,
Alevler sığırdı tenime...
Ama ben,
Küllerin içinden doğan bir yangındım,
Yakılan değil, yakıcı olan.
Gülümsedim: "Beni ateşle korkutamazsın,
Çünkü ben, ateşin anasıyım."

Karanlık diye üstüme atılan her odun,
Kendi ışığını besledi.
Biri "Söneceksin!" diye üfledi,
Oysa her nefes,
Koruma can veren bir rüzgâr oldu.
Alevlerim, gökyüzüne yazılan bir meydan okuma—
"Söndürmek mi? Önce kendi gölgeni yak!"

Yıldırımlar düşsün üstüme,
Volkanlar kusarsa öfkesini...
Ben,
Yerin altında kaynayan magma gibiyim:
Dokunan erir,
Korkan yanar.
Çünkü ateş, sadece yok etmez,
Arındırır, dönüştürür, yeniden var eder.

Biliyor musun?
Beni yakamazsın,
Çünkü ben, ateşin ta kendisiyim
Doğduğum günden beri
Kendi közümde piştim,
Kendi alevlerimle büyüdüm.
Ve şimdi,
Bir mum değil,
Sönmeyen bir şafakım:
Yaktığım her şey,
Işığımın bedelidir!

Huban Asena Özkan

Ayın Karanlık Yüzündeki Çiçek

Bir gece çiçeğiyim, ay ışığında açan
Gündüzün kör eden parlaklığından kaçan.
Köklerim, yeraltı nehirlerinin gizli şarkıyla beslenir
Yapraklarım karanlığın ipek dokumalarıyla örtülü
Sen bir kartalsın güneşin tacını takan
Kanat vuruşlarıyla dağıtırsın bulutları
Ama ben mağranın dilinde saklanan
Bir şarkı gibiyim
Damlaya damlaya şekillenmiş
Sessizliğin heykeli

Aşk iki zıt mevimin buluşmasıdır belki
Sen yazın kavurucu tarlası
Ben kışın buzla örülü gölü
Dokunduğumuzda bahar oluruz
Gökyüzüne yazılan bir el yazısı

Kader bir yapoz değil
Kırık bir aynanın parçalarıdır
Her biri başka bir hikâyeyi yansıtır
Birleştirmek istesen de
Keskin kenarları elini kanatır.
Bırak dağınık kalsın
Her parça kendi güzelliğini taşıyın

Ve işte
Karanlıkta açan çiçek
Ayın gizli bahçesinde boy verdi
Kartal geceye bir tüy bıraktı
Buzlar şafakla eridi
Aşk
İki zıt mevsimin birbirini tamamladığı
O anlık bahardır
Ve biz
O baharda bir ömür yaşadık.

Huban Asena Özkan

Ayna Kırıklarıyla Konuşmak

Aynanın kırık kenarında bir gölge, benimle dertleşir,
Her bir cam parçası, unuttuğum bir ânın izini taşır.
Elimde tozlu bir çerçeve, içinde dağılmış bir yüz,
Kimdi o, diye sorarım, geceye sızan bir söz.
Kırıklar fısıldar usulca, eski bir şarkının nakaratını,
Her notada bir yara, her yarada bir unutulmuş hatıra.
Bakışlarım camda kaybolur, bir aynada iki yabancı,
Biri ben, biri o eski ben, kaybolmuş bir sabahın yangını.

Bir mendil gibi katlanmış hayaller, aynanın dibinde uyur,
Her kıvrımında bir bahar, her lekesinde bir hüznün durur.
Dokunsam dağılacak, bilirim, o narin kumaşın öyküsü,
Bir sevda, bir veda, bir de asla söylenmemiş özrü.
Ayna der ki: "Bak, hâlâ kanıyor o eski yeminler,"
Her kırıkta bir söz, her sözde bir terk edilmiş haber.
Ellerimle toplarım camları, belki birleşir bir gün,
Ama her parça başka bir ben, başka bir hayatın düzeni.

Kırıkların arasında bir damla, usulca süzülür geceye,
Bir gözyaşı mı, yoksa bir yağmur mu, düşer eski bir heceye.
Söylenmemiş sözler birikir, aynanın tozlu yüzünde,
Her bir kelime bir zincir, her zincir bir eski özlemde.
"Affet!" derim kendime, ama ayna susturur beni,
Gösterir solmuş bir gülüşü, bir de unutulmuş bir beni.
Camın keskin kenarında, bir gerçek kanar usulca,
Kendimle konuşmak, bir ömrü tartıya koymaktır aslında.

Aynanın kırıkları anlatır, bir sepet dolusu suskunluğu,
Her parça bir anı taşır, her anı bir eski uykusuzluğu.
Bir gömlek gibi buruşmuş, bir ömrün katlanmış hâli,
Yakasından bir vedanın izi, cebinde bir yarım kalmış âhı.
Zaman üfler tozları, dağıtır aynanın eski yüzünü,
Ama unutmaz kalbim, o kırıkların her bir sözünü.
Sormam kendime artık, niye bu kadar yorgunum,
Aynada bir ben var, o ben ki, hâlâ bir umut yolcusu.

Kırık aynalar yalan bilmez, sadece gerçeği keser,
Her cam parçası bir ayna, her ayna bir eski keder.
Bakıyorum gözlerime, o gözler ki nice yollar yürüdü,
Sevdalar, ihanetler, hayaller; hepsi bir bir göründü.
"Unut!" der ayna, ama kalbim inatla hatırlar,
Her kırıkta bir martı, her martıda bir deniz saklar.
Kendi ellerimle toplarım, dağılan o eski beni,
Aynada bir yansıma değil, bir ömrün sessiz gerçeği.

Bir akşam, perdeleri çekip, aynanın karşısına oturdum,
Kırıkların arasında aradım, kaybolmuş bir sabahı buludum.
Her cam parçası bir hikâye, her hikâye bir eski haber,
Bir çocuk gülüşü, bir ilk dans, bir de yarım kalmış keder.

Ayna fısıldar usulca: "Hâlâ bir ışık var içinde,"
Kırıkların ötesinde bir ben, bir umut, bir sevda hecesinde.
Ellerimle onarırım belki, kalbin buruşmuş kumaşını,
Zamanın tozlu sepetinde bulurum yeniden bir başlangıcı

Ayna kırıklarıyla konuşmak, bir ömürle barışmaktır,
Her cam parçası bir yara, her yara bir gerçektir.
Dağılsam da, toplansam da, ben hep ben olarak kalırım,
Kırıkların arasında, bir umutla yeniden başlarım.
Elimde son bir cam parçası, bir yansıma, bir son haber,
Kendi gözlerime bakarım, içimde bir bahar,
Ayna susar artık, ben kendimle kucaklaşıyorum,
Ve bir sabah, kırıkların ötesinde, yeniden doğarım.

Huban Asena Özkan

Aynasız Yolculuk

Bir sabah uyandım,
Ve yüzüm yoktu aynada.
Cam değil, boşluk bakıyordu bana
Sanki içim oyulmuş da
Geriye sadece yankı kalmış.
Kendimle tanışamadım o gün.

Sokağa çıktım, herkesin gölgesi vardı,
Benimkisi beni takip etmiyordu.
Adım soruldu sustum.
Sesim tanımadı beni,
Dilimin ucunda başka bir hayat duruyordu.
Kime döndüysem yabancıydı,
Çünkü ben de onlara yabancıydım.

Bir duvarda cam aradım
Sadece çatlak fayanslar buldum.
Her çatlak, bir geçmişimin izi
Babamın gidişi, annemin susuşu,
Diğerlerinin "kimdin sen?" bakışı.
Kırıkların toplamı,
Benim tarifimdi artık.

Gece oldu, lambalar yanmadı içimde.
Yüzsüz bir suret oldum loşlukta.
Kendi hayalimden medet umdum.
Gölgelerle konuşurken fark ettim
Yüzüm yoktu çünkü
İçimde hiç kimse kalmamıştı.

Şimdi eski bir vitrinde,
Çerçevesiz bir ayna gibi duruyorum.
Bakan kendini göremiyor
Ama beni görüyor belki.
Bir yüz değil bu,
Ama bir uyarı
Kaybolmak için yüzünü yitirmek yetiyor.

Huban Asena Özkan

Ayrılık

Derdimi söylemem hiçbir alime
Gökler ağladı bak garip halime
Sensizlik sancılı doğdu elime
Yüreğime acı saldı ayrılık

Yoldaş oldu bana yürek yangını
Şiirlerim de hep gönül dargını
Gece mi gündüz mü bilmem farkını
Aklımı başımdan aldı ayrılık

Sahte gülücükler saçan yüzüne
Seviyorum derken baktın gözüme
Nasıl da inandım yalan sözüne
Senden bir hatıra kaldı ayrılık

Kadehler bir dolar boşalır şimdi
Meyhaneler uğrak mekânım şimdi
Söyle o yeminler sözler kimindi
Bilmeden gerçeğim oldu ayrılık

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ayrılık Senfonisi

Sessiz bir limanda, yelkeni kırılmış bir gemi gibi duruyorum,
Rüzgarın taşıdığı anılar kulağımda yankılanıyor.
Bir zamanlar sevdâ ile atan kalbim,
Şimdi suskun,
Gözlerinle ısınan dünyam, artık çok uzak.

Sana dokunduğum son gece,
Ayuçlarımdan kayıp giden bir zaman gibi,
Tutmak istedim ama ellerim bomboş kaldı.
Hatıraların raflarda unutulmuş bir kitap gibi duruyor,
Sayfaları sararmış, ama hala okunuyor.

Rüyalarımda seni arıyorum,
Sokaklarda, kalabalıkların içinde,
Ama her sabah yalnızlıkla uyanıyorum.
Sensizlik, içimde yankılanan boş bir oda gibi,
Duvarlarıma çarpan sessiz sorularla dolu.

Zaman geçtikçe hatıralar solacak mı,
Yoksa içimde her gün yeniden mi doğacak?
Gözlerin bir başkasına bakarken,
Benim adımları hala fısıldar mı dudakların?

Bir gün yollarımız kesişirse yeniden,
Kalbimde açılan boşluk tamamlanır mı?
Yoksa biz,
Hep yarım kalmaya yazılmış bir hikayenin,
En güzel ama en acı yerinde mi donduk kaldık?

Ayrılığın soğuk nefesi ciğerlerimde,
Her adımda biraz daha uzaklaşıyoruz birbirimizden,
Ama biliyorum, bu ayrılık bir veda değil,
Sonsuz bir sessizlik,
Çünkü bazı aşklar
Sadece yarım kaldığında efsaneleşir.

Huban Asena Özkan

Babama İthafen

Kız çocuklarının kahramanıdır
Hayatına anlam katan adamdır
Yokluğu içinde büyük yaradır
Aile başında yürektir baba

Evin temelidir yapı taşıdır
Ekmeği ve aşı helal olandır
Öğütleri bize miras kalandır
Aile başında yürektir baba

Nasıl anlatayım ben şimdi seni
Konuşana baba anlat kendini
Dönülmeze gittin bıraktın beni
Aile başında yürektir baba

Baba idi bana üvey de olsa
Babalık böyle yapılır anca
Peygambere komşu ol hayr duamda
Aile başında yürektir baba

Kapıda beklerdim gözlerdim yolu
Varlığın şansımdı kanattı kolu
Gözleri anlatır sevgiyle dolu
Aile başında yürektir baba

Başımın tacıydın gözümün ferî
O senli günlerim gelmiyor geri
Saklarım mendilin alınının teri
Aile başında yürektir baba

Kokusu cennetten geliyor şimdi
Hayalin rüyamı süslüyor şimdi
Gözyaşımı kimse silmiyor şimdi
Aile başında yürektir baba

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Balkon Yetimhanesi

Balkonuma bir kumru kondu,
Kanatlarında bahar, gözlerinde sır.
İki yumurta bıraktı saksının dibine;
Beyaz, narin, ümit dolu.
"Hoş geldin, kızım," dedim,
Çamaşır iplerine takılı gülüşlerimle.

Kedim merakla kokladı, kaplumbağam sustu,
Rüzgâr, yuvanın ilk ninnisini söyledi.
Bulgur doldurdum tabağa,
"Ye kızım," diye fısıldadım.
Ama o, gökyüzünün ipini çekti,
Kanatlarıyla vurdu sonsuzluğun kapısını.

Şimdi balkonum bir yetimhane:
İki yumurta, bir saksıda bekler,
Çamaşırların gölgesinde üşüyen.
Güvercinler gelip bakıyor her sabah,
"Anne nerede?" diye soruyorlar sessizce.
Ben ise,
Kırık bir radyonun sesiyle
Anlatıyorum onlara kayıp hikâyeleri.

Yağmur yağıyor şimdi,
Islatıyor yalnız yumurtaları.
Bir şemsiye koydum üstlerine,
Kedimin eski battaniyesi.
Belki döner diye,
Penceremi hep aralık bıraktım;
Rüzgâra soruyorum: "Haberin var mı?"

Sabah olduğunda,
Güneş öpüyor kabukları usulca.
Biliyorum:
Belki bir gün çatlar bu sessizlik,
Minik gagalar uzar gökyüzüne.
O an,
Balkonum yetimhane değil,
Bir kanat fabrikası olur.

Belki kumru geri dönmez.
Ama yüreğimde yuva yaptı o gün.
Yetim değiliz artık;
Çünkü bekleyişin sıcaklığı,
En soğuk yalnızlığı bile ısıtır.

Huban Asena Özkan

Balkonun Güncesinden

Her balkon bir çocuk saklar,
Tozlu perdelerin arkasında, kırık bir oyuncak gibi.
Çamaşır ipleri sallanır rüzgârda,
Üstünde kuruyan gözyaşları; annesiz gecelerin çamaşır suyu.
Saksılarda solan fesleğen kokusu,
Bir yetimin ilk "iyi ki doğdun"u.

Güvercinler konar paslı korkuluklara,
Kanatlarında taşır kayıp mektupları.
"Belki bir gün," diye fısıldar cumbalar,
Ama cevap veren olmaz, sadece yankı.

Geceleri ay, bir çocuk eliyle çizer camlara
Bulutların arasından sızan hikâyeleri.
Yıldızlar düşer, avuçlarda söner;
Her biri bir dilek: "Keşke bir kapı çalsa..."

Yağmur yağdığında ıslanır oyuncak ayılar,
Kimse toplamaz, kimse kurutmaz.
Radyodan dökülen şarkılar,
Bir ninni olur, uyumayan çocuklara.

Sabah olunca güneş vurur,
Tozlu raflardaki fotoğraflara.
Gülümserler; soluk, sararmış...
Bir zamanların balkon yetimleri.
Şimdi ise,
Rüzgârın dilinde savrulan
Birer anı.

Huban Asena Özkan

Başkasının Yarasına Dokunmak

Kendi kanayan yerine bakarken, kapanır gözlerin kör bir perdeyle,
O sızı, dünyanın merkezi sanırsın, karanlık bir evrenin tek yıldızı.
Kıvranırsın tuz basmış yaranda, her nefes bir bıçak darbesi sanki,
Kendi acının girdabında boğulursun sessizce, unutursun güneşi bile!
Ta ki bir feryat, uzaktan, duvarlarını çatlatır o bencil zindanının,
Bir başka yüreğin iniltisi, buz kesmiş omuzlarına düşer birden.

O zaman titrer elin, kendi sargını çözüp, kirli bezlerini yere atarken,
Yolunu kaybetmiş bir nehir gibi akarsın başka bir acının ovasına.
O yarayı görünce, seninkinin derinliği sığlaşır birden, küçülür,
Bir başkasının ıstırapı, kendi karanlığına tutulan ayna olur işte!
Ve o ilk dokunuş, soğuk parmaklarıyla o korkunç ve çıplak gerçeğe,
Seni kendinden koparır, zincirlerini kırar, benliğinin kabuğunu deler.

Bir çocuk düşün, gözlerinde korku, elinde ezik bir kuş titreyen;
Senin yarandan daha küçük, ama dünyası yıkılmış o minik canın.
Kendi acını unutup, kırık kanadı sararken titreyen elleriyle,
Sıcaklığın o soğuk bedene işlerken, kendi yüreğin de ısınır.
O merhem ki sen sürersin, sadece kuşun kanadına değmez aslında,
Kendi ruhundaki çatlaklara da sızar, onaran, birleştiren bir sıvı.

Bir ihtiyar, yol kenarında, yüküyle bükülmüş, soluk soluğa;
Kendi bel ağrın anlamsız kalır, onun her inleyişinde derinden.
Omuz verirsin sırtındaki dünyayı taşımak için bir anlığına,
O yük seni eğmez, düzeltir belini, yükseltir bakışını ufka!
Kendi yaranın ağırlığı hafifler, başkasının yükünü paylaşınca,
İnsan, taşımakla yüklenmez, taşımakla kurtulur kendi zindanından.

Karanlık bir sokak, bir kadın çığlığı, yürekleri parçalayan;
Kendi korkuların sönük kalır, o dehşet sesinin yanında.
Koşarsın, kör karanlığa atılırken kendi güvenliğini unutup,
O çığlığa cevap verirken, kendi sesin bulur gerçek tonunu!
Kendi yaran sessizdir, ama başkasının acısına haykırınca,
Sesin ilk defa, insanlığın ortak dilinde yankılanır derinden.

Öyleyse kalk! Kendi sızını bir kenara bırak, mezara gömme sakın.
Aç gözlerini, etrafa bak; her yerde yaralı bir ruh, kırık bir kalp bekler.
O yaraya dokun, usulca, korkma kanın bulaşmasından eline.
Çünkü insan, kendi yarasından daha çok,
Başkasının yarasına dokununca insan olur.

Huban Asena Özkan

Beddua

Yine sinir oldum geldin aklıma
Ettiklerini çek bedduam sana
Tutsun intizarım doyma canına
Musalla üstünde kal sen de şimdi

Adını söyledim dilimde hece
Hasretle yanardım ben gündüz gece
Dertlerim vardı ya dağlardan yüce
Eyvahlar içinde kal sen de şimdi

Ettiğin yanına kalmaz ki senin
Bak selamsız köyden geliyor sesin
Sözlerin vardı ya kılıçtan keskin
Lâl ol da öylece kal sen de şimdi

Yerin yok artık bak kalbimden yana
Yılanlar uğrasın o tatlı cana
Benden uzakta ol şeytandan yana
Başka gönüllerde kal sen de şimdi

Yalvarma hiç artık boş yere bana
Pişmanlığın sökmez inanmam sana
Sahtekâr adamsın yalan mı ama
Dertlerin içinde kal sen de şimdi

Hint kumaşı sandın kendini hemi
Gidemez demişsin demek öylemi
Bak izle gör nasıl terk ettim seni
Acılar içinde kal sen de şimdi

Gelmeni istemem artık yanıma
Şifam sende olsa koymam yanıma
Ecel olsa bile sevdan payıma
Toprağın altında kal sen de şimdi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Beklenmeyen Kırılmalar

Bir nehir gibi aktım sana,
Kollarımda taşıdım çocukluğun taşlarını.
Su oldum, kum oldum, toprak oldum
Ama sen,
Kıyıya vuran dalgadan başka bir şey görmedin.
Yorulmadım verdiğimden,
Sessizliğinin ağırlığından çöktü omuzlarım...

Bir yaprak gibi sallandım rüzgârında,
Düşmemek için tutundum en ince dallarına.
Oysa kırıldım,
Hiç beklemediğim bir elin
Gölgesiyle yere serildim.
En güvendiğim yerden düştü bıçak
Kanım değil, inancım aktı...

Şimdi biliyorum:
Yorulan, verdiği değil,
Görünmez olduğunu hissedendir.
Ve kırılan,
Düşen değil,
Yere çakılan umuttur.
Ama unutma:
En sert kayaları bile
Damlaya damlaya deler
İnancın ısrarıdır!

Huban Asena Özkan

Belki De...

Bir avuç ilham, kum taneleri avucumda
Savuruyorum rüzgâra, her biri bir mısra olsun diye.
Bir torba huzur, içinde kaybolmuş deniz kabukları
Dinliyorum, her birinin fısıldadığı "Belki..."
Bir kese kahkaha, çocukluğumun cebinden dökülen
Her gülüş, bir şiirin virgülü...

"İlham Perisi Sürekli Uğrasın" bileziğim, paslı bir zincir
Her halkası, takılıp kaldığım "Neden?"
Mavi mürekkep tüyü, kanadı kırık bir kuş
Uçmaya çalıştıkça, düşüyor mürekkep lekeleri.
Altın defter anahtarı, kilidi tutsa da
İçinde yazılanlar, hep "Ne bileyim..."

Gecenin sessizliğinde fısıldayan küpem, yalan söylüyor
"Her şey tamam," diyor, ama şiirim yarım.
"Ne Bileyim Ne Bileyim" rozetim, göğsümde bir yara
İğnesi batıyor, kanıyorum kelimelere...
Ama biliyorum:
Bu kan, mürekkebe dönüşünce,
Şiir olacak
Belki de aradığım cevap buydu!

Belki de ilham,
Bilezikteki pas, tüydeki kırık, rozetteki "Belki..."
Belki de huzur,
Savrulan kumda, dökülen kahkahada, yarım mısrada...
Belki de şiir,
Bilmeyişin ta kendisi
Kanıyan bir "Ne bileyim"den doğan
İncir çekirdeğindeki deniz.

Huban Asena Özkan

Ben De Unutmadım Ama Hatırlamıyorum

Çocukken sakladığım oyuncak kutu,
Dolabın üst rafında tozlanıyor.
Açmaya korkuyorum;
Belki içinde kırık bir bebek,
Belki de benim kayıp yarımıdır...

Gölgeler düşüyor duvara akşamları,
Bir el sallıyor, ismi aklımın kıyısında.
"Kimsin?" diye soruyorum sessizce,
Cevap veren olmuyor; sadece
Perde kıpırdıyor rüzgârla.

Bir fotoğraf var çekmecede,
Yüzler silik; arka planda bir sokak köpeği.
"O gün çok soğuktu," diyor biri,
Ama ben, o soğuğu bulamıyorum tenimde
Sanki birisi camdan üfleyip buğuyu sildi.

Bazen koridorda yürürken,
Ayak seslerim çift yankılanıyor.
Dönüp bakıyorum; kimse yok.
Sadece boşluğa karışan bir nefes,
Üşüyor omuzlarımda.
Biliyorum:
O giden, belki de bendim;
Karanlıkta unuttuğum bir benlik.

Rüyalarımda bir okul bahçesi,
Salıncaklar boş, ziller çalmıyor.
Koşuyorum ama yetişemiyorum.
Sesler geliyor derinden,
Sanki biri "Gel!" diye çağırıyor.
Uyandığımda,
Ayuçlarım sıkılı;
Ama neyi tuttuğumu hatırlamıyorum.

Belki de hatırlamamak,
Bir çeşit lütuftur.
Çünkü bazı acılar,
Kum saatinde takılı kalmalı
Akmaz, ama yeni zamanı besler.
Ve ben,
O saati ters çevirdiğimde,
Kum taneleri fısıldıyor
"Unutmadın, sadece yeniden doğdun..."

Huban Asena Özkan

Ben Kimin Yüzüyüm?

Bir aynanın içinde kayboldum
Yansımam, başkasının gözyaşlarını taşıyor.
Yüzüm, bir sokak tabelasında unutulmuş harfler...
"Adın ne?" diye sordular,
Dilim, paslı bir anahtar gibi takılıyor.

Bir gün, bir istasyonun duvarına çizdim kendimi:
Gözlerim iki terk edilmiş bavul,
Dudaklarım, bir trenin raylarda sürüklediği çılgılık.
Kimse durup bakmadı,
Çünkü hepsi kendi gölgelerini taşıyordu.

Bir şehir kuruldu içimde
Caddeler unutulmuş isimlerle dolu,
Işıkları sönmüş sokak lambaları.
"Hoş geldin!" diyen bir tabela arıyorum,
Ama bütün tabelalar mezarlığa çıkıyor.

Bana "sen" diyen her ses,
Bir yanığın yankısıydı.
Aynalara soruyorum:
"Ben kimin yüzüyüm?"
Cevap veren,
Sadece çatlakların içinde saklanan sessizlik.

Huban Asena Özkan

Beni Bana Anlatma

Beni bana anlatma,
Sesimi duymadan ismimi ezberlemişsin, bir solmuş kâğıda yazılmış gibi.
Gözyaşımın tuzunu bilmeden "güçlü" deme,
Yaralarım dokunmadan "geçmiş" diye bir etiket yapıştırma.
Ben, geceye susan bir çocuğun uykusuz gölgesi belki,
Kayıp bir saatin donmuş kadrânında saklı bir an.
Sen hâlâ düz bir camdan yansıma beklersin,
Bense kırık bir aynadan bakarım, her çatlakta başka bir ben.

Ne bildin içimde kaç kışın sustuğunu?
Kaç baharda yaprak döktüğümü, sessizce, rüzgâra fısıldayarak.
Sana göre bir "geçmiş" sadece, bana göreyse hâlâ bir yangın,
Közünü içten içe üfleyen, özlemin buruk bir hecesi.
Duygularımı cümlelerin tartısına vurma,
Ben susarım bazen, çünkü kelimeler keser dilimi.
Bazen gülerim, ama dudağımda bir çatlak,
Sen o çatlağı bir maske sanırsın, ben ise bir yara bilirim.

Sahi, hangi ben'i anlatıyorsun sen?
Dışında yürüyen gölgemi mi, sokaklarda kaybolan adımları mı?
Yoksa içimde çırpınan o sessiz, o yabancı göçmeni mi?
Ben bile her sabah yeniden tanırım kendimi,
Sen hangi aynayla karar verdin benim gerçeğime?
Beni bana anlatma,
Yaralarımı kalıplara sığdırma, bir terzi gibi ölçerek.
Ben çözülmemiş bir düğümüm, rüzgârda sallanan bir zincir,
Ve çözülme istemem, bırak kendi düğümümle barışayım.

Bırak kendimi ben anlatayım,
Kekelersem, susarsam, yine de benimdir o ses.
Başkasının kelimeleriyle iyileşmek,
Kendi gölgemi yitirmek gibidir, bir aynada kaybolmak.
Dinle sadece,
Belki bir gün susarken bile anlatırım sana,
Bir martının kanadında taşıdığım o buruk özlemi.
Beni bana anlatma,
Kalbimin kuytularına senin harflerine dokunma.

İçimde bir nehir, çağlar ama dilsiz,
Her dalga bir yara, her çakıl bir eski sevda kırıntısı.
Sen görmedin, nasıl topladım o kırıntıları geceye,
Her birini bir közde sakladım, bir umudun gölgesinde.
Beni tanımlama,
Ben bir kaftan, yırtık ama hâlâ rüzgârda dans eden.
Sen sadece bakarsın, ben ise her yırtıkta bir öykü bulurum,
Hâlâ o çocuklardanım, ateşin sıcaklığını elimle anlarım.

Sözlerinle çizme benim sınırlarımı,
Ben bir harita, ne kâğıt ne mürekkep, sadece izler.
Her çizgi bir özlem, her nokta bir sevdanın buruk dizeleri.
Sen bilmezsin, nasıl yandım o izleri çizirken,

Küller arasında nasıl buldum kalbin solmaz gerçeğini.
Beni bana anlatma,
Suskunluğum bir destan, her sessizlik bir fısıltı.
Dinlersen, belki duyarsın, içimdeki o asi nehrin çağlayışını.

Beni bana anlatma,
Çünkü ben hâlâ o çocuklardanım, yandıkça öğrenen.
Her közde bir umut filizlenir, her yarada bir bahar dirilir.
Sözlerinle değil, gözlerimle anlatırım kendimi,
Bir sabahın eşiğinde, bir martının kanadında.
Bırak, kendi aynamda bulayım gerçeğimi,
Küllerden doğarım, özlemin asi nefesiyle.
Hâlâ o çocuklardanım, susarım ama çağlarım,
Beni bana anlatma, ben zaten bir destanıam.

Huban Asena Özkan

Benim Gittiğim Yolları Bir de Siz Gidin

Benim gittiğim yolların, taşında diken, gölgesinde keder,
Her adım çöldeki bir iz, her iz bir kalbin sessiz ahı.
Rüzgâr taşır kokusunu, bir yarım kalmış mektubun,
Satırları silinmiş, mürekkebi hâlâ kalbin yarası.
Denedim, yürüdüm, dizlerimde yara, gözlerimde tuz,
Bir patika ki, ne başlangıcı belli, ne sonu bir umut.
Gidin, siz de dokunun o izlere, hissedin ağırlığını,
Dönebilerseniz, yüz yüze konuşuruz, bir akşamın kırığında.

Anılar, bir dantel gibi örülmüş, herilmek eski bir sızı,
Birinde bir gülüş saklı, birinde bir vedanın gözyaşı.
Kırlangıçlar fısıldar, "Dönme!" İlerle, bul kendini,"
Her virajda bir gölge, hatırlatır kalbin zincirini.
Ayak izlerim durur hâlâ, çöldeki kum tepeciği gibi,
Toz olur, dağılır, ama bırakmaz kalbin gerçeği.
Siz de gidin, o anıların gölgesine dokunun bir an,
Dönebilerseniz, anlatırım, yolun kehanetinin sırrını.

Nehrin yatağına kazınmış bir öykü çağlar, lakin suskun,
Her dalga bir özlem, her çakıl bir eski umut.
Terk edilmiş bir iskelede, dalgalar yalar tahtaların hüznünü,
Orada bıraktığım defter içinde sevginin son nakışı.
Siz de gidin, o iskelede durun,
Hissedin tuzun acısını, duyun denizin fısıltısını
Deniz anlatır sessizce, bir kalbin buruk huzurunu.
Bu patika biter mi bilmem ama, her adım bir destan,
Dönebilerseniz, yüz yüze konuşuruz, bir fenerin gölgesinde.

Bir bavul, paslı bir kilit, içinde buruşmuş bir eski özür,
Bir yol ki, ufku duman, göğsü paslı bir hançer,
Her bıçak izinde bir anı, her anıda eski bir keder.
Kendi ellerimle çizdim bu patikayı, taş taş, yara yara,
Bazen bir bahar, bazen bir kış, hep bir umut uğruna.
Siz de gidin, açın o bavulu
O yolların tozunu yutun, görün gerçeğin yüzünü,
Her eşyada, her bir çatlakta saklıdır bir ömrün sessiz çılgılığı.
Unutmadım, çünkü yollar unutmaz kalbin izlerini,
Dönebilerseniz, anlatırım, o yolların eski dizelerini.

Bir ağaç, dalları kırık, ama kökü inatla toprağa tutunur,
Her yaprak bir hayal, her dal bir sabahın yitip giden nuru.
Rüzgâr taşır bir sevdanın solmuş defterinin kokusunu,
Toplarım yaprakları, belki de bulurum kalbin eski şarkısını.
Gidin, siz de oturun o ağacın gölgesine bir akşam,
Hissedin, nasılda ağır gelir bir ömrün buruk tortusu.
İzlerim susmaz, çağlar, bir volkan gibi içimde,
Dönebilerseniz, yüz yüze konuşuruz, bir baharın nefesinde.

Benim geçtiğim yollar bir harita, ne mürekkep ne kâğıt,
Her çizgi bir yara, her nokta yüreğimin çizikleri

Bir bilet var, solmuş, cebimde unuttuğum eski bir kehanet,
Üzerinde yazılmış bir tarih, bir de yarım kalmış bir hasret
Siz de gidin, o yolların sonunda bekler bir eski gerçek,
Belki bir özür, belki bir gülüş, belki son hakikat.
Anılarım anlatır sessizce, bir kalbin sustuğu öyküyü,
Dönebilerseniz, paylaşırım, o izlerin buruk türküsünü.

Gidin benim gittiğim yolları,
Taşını, tozunu, dikenini, sessizliğini,hissedin,
Görün taşıdığım yükü,nasıl kanar bir kalp her adımda
Unutmadım, çünkü yollar unutmaz, hem kaderi hem kederi,
Her patika bir destan, her destan bir kalbin asi sedası.
Dönebilerseniz, yüz yüze konuşuruz, bir sabahın eşiğinde,
Kalbimle, yolumla, yaramla, umudumla, bir fenerin ateşiyle.
Ben ki bir nehirim, çağlarım,
Kayalara çarpa çarpa bulurum kendi yolumu, dimdik ve tek
Dönebilerseniz, yüz yüze konuşuruz elbet

Huban Asena Özkan

Beyaz Baston

Siyahtan başka bir renk tanımadım
Bilmem kırmızıyı gül görünmüyor
Elimdeki baston bütün hayatım
Caddeler sokaklar yol görünmüyor

İşittiğim sesi merak ederim
Sanmayın derdime isyan ederim
Rabbimden gelene amenna derim
Kader mektubumda pul görünmüyor

Okumayı söktüm gören yazıyla
Kitaplar bitirdim el yordamıyla
Kabartılmış noktalar iki kolonla
Yazdığım beste de sol görünmüyor

Ne güneş görürüm ne de kameri
Yıldızlar çıkarmış hep geceleri
Akşam olup evin perdelerini
Kapatmak istesem tül görünmüyor

Gönül gözüm ile bakarım bende
Etrafımı elimle tanırım bende
Sizlerden tek farkın görmeyen gözle
Karanlık içinde fer görünmüyor

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Beyin Denen Şey

Yüce yaradan biz kullarını eksiksiz yaratmış. Her ayrıntısı ile muazzam bir şaheserdir insanlar. Yaratılmışların en yücesi, en şereflişidir ki koca bir kâinat serilmiştir ayaklarının altına. Her birimizi özenle yaratmışken Allah'ım, peki biz bu özenin farkında mıyız? Öyle bir sistem ile var olmuş ki insanlar, her bir uzvun amacı farklı iken kontrol mekanizmasını kafatasımız içinde bulunan beyin diye adlandırdığımız iki lop parçaya bağlamış.

Ayrıca beyninde sürekli değişim ve gelişimini insanoğlunun tekeline bırakmış. Hah işte konumuz tam da bu. Beş parmağın hepsi aynı olmadığı gibi insanların da hepsi aynı değil elbette. Kimi farkında bu özenli yaratım sisteminin ki, farkında olanlar farklarını gayet açık ve net ortaya koyuyor. Olmayanlar ise kafataslarının içindeki o gelişime açık lop parçalarının ya varlığından habersiz ya da sadece et parçası olarak orada olduğunu zannediyor. Şaşırtıcı olanı ise; beynini kullanmak yerine çalışan farklı organlarını beyin yerine kullanıyorlar. Ve hayata da o beyinle bakıyorlar.

Dolaylı bir anlatım oldu ama gerçek bu. Hal böyle olunca da ve böyle insanların sayısı arttıkça dünya denen beşik oluyor sana eşik. Atlamak bir yana dursun, kapıyı aralamaya bile korkuyorsun.

Sonra dilimize bir güvensizlik kelimesi yerleşiyor ve altını dolduran sebeplere bakmadan gelişigüzel kullanıyoruz bu sözcüğü. Güven insanın kendin de başlar. Bunun için de amaca uygun kullanmak gerekir tüm uzuvları. Mesela; beyin gelişmek ve fark yaratmak için vardır. Zekâ ya da akılda denir. Kullanmayan, kullanamayan hatta farkında olamayanlara tarifi çok basit. Kafamızın üst bölümünde ve saçlarımızın tutunduğu o kemiğin içinde. Siz görmeseniz de işe yarayan bir organ. Çalıştırın bence ki çalışmaktan yorulmayan, hatta bunu sizin için avantaja dönüştüren tek organdır o.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bir Bahar ığlığı

Bir Bahar ığlığı

Bahar dediğin nedir ki?
Bir dalın kırılmaktan korkmayan feryadı,
Çürümüş yaprakların arasından sıyrılan ığdem,
Ve toprak,
Ölümü ezberleyip yeniden doğmaya inanan bir inat.

Yaz gelirken,
Güneşin alnına çığ düşer bazen,
Ama senin ellerin var ya,
Ateşi bile kısıkandırır,
Her dokunuşunda küllerimden bir başka kuş doğar.

Sevgi...
Hangi söz anlatabilir ki onu?
Belki gözlerindeki kırılğan bir gülüş,
Belki de ansızın kopan bir fırtına,
Tepetaklak eden içimdeki tüm yanılgıları

Aşk mı dedin?
Aşk bir yangın yeridir canım,
Küllerle dost, rüzgarla düşman.
Senin bakışların,
O yangında savrulan bir kıvılcım,
Görünmeyi görüp görünür kılar her seferinde.

Mutluluk...
Bir delilik hali belki,
Yağmurun altında ıslanmayı özleyen bir serçe gibi,
Ya da bir dağ köyünde,
Gökyüzüne kahve gibi duman tüttüren bir soba.

Hayallerimiz vardı,
Ama yıldızları kovalarken düşmeyi göze aldık.
Rüyalarımızda,
Sonsuzluk bir adım uzakta duruyordu,
Ama biz hep o adımı geriye attık,
Çünkü gerçek,
Seninle daha güzeldi.

Mucize
senin adın mucize olmalıydı belki
her sabah yeniden sevdalı uyanmak gibi
yada bir nehrin taşlarından medet ummadan akması
Bir karanfilin kaldırım taşına kafa tutması gibi

Sen,
Gökyüzünü yüreğinde taşıyan adam,
Baharın ilk ışığı,
Yazın sıcak nefesi,
Ve aşkın asla bitemeyen hikâyesisin.

Canımsın işte!
Bu dünya ne zaman yorulsa,
Sen bir şarkı gibi başlarsın içimde.
Ve ben o şarkının sonuna asla varamam.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bir Beni Daha Gömdüm Bu Sabah

Sabahın ilk jilet ışıkları yarıyor tenimi.
Bir yabancıнын yüzüyle uyanıyorum aynada.
İçimde derin bir çukur açılmış,
Sessizliğin kemirgenleri kemiriyor ruhumu.
Bugün bir şey eksik bende.
Ve o şey bendim işte
Benim ta kendim...

Gömülen bendim işte
O çocuk masumiyetiyle güneşe bakan,
Kuşları besleyen ellerimdi toprağa verilen.
Gömülen bendim,
Rüyalarını satan bir dilenci gibi.
Bir yanımda daha susmayı öğrendi,
Suskunluğun kurşun ağırlığıyla.

Bir zamanlar nehirler gibi çağlardım,
Şimdi yatağımda çürüyen bir dereyim.
Hatırlıyorum o beni,
Gecenin koynunda fısıldanan şarkılar gibi.
Bir zamanlar şarkı söyleyen bir bendim,
Şimdi nağmelerim toprak altında,
Solmuş bir kaset bant gibi.

"Beni gömemezsin!" diye haykırıyor içimdeki son asi.
Küreğim titriyor bu ihanette.
Her kürek toprak atışımda,
Yüzümde soğuk ter birikiyor.
Ama o ben hâlâ hayattaydı rüyalarımda,
Kırık camlardan sızan ay ışığı gibi,
Yaralı bir hayalet.

Omzumda taşıdım kendi tabutumu.
Çıplak ayaklarımla çiğnedim kırık camları.
Mezar taşımdı kendim diktim,
Törensiz ve alkışsız.
Kimse bilmedi bu iç savaşı.
Gömülen her benle biraz daha öldüm,
Ve biraz daha yaşadım.

Kaç parçam kaldı geriye?
Sayısız mezar taşı dikili iç coğrafyamda,
İsimsiz ve tarihsiz.
Her sabah eksilerek yaşamak da bir tür hayatta kalmak,
Bir tür ihanet,
Bir tür direniş.
Küllerimden doğan yalanlarım var.

Bir beni daha gömdüm bu sabah.
Sorma bana kim kaldı geriye,

Çünkü içimde konuşan tek şey
Toprağın o korkunç sessizliği.
Ve ben,
Kendi cenazemin davulcusu,
Kendi ölümümün şahidiyim.
Enkazıma çöken o ağır huzurda,
Biliyorum
Yarın yine bir ben gömülecek,
Ve ben,
Yine kazacağım o kara çukuru,
Ellerim kanayana dek...

Huban Asena Özkan

Bir Dize Kadar Kırılğan

Nazar mı değdi? Mavi boncuk çatladı içimizde bir yerlerde,
Yok, sadece bir dize düştü ve toparlayamadık.
Aşk, kırık aynada parçalanan bir yüz oldu,
Her cam kırığında sen kaldın, ben kaldım sessizce...

Gökyüzünde bir bulut şişede sıkışmış umut gibi,
Sözlerimiz uçtu, kanadı koptu sevdanın.
Avuçlarımızda kalan, mürekkep değil, yangın izi,
Kâğıt, "Neden?" diye sorarken
Cevap, dudağımda donmuş bir vedaydı.

Belki de gözlerimiz fazla dokundu birbirine,
Nazardan değil, belki aşkın kendisiydi kırılğan.
Dize düştü, yürek paramparça savruldu rüzgâra,
Toparlayamadık...
Ama küllerimizden yazdık yeniden:
Aşk, en güzel şiiri kanatarak öğretir."

Sabahın ilk ışığı perdeleri yalarken,
Yatağın soğuk yarısında sen yoktun.
Kahvemın şekerı erımedi, çünkü dilim
Acının tuzunda kaybolmuştu...
"Nazar değmedi," dedim, "sadece gittin."
Giderken şiirimizin son hecesini de söküp aldın.

Çekmecende unuttuğın kolye bir yara gibi,
Boynumda sallanıyor şimdi, zinciri paslı.
Her tokadında bir "keşke" çınlıyor,
Ama zaman, kum saatinde sıkışmış bir çığlık...
"Dön!" diye haykırsam da,
Echo'lar bile sustu odalarda.

Nazar mı değdi? Hayır, sadece düştük
Aşkın sarp merdivenlerinden, el ele kayarak.
Ama biliyoruz: Kırık kalpler en çok,
Birbirinin yarasını tamamlar...
Mavi boncuk kırıldı, ayna sustu belki,
Ama şiirimiz, kanayan bir çiçek gibi
Her bahar yeniden açacak.

Huban Asena Özkan

Bir Duple Hüzün İçtim Gözlerinden

Bir duple şiir içtim gözlerinden
Deniz, rakı rengiydi;
Buzlar, geçmişin parçalanmış camları.
Bardağın kenarına tünemiş martı fısıldadı
"İçme, içtikçe kıyıların sular altında kalacak!"
Ama ben,
Tuzunu emdim hüznün,
Dibe vuran anason taneleri gibi
Kendimi bıraktım senin puslu sularına.
Su ekledikçe rakın gökyüzüne dönüştü,
Bulutların arasından sızan
Bir "eyvah" oldum.

Bardağın dibindeki balık sürüsü,
Ölümü ışıltılı pullarla yutan,
"Şiir," dedi, "sudaki tuz kadar yalnızsın,
Çözüldükçe derinleşirsin."
İkinci dubleyi devirirken,
Camın buğusuna bir isim kazıdım:
"Sen"
Rüzgâr savurdu, silindi
Ama dilimde kaldı ekşi bir limon çekirdeği,
Çatlattığı yerden sızan acı.

Garson, "Neden su katmıyorsun?" diye sordu.
Ben, "Aşk, ancak bulanıkken gerçek!" dedim.
Masamda kırılmış bir zeytin çekirdeği,
"Özlem," dedi, "içinde filizlenen bir ormandır
Yaprakları rakı kokan."
Gece yarısı vurduğunda,
Şişenin dibindeki son damla bir gözyaşına dönüştü
Tuzu, senin adınla kristalleşti.

Bardağı kaldırdım,
İçinde yansıyan yüzüm
Senin gözlerinden süzülen bir mısraydı.
Bittiğinde, kadehin kırık dudaklarına sordum:
"Neden hep aynı şiiri içiyorum?"
Cevap verdi:
"Çünkü aşk, rakı gibidir
İlk duple özgürlük,
İkincisi hapsolmuş bir deniz...
Üçüncüyü içersen,
Kendi ışığında boğulursun,
Dpteki balıklar bile yutamaz seni!"

Huban Asena Özkan

Bir Kitap Ayracının Hatıraları

Eski bir kitabın sayfaları arasında duruyorum,
Kumaşım solmuş, kenarlarım kıvrılmış.
Üstümde bir çiçek kurusu, belki bir mektup izi
Sanki zaman, tam o sayfada durup
"Burada unutuldun," demiş.

Senin parmak izin var üstümde,
Her dokunuşunda biraz daha silikleşen.
Mektubunu sakladın bana, "Seni seviyorum" yazılı,
Mürekkebi sayfalara sızmış, kelimeler
Artık cümleler değil, noktalı virgüller...

Bir akşamüstü, yarıda kalmış bir cümle gibi bıraktın beni.
Kitap kapandı, ama sen dönmedin.
Çiçeklerim kurudu, mürekkebim dağıldı,
Aramıza sıkışan o son "Hoşçakal"
Hâlâ burada, üstümde bir yara gibi.

Yıllar geçti, tozlandı ciltler.
Bazen biri alıyor kitabı, sallıyor,
Düşüyorum yere, toplayan olmuyor.
Belki de hatıralar,
Sadece düşünce anlarında değer bulur.

Senin kokun sinmiş sayfalara,
Her çevirişinde tazelenir.
Ama artık sen de bir kelimesin,
Cümlelerinde kaybolduğun
Bir hikâyenin anonim kahramanı...

Belki bir gün, bir çocuk bulur beni
"Ne işe yarar bu?" diye sorar.
Bilmez ki;
Bazen hatıralar,
Kullanılmak için değil,
Durmak için vardır.

Huban Asena Özkan

Bir Mevsimin Hüznü, Diğerinin Tohumu Oldu

Sonbahar, yapraklarını toplarken köşelere
Her biri buruşuk bir mektup gibiydi; mürekkebi solmuş.
Gökyüzü, yağmuru sakladı bulutların cebine,
Rüzgâr, dalları titrettikçe döküldü hikâyeler...
Bir mevsimin hüznü, diğerinin tohumu oldu;
Toprak, gözyaşlarını emip yeni filizlere gebeydi.

Kış geldiğinde, ağaçlar çıplak kaldı sırlarını fısıldamadan.
Kar, geçmişin lekelerini örttü beyaz bir yalanla.
Ateş yakarken sobada, duman tüttü eski anılardan
Her kıvılcım bir pişmanlık, her köz bir veda.
Bir mevsimin hüznü, diğerinin tohumu oldu;
Buz tutmuş camlara çizdim adını, eridi ve gitti...

İlkbahar, toprağın altında kıpırdandı sessizce.
Kökler, donmuş acıları deldi yavaşça.
Çiçekler açtığında, kimse bilmedi ki
Her tomurcuk, bir önceki mevsimin yarasıydı.
Bir mevsimin hüznü, diğerinin tohumu oldu;
Dikenlerin arasından süzülen gül, işte buydu.

Yaz, ateşini yaktığında gün ortasında,
Gölgeler bile kaçtı sıcaktan.
Ama ben, köklerimde bir serinlik buldum
Unutuşun nehrinde yıkanmış, kurumuş bir dal gibi.
Bir mevsimin hüznü, diğerinin tohumu oldu;
Kum saatinde dönen her tanecik,
Yeniden başlamak için düştü...

Zaman, bir terzinin makası gibi kesti kumaşları
Parçaları dikerken düğüm attı yaralarım.
Ama bilirim ki, her yırtık bir nakış olacak;
Her sökülük, yeni bir desene gebe...
Bir mevsimin hüznü, diğerinin tohumu oldu;
Çünkü toprak,
En karanlık çürümeden doğurur en parlak çiçeği.

Huban Asena Özkan

Bir Ömrün Külünden

Eski saatin paslı dişlileri geceyi öğütürken,
Bir ömür, tik takların arasında sıkışıp soluk aldı.
Avuçlarımızda kum taneleri kanadı haykırdıkça,
"Bu son!" dedik... Ama her tane, ceplere düşen bir sızı
Sessizce birikti, zamanın çizgilerine nakış oldu.

Bahçedeki çınar köklerini toprağa küskün bıraktı,
Yaprakları sararmış mektuplar gibi düştü avuçlarıma.
Her dalda sarkan hatalar, rüzgârla çınladıkça,
Toprak, küskünlüğü emip küllerini savurdu yağmura
"Bir ömür daha verseler!" diye inledi gökyüzü
Sel, alıp götürdü bizi çamura bulanmış çığlıklarla...

Yorgan delik deşik rüyalarla örtündü üstümüze,
Sabah ışığı sökükleri dikmeye çalıştı yorgun parmaklarla.
Gün ortasında çözülen düğümler, yamalı yüreğin üşüyen tarafı
Üşüyen hep biziz, ateşi sönen ocakların gölgesinde...
Mutfakta ekşimiş kavanoz, tuzlanmış "keşke"lerle dolu,
Kapağını açınca küflü "belki"ler çığlık çığlığa kaçtı.
Bir çatal saplandı boğaza "Bir ömür daha lazım!"
Ama dil paslandı, kelimeler kırık dökük...

Şimdi, haritaları yaktık küllerinden pusula yontarken,
İbre, geçmişin közüne döndü usulca.
"Yürü!" diyen sırtlanın sesi çamura saplandı
Ayak izlerimiz, taşlaşmış birer mezar taşı...

Belki bir çınar filizlenir hataları kökleriyle sarmalayarak,
Ya da mum sönmeden önce yanık bir elde kibrit çakılır
Zamanın mendili kanamayı öğrenirken,
Bir çocuk cebindeki ilk ışığı saklar...
Küller, yeniden doğuşun ilk nefesi olur belki de
Ömür dediğin, yanıp tüten bir şiidir aslında.

Huban Asena Özkan

Bir Önceki Hayatımızda

Biz ki, ayrı kıtalarda doğmuş iki yabancıydık
Ben bir denizdim, tuzum, unutulmuş yaralara doğan sabah gibi...
Sen bir buluttun, göğün terk edilmiş mavisini...
Dünyanın ağırlığı omuzlarımızda,
Ama içimizde hep "bir şey eksik" diyen
Bir çocuk ağladı suskunluğumuzun tercümanı.

Ben, kumların üzerine yazdığım şiirlerde
Kayıp bir mısra arıyordum "Lâl" diye imzalanmış,
Sen, şehirlerin gürültüsünde
Susmuş bir ezgiyi dinliyordun...
Rüzgâr, kulaklarımıza bir isim fısıldadı tanidik ve suskun.

Zaman, bizi çatallı dilinde gezdirdi
Benim dalgalarım, bir çölün kumunu okşarken,
Senin bulutun, bir dağın zirvesinde donmuştu.
Hiçbirimiz bilmiyorduk ki,
Aradığımız şey, birbirimizin nabzında saklı
Bir kalbin diğerine attığı

Ta ki bir gün,
Benim denizim, "yağmur ol" dedi bana bir gece
Ve ben senin toprağıma yağdım
İslak toprağı gömdük kırgınlıkları,
İşte o an, iki yabancı dil tek sözcükte birleşti
"Şimdi."

Ve o 'şimdi'den büyüyen zamanla,
Hiç ayrılmamışız gibi yaşıyoruz aşkı
Ellerimizde aynı kahvenin buharında kaybolan duman,
Gözlerimizde aynı sabahın ışığı sonsuz bir "merhaba"...
"Keşke daha erken buluşsaydık" demiyoruz,
Çünkü biliyoruz:
Her buluşma, kayıp parçaların sessizce tamamlanışıdır.

Gece olduğunda,
Benim tuzum dudaklarındaki şarkı,
Senin yağmurun saçlarımda bir inci...
Bir önceki hayatımız, denize düşen yıldız olsun
Biz, iki kaderin ıslak bir öpüşte buluştuğı yer.

Huban Asena Özkan

Bir Varmış Bir Yokmuş

Bir sene önceydi masal başladı
Virane bir yerde bir kız yaşırdı
Yalnızlık gönlüne tek arkadaşı
Bir günde hayatı tarumar oldu

O gün bir ses duydu içi burkuldu
Bir anda olduğu yerde çakıldı
Kafası karıştı beyni bulandı
Afalladı birden tarumar oldu

Ne vakit gönlünü vefasız çaldı
Sevgi sözcükleri havada uçtu
Peri masalıydı mutluyum sandı
Sevdaya inancı tarumar oldu

Er olan dedi ki yapma be kadın
O masum bakışla yakma be kadın
Ölürüm yolunda etme be kadın
Yıkılmaz tabular tarumar oldu

Beyaz atlı prensti karşıda duran
Yosun gözleriyle çapkınca bakan
Dedi bu seveda da yoktur hiç yalan
Edilen yeminler tarumar oldu

İnandı zavallı açtı sevgiye
Mutluluk onun da hakkıdır diye
Çok zaman bekledi bir umut diye
Duyguların hepsi tarumar oldu

Bu masal çok fazla uzun sürmedi
Birkaç ay sonra kavga başladı
Düzelir diye de hep alttan aldı
Kendine has dünya tarumar oldu

Bir yıl sonra döndü baktı geçmişe
Sonra da kalemi aldı Eline
Yukarıdaki dizeler düştü kaleme
Bir senede ömrü tarumar oldu

Sonuçta bu masal devam ediyor
Mutlu son olur mu o bilinmiyor
Gökten üç elmada zaten düşmüyor
İşte o kerevet tarumar oldu

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bitmeyen Şiir

Artık seni yazamıyor kalemin,
Nedendir bilinmez, bitti mi sevgim?
Usandı belki de garip yüreğim,
Feryat figan etmekten yoruldu napım,
Zorladım birkaç kez yazayım seni,
Kahve kokusuna sardım kalemi.
Kâğıtta yoktu hani o an yanımda,
Karladım işte ben bir peçeteyi,
Yine de olmadı yazamadım ki seni.
Satırlar tükenmiş, cümleler bitmiş,
Anıların hepsi seninle gitmiş,
Bir kitap arasında, kahve yanında,
Bir de sigara istedi canım o anda,
Baktım ki çakmağımın taşı da bitmiş.
Velhasıl kelam işte sevgili,
Kalbimden söküp atmışım seni
Tahtın boş kaldı mı düşündüm sonra
Taht var mıydı ki bilemedim orada
Hatırlamadım ben öyle bir anda.
Sonra döndüm okudum olmamış şiir,
Düzelttim birkaç cümle bitmedi şiir.
Yeni bir peçete aldım elime,
Düzelttiklerimi yazdım yeniye,
Okudum okudum olmamış dedim,
Yazmıyor işte kalem. Bitmiyor şiir.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Bozacının Şahidi Şıracı

Bir şarkıydı başlangıç "güle güle, yolun açık olsun!"
Sesin kırık bir plak gibi takıldı dudağına,
Ben, o sözü bir bıçak sanıp kalbime sapladım.
Sen, "seni uğurlamıyordum," dedin,
Ağızından dökülen balı zehire çeviren
Bir serçenin gözyaşlarıydı avuçlarıma dolan

Üçüncü perde
Bir bardağın dibinde eriyen buzlar,
Ve "şahit" dediğimiz arkadaş sessizliğiyle duvar oldu.
Gölgesi yere düştü, üzerine bastığımızda çatladı
"Ben sadece bir izleyiciydim," dedi,
"Oynadığınız oyunun yoktu kuralı."

Gece, bir yalana sarılıp geldi
"Bozacı haklı, şıracı masum," diye fısıldadı rüzgâr.
Oysa hepimiz biliyorduk
Gerçek, bir çocuğun çizdiği gökkuşağı gibiydi,
Boyası bitince siliniverdi.

Ve ben,
Sokak lambalarının altında kendi gölgemle dans ederken,
Bir çöp tenekesinde buldum kaybettiğimiz oyunun kural kitabını
Sayfaları yırtılmış, mürekkebi yağmurlarda erimiş,
Son satırda sadece şu yazıyordu
"Yenen hep yalan, yenilen hep yalnızlık."

En sonunda...
Bir meyhanede buluştuk yeniden,
İçki şişelerinin dibinde aradık geçmiş.
Şarap "yalan", rakı "pişmanlık", bira "keşke" dedi.
Sen, bir serçenin kanadını kırarken,
Ben, bozacının şahidini susturdum
"Artık kimse inanmıyor," dedim,
Çünkü gerçek, şişelerin içinde kayboldu
Şişeyi yere çaldığımda ise
Kırılan camlardan bir serçenin son şarkısı döküldü

Huban Asena Özkan

Bu Filmi Görmüştüm Ben

Hangi pencereden bakarsanız bakın, nasıl yaşarsanız yaşayın, hayat başımıza gelen en karmaşık deneyim bence. Sırrını da çözen olmamış zaten. Ne garip bazen en büyük mutluluğu da en büyük acıları da yaşatan aynı kişidir. Keşke ilk tanıdığımız, ilk güvendiğimiz andaki gibi kalsa hayatımıza girenler. Kirlenmemiş, temiz, güven kokulu ve mutluluk verici. Sonra bir şey oluyor, ne oluyor bilmeden büyü bozuluyor. Bozuluyor işte. Sanırım aşk gerçeklere bizi kör ediyor ve bu büyüün etkisinden kurtulup da gerçeklerle yüzleştığımızda yaşıyoruz en büyük hayal kırıklıklarını. Aslında bazen de bile bile lades diyoruz. Sonunu görüyoruz ve her defasında aynı sonu yaşayacağımızı bile bile körü körüne gidiyoruz hatanın üzerine. Yine yeniden makinist filmi başa sarıyor ve biz "Bunu bir kere daha izlemiştim." diyerek yeniden arkamıza yaslanıp izlemeye başlıyoruz. İzlememizin çok basit bir açıklaması var aslında. Sadece umut ediyoruz" belki bu defa' diye. Fakat bu film mutlu sonla bitmiyor elbette. Yine koca bir kayaya çarpıyor Titanik gemisi. Aptallık olarak nitelendirebilirsiniz belki. AŞK YALANI EN İYİ PAZARLAMA SANATI.

Ve hepimizde bu güzel yalanı gerçeklere kör olan gözümüzle bakıyoruz. Sonrası mı? Güle güle yaşadığımız yalanlar acı acı çıkıyor bizden. Koca bir enkaza dönüyoruz sonunda. Elimizde gözyaşlarımızı silmek için bir mendil ve yüreğimizde koca bir yara daha. Bir darbe daha alıyoruz. Her defasında sendeliyoruz, her defasında bir balta daha değişiyor bedenimize. Yine yaralanıyor, yine acıtıyorlar içimizi. Sanırım biraz beceriksizim aşkta. O kadar seçici olmama rağmen yine de yanlışlar yapabiliyorum ve ben aşkı çok önemsiyor, ciddiye alıyorum. Hatam burada olmalı. Ya da benim aşkım şimdiki aşk safsatalarına uymuyor. Ondandır çekip gitmelerim. Aşk oysa; insanı yüceltmeli, yeni değerler katmalı, hayatına anlam katmalı ve kesinlikle huzuru, mutluluğu getirmeli. Şimdiki aşklar cüzdana eş değer neredeyse. Zor ve gerçek bir aşkın peşine düşmeye de bazılarının yüreği yetmiyor maalesef. Nasıl varlık içinde her şeyi alabiliyorken insanlar; şimdilerde aşklarda öyle ucuz, sıradan, birbirinin aynı ve hemen tüketilmesi gerekli. Bu yüzden gerçekten sevmeyi bilenler yüreklerini gizlemek zorunda. Onu da alıp tüketmesinler diye.

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Buruk Bayram Bahçesi

Bayram sabahı uyandıran, davul sesi değil sessizlikti bu kez...
Camlar buğulanmadı, sokaklar kuş seslerini unutmuştu.
Cep telefonundan düşen dijital tebrikler,
Duvarlarda çoğalan yalnızlığın dijital gölgeleriydi!

Çocukluğumuzun koçu "Boncuk" artık bir fotoğrafta donup kalmıştı;
Yünündeki saman kokusu yerine,
Tozlu albüm sayfalarının acımasız sarısı vardı...
Oysa bayram, elleri titreyerek boynuzunu okşayan çocuklarla var olurdu
Nerede kaldı o avuçların sıcaklığı?

Kapılar açıldığında, ziyaretçi değil eski anılar doldu içeri
Babaannemin şeker kavanozu boş,
Dedemin kahkahası duvardaki çerçevede hapsolmuş...
"Bayramlaşmak" dediğin, artık solmuş bir kartpostalın arkasındaki yazı:
"Özledim..."

Komşulara götürülen et tepsilerinin yerini,
WhatsApp'ta kaybolan "iyi bayramlar" sticker'ları aldı.
Kokular yok artık
Paylaşmanın buharı, ekran soğukluğunda buğusuz kaldı!

Kesilen ne bir hayvandı ne de bencillik...
Kesilen, insanın insana dokunma cesaretiydi belki de!
Eller öpülmedi, alınlar terlemedi,
Bayram, pamuk ipliğine bağlı bir veda ipiydi:
Kimse çekmeye kıyamadı...

Akşam olduğunda,
Sofrada bir fazlalık gibi duran baklava tepsisi
Yalnızlığımızın aynası oldu
"Bayram" dediğimiz şey,
Bir zamanlar var olan her şeyin hayaletiydi artık...

Ve fark ettim ki;
Bayram, dışarıda değil içimizde kurulur:
Gidenlerin anısını bir mumla beslemek,
Kaybolan kahkahaları fotoğrafların sarı sayfalarından çekip çıkarmak...
Bu bayram beni kesmedi,
Ama içimde bir şeyler koptu:
Belki de gerçek kurban,
Özlemin ta kendisidir!
Yine de
Yaralı bir kuş misali,
Kendi iç bahçemde bayramı yeniden yeşertmeye ant içtim!

Huban Asena Özkan

Cam Şekerli Çocukluk

Bir beşikte sallandı ölümle doğum,
Annesinin kolları kırık camdan bir rüya.
Felek, tuzla yaladı dilini;
Hayat, sarkık bir iple tutundu soluk almaya.
Üvey baba, kökleri sevgiye uzanan bir ağaçtı,
Yarasını sarmaşık gibi sardı sessizce.
Yedi yaşında dökülen sır: Kan, yabancı bir nehir,
Eller hep tuttu, korkuya rağmen, sımsıkı ve sıcak.

Üç kız kardeş, üç keskin çakıl taşı
Annesinin aynasından sızan soğuk ışıktı.
Hor görülen her gece, duvarlara kazınan yazı
"Sevgi buysa, acı demir leblebidir."
Külkedisiydi işte, prenses giysisiyle,
Ama tahtındaki taş, çocukluğunu ezen dikenlerden.

Kırk beş yıl, testi gibi çatladı sessizce
İçinde biriken yağmur, taş kesildi.
Eller hep kırıktı, sözler hep dilsiz,
Aşk, bir masalın unuttuğu son sayfaydı.
Yıllar, körük gibi üfledi üstüne közü sönmüş,
Her kül, çocuk sesine gömüldü.
"Anne" dediği her hece, bir bıçak sırtıydı,
Yarasını sarmayan, kanayan bir sözcük.

Taş odalarda büyüdü kalbi, cam kırıklarıyla,
Her adım, çığlık izi bıraktı toprakta.
Gölgesi bile incinen bu çocuk,
"Sevilmemek, nefes almaktır" sandı.
Sonra bir balo: Külkedisi prenses oldu,
Kocasının sarayında kraliçe diye anıldı.
Aynalar, çocukluğun dilini fısıldadı:
"Kraliçe değil, hep yalnız bir külkedisiydin
Aynalar, çocukluğun kanayan dilini söylerdi.
Tahtın altında saklı, ağlayan bir bebeği."

Bir kapı: Evlilik denen sırça köşk.
Dokundu, eridi buz, çiçek oldu ten.
İnsan, sevmeyi öğrenince anladı
Yarasına tuz basan, sevgi değilmiş.
Eller tutuşunca, zaman yeniden doğdu:
Çocukluğunu aradı boş kovanların içinde
Büyümek, eksik bir cümleymiş meğer
Yarım kalmışlık, çocukken kayıp düşmüş bir bileklik
Çocuk olmadan da büyünürmüş öğrendim,
Yürekteki süt dişleri, hiç düşmeden çürürmüş.

Şimdi kalem, bir nehir yatağı
Her mısra, çalınmış çocukluğa sızan ışık.
Yazdıkça yeniden doğuyor cam bebek
Kırılrsa da, parçaları hâlâ ıslak bal rengi.

Çocukluğun haritasında hep bir yara,
Büyüdüğünü sandı, kanadı kırıldı oysa
Küllerinden bir güvercin uçurdu, adı keşke'ydi,

Şehrimizin adı cam şekerli çocukluk
Dili yakan, avuçta kanayan
Öğrendi ki çocuk olmadan da büyünürmüş
Sonunda anladı
Annesi prenses, kendi külkedisiydi,
Hayat bir masalı tersinden okudu.
Çocukluğunu gömerken avuçlarına,
"Büyüdüm" dedi, "ama hiç doğmadım aslında."

Huban Asena Özkan

Cevapsız Sorular

Kafamda cevapsız sorular
Sordum bir yağmur damlasına
Bir kapının girişine
Bir tülün rüzgarla buluştuğu yere
Duvarda asılı saatin akrebine
Takvimin üşüyen yapraklarına
Sordum cevap vermediler
Belki de
Fırındaki balığın buğusunda
Bardaktaki rakının kokusunda
Yosun kokan o sahilin tortusunda
Bir yosmanın dudağındaki rujunda
Topuklu ayakkabısında
Anason kokan ağzında
Ne bileyim işte
Belki dağınık saçında
Yüzündeki kederin derin izinde
Yüreğinden kopup gelen argo bir küfürde
Söyleyin dostlar nerede
Sorularımın cevabı nerede

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cumhuriyet

Yirmi sekiz ekimde verilmişti bu karar
Demokrasi içindir sözümüz Cumhuriyet
Laiklidir ÷lkeme bir tek o fayda sağlar
İlkelerin mirastır izimiz Cumhuriyet

Erzurum da toplandı delegeler emriyle
Ülke sınırlarını çizdi karargahıyla
Canımız pahasına korumak gayesiyle
Bu ÷lkenin rejimi gözümüz Cumhuriyet

Sivas kongresi ile kalan umudumuzu
İlk hedef Akdeniz'di kurduk bak ordumuzu
Kuvayi Millîye'nin ruhuyla yurdumuzu
Koştuk biz cephelere özümüz Cumhuriyet

İnanmıştık seferber oldu koca bir millet
Denize döküldü bak düşman denen o illet
Yurttan kovmaktı amaç olduk onlara zillet
Bir ağızdan söylenen sözümüz Cumhuriyet

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cumhuriyet Bayramı

Saltanatın o gün ezdik başını
Yirmi dokuz ekim kutla yaşını
Bağımsızlık dedik koyduk adını
Kan vererek kurduk Cumhuriyet'i

Hürriyet verildi esirdi millet
Atamız düşmanın başına zillet
Fransız'ı Yunanı hepsi bir illet
Şan vererek kurduk Cumhuriyet'i

Hainler kaplamış hep sağı solu
Denize döküldü düşmanın çoğu
Korkuyla kaçıyor gavurun soyu
Yön vererek kurduk Cumhuriyet'i

İmanın kuvveti bizim özümüz
Allah Allah nidası bizim sözümüz
Kılıçları keskindir pektir gözümüz
Can vererek kurduk Cumhuriyet'i

Topladık Meclisi dedik tamamdır
Özgürlük ilanı bu bir fermanıdır
Laiklik gayesi bize bayramdır
Gün vererek kurduk Cumhuriyet'i

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Cümlelerden Hayat

Sen orada kal tanıdık geliyorsun
Harfler aynı ama cümleler farklı
Birbirinin içine geçmiş düşüncelerim
Sanırım şiir değil sana bu yazdıklarım
Fazlalıkları atmak gerek cümleden
Bir molası olmalı bu hayatın
Cümlelerden bir hayat kurdum ben sana
Fazlası gelmez elimden
Ben kavgamı kendimle ediyorum
Aslında ortak değilsin bu kavgaya
Ellerim gitmiyor bazen şair kalemime
Yazdıkça seni buluyorum cümlelerimde
Noktasız cümleden bir hayat yazabilirim sadece
Saçma sapan bir hayat
Fazlası gelmez elimden

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Çamaşır İpindeki Hayaller

Çamaşır ipine dizilmiş hayaller
Her biri ıslak bir gözyaşı kadar ağır,
Sabun kokusu sinmiş pamuklu kumaşlar,
Rüzgârla sallanırken fısıldıyorlar
"Biz, terk edilmiş cümlelerin izleriyiz..."

Bazen ters yüz edilirler, içleri dışa
Utancın lekeleri, pişmanlığın gölgeleri.
Güneşte ağarırken soluk bedenleri,
Beyazlar, geçmişin kirini saklamaz;
Siyahlar ise karanlığı göğüsler sessizce.
Her mandal, bir kararın izidir:
Asılmışsa, direnmiştir;
Unutulmuşsa, rüzgâra yenilmiştir.

Akşam olunca toplanırlar usulca
Katlanmış anılar gibi kaldırılırlar dolaba.
Gecenin nemiyle şişen kumaşlar,
Yarın yine asılacakmış gibi bekler...
Oysa bilirler
Hayaller, kuruyunca küçülür,
Ama mandalın izi kalır hep ipte.

Ve bazı çamaşırlar hiç toplanmaz,
Bir gömlek kalır hep orada
Yaka kısmında solmuş bir isim,
Adı silinmiş bir sevdanın izi...
Bir çocuk fanilas, sararmış kol altı
Oyunda düşüp kanatmış dizlerini,

Bazı mandallar kırılır,
Rüzgâr ipi çözer tek tek
Hayal gibi, sahiplerini terk ederler.
Bir iz, bir gölge, bir yokluk hattı...
Ve unutulan her çamaşır,
Bir türkü gibi düşer geceye.
Bir tarafı kurumaz hiçbir zaman
Güneş görse bile, yüreği hep nemli.

Bir gün ip kopacak belki
Savrulan hayaller göğe karışacak.
Belki de aradığımız o boşlukta,
Mandalsız bir gömlek gibi uçan,
Islak bir mendildi geçmiş...
Çamaşırlar kurudu, ama yürek hâlâ nemli.

Huban Asena Özkan

Çanakkale’de Bir Mehmet

Bir sabah vakti, serin bir rüzgâr,
Toprağın bağrında yankılanan dualar.
Kınalı kuzular yürüdü ileri,
“Vatan sağ olsun” dedi analar.

Mermi yağmur olmuş, gökten iniyor,
Deniz, kanla yoğrulmuş, köpük köpük yanıyor.
Bir Mehmet düşerken, arkadaşı tutuyor,
“Beni bırakma...” diyor, gözleri kapanıyor.

Siperler suskun, gökyüzü hüzün,
Bir sancak dalgalanıyor, ölüme bürün.
Gözlerinde zafer, kalbinde iman,
Mehmet’in son nefesi bile vatan.

Bir avuç toprak, kanla ıslanmış,
Bir fidan düşmüş, umutla yeşermiş.
Şehitler geçiyor, siperden sipere,
Çanakkale geçilmez, yazılmış kaderine.

Bugün gökyüzü o günkü gibi,
Çanakkale’den yükselen ebedi bir türkü gibi.
Şehitlerin ruhu hâlâ nöbette,
Bir millet minnetle, başı dik elbette.

Ruhunuz şad olsun, ey kahramanlar!
Çanakkale geçilmez diyen yürekler, sonsuza kadar...

Huban Asena Özkan

Çarelerin Kuytusunda Yakılan İsyan

Sorunlar, fırtınadan önce gelen küf kokusu
Burnumda tüten bir pusu.
Rüyalarımda kâbus yetiştiriyorum
Her gece, dikenli bir ormana dönüşüyor zihnim
Ve ben, köklerinden çekilip koparılmış
Bir ağaç gibi çılgılık atıyorum.

Hedeflerime koşarken ayaklarıma dolanan
Çelikten bir sarmaşık
"İlerlemek istiyorum!" diyorum,
O "Dur!" diye çekiyor.
Yoluma çıkanlar, taş değil
Zehirli mantarlar gibi büyüyor
Ve her adımında söküp atamadığım
Bir parçamı alıyor.

Çözülmeyen düğümler, içimde bir bataklık
Dibe çektikçe, yüzeydeki çürümüş yapraklar
Nefesimi kesiyor.
Bilirim;
En ağır zincir, kendi korkularını beslemektir
Ve ben, bu zinciri taşıırken
Kendi kaburgalarımı kırıyorum.

"Atsan atılmaz" dedikleri o insanlar,
Köklerime sızan bir pas gibi.
Toprağımı zehirliyor, dallarımı kemiriyorlar
Ve ben, her budadığım dalda
Yeni bir yara keşfediyorum.
Sormuyorum artık; "Neden?"
Çünkü cevap, her seferinde
Aynı kör bıçakla saplanıyor sırtıma.

Ben ki çürüyen bir bahçe değilim
Ateşi içimde büyüttüğüm bir volkanım!
Bir gün patlayacağım
Lavlarım, tüm dikenleri yakıp
Küllerimden yepyeni bir toprak doğuracak.
Biliyorum,
İlk filiz, en karanlık geceden sonra
En sert taşı delerek gün yüzüne çıkacak!

Huban Asena Özkan

Çarkın Dişlisi

Bazen oturup saatlerce çabalarsın,
Ter dökersin, yırtınırsın, yolu zorlarsın.
Ama sonuç, bir rüzgârın önünde yaprak gibi
Savrulur gider; emek dediğin, kuru bir yaprak...
Oysa hiç beklemediğin bir gün,
Ansızın kapını çalar başarı.
Demek ki "sıra" diye bir şey varmış!

Kimisi doğar şanslı, kimisi sürünür
Biri altın tepside sunulmuş fırsatı kapar,
Biri çamurda arar geleceğini.
Ama unutma, hazır olmayanı
En parlak ışık bile kör eder.
Çalışmazsan, şansın bile sana düşman!

Derdim, "kader" değil, "denge" aslında
Bir yanda emek, bir yanda zamanın cilvesi.
Biri eksikse, diğeri boşa kürek çeker.
Ne kadar koşarsan koş,
Yolu bilmeyen ayakkabıların
Seni çamura saplar sadece...

Geceni gündüz edip didinirsin,
Ama bazen elinde patlar çaban.
O zaman dersin: "Neden?" diye;
Çünkü hayat, bir bulmacadan ibaret
Doğru parçayı doğru yere koymayana
Resmin tamamı asla görünmez!

Kimisi "şans" der, kimisi "allah vergisi",
Bense derim ki: "Hazırlıkla fırsatın dansı!"
Biri olmazsa, öteki yarım kalır.
Ne boşuna kürek çekmek,
Ne de rüzgâra teslim olmak...
İkisinin ortasında duran kazanır!

Şimdi biliyorum:
Başarı, ne yalnız emeğin çocuğu,
Ne de kör talihin oyuncağı.
O, bir çarkın dişlisi
Biri dönmezse, öteki kilitlenir.
Ve hayat,
Ancak ikisi birden çalışınca ilerler!

Huban Asena Özkan

Çarklar Ve Kemikler

Lunaparkın paslı çarkları dönerken,
Bir çocuğun kalbi kırıldı
Atlıkarıncanın müziği sustu,
Pamuk şeker eridi avuçlarında,
Gözlerinde asılı kaldı
Dönme dolabın kırık ışıkları...

Röntgen odasında, soğuk masaya uzandı
Makine uğuldadı, kemiklerinin haritası çizildi
Bir kaburgada atlıkarınca izi,
Omurgasında palyaçonun gülüşü,
Bileğinde sıkışmış kayıp bir bileklik...

"Neresi ağrıyor?" diye sordu doktor,
Çocuk parmağını göğsüne koydu
Burası işte
"Burada bir lunapark gömülü!
Doktor gülümsedi ve yazdı raporunu
"Teşhis: Büyümek.
Tedavi: İmkânsız.

Gece olduğunda, Koridorda tek başına iken,
Eldivenini kaybettiğini fark etti
Bir hemşire uzattı
"Al, bu senin değil mi?"
Çocuk aldı ve baktı
Eldivenin içinde bir şiir buldu
Yaraların diliyle yazılmış
Kırık çarkların şarkısını...

Sabah, taburcu oldu
Cebinde şiir, sırtında dönme dolabın gölgesi.
Yürürken, duydu
Lunaparkın uzaktan gelen çılgınlıklarını.
Gülümsedi,
Çünkü artık biliyordu
Bazı kırıklar sadece mısralarda iyileşirdi...

Huban Asena Özkan

Çatlakta Büyüyen Hikâye

Bir kehanet kuyusuyum, içimde solmuş yapraklar
Her sarsılışımda, dünler dökülüyor avuçlarına.
Sen, güneş saatinin gölgesi gibisin:
Uzayıp kısalır, ama daima beni vurur.

Yalnızlık, rıhtımda unutulmuş bir martı çığlığı
"Son gemi kalkalı çok oldu," diye inler dalgalar.
Ayak izlerim, kumla örtülü bir patikada sıkışmış,
Yolculuğumsa, parşömene çizilmiş kayıp bir harita...

Aşk, çatlaktan sızan bir pınar mıdır?
Dokunduğun her damla, kök salan sarmaşık gibi
Sarar benliğini
Yapraklarım solmuş, dallarım kırılmış,
Ama suyun hâlâ toprağımi besler...

Umut, bir serapdır belki de:
Uzanınca elin boşluğa dalar.
Ama ben, filizlenmeyi bekleyen bir tohum gibiyim:
Toprağın altında sessiz,
Ama hâlâ yeşerecek...

Ve işte,
Rüzgârın perdesini yırttım
Ormanın kalbine sızdım.
Gizli kelime bir fısıltı,
Bekçi benim:
Kurumuş ağaçları
Yeniden çiçeklendirdim...

Huban Asena Özkan

Çıkardıklarımızın Hikâyesi

ÇIKARDIKLARIMIZIN HİKÂYESİ"

Hayat, eklediklerinle değil,
Çıkardıklarınla dokunmuş bir kumaş
Dallarını budadığın o ağaç gibi,
Yapraksız kalınca anladın ki,
Kış, köklerine kadar işleyen bir öğretmen...
Her düşen yaprak,
Bıraktığın bir yalanın hışırtısı.

Bir bir söktüm kinimi köklerinden,
Yalanları dilimin kıvrımlarından...
Kaldı geriye,
Bir çocuğun ilk "özür"ü kadar hafif
Ve bir celladın bıçağı kadar ağır
Vicdanım.
Sildiğim her leke,
Avucumda bir yara izine dönüştü,
Tıpkı dalından koparılmış meyvenin
Sapında kalan iz gibi.

Üst insan dediğin, kendi gölgesini yiyen
Kurt sürüsüne katılmış,
Dışlerinde insanlık parçaları.
Sürünün sesiyle uluyorum şimdi,
Aynı anda hem av hem avcıyım:
Gece, postumu ısırırken,
Gündüz, kendi etimi kemiriyorum.
Bir yığın kemikten ibaret bu dünya,
Her çığlık, sürünün zafer marşı.

Bir sokak lambasının titrek ışığında,
Vicdanımın paslı çivisiyle çaktım duvara
"Burada bir insan öldü!" diye yazdım,
Ama harfler kanla eridi.
Doğal mıydı?
Yüreğimin kırık camlarını ayak izlerime saplamak?
Sokaklar, çaldığım tüm nefeslerle dolu
Her adım, bir pişmanlığın gıcirtısı.

Belki de insan olmak,
Kendinden çaldığın her şeye rağmen
Bir cevheri saklamaktır göğsünde
Çürüyen etten sızan ışık.
O ışık ki,
Kurt sürüsünün gecesinde yanan
Tek meşale
Yokluğun ortasında,
Varlığın en saf hali.

Huban Asena Özkan

Çocuk Gelin

Bir kız çocuğum ben
Büyütebilirsem o kız çocuğunu,
Doktor olmak istiyorum ben töreye inat
Başında duvak olsun istemiyorum
Olmasın gelinlik üzerimde 13 yaşında
Elimde stetoskop olsun istiyorum
Hayat kurtarmak hedefim
Okumak istiyorum ben
Benim adıma karar veren abilerim
Evlensin başımızı belaya sokmadan diyen büyüklerim
Güderlerken onlar sözde töreye sadakati
Okumak istiyorum ben.
Münasip görülürken bana babam yaşında biri
Taşlarla ezilirken töreye karşı gelenlerin başı
Uzundur saç kısa onun akli derken birileri
Kızını dövmeyen döverken dizini
Boş bırakmaya gelmez ya kız kısmı
Ben kaçmayacağım davulcuya
Elimde kitaplarım olacak benim
Kaçtığım yer üniversite sıraları
Okumak istiyorum ben
Çocuk gelin diye koymadan birileri adımı
Öğretmen olmak istiyorum
Eğitim hakkımız alınmasın elimizden diye
Aile meclislerinde vurun emri verilmesin diye
Karındaşımla katilim olmasın diye
Okumak istiyorum ben
Ben Kadın olmak istiyorum
Ayakları yere sağlam basan
Bilimin ışığında öğrenmenin ateşinde yanan
Kitaplarımı sallamak istiyorum kucağımda çocuk yerine
Söz veriyorum
Mücadele edeceğim tüm çocuk gelinler adına
Bu cehaletin sonu gelsin diye
Okumak istiyorum ben.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Çocukluğumun Koşusu

Küçükken koşardım
Tepeler, bayırlar aşardım,
Ayaklarım kanat, nefesim fırtına!
İçim yanardı tütün tarlaları gibi kavrulmuş,
Dilim kururdu bir çöl taşı gibi...
Ama durmazdım!
Çünkü rüzgârın bana fısıldadığı bir sırrı taşırdım
"Yanan iç, kanatlarını besler!"

Şimdi büyüdüm,
Ama hâlâ koşuyorum:
Hayallerimin peşinden!
Oysa biliyorum
Kimisi uçurum kenarında sallanan bir köprü,
Kimisi kumda yazılı bir isim...
Varsın gerçek olmasın!
Ben yine de
Çocukluğumun o kanatlı ayaklarıyla
Kovalayacağım onları
Ta ki topuklarımda çiçekler açana dek!

İçim yanıyor şimdi de...
Hayal ateşiyle kavrulan bir tarladayım
Her kovalayış, közüme körüklüyor!
Dilim yine kuruyor, boğazım düğümleniyor,
Ama bu kez susmayı seçiyorum
Çünkü biliyorum ki;
Susmak, bazen en gür çığlıktır!
Yanık içimde biriktirdiğim her kıvılcım,
Sessizliğimin derin kuyusunda
Bir yıldız doğuruyor!

Ve işte itirafım
Varsın hayallerim gerçek olmasın,
Ben onları kovalarken
Kendimi yakalıyorum!
Çocukluğumun o yanan nefesi,
Şimdi göğsümde bir volkana dönüştü
Lavları sessizliğimle soğuttum,
Taşları şiire dönüştürdüm!
Koşuyorum...
Yoruldukça yanıyor, yandıkça susuyor,
Sus'arken büyüyorum!
Çünkü en güçlü sözü fısıldadı yüreğim
"İçim yandıkça sus'arım!"

Huban Asena Özkan

Çok Sevdin Ama Güvenmedin

Yalnız bir yolun sonunda,
Sessiz bir kış akşamı gibi duran yüreğim,
Tükenmiş saatler içinde kendine yer ararken,
Gözlerin bir ışık gibi düştü önüme.
Hiç hesapta yoktu,
Hiç böyle bir baharı beklemiyordum...
Ama işte oradaydın,
Unutulmuş bir rüzgâr gibi aniden esti yüzüme.
Ve ben anladım ki,
Bazen en büyük yangınlar,
Küllerin altındaki son kıvılcımdan doğar.

Sesin, bir fısıltının yankısı gibi düştü içime,
Tanıdık ama hiç duyulmamış bir ezgi gibi...
Yıllarca kaybettiğim,
Ama aslında hep içimde taşıdığım bir şarkıydı bu.
Sana rastlamak,
Zamanın bile unuttuğu eski bir melodinin
Kendi notalarına usulca oturmasıydı.
Ben söylemeye korkarken,
Sen, hiç susmadan şarkımı tamamlıyordun.
Ve işte o an anladım,
Bunca fırtınadan sonra,
İlk kez bir insanın gözlerinde dinlenmek mümkünmüş.

Ama bilirsin işte,
Aşk dediğin, bazen sadece masallarda mutlak huzurdur.
Şenin sevginde bir fırtına vardı,
Öyle güçlü, öyle sarsıcıydı ki...
Beni mutluluğun en yüksek tepesine çıkarırken,
Bir an sonra en derin çukura yuvarlıyordu.
Kollarında kaybolurken,
Aynı zamanda kendimi zincire vurulmuş gibi hissediyordum.
Ne yana dönsem bir duvar,
Ne yana baksam bir şüphe...
Beni sevdiğini biliyordum ama,
O sevgi neden bu kadar sert, bu kadar keskin,
Bu kadar tutsak ediciydi?

Bir gece, telefonun ekran ışığında yüzünü gördüm.
Gözlerin, soruların gölgesinde saklanmıştı.
Her bildirim bir yara açıyordu içinde,
Her suskunluk bir başka şüpheyi besliyordu.
Kim o?
Neden çevrimiçisin?
Saat kaç, neden hala buradasın?
Sorular yağmur gibi yağdı üstüme,
Ve biz ıslanmadık, boğulduk.
Güven, parmaklarımızın arasından kayıp giden
Bir avuç su oldu.

Ne kadar sıkarsan sık,
Tutamadık...

Biz sevdik,
Çok sevdik,
Ama birbirimizi özgürce sevmeyi hiç öğrenemedik.
Ben seni severken uçmak istedim,
Şen beni severken kanatlarımı kırdın.
Öyle bir aşk yaşadık ki,
Bir yanımda bahardı, bir yanımda kış...
Gözyaşlarımız bile birbirine karıştı,
Ama yollarımız bir daha birleşmedi.
Çünkü...
Çok sevdin... ama hiç güvenmedin.

Huban Asena Özkan

ölün Ortasında Bir Lale

Bazı çiçekler bazı topraklarda yetişmiyor
Laleler, mesela, çölün avucunda soluyor.
Köklerini uzattıkça, kumlar ateş yağdırıyor,
Damarlarını kurutuyor
Dudaklarından düşen bir "Ah!"
Bir tohumun çatlayışını andırıyor

Sen baharın gözbebeğiydin
Rengin, ovaya yayılan bir şarkı.
Ben ise kurak bir tarlayım,
Yağmur bile dualarımı duyunca
Yönünü değiştiriyor.

"Neden tutunamadın?" diye soruyor gece,
Yıldızlar dökülüyor sessizce üstüme.
"Çünkü," diyorum, "toprağım tuzla boğulmuş,
Her tohum, bir vedaya dönüşüyor..."

Baktıkça sana
Gövden kumlara yenik düşüyor,
Yaprakların bir mektup gibi katlanıyor rüzgârda.
Misk-i amber gibi kokun,
Bir çocuğun ellerinde unutulmuş bir tekerleme.

Biliyorum,
Başka bahçelerde açacaksın
Bir sera camında ıslak,
Bir vazoda ölüme süslenmiş
Ama bu öl,
Avucunda sığıdığı kumlarla
Bir lalenin kalbini gömmeyi
Asla unutmayacak...

Huban Asena Özkan

Çürüyen Köklerin Yasını Tutarken

Bir çınar düşer toprağa
Kökleri paslı çivilerle delik deşik,
Gövdesinde unutulmuş isimler.
Yaprakları, düştüğü yerde
Bir mezar taşına dönüşüyor sessizce.
Rüzgâr bile uğramaz artık,
Çünkü dallarımda sallanan,
Ölü kuşların son şarkısı.

Bir çiçeğim, ayak izlerinin altında ezilen
Taç yapraklarım çamurla sıvanmış,
Sapım kırık, özsuyum kurumuş.
Toprak, kanımı emerken
"Büyü!" derdi,
Şimdi 'çürü!' diye fısıldıyor.

Gözyaşlarım, içimde akmayan,
Donmuş, buz tutmuş bir nehir.
Balıklar, cam kırıklarına dönüşmüş,
Dibinde yatanlar,
Suskunluğun kemikleri.
Ve ben,
Bu nehri kazdıkça,
Ellerimde parçalanan aynalarda
Kaybediyorum yüzümü.

Dilim, taşlaşmış bir heykel
Sözcükler boğazımda gömülü.
Her çığlık, bir kuş sürüsü gibi
Göğsümde hapsolmuş.
Biliyorum
Kırılan kanat sesleri,
En çok sessizken duyulur.

Şimdi
Küllerimi savuruyor rüzgâr
Her parçam, bir hikâye.
Ama dinle:
Çürüyen kökler bile
Yerin altında
Bir devrim türküsünü söylüyor ...

Huban Asena Özkan

Dar Ağacından Şükür Sabahına

O idam sehpasından indiğimde,
Ellerimde kaldı ipin hüznü...
Ama yüreğim, ölmedi!
Sadece uyudu
Bahara inanmayan bir tohum gibi...

"Eyvallah"ların kırık taşlarını topladım,
Her parçayı kendime köprü yaptım
Yorana eyvallah dediğim günler,
Şimdi "yorulma!" diyen cesaret oldu!
Kırana eyvallah dediğim o sözler,
Şimdi "kırıl ama eğilme!" diye haykırdı!

Velhasılkelam;
Hükmümü kendim kestim:
"Affediyorum" dedim,
Geçmişin celladına değil,
Kendime...
İdam ipini çözdüğüm an,
Ruhumun kanatları açıldı
Çünkü zincir, sadece tuttuğun yerde ağırdır!

Şimdi "çok şükür" dediğim her sabah,
O sehpanın gölgesi düşüyor ayak ucuma...
Artık korkmuyorum!
Çünkü o gölgeyi, yürüdüğüm yola ışık yaptım
Geçmişin celladı sustu,
Şimdi benim sözüm
"Yazık değil, iyi ki yaşadım!"

Huban Asena Özkan

Dedikodu

Bu insanlar nasıl bakıyor hayata anlamıyorum
Yalakaların potansiyeli artmış
Tadı kaçmış buraların
Oysa farklı sanmıştım
Dedikodudan uzak bir dünya yaratmıştım
Yine kandırmışım kendimi
Buranın da gürültüsü aynı
Dur
Dur bak şimdi dinle beni
Ne yazdım ki daha, ne anlatım ki
Ben asıl dedikoduyu kendimle yaptım
Ne farkın kaldı şimdi onlardan diye sorma sakın
Ben oynayarak bakıyorum hayata
Kendimle oynuyorum oyunu
Boş vermişim dünyaya
Bitecek olan geleceği yaşarken, geçmişini biliyorum
Kavgaya bile bile giriyor, yenilgiyi de güçlü yaşıyorum,

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Deli Saçması

Yine yorgun bir sabaha açtım gözlerimi,
Hiç istemiyorum,
Aralanmasın gözlerim yeni güne,
Hiç istemiyorum,
Doğrulmasın bedenim yataktan.
Hayalin sarmalıyor her gece beni.
Sıkıca sarıldığım hayalin.
Bir gün diyerek kalkıyorum yataktan,
Belki bir gün olur ya şaşırır yolunu,
Ya da rüyaymış her şey,
Uyandık ve bitti.
İşte o yüzden sevgili,
İçimdeki bu aşk,
Potansiyel bir tehlike bana.
Tutsam içimde yüreğime,
Atsam dışarı sana zarar.
Anla işte çaresizliğimi.
Ama sen boş ver tüm bunlara,
Bakma sen yazar işte kalem,
Saçma sapan aklına ne gelirse.
Dilin kemiği yok elbet,
Bir de kalemin durağı olsa.
Başı boş hareket eder işte.
Ve boş muhabbet bunlar.
Deli saçması,
Üzülme, aldırma sen yosun gözlüm.
Günaydınlar olsun sana.
Huzur dolu bir güne uyan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Denizde Kaybolanlara Liman

Herkes büyük dalgalardan korkarken,
Sen ise bir su birikintisinde boğuldun.
"Okyanus bu!" diye haykırdın,
Oysa ayağını ıslatan, kendi gözyaşındı.
Derede boğulmak, kibrin en acıklı halidir
Bir kum tanesini dağ sanıp,
Kendi gölgenden korktun.

Zaman dediğin, kumları avucundan kayarken
"Aklım nerede?" diye sordukça,
Saatin yelkovanını tutmaya çalışmak gibi...
Damlaya damlaya çöl oldu.
Unutma duran sen değilsin,
Seni bırakıp giden, zamanın kendisi.

Geçmişin tozlu raflarında bir fotoğraf albümü,
Her sayfası yapış yapış pişmanlık.
Kırık bir saat koleksiyonu yapmışsın.
"Bak," diyorsun, "hep 12'yi gösteriyor!"
Oysa gerçek,
Gece yarısından korktuğun
Ve güneşi reddettiğin için
Karanlıkta kalmış olman.

Al, sana yeni bir pusula ve saat hediye ediyorum.
Pusulanın ibreleri kırılmış, haritası yakılmış.
Saatin akrep ve yelkovani sökülmüş, rakamları silinmiş.
Çünkü yolu yeniden çizmelisin
Çünkü zamanı yeniden öğrenmelisin
Yıldızlarda ya da dijital sayılarda değil,
Yüreğinin ritminde.

Ve işte, taze bir zihin:
İçinde "keşke"lerin değil,
"Belki"lerin filizlendiği,
"Şimdi"lerin çiçek açtığı
Bir bahçenin kapısı.
Gir ve kilitleri denize at...

Bilesin diye söylüyorum:
Boğulanlar, suyun derinliğinde değil,
Kendi korkularının sığılığında kaybolur.

Şimdi,
Hediyem olan bu pusulayı tut,
O saati koluna tak,
Ve yürü:
Ayak izlerin zamanı sollasın,
Kendi okyanusunu yaratsın!

Huban Asena Özkan

Denizin Dilinden Bir Çocuk

Kumdan kale yapıyorum dalgalar yıkıyor,
Tekrar yapıyorum tekrar yıkıyor
"Neden yapamıyorum?" diye soruyorum rüzgâra,
Rüzgâr,
Islak kumlara çocukluğumu savuruyor.

Deniz kabukları topluyorum
Her biri bir yıldızın dilinde
Kaybolmuş hikâyeler anlatıyor.
"Kim var orada!" diye sesleniyorum
Cevap veren
Sadece dalgaların hırçın bir tekerlemesi...

Kumsalda yürürken, bir deniz yıldızı buldum
Avucumda çırpındı çırpındı
Sonra sulara geri döndü.
"Ben de gitmek istiyorum!" dedim,
Fakat ayaklarım kuma gömülü kaldı...

Akşam olduğunda, kumsal bomboş kaldı
Ayak izlerim sildi medcezirleri
Islak kumda parlayan bir deniz kabuğu
Fısıldadı geceye
"Burada bir çocuk yalnızlığı öğrendi dedi...
Ve deniz, onu asla geri vermedi."

Huban Asena Özkan

Denizin Yorgun Nefesi

Deniz, müsilağ kusuyor,
Tıpkı içimdeki yara izlerinin
Dudaklarımdan taşan bir şarkıya dönüşmesi gibi
Dalgaların midesi bulanmış,
Kıyıya vurdukça köpük yerine sessizlik atıyor.
Kum, ayak izlerimi yutarken,
Ben de kendi kabuğumu tükürüyorum
Bir istiridye incisini değil,
İçimde biriken hüznün sedefini...

Balıklar, solungaçlarında tutsak
Bir çığlıkla yüzüyor
Deniz, anahtarını kaybetmiş bir kutu,
İçinde çürüyen mektuplar ve fotoğraflar
Benim yaralarım da öyle
Açıp havalandırmaya korktuğum
Tozlu bir sandık gibi,
Her dokunuşta dağılan anılardan korkarak.

Müsilağ, denizin dilinde bir dua
"Affet," diyor, "kirlettiklerinizi..."
Ama ben hâlâ buradayım,
Kıyılarınızda tükürdüğünüz ne varsa
Geri veriyorum."
Ben de içimdeki yaraları,
Bir mendile sığmayacak kadar büyüttüğüm için
Özür diliyorum kendimden
Çünkü en çok kendimi kirlettim.

Şimdi dalgalar,
Bir sevda gibi yalıyor kıyıyı,
Kum taneleri tek tek arınıyor.
Belki yarın,
Deniz yine mavi doğar
Ben de içimdeki müsilağı
Bir bahar yağmuruyla yıkarım.
Çünkü biliyorum:
Kirli sular bile,
Güneşin altında buharlaşıp
Temizlenmeyi öğrenir...

Huban Asena Özkan

Deprem

Bir anda sarsılır kabuğu yerin
Binalar çöküyor oluyor deprem
Enkazın altında oldukça derin
Canları alıyor oluyor deprem

Salıncak misali koca binalar
Değil işte değil sağlam yapılar
Malzemeler eksik kırık kolanlar
Yüreğe korkuyu salıyor deprem

Kimini yakalar derin uykuda
Kimisi işinde vardiyasında
Kiminin bebeği var kucağında
Sevdiklerimizi alıyor deprem

Herkes tedirgin bak herkes dışarıda
Artçılar oluyor peşi sırada
Güneşlide olsa karlı olsa da
Tek tek çadırları kuruyor deprem

Türkiye gerçeği deprem bölgesi
Kırılan fayların yoktur çaresi
Tebirli olmaktan var mı ötesi
Hayatlarımızı çalıyor deprem

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Derinin Yüzeyinde

Derinlere dalan gözlerin, okyanusun karanlık çocuğu,
Yüzeyde parlayan deniz kabuklarını unutmasın...
Balıkların fısıltısına kulak verirken,
Kumun üstünde titreyen ışığı da gör
Bir midyenin içinde saklı incinin sessiz çığılı,
Dalgaların ezberlediği bir ninni gibi
Usulca kıyıya vuran.

Yıldızları sayan ellerin, göğün haritasını çizerken,
Yeryüzünde kırılan cam parçalarını da toplasın...
Evrenin sonsuzluğu kadar
Bir çocuğun düşüp kanayan dizine de
Bir ıhlamur çiçeği kadar narin dokunuşlar bırak
Ilık bir nefesle ısıtılmış mendil,
Zamanın yorgunluğunu silecek.

Felsefenin labirentinde kaybolan zihin,
Platon'un mağarasından çıkarken,
Kapının eşiğinde duran
Yarısı yenmiş bir elmayı da fark etsin...
Bilgelik, kökleri toprağa değmeyen ağaç kadar çürük,
Yaprakları düşerken bile
Toprak, düşüşün şiirini fısıldar.

En derin şiirler, gözyaşlarıyla yazılan,
Ama sokak lambasının titreyen ışığında
Dağılan dize kadar insan...
Ruhun dipsiz kuyusunda bir kova sallarken,
Kovanın ipini tutan avuçların terini de hatırla –
Her damla, bir umudun tuzuyla yoğrulmuş.

Derinlik, yüzeye vuran gölgenin sırrıdır belki de...
Kıyıda bir çocuk, denize taş atarken,
Her halka hem dibe hem göğe dokunur.
Unutma:
Dalgaların altında ne varsa,
Üstünde de aynı deniz var
Yüzeydeki köpük, derinlerin nefesi,
İncinin kabuğu, okyanusun kalbi.

Derin, yüzeyin aynasıdır;
Biri diğerine hayat verirken,
İkisi de aynı suyun hikâyesini taşır.
Bak, bir kum tanesiyle bir yıldız
Aynı ışığı yansıtıyor...
Biri göğe tutunur, biri toprağa,
Ama ikisi de muhtaçtır ışığa .

Huban Asena Özkan

Dert Etme Sakın Beni

Eyvallahım olmaz yar, sanmak ki üzülrüm
Bir iki gün ağlarım, sonra da unutturum
İyileşmez yaraya, tuz basar kuruturum
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Aklına düşer isem, kör şeytana lanet et
Benden kalan ne varsa, bir bir hepsini yok et
"Dik başlısın" derdin hep, kurtuldun bak dua et
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Ben kalın kafalıyım, anlamadım seni say
Zindan olsa da fark etmez, senden bana kalan pay
Yeniden yaşarım ben, bu sevdadan gel sen cay
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni

Hiç kıskançlık bilmezken, paranoyağım şimdi
Susarak yaşamakta, kolay olmadı hani
Gönlündeki Tahtında, değilken ben sahibi
Sen kendine iyi bak, dert etme sakın beni.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Direnen Toprağın Şarkısı

Biz ki,
Ellerimiz kanaya kanaya açtık karanfil bahçesini,
Avuçlarımızda nasır, gözlerimizde yıldırım taşıdık,
Ekmeği tuzla, umudu kanla yoğurduk
Göğüs kafesimize sığdırdık dünyayı
Toprak dediğin, kadının yüreğidir
Hem beşiği, hem mezar taşı
Toprak dediğin, kadının sırtında çatladı
Her çatlakta bir filiz, her filizde bir haykırış!
Küllerinde saklanan isyan!

Analarımız,
Kara çarşafıya sarılı direnişin haritasını çizdi,
Beşik sallarken devirdi kralları.
Bir fabrika duvarına asılı bayraklar gibi
Terinin tuzuyla pişirdi ekmeği.
"Açlık," dediler, "kırmadı dizlerimizi,
Çünkü yürekleri, bir grev çadırıydı."
"Ateşi söndürmek mi?" dediler,
O ateş, beşiğin altında yanan ocaktı!

Kız kardeşler,
Cam tavanları yumruklarıyla deldiler,
Camın kırıklarını taktılar bileklerine,
Parmak uçlarında taşıdığı ojeler,
Kan kırmızısı değil direnişin bayrağı
Gecenin karanlığını saçlarıyla diktiler
"Gölüşümüz,"* dediler, "silahımızdır"
Güzellikleri değil,
Yüksek topukları kırıdı zincirleri

Ve ben,
Bir kadının soluk alışında saklıyorum tarihi
Merdiven altı atölyelerde ter döken,
Tarlalarda güneşe kafa tutan,
Kitapların kenarına çizilen öfke çiçeklerinde
Her sayfa, bir yumruk izidir sessizliğe
Her sayfa, suskunluğa vurulan bir tokat!

Bugün,
8 Mart'ın çiçekleri kanla sulandı,
Kökleri hâlâ sımsıkı tutuyor dünyayı
Kökleri hâlâ grev çadırlarında
"Gül değiliz," diyoruz, "ateşsiz biz"
Söndürmeye çalıştıkça gökyüzünü yakarız!

Dinle ey dünya:
Kadınların sessizliği en gürültülü çığlıktır!
Kadınların sessizliği, dağları deviren bir uğultudur!
Her 8 Mart,
Yeniden doğuşumuzun ateşidir.

"Biz ki, küllerimizden bin kez doğanlarız
O küllerden bir orman yaratırız
Her ağaç, bir kadının adını haykırır
Bu kez sönmeyecek yangınımız!"

Huban Asena Özkan

Dizelerle Konuşan Dünya

Bir harf düştü kağıda,
Gözyaşı gibi sessiz, rüzgar gibi asi.
Bir kelime doğdu ardından,
Bir çocuk gibi masum, bir fırtına gibi coşkulu.

Şair sustu, kalem konuştu...
Geceye dökülen dizeler, unuttuğumuz rüyaları.
Bir aşk itirafıydı belki,
Belki de unuttuğumuz bir vedaydı.

Şiir bazen bir suskunluk,
Bazen de kanayan bir çığlıktır.
Kimileri için bir bahar dalı,
Kimileri için toprak altında saklı bir umut...

Bugün Dünya Şiir Günü,
Dünyanın en eski yankısı.
İlk sözlerimiz mısralardı belki de,
Ve son nefesimiz bir şiirin içinde kaybolacak.

Şiir, dilsizlerin sesi,
Kayıp şehirlerin haritası.
Yüregini aç, kalemini bırak kağıda,
Çünkü bazı duygular, sadece şiirle anlatılır!

Huban Asena Özkan

Doğa Ananın İsyanı

Havanın yüzü asık, Tadı yok bugün, keyifsiz
Ağlayacak sanki bulutlar
Rüzgâr kanlı bıçaklı güneşle
Kuşlar konmaz olmuş ağaç dallarına
Papatyalarda fallar sevmiyor çıkıyor artık
Güller kokmaktan vazgeçmiş, Bülbüller naz çekmiyor
Ya peki şu kaplumbağa Ö niye küskün,
Neden vazgeçmiş tazılar kovalamaktan tavşanları
Yunuslar karaya çıkmış intihar mı ederler
İpek böcekleri neden yapmaz kozalarını
Kelebekler yoruldu mu kanat çırpırmaktan
Sincaplar palamut yemez olmuşlar
Tatlı dille bile çıkmaz olmuş yılanlar
Açmaz olmuş kuyruğunu tavus kuşları
Hörgücü dert değil artık deveye
Zürafa şikâyet etmez boyundan
Zebralar çıkarmış pijamalarını
Ötmüyor artık derelerde kurbağalar
Arılar bal yapmaz olmuş
Karıncalar Ağustos böceklerine uymuş
Ağustos böcekleri hayatlarından bıkmış, söylemez şarkıları
Aslan krallığı bırakmış umursamaz olanları
Toprağın yüreği kurumuş, çatlamış bağı
Nehirler kurumuş unutmuş çağlamayı
Sorarım sana ey doğa ana
Anlatsana neden böyle yapar bu doğa halkı
Bana mı sorarsın ey insan oğlu
Dönüp bakmaz mısın yaptıklarına
Siz binalar dikin plazalar inşa edin
Tatil Köyü yapmak için yakın ormanı
Koyun ciğerime ateşi nefessiz bırakın beni
Çağdaş olacağım diye yıkın başıma ocağımı
Kat kat evleri yapın,
Üstü üste toplayın bir kasabayı,
Tıkın bir beton yığını içine
Kargalarım yuva bulamamışlar istila etsinler sokaklarınızı
Böceklerim hamamlarda değil küvetlerde sürsünler hayatlarını
Sona bir de sorun bana utanmadan
Neden böyle yapar bu doğa halkı

HUBAN ASENSA ÖZKAN.

Huban Asena Özkan

Doğduğun Evin Coğrafyası

Ailesiyle iyi ilişkisi olanlar,
Cam bir vazoda nazikçe sulanan çiçekler gibi açar.
Kökleri sıcak toprakta, taç yaprakları sevgiyle beslenir.
Ama bilinmez:
Her sabah güneşe dönen o baş,
Geceleri boynunu bükerek sessizce.
Çünkü mükemmelliğin ağırlığı,
Görünmez bir zincirdir.

Diğerleri ise,
Karanlık koridorlarda duvarlara çarpa çarpa tüketir ömrü.
Sırtlarında sıva tozu, dizlerinde morluklar...
Her darbe yeni bir yön haritası çizer:
"Düş, kalk, yürü!"
Labirentin içinde kaybolmuş bir kendi yolunu arayan savaşçı gibi,
İpliği kendi yüreğinin sesidir.

Doğduğun ev, kaderinin ilk coğrafyasıdır
Kimine verilen bereketli ovalar,
Kimine itilen kayalık uçurumlar...
O ev ki; ruhunun sınır taşlarını diker.
Çiçekler susuzluktan kıvransa da,
Duvarlar yıkılsa da,
Her iklimde büyür insan.

Ve fark ettim ki
Çiçek gibi açan da, duvara çarpan da aynı gökyüzüne bakar.
Gece olunca yıldızlar hepimize eşit uzaklıkta parlar.
Acının rengi değişir belki ama,
Tadı aynı tuzla yoğrulmuştur.
Çünkü insan, doğduğu evin coğrafyasında değil;
Kendi içinde aştığı ufuklarda özgürleşir.

Huban Asena Özkan

Durup Düşünmek Lazım

Hayat sadece hissettiğinizdir. Hissettiğinizi şekillendirmekte sizin elinizdedir. Yaşadığınız deneyimler hissettiğiniz şeye şekil verir ama neyi yaşayıp neyi reddedeceğiniz sizin elinizdedir. Deneyimlerinizi seçin. Kısaca hayat işte bu yüzden bir seçimdir. Burası yani yaşadığımız evren seçimlerimizin sorumluluğunu üstlenip, kendi hayatımızın direksiyonuna geçme cesareti olanlara göre tasarlanmıştır. Hayatın trafiğinden korkup zaman zaman bu cesareti hissedemeyebilirsiniz. Bu yenildiğiniz anlamına gelmez. Vazgeçmediğiniz sürece doğru seçimi yapmak için her zaman şansınız vardır. Seçmekten vazgeçip hayatı akışına bırakmaya karar verdiğiniz anda bu evreni terk edin. Vazgeçerek kendine ihanet eden birinin bu evrende hiçbir işi olamaz zaten. Bir şeyin yitip gitmesine izin vermezseniz doğum asla gerçekleşmez. Bir açıdan bakıldığında filiz tohumun ölümüdür. Bir tohum çatlar, deforme olur, kendisi olmaktan çıkar yani ölür ve filiz ortaya çıkar. Sahip olabilmek adına, sahip olduklarımıza tırnaklarımızı korkuyla geçirdiğimizde ne çatlayıp filize dönebiliriz ne de çürüyüp içimizdeki tohumları toprağa bırakabiliriz. Sahip olmak için doğmadık biz. Büyümek, gelişmek, dönüşmek için buradayız. Hayatın içinde kendi tekrarlarımızı yaşamaya başladığımızda durup bir düşünmek lazım.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Dün Akşamın Kırığı

Dün akşam, saat kaçtı bilmiyorum,
Çünkü zamanın anlamını yitirdiği o anlarda
Sadece içimdeki çarpıntının ritmini sayabiliyorum
Bir şey oldu,
Belki küçük, belki büyük,
Ama kesinlikle sessizce içimi yerinden oynatan bir şeydi.
Sen oradaydın ama yok gibiydin
Ben konuşuyordum, ama duyulmamış gibiydim,
Ve bu "gibi" hâlleri, gerçekliğin yerini alacak kadar çoğalmıştı.
Bir kelime söyledin, belki farkında bile değildin,
O kelime, içimde yıllardır sakladığım bir camı kırdı,
Lakin sesi dışarı çıkmadı, içimde yankılandı.

Sana bakarken; seni değil, bana bakan hâlini gördüm
Gözlerin bana değil, benim sana nasıl baktığıma odaklanmıştı.
Ve bu fark, beni bir yabancıya dönüştürdü.
Ben seni anlamaya çalışırken, sen beni çözmeye çalışıyordun;
Ama ben bir bilmece değilim, sadece anlaşılacak isteyen bir karmaşayım.
Ve o karmaşa, dün akşam,
Gözyaşıyla değil, sessizlikle taşıdı;
Çünkü bazı acılar ağlamaz, sadece susar ve içeri doğru büyür.

Kendi içime döndüğümde, seni değil, kendimi sorguladım
Neden hâlâ bu kadar kırılğanım, neden hâlâ bir kelimeyle dağılabiliyorum,
Neden hâlâ senin suskunluğunu kendi eksikliğim gibi hissediyorum?
Belki de bu, iyileşmenin ilk adımıydı
Kabullenmek değil, anlamak; affetmek değil, yüzleşmek;
Unutmak değil, hatırlayıp yeniden şekillendirmek.
Ve ben dün akşam, ilk kez kendime "tamam" demedim, "devam" dedim
Çünkü bazı geceler, sabaha değil, içsel bir uyanışa çıkar.

Sana yazıyorum şimdi, ama bu şiir sana ulaşmayacak,
Çünkü senin duymak istediğin şey bu değil;
Sen cevabı aramıyorsun, sadece soruların etrafında dönüyorsun.
Ben ise artık dönmek istemiyorum,
Çünkü başım dönüyor, kalbim yoruluyor,
Ve ben bu yorgunluğu romantikleştirmekten bıktım.
Dün akşam bir şey bitti belki ama aynı anda bir şey başladı
İşte o başlangıç, seninle değil, benim yokluğumla şekillendi.

Dışarıda yağmur yoktu,
Fakat içimde bardaktan boşanırcasına bir şeyler aktı;
Gözyaşı değil, kelimelerdi belki ya da kelimesizliğin ağırlığı.
Bir aynaya baktım, kendimi gördüm,
Tanıdım bu kez
Çünkü o yüz, artık senden onay beklemeyen, kendi kırıklarını taşıyabilen bir yüzdü.
Ve bu tanıma, bir zafer değil, bir barıştı; kendimle, geçmişimle, dün akşamla.

Şimdi buradayım bu şiirin tam ortasında,
Ne sana kızgın ne kendime kırgın,

Sadece olanı olduğu gibi yazan bir sesim.
D n akşam, kirlenmiş bir beyaz mıydım?
Belki.
İyileşmeye alışan bir siyah mıydım?
Kesinlikle.
Ama artık tanımlara değil, dönüşüme inanıyorum
Çünkü bazı geceler, şiire dönüşür ve bazı şiirler, insanı yeniden kurar.

Huban Asena  zkan

Dünya Gözüme Kaçtı

Bir kum tanesiydi belki de
Dünya, gözümün beyazına sığdı.
Acıttı, ağlattı, kırmızıya boyadı bakışlarımı,
Ama çıkaramadım
Göz yaşımda yüzen bir gezegen oldu,
Denizlerini avuçlarıma döktü sessizce.

Sokaklar, göz bebeğimde tersyüz
Işıklar bulanık, insanlar silüet.
Her göz kırpışımda yeniden düşüyor şehir,
Körlüğümün içinde bir medeniyet kuruluyor:
Cam kırıklarından gökdelenler,
Kanayan bir güneş,
Çatlak asfaltta filizlenen çiğdemler...

Bazen avuçlarımda sallarım onu
Islak bir boncuk gibi kaygan, sıcak.
"Çık!" desem de dinlemiyor,
Dilimde tuz, yüreğimde bir sızı...
Dünya gözüme kaçtı,
Artık içimde fırtınalar kopuyor,
Kasırgalarımı yağmurlara saklıyorum.

Geceleri yıldızları sayarken
Göz kapaklarımda bir kumsal belirir.
Kum saatine dönen kirpiklerim,
Zamanı ölçüyor: "Bir tanem kaldı," der...
Kum tanesi büyüdü,
Artık gözümde bir çöl,
Develer geçiyor bakışlarımdan.

Sabah olduğunda aynaya bakıyorum
Gözlerimde Akdeniz mavisi bir hüzn.
"Çıkar artık!" diyorum, ama o inatçı,
Körlüğümün içine kök salmış...
Bir ağaç gibi büyüyor,
Dalları gözlerimden taşıyor,
Yaprakları, düşen gözyaşlarım.

Belki bir gün çıkarırım
Kum tanesini saklayıp kavanoza.
Ama şimdi biliyorum
Dünya, gözümde büyüdüğüçe
Ben küçülüyorum...
Bir çocuk cesaretiyle,
Bir karınca sabrıyla,
Ve bir devrin yorgunluğuyla.

Huban Asena Özkan

Düşen Yıldızlar Ve Yeniden Doğan Güneşler

Bazen düşer gökyüzünden hayallerim,
Bir yaprak gibi savrulur sessizce.
Ama gülüşlerim, şampiyonluk maçına çıkan
Bir ordu gibi dizilir kalbimin sahnesinde.
Her düşüş, yeni bir koşunun başlangıcıdır
Ve her yara, zaferin gizli haritası.

Küllerimi toplarken, fark ettim
Ateş söner ama köz asla ölmez.
Gülüşlerim, o közü tutuşturan bir rüzgârdır
Eserken fırtına bestelemeyi bilir.
Ve karanlık gece bile,
Sabahın provasıdır sadece.

Diyorlar ki: "küme düşmek yenilgidir."
Bense biliyorum
Asıl yenilgi, düştüğün yerde
Kalkmayı unutmaktır.
Gülüşlerim, her kalkışta
Şampiyonluk marşını mırıldanır.

Sokaklar bana dar gelirken,
Kalbim bir stadyum genişliğinde.
Seyircisiz maçlarımda bile
Gülüşlerim, tribünleri inletir
"Gol değil, umut atarız ağlara!"

Yıldızlar düşse de gökyüzünden,
Yerine yenileri doğar.
Ve benim gülüşlerim,
Şampiyonluğu değil,
Direnişin ta kendisini taçlandırır!

Huban Asena Özkan

Düşüncenin Karanlık Ormanında Bir Kaşif

Beynimde bir fırtına kopuyor, sınır tanımaz ve küstah
Rüzgârlar, düşüncelerimi savuruyor çöldeki kum taneleri gibi,
Bulutlar, arzularımı boğuyor bir bataklığın sessiz çığlığıyla.
Her dalga, kumsalıma vuran bir soru işareti
Kabuklarımda çatlaklar açıyor,
İçimdeki denizin tuzuyla kanayan yarıklar bırakıyor.
Ve ben, bu kumsalın çıplak ayaklı mahkûmuyum,
Kumlar zamanla avuçlarımdan kayarken,
Her tanesi bir "keşke"ye dönüşüyor.

Dedim ki: "Düşünme artık, sustur şu kargaşayı!"
Ama zihin bir kurt sürüsü ki aç, hırçın, gözleri çakmak çakmak
Besledikçe çoğalıyorlar açlıklarıyla,
Sustukça uluyorlar yalnızlığın ayazında.
"Her ne düşünüyorsan, onu düşünmek istemiyorsun,"
Çünkü düşünce, bıçaklarla çizilmiş bir dans
Müziği seçemeyen bir dansçıyım bende,
Adımlarım kanıyor, ritimse celladım oluyor.

Bir labirentin tam kalbindeyim şimdi
Duvarlar, geçmişin yankılarıyla örülü
Her taşında bir pişmanlık, her sıvasında bir korku.
Her köşede bir ayna asılı
Yansıyan ben değil,
Düşünmekten korktuğum ben,
Yüzümü tırnaklarıyla kazıyan, gözlerimi oyan.
"Çıkış yok!" diyor sesler,
Ama ben, duvarları yıkıyorum kelimelerimle
Her harf bir çekiç darbesi,
Her hece patlayan bir dinamit.

Beynim bir radyo ki açık ama frekansı hep karışık
Cızırtılar arasında kaybolan bir ezgi,
Parazitlerle boğulan bir çığlık.
"Dinleme!" diyorum kendime,
Ama kulaklarım sese aç
Susuzluğum, bu statik gürültüye bile muhtaç.
Kaybolan kendi sesimi arıyorum
Bir şiir miydi, yoksa bir fısıltı mı?
Yoksa çığlığım, denize düşen bir taş gibi
Sessizce yok mu oluyor?

Sonra anlıyorum:
Düşünmek, bir nehrin akışına köprü kurmaya çalışmakmış
Direndikçe çırpınıyorum, bıraktıkça taşıyor beni.
Kendimi bırakıyorum işte,
Taşların üstünde çizilen yaralarımı zamana emanet ederek.
Düşüncelerim artık bir kuş sürüsü
Uçuş gidiyorlar kanat çırpışlarıyla,
Gökyüzüne sessiz bir manifesto yazıyorlar

Her iz, bir özgürlük ilanı.

“Ben, düşüncelerimin mahkûmu değil, kâşifiyim!
Karanlık ormanda yaktığım meşale,
Sadece yolu değil, korkularımı da yakıyor.
Alevler içinde yükseliyorum,
Dumanım gökyüzüne çizilen bir zafer tabelası.
Biliyorum:
Düşünmek istemediğim her şey,
Küllerimden filizlenecek
Bir çiçek ki kökleri geçmişin tortusunda,
Tomurcukları yarının ışığında açacak.
Çünkü en karanlık orman,
Ancak yüreği yananların ışığıyla aydınlanır...”

Huban Asena Özkan

Elmanın Öteki Yarısı

Hep bir elmanın yarısı gibi gördüm sevdiklerimi
Kabuğunda güneş izleri,
İçinde çiçek açacak bir çekirdek umudu.
Ama bıçak her değdiğinde,
Öteki yarıda çıktı kurtlar:
Beyaz, kıvrık, özsuyu emmiş
Ve bana bakan o küçük siyah gözler...

"Belki şanssızlık," dedim,
Yenisini kestim, aynı bıçakla.
Yine aynı çürük, yine aynı kurt.
Dedim ki, "Belki bıçak körelmiştir."
Ama ellerim kanadı keserken,
Acı, bildiğim tek dürüstlüktü.

Sonra düşündüm:
Belki ben, kabuğa fazla güvendim,
Çekirdeği gömmeyi unuttum toprağa.
Belki sevgiyi hep ortasından böldüm,
Yarısını onlara, yarısını yalnızlığıma verdim.
Belki de çürüten,
İki dilim arasına sıkışan ellerimin teriydi...

Şimdi soruyorum:
Kurtlar mı seçti beni,
Yoksa ben mi besledim kurtları?
Her ısırıkta çıkan solucan,
Yüreğimin karanlık mahzeninde biriktirdiğim 'keşke'ler miydi?
Ve itiraf:
Belki de elma değildi sorun,
Ağacın köküne sızmıştı çürük...

Söyleyin bana, suç kimde?
Her ekşi damlayı şerbet diye içtim ben,
Kendi payıma düşen 'acı'ya 'sevda' dedim.
Şimdi bıçağı kırdım,
Elma ağacını kökünden söktüm—
Kurtlar yesin diye değil,
Çürüklüğün kaynağı görsün diye!

Çünkü suç bende değil,
Tohumu besleyen toprağın kendinde...

Huban Asena Özkan

Engel Dediğın, Birlikte Aşılan Yokuş

Hayat, rüzgârı ters esen bir deniz
Dalgalar savururken küreklerimi,
Sen, dümende duran pusula oldun.
"Korkma," dedin, "fırtına bile
İki yüreğın ortak ritmiyle dindirilir."

Bir dağa tırmanırken düşersen,
İpin ucunu tutan elin sıcaklığı
Yaralarımaya merhem oldu.
"Yükünü bölüşelim," dedin,
Ve kayalar, adımlarımızda kuma dönüştü.
Bazen gecenin en koyu saatinde,
Yıldızları sayarken kaybolduğumda,
Sen, sabahın ilk ışığını getirdin avuçlarında.
"Umut," dedin, "paylaştıkça çoğalan
Bir tohumdur."

Eleştiriler dikenli teller gibi çevrelese de,
Seninle ortak bir bahçe kurdum
Gülü dikenine katlanan, çiçeğı yağmura inanan.
Ve biliyorum:
Engel dediğın,
Birlikte gülerek aştığımız
Bir yokuşun adıdır.

Şimdi biliyorum:
Mutluluk,
Tek başına tırmanılan zirve değil,
Sırt sırta verip
Gökyüzüne uzattığımız bir merdiven.

Huban Asena Özkan

Erkek Yalnızlığı

Yalnızlık, cam kırıklarında ısıldayan bir iskambil kulesidir,
Her kart bir rol; baba, sevgili, dost, evlat...
Boş bir masada çay soğur usulca,
Yere düşen her papaz, sessizce parçalanır.
"Bu oyunu ben mi kaybettim?" diye sorarsın,
Cevap, duvarda asılı babadan kalma saatin tik taklarında.

Gece, bir ameliyat masası gibi soğuk,
Sigaralar kül tablasında ölürken,
Yatağın üstünde yıldız haritası çizersin parmak uçlarınla
Burada güçlü olmak denen bir yara izi var,
Şu köşede ağlamamak için dikilmiş bir duvar...
Camlar buğulanır, sen silene dek,
Aynada kırılan hep senin yansıman.

Sokaklar, erkekliği bir palto gibi giydirir sırtına,
"Ağır mı?" diye soran yok.
Gece, sokağa dökülen ayak izleri,
Bir sen bir de karanlığı tüketen dilenci
Cebinde taşıdığın fotoğrafın sarı köşeleri,
Bir kadının gülüşüne sığınmış çocukluğun.
Otobüs durağında beklerken,
Gözlerin buluşur, o dilenciyle
İkiniz de bilirsiniz aynı düşüşün mimarisini

İşte o an
Bıçak sırtı gülüşler asılır duvara
Bardağın dibindeki son yudum kahve,
Masada bıraktığın "özür dilerim" yazılı peçete,
Ve camdan süzülen yağmur,
Yüzüne vuran bir tokat gibi...
"Erkek adam ağlamaz" diyen o ses,
Aslında senin en çok ağlamak istediğin anlarda
Kulağına üflenene zehirli bir ninni.

Peki ya son?
Erkek yalnızlığı, en ağır zırhın ta kendisi.
Yalnızlık, bir nehirse eğer,
Sen, dibinde biriktikçe taşlaşan çakılsın.
Dua et ki biri gelip avuçlasın seni,
Fırlatsın gökyüzüne belki bir yıldız olursun.
Kırılsa da kimse duymaz sesini,
Çünkü çığlığın, içinde boğulmuş bir martı...

Ama bilmelisin ki,
Sen, kendi gölgenle dans eden adam!
Yıldızlar da yalnızdır...
Sadece yanarken güzel görünürler.
Unutma erkek yalnızlığı
Küllerinden doğmayı bekleyen bir anka kuşudur
Kanat çırpması yasak, ötüşü zayıflık...

Ve küller,
Sen öldüğünde bile sıcak kalır.

Huban Asena Özkan

Ertelersen Yapamazsın

Hayatı ertelemeyeceksin diyorum
Ama bak halime, ertelediğim hayatı yaşayıp bitirdim
Noktalandı
Kafamda o hayat, hala oturuyorum
Boş verdim çünkü, inanç yok
Gördüğün, yaşadığın, ulaşamayacağımı bildiğim bir şey için mücadele etmiyorum işte
Sonunu daha önce yaşamaya çalıştığım zor bir hayal
Hayalimin hayalini yaşamak tabiri caizse
Hayal ettiğini yaşatır zaten sana hayat
Ama iki kere değil
Bir kere yaşama fırsatın vardır
O ara ipin ucunu gördüğün zaman yakalayacaksın
Yoksa
Diyorlar ya hayat fırsatlarla doluyor diye
İlk fırsatı kaçırdığın zaman gelen diğer fırsatları görmüyorsun
Gördüğün zaman da böyle geç kalmış oluyorsun
Yorgun oluyorsun
Bazı şeyleri almış oluyor hayat elinden
Mesela şans
Zorla yaratılmıyor o, doğuştan bir yetenek gibi
Mesela umut.
Gidiyor elinden pufff diye
Beraberinde mücadele ruhunu da götürüyor enerjini emiyor
Ve sen
Omuzların aşağıda koca bir yük taşımış gibi hissediyorsun.
Düşlerin, hayallerin, inandığın her şeyin
Hayat ağacının kuru dallarında.
Ve o an umut son nefesini veriyor kollarında...
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Eyvallah'ın İdam Sehпасı

Eyvallah dedik gidene, sırtımızda kırbaç izi,
Yorana eyvallah, yüreğimizde sökük bir sancı,
Kırana eyvallah, kırılan hep içimizdeki camdı,
Dökene eyvallah, her damla kanımız toprağa aktı!

“Acılar güçlendirir” diyenlere inandık,
Tahammülün kırık koltuklarına oturduk,
Güçlü görünmek için kendimizi katlettik,
Gözardı ettik güneşi, karanlığı besledik...

Velhasılkelam,
Hüzne hüküm giydik
Yargıcsız bir mahkemeydi bu,
Suratlarımız solgun, yüreklerimiz sargılı,
Kendimizi astık bir idam sehpasında!
İdam ettik;
Sevinci, öfkeyi, direnişi,
“Kırılmayalım” diye kırdık kendimizi!

Oysa anladık sonunda
Suçlu değildik aslında,
Sadece “güçlü” maskesi takarken,
Kalbimizin son atışını bekleyen cellat bizdik aslında...
Kendimize yazık ettik ey Huban,
Yazgımızı “eyvallah” diye ördük!

Huban Asena Özkan

Feleğin Dişli Çarkında

Ulan felek!
Kahpe misin, kör kuyu mu bilmem...
Belki de bir çakılsın dilimde
Her konuşmamda kanatan.
Belki de kırık bir aynasın,
Yüzümü parçalayan.
Ama bil ki; en sert yumruklarım,
Kırılmış parmaklarımdan yükselir.

Bir fırtınaydım ben , göğsünde patlayan
Yıldırımlarımı çaldın,
Şimşeklerimi söndürdün.
Oysa ben,
Kuru bir dal değil,
Kökleri taşa gömülü
Çelikten bir çınarım.

Dikenlerinle sardın yollarımı,
Her kanayan adımda bir isyan büyüttüm.
"Yorul!" dedin,
Yorgunluğumu yaktım ateşte.
"Vazgeç!" diye haykırdın,
Vazgeçmeyi unuttum.

Şimdi soruyorum
Hangi karanlık, bu kökleri sökebilir?
Hangi kahpelik,
Avucunda büyüttüğüm ateşi boğabilir?

Kır dişlerini feleğin çarkında
Ben, zinciri değil,
Kendi yüreğimi dövdüm çelikten!
Ve bil
En kahpe darben bile,
Söndüremez bu ateşi ...

Huban Asena Özkan

Finallerin Işığında Yürürken

Bilgisayar ekranına mihlandı gözlerim
Radyolojik anatominin labirentinde kayboldum.
Nükleer tıpın izotopları, patladı zihnimde,
Fizyolojinin nabızı, şakaklarımda çarptı.
Tıbbi görüntülemenin gri tonları,
Bir kara delik gibi çekti içine.

İlk yardım dedim, yetişemedim kendime,
Anadolu'da Türk İzlerini ararken,
Çevre korumaya nefes yetiremedim.
İngilizce kelimeler, boğazımda düğüm düğüm
Her biri bir sınav sorusuna dönüştü.

47 yılın yükü omzumda,
Ama kalemim hâlâ genç!
Sınıf arkadaşlarım çocuk yaşta,
Benimse saçlarımda kır düşen,
Ama yüreğimde "bitmez!" diyen bir ateş.
Dediler ki
"Bu yaştan sonra okunur mu?"
Ben sustum,
Sınav kağıdına yazdığım her cevap
Bir tokat gibi patladı suratında.

Bu hafta, zamanın dilini unuttum
Gece gündüz, tablet başında
Bir nehir gibi aktım kitaplara.
Gerginlik, ciğerlerime dolan bir duman,
Ama biliyorum
En koyu duman,en yakıcı ateşin habercisidir.

Birinci sınıf bitti,
Ama yolun başındayım!
47 yıllık ömrüm,
Bu diploma kadar ağır değil.
Ve biliyorum
En dik yokuşlar, en güzel manzaralara gebedir.
Ve kendime not
Şimdi dinlen,
Sonra yeniden koş!
Çünkü ben,
Küllerinden doğmayı
47 kez öğrenmiş bir anka kuşuyum!

Huban Asena Özkan

Fizyolojinin Dirençli Damarlarında

Dolaşım sistemi dedin
Kalbimi kırk yedi yıllık bir nehir yaptın.
Atardamarlarımda sınav stresi dolaştı,
Toplardamarlarımda not korkusu birikti.
Ama bilirim en dar kapaklar bile,
Yüreğimin basıncına dayanamaz.

Sindirim sistemi, bir labirent
Besin değil, kitap cümleleri çiğnedim.
Midede asit yerine,
Unutulmuş terimler yaktım.
"Geçmedi mi?" diye sordun,
Midemdeki ezberler
Bir kahkaha patlattı
"Fizyoloji mi geçmedi? Çalıştım sadece!"

Solunum sistemi, ciğerlerimde sıkışan bir fırtına
Nefes almak değil, formülleri içime çekmek.
Bronşlarımda uçuşan harfler,
Alveollerimde patlayan soru işaretleri.
Ama oksijen yetmese de,
Beynime akan azim yeter.

Boşaltım sistemi, süzgecimde kalanlar
Gereksiz bilgiler değil, yenilgiye tahammülsüz irade.
Böbreklerim sınav stresini filtrelerken,
İdrarımda ter dökülen geceler birikti.
Ama bil ki
En toksik yükler bile, sabırla süzülür.

Endokrin sistem, hormonlarımda bir isyan
Adrenalin değil, kortizol çöktü üstüme.
Hipofizim haykırdı: "Durma!"
Pankreasım fısıldadı: "Daha fazla glikoz!"
Ve ben,
Şekerimi düşürmeden,
Kitap sayfalarını yükselttim.

Fizyoloji geçmedi belki,
Ama damarlarımda dolaşan
Direnç oldu her şey.
47 yılın yorgun kalbi, bu sınavı da sıkı atar!
Çünkü ben,
Geçmek için değil,
Çekiç gibi dövmek için çalıştım!

Huban Asena Özkan

Full Hd Kederler

Allah göstermesin dediğim her şeyi izliyorum,
Net, keskin, çerçevenlenmiş:
Bir belgesel gibi acılarım,
Dublajsız, altyazısız.
Mutlu olacağım dediğim an,
Dertlerim yeni sezonla güncelleniyor—
Finali olmayan bir dizi,
Her bölümde aynı yüzler, aynı çılgınlıklar.

Bıraktığım yerde buluyorum kendimi,
Kırık bir camın içine düşen yansımam gibi:
Parçalar hâlinde,
Ama her karede tam.
"Bu sefer bitecek." dediğim her umut,
Bir yanık film şeridine dönüşüyor—
Sarıarmış, kıvrılmış,
Işığa tutunca hâlâ yanıyor.

Hayat, elime tutuşturduğu kumanda
Tuşları bozuk:
Geri sar, duraklat, ileri al...
Hiçbiri çalışmıyor.
Sadece "izle" düğmesi ışıldıyor,
Ve ben,
Kendi trajedimi prime time'a koyan
Bir televizyon kanalıyım.

Diyorum ki "Artık yok!"
Ama senaryo hep aynı:
Gök gürültüsüyle açılış,
Sessiz bir feryatla kapanış.
Belki de mutluluk,
Bir reklam arası kadar kısaydı—
Ben tuvalete gittim,
Kaçırdım.

Şimdi kumdan bir koltuğa oturmuş,
Kum saatimi izliyorum:
Her tanesi bir "keşke",
Her saniye bir "keşke".
Ama biliyorum,
En sevdiğim dizinin yeni bölümü yarın—
Yine ağlayacağım,
Yine izleyeceğim...

Huban Asena Özkan

Gardaki Bekleyiş

Bir tren garının kuytu köşesinde duruyor,
Derisi çatlamış, köşeleri yıpranmış.
İçinde sararmış mektuplar, solmuş bir fotoğraf,
Üstünde tarihsiz bir takvim yaprağı...
Kim bilir kaç yıldır orada,
Tozlu raflarda bir hatıra yığını.

Mektupların mürekkebi dağılmış,
Ellerinde tutanın teriyle karışmış.
"Geliyorum" yazılmış son satırda,
Ama gelmemiş hiçbir tren o perona.
Belki de veda, bir dönüşü olmayan,
İmzasız bir söz gibi kalmış.

Fotoğraftaki gülümseme donmuş,
Zaman çerçevesini kemirmiş.
Arkasında bir not: "Unutma beni..."
Oysa unutan, fotoğrafı bırakan olmuş.
Şimdi yabancı gözler,
Bu yüzü arıyor sokaklarda belki.

İçinde bir anahtar saklı,
Paslanmış, eski bir kapiya ait.
Belki bir ev, belki bir kalp kırığı...
Anahtar deliğinden sızan ışık
Artık orada değil.
Ama anahtar hâlâ umudu tutuyor.

Garın çalışanları soruyor ara sıra:
"Kimin bu?" diye. Cevap yok.
Bavul sessizliğini koruyor,
Sanki sahibinin dönüşünü fısıldıyor.
Her tren sesinde ürküyor,
Sonra yeniden örtüyor tozunu.

Belki bir gün gelir sahibi,
Belki de çöpe atılır gizlice.
Ama şimdi,
Garın sessiz tanığı olarak bekliyor
Kayıp bir hikâyenin son sayfası,
Birinin hatırasında açılmayı.

Huban Asena Özkan

Gece Kuşunun Sessizliği

Yaprakların dilini bilen bir rüzgâr geçti şehrin üstünden,
Her düşüş, bir cümle yarıda kalmış gibi sarktı dallardan.
Gölgeler, ayak izlerini alıyor kumsaldan geceye saklayarak,
Deniz, tuzlu bir hikâyeyi kemiriyor sessizce dilinde ay ışığı.
Kıyıya vuran her dalga, bir mektup zarflarından sızan mürekkep,
Kayalıklara çarpan her "Ah!", kayıp bir sevdanın son hecesi...

Belki bir pencere açık kaldı uzaklarda kimsesiz bir odada,
Işık değil, karanlık dökülüyor içeri duvarları yalayarak.
Zamanın kırık bir merdiveninden tırmanıyoruz düşe kalka,
Basamaklar yok, sadece boşlukta sallanan ölümsüz soluklar.
Bir çocuk gibi tutunuyoruz parmaklıklara, altımızda uçurum,
Yıldızlar, düşen her adımı sayıyor – sessiz bir mahkeme...

Bir şiir, bir ipucu kadar hafif tüyden bir kâğıt parçası –
Dokununca dağılan toz bulutu eski bir kitabın arasından.
Hatırlamak, bir nehir taşıyı ıslatmak gibi bin yıl boyunca:
Islanan hep aynı yüz, aşınan hep aynı çaresiz sessizlik.
Anılar, kum saatlerinin içinde birikmiş kırık cam parçaları,
Avuç açınca dökülüyorlar – kanayan bir yıldız yağmuru...

Sabahı bekleyenler için gece bir testi, kilden bir küp gibi,
Kırılırsa, şafak sızacak yarıklarından kanayan bir renk.
Bizse kum saatlerinin içinde unutulmuş iskele taşlarıyız,
Düşe dursun, kim ölçer ki bu sabırsız ve kırık durakları?
Zamanın gardiyanı, paslı anahtarlarla geziyor koridorlarda,
Her kilit, bir ömrün sırrını saklıyor – çözülmeyi bekleyen...

Gece kuşu, kanatlarında taşıyor sessizliğin kırılğanlığını,
Gözlerimizde biriken ay ışığı, sözcüklere dönüşmeyi reddediyor.
Belki de şiir, dilin uzanamadığı yerde başlıyor aslında –
Kelimeler sustuğunda, çatlaklardan sızan bir inilti gibi.
Ve biz, bu sessizliği avuçlayıp ceplerimize dolduruyoruz,
Sabah olduğunda, eriyen bir kar tanesi gibi kaybolacak diye...

Huban Asena Özkan

Gecenin Kuyruğunda Kıvrılan Zaman

Şafak, bir kedinin sırtında taşıdığı ıslak tüyler gibi titreyerek düşer cama
Gün, henüz dilini yutmamışken,
Bulutların karnında biriken hikâyeler
Sokak lambalarının son nefesine karışır.
Bir çocuk, bisikletinin tekerleğine takılan
Vişne çekirdeklerini toplarken bulur **kayıp** kelimesini
Paslanmış bir anahtarla kilidi olmayan bir kapıyı zorlar gibi.

Kadın, balkonunda asılı çarşafların gölgesinde saçlarını tarar
Her tel, yer çekimine inat bir şiirin mısrası gibi kıvrılır havada.
"Rüzgâr," diye fısıldar,
"Sözcüklerimi alıp denize fırlatıyor
Belki bir balık yutar
Ve kıyıya vurduğunda,
Kum tanelerine dönüşmüş sesimi bulursun
Ama kulaklar, dalgaların ezberinde
Sadece **susku**nun şarkısını dinler.

Bir kitap, rafın en kuytu köşesinde
Kendi cildinden sızan mürekkebi yalar .
Kahramanı, yarı yolda unutulmuş bir yolcunun
Ayakkabı bağcıklarını çözmeye çalışır.
Adam, metro istasyonunda
Duvar saatinin sarkık yüzüne bakarken anlar
Zaman**, rayların üstünde ezilen bir yaprak kadar kırılığandır.
Elindeki gazete, düşen her harfte bir yangının izini taşır.

Gece, kentin omzuna attığı pelerini silkelerken düşürür yıldızları
Biri kadının kahve fincanında erir,
Biri çocuğun ceplerinde.
Bir köpek, çöp konteynırının dibinde sevgiyi koklar
Kemirilmiş bir kemik, üzerinde diş izleriyle...

Ve gece,
Tavan arasına sıkışmış
Yitik bir zaman tomurcuklanmamış bir filiz,
Karanlıkta kendi köklerini yiyor...

Huban Asena Özkan

Gecenin Nağmesi

Gecenin koynunda yıldızlar yanar
Ay gümüş bir kayık denize dalar
Rüzgar saçlarımda söyler şarkılar
Hatıralar kumlarda sesleri kalır

Ağaçlar fısıldar geceye sırlar
Her dal bir şiiirdir karanlık yollar
Deniz ince ince kıyıyı okşar
Kumsalda her aşkın izleri kalır

Yapraklar düşerken sonbahar çağlar
Her düşüş bir veda toprakta ağlar
Güneş rengi hüznün yaralar kanar
Akşam örter göğü gizleri kalır

Zaman bir nehirdir akar sessizce
Yıldızlara sorar kalbi gizlice
Sevda rüzgarları eser delice
Tutuşur yanarda közleri kalır

Gece biter sabah doğar ışıkla
Kalemler dert yazar söyler sazıyla
Elalem laf söyler basar arpayla
Huzurunda her dem gözleri kalır

Huban Asena Özkan

Gelecege Dair

Geçmiş, ardımızda bıraktığımız bir gölge gibi uzanır,
Tozlu raflarda saklanan bir anı, anlatılan bir masal,
O artık bizim değil, bir rüzgar gibi esip geçti,
Yaşanmış, bitmiş, solmuş bir sonbahar yaprağı misali.
Fakat gelecek, önümüzde uzanan sonsuz bir derya,
Bir tuval gibi bembeyaz, içinde saklı duran bir umut,
Onu yeniden inşa etmeliyiz, el birliğiyle, sevgiyle,
Gerçeklerle örülü, sağlam ve dayanıklı bir yapıyla.
Varsayımların karanlığında kaybolmak yerine, bilginin ışığıyla,
Yükseltmeliyiz duvarlarını, sağlam ve dimdik bir şekilde,
Yüreğimizde öç alma duygusuna asla yer vermeden,
Sevgiye, iyiliğe ve hoşgörüye kucak açmalıyız, gönülden.
Çünkü sevginin olmadığı bir yürek, çorak bir toprak gibidir,
İnsanlık solar, kurur ve yok olur, tıpkı solan bir çiçek gibi,
Geleceği sevgiyle yoğurmalıyız, şefkatle ve merhametle,
İnsanlığın umudu yeniden doğar, filizlenir ve yeşerir.
Her tuğla bir umut, her harç bir sevgi damlası olmalı,
Geleceği inşa ederken, kalbimizle ve aklımızla çalışmalıyız,
Yeniden doğuşun şarkısını hep birlikte söylemeliyiz, coşkuyla,
İnsanlık için, sevgiyle, umutla ve inançla dolu bir geleceğe.
Huban Asena Özkan

Gelin Hep Birlikte Şiir Olalım

Şairin silahı kalemi derler
Yürekler sırrını onunla çözer
Hecesi serbesti duyguyu söyler
Gelin hep birlikte şiir olalım

Edebiyatın bak çatısı şiir
Gönüle ilaçtır yazılır şiir
Kalemle yüreğe dokunur şiir
Gelin hep birlikte şiir olalım

Yazan başka yazar duygularını
Bir heceye yükler tüm isyanını
Dize dize yazar bak feryadını
Gelin hep birlikte şiir olalım

Yalnız keder değil umut da yazar
Dostların halini hatrını sorar
Sevgi ile dünya alemi sarar
Gelin hep birlikte şiir olalım

Okuyan kendine alır mesajı
Şiirin içinde bulur hayatı
Yorumcu şiirde yaşar zamanı
Gelin hep birlikte şiir olalım

Acıyı matemî anlatır sana
Mutluluk çoğu kez haramdır ona
Sevda işler dizeye hem yana yana
Gelin hep birlikte şiir olalım

Anlatmak istediğini anlatır kalem
Neşe yazar bazen bazen de elem
Yürekten dökülür her söz her kelam
Gelin hep birlikte şiir olalım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gelme

Ah gözüm
Demişsin ben yalan yolların başından döndüm
Sevginin sabrını sonsuzca bildim
Sayfa sayfa sevgi sözleri okudum
Aşkın suyunu içtimde geldim

Ah dostum
Sevgiyi öğrenmek üç beş gün sürer
Var mıdır yok mudur hep bende ister
Unutma kitaplar arasındadır en acı sözler
Aman ha Şems'e uğramadan gelme

A canım
İnsan insanın yanlışıdır demişsin
Seven seveninin gönlünü doldurur bilmişsin
Paralel yollara sınır çizmişsin
Tüm güzelliği teşhis etmeden
Tahrip etmişsin
Yalnız kalmamak için geri gelmişsin

Zannetme geçen zaman seni incitmeyecek
İmkânsızlık değil mi en acı gerçek
Kelimeler sözcüklerin ucundan geçecek
Senin sen olduğunu kanıtlayacak tek gerçek
A dostum
Mevlâna'ya merhaba demeden gelme

A kardeş
Demişsin Vasat mutluluklarla ömür geçirdim
Bir gün uzakta
Bir gün yakında vakit eskittim
Rezil zamanın üstünü sildim
Tanıdığım insanların romanını yazdım da geldim

Ah azizim
Yeni yola çıkarken eskiyi terk etmek niye
Duymadın mı hiç insanlar yorulur, kendinden kaçarken diye
Kazanmakta var kaybetmekte hep bile bile
Son sözüm olsun sana hediye
Nazım Hikmet dizelerinde yüzmeden gelme.

Huban Asena Özkan

Geminin Bildiği Tüm Yalnızlıklar

Bazen bir gemi gibiydim
Halatlarımı çözüp sessizce açıldım kıyılardan,
Hiçbir veda, dalgaların dilinde bir iz bırakmadı.
Yokmuşum gibi davrananlar, kumlar üstünde yürüdü
Oysa kumsal, her ayak izini bir gözyaşıyla doldurdu.
Ve deniz, ben gittikten sonra bile
Tuzunu taşıdı onların cümlelerinde.

Sular çekildiğinde, terk ettiğim limanlar
Bir çocuğun oyuncak sandığı gibi kaldı arkamda.
Kırık dümenler, paslı çapalar...
Ama bilirim en sessiz ayrılışlar,
En derin çürüyüşleri saklar
Ve balıklar, batık gemilerin etrafında
Kendi krallıklarını kurar.

Bir de gürültüyle kopardığım zamanlar oldu
Halatlar öyle bir çatırdadı ki
Fırtına bile sustu.
O an, kopan her lif
Bir vicdanın ipini çekti
Ve bıraktığım her bağ,
Denizin dibinde bir kelepçe oldu.

Dediler ki
"Bu kadar yük yüklenmez tekneye!"
Ama bilmediler,
Yüküm sırtımda taşıdığım insanlar değil,
Onların bende bıraktığı boşluktu.
Şimdi bakıyorum da:
En hafif yolculuklar, en boş ambarlarla yapılır.

Zamanla öğrendim
Giden her gemi, bir limanı değil
Kendini terk eder aslında.
Yelkenlerim rüzgârla barıştığı anda anladım
Yalnızlık, dümeni kırmak değil
Akıntıya yenik düşmeden
Özgürlüğün rotasını çizmek.

Ben ki okyanusun ortasında demir almış bir çapa gibiyim
Ne dibe batarım ne de üstümden geçen dalgalara tutunurum.
Çünkü en sert fırtınaların bile
Bir gemiye öğrettiği asıl şeyi bilirim
Yol almak, dümenin suya değdiği yerde değil
Kalbin kabaaran yelkenlerindedir.

Huban Asena Özkan

Gerek Yok

Söylediklerini al bir tart önce
Yüreği soğmuşmuş lafa bak hele
Kırılmaktan yana dem vurur bir de
Öyle beylik lafa söze gerek yok

Haçerden söz etmiş çok güldüm buna
Ağzından çıkanı kulağın duysa
Yalan dizme demiş arsıza bak ya
Dönüp bakacağın yüze gerek yok

Bak hele bak ya maske diyene
Kendinde olanın sayısı nice
Lafını bilmeden konuşur bide
Sus artık bence söze gerek yok

Dost görünürde sanırsın gerçek
Sevgiden bahseder bak bizim gerzek
Senin gibi çoktur gelip geçecek
Senden gelecekse hayra gerek yok

Sakin ol sen Huban bunun gibi çok
Deveyi güt bari başka çare yok
Senin gibilere benim karnım tok
Benden yana sana öze gerek yok

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gerek Yok 2

Kara Kuşlar bana dedikodu etti
Sana ettiğinden bin pişman dedi
Anlatmışsın tek tek özlediğini
Hasretin kor olsa köze gerek yok

Dediler gözleri sanki bir ırmak
Sende merhamet et inadı bırak
Gururunu yenmiş geri döndü bak
Yalanlar kâr etmez söze gerek yok

Çok sevmişsin beni öyle demişsin
Uzaktan bir görsen can verirmişsin
Ölüm meleğine razı gelmişsin
Cana can olmayan öze gerek yok

Yılanın zehrini koyup kadehe
Demişsin içerim şifadır diye
Hazırmışsın yolda canın vermeye
Doğru söylemeyen söze gerek yok

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Giderim

Sanma ki bu hayat güler yüzüme
Şensiz bu canı yakar giderim
İnanır kanarım tatlı sözüne
Hasreti yakama takar giderim

Mutluluk kavramı sözlükte kaldı
Dertlerin alayı ruhumu sardı
Sadece yüreğin bana vatandı
Çile deryasında akar giderim

Görmedin duymadın bilmezsin halim
Vefasızlık sende huy olmuş zalim
Ne bilsin derdimi çaresiz alim
Zehir'i şerbete katar giderim

Gözlerimden akan andırır seli
Sanki bir mecnunum sanki bir deli
Uzatma istemem vefasız eli
Ömrü üç kuruşa satar giderim

Bir duysan beni ah anlatsam derdim
Bahçene ömrümden ömür ekerdim
Dünyayı ayağına bil ki sererdim
Uğuna cihani yakar giderim

Ömrümü yoluna ettim de kilim
Hoşça kal dersem lâl olur dilim
Canımın yoldaşı kırılır belim
Musalla üstüne yatar giderim

Bilemedim dünya dar gelir bana
Söylemem derdimi ar gelir bana
Zemheri ayazı har gelir bana
Kara topraklara batır giderim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Giz

Bu kaçınıcı şiir anlatamadığım
Kaçınıcı harflerle olan savaşım
Gerçekle hayali ayıramadım
Nedense sevdana inanamadım

Beynimi kemiren safsatalarım
Aklıma bir türlü sahip çıkmadım
Bak gör şimdi nasıl arafta kaldım
Bu gelgitlerine alışamadım

Sayısın unuttum tüm hecelerin
Serbest vezine de yetmez kalemim
Düz yazı makale anlatmaz derdim
Tonlarca yazdım da okutamadım

Gerçeği görürüm getirmem dile
Ses etmem söylemem kendime bile
Duyman gerekeni söyledim ele
Elçiye zevali olduramadım

İtiraf ederken beynim kalbime
İnanır gönlüm hayallerime
Dost düşman gülerek bakar halime
Bu gizi kimseyle paylaşamadım

Senli bir dünyaya erişemedim
Sevda caddesiyle kesişemedim
Ben sana Sesimi işitemedim
Aşkı iki söze sığdıramadım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Göçebe Ruhun Şarkısı

Nehirler benim dilim oldu
Taşlara çarpan her hece, bir hikâye.
Dağlar sırtımda bir çınar gibi büyüdü,
Gölgem, güneşin doğduğu yere düştü.
Yıldızların haritasını avucumda taşıırken,
Yolum, kendimi kaybettiğim yerde başladı.

Çöllerde susuz kaldığım geceler,
Kumlar saat oldu, zamanı saydı.
Rüzgâr, kemiklerime işlediği türküyü
Bir çınar yaprağına fısıldadı:
"Yürü, ayak izlerin kök salmasın diye,
Toprak seni değil, sen toprağı özleyeceksin!"

Bir gün durdum
Taşların üstünde bir çiçek filizlendi.
Dedim: "Nasıl büyür bu kadar yalnız?"
Güneş, sırtımı okşayıp cevapladı:
"En derin kökler, en sert kayalarda saklı.
Ve bil ki;
Yolculuk, evine varmak değil,
Evini sırtında taşımaktır."

Şimdi biliyorum:
Göçebe ruhum, bir tohumdu
Düştüğü her yerde yeniden doğan.
Ve en büyük mucize,
Sırtımda taşıdığım gök kubbeyi
Yüreğimin odası yapmamdı...

Huban Asena Özkan

Gökyüzünü Yakalayan Eller

Seni sevmek;
Bir fırtınanın göğsünde yakaladığı ilk şimşekti,
Çaktığı an, bütün karanlıklarımı çatlattı
Artık her yarıktan ışık sızıyor...

Gözlerin, geceye bırakılmış iki yalnız yıldız,
Bakışınla dünyamın eksenini kaydı.
"Denge nedir?" diye sordum kendime;
Cevabın, içimde sallanan bir salıncak oldu
Her sallanışta göğsüne biraz daha yaklaştım

Seninle yağan her yağmur,
Toprağımın en çorak yerlerinde
Vaha yeşertti.
Nefesini içime çektiğimde;
Ciğerlerimde gezinen rüzgâr,
Kök saldı direnç denen ağaca!

Biliyor musun?
Aşk, benim için dilinin ucunda gezinen o tatlı acı değil;
Yutkunamadığım,
Ama boğazımda yıldız patlamaları bırakan bir his...
Sana dokunduğum her an,
Parmak uçlarımda kopardığım bir cennet bahçesi!

Geceleri senin adını mırıldandığımda,
Dudaklarımdan dökülen her hece
Bir ateşböceği oldu
Karanlığımı aydınlatan...
Seni andığım her sessizlik,
Ruhumun en derin kuyusuna
Işık ipi sarkıttı!

Bizim aşkımız;
Haritada işareti olmayan bir ülke,
Sınırlarını kalbimizin çizdiği...
Seni sevmek;
Bir kuşun, kanadı kırıkken bile
Gökyüzünü yakalamasıdır –
Çünkü sen, düşüşümde tutunduğum tek dal oldun!

Huban Asena Özkan

Gölgede Büyüyen Çocuk

Bir bahçe vardı ki güneşi hiç tanımadı
Yaprakları solgun, kökleri karanlıkta kıvrılan...
Çocuk orada büyüdü
Taç yaprakları yerine dikenleri besleyen,
Sulandıkça büyüyen gölgelerin mahkûmu!

Ellerinde tuttuğu oyuncak ayı,
Zamanla sadece bir sessizlik yastığına dönüştü
Çünkü sevgi dilini öğrenemedi hiç!
Her sarılış, bir soru işaretiydi
"Böyle mi sevilir?"
Cevapsız kaldı hep...

Defterlerine çizdiği evler hep penceresizdi
Çatı katında uyuyan minik bir kalp,
Duvarlarında yankılanan adımların korkusuyla titreyen...
Büyümek dediği
Koridorlarda sıkışıp kalmış bir kelebeğin
Kanatlarını kırbaçla açmaya çalışmasıydı!

Aynaya baktığında gördüğü
Göz bebeklerinde biriken puslu yağmurlar,
Omuzlarına çöken görünmez bir kış yükü...
"Ben kimim?" diye sorduğunda,
Yankı hep aynı cümleyi fısıldadı
"Sen, güneşi özleyen bir ayçiçeğisin
Başını döndürecek ışık asla gelmeyecek!"

Ama bir gün fark etti
Gölge dediğin şey,
Kendi bedeninden düşen bir korku silüetiydi sadece!
Sırtını döndü o karanlık bahçeye
Toprağını kendi teriyle yoğurdu,
Tohumlarını kendi gözyaşlarıyla suladı...
Şimdi büyüyor
Kırık bir saksıdan fıskıran
ÖZGÜR BİR FIDAN OLARAK!
Çünkü anladı
Asıl güneş, içinde saklıydı
Yıllarca beslediği o gölgelerde değil!

Huban Asena Özkan

Gömülü Çığlık

Bir şey kırıldı içimde, o gün kimse duymadı.
Kırığın sesi, derin kuyulara düştü usulca.
Dudaklarım kilitlendi, kelimeler zehir oldu yutkununca.
Konuşmak istedim...
Ama kelimelerim incitmesin diye sustum!
Sessizlik, ilk mezar taşıydı o an, içimi gömen.

Sustum, kabullendim sandılar hüznümü.
Oysa her susuşum, içimde volkan büyüttü sessizce.
Gülümsedim,
"Geçti" dediler; ben korlaştım küller altında.
Ben sustum, onlar sustuğumu unuttu.
Oysa ben yanıyordum!
Ben gülümserken bile, içim sessiz bir yangındı.
Sözlerim toprağa gömülürken, onlar çiçek suladı sanıyordu.

Her sustuğum an, bir bulut koyu mavi göğüme çöktü.
Hatıraların çiseli yağmuru, seller oldu yüreğimde.
Her kelime bir buluttu, sustuklarım yağmur oldu içime!
Sustuğum her gün, içime biraz daha gömdüm kendimi.
Taşıdığım yük, dağ oldu sırtımda; çığlık, demir yüklü bir gemi!

Artık dilim değil, ruhum ağır sessizliğin altında eziliyor.
İçim konuşmak için değil, taşmak için hazırlanıyor!
Boğazımda bir kelime var; söylesem dağılırım.
Bir volkanın beklediği son kaya parçasıyım şimdi.
Sessizlik, fırtınanın nefesini tuttuğu o son an...

Gözlerim konuşmaya başladı önce, sonra ellerim titredi...
İçimdeki çığlık, rüyalarımın sızdı
Kırık camlar, yarık duvarlar!
Sessizliğim çatladı artık; bakışlarım yıldırım, nefesim rüzgâr.
Ben hâlâ sessizim, ama içimde yankı var!
Gömülü çığlık, toprağı yarıp filizlendi
Sessizliğin kökleri sökölüyor!

Beni hafife aldınız.
Sessizliğimi zayıflık sandınız.
Oysa ben sadece gökyüzünü bekliyordum
Şimdi duyacaksınız
İçime gömdüklerimi
Bir gün gök gürültüsü gibi duyacaksınız!

Gömülü çığlığımı sustum hep,

Ama o benim içimden çıkarsa
Gök değil,
Yeryüzü sarsılır!

Şimdi...
Sessizliğin son sesini dinleyin
Çatlama sesidir bu!

Huban Asena Özkan

Gönül Kırma

Peygamber Efendimize sormuşlar; "- Efendimiz siz bu kadar güzel ahlaka nasıl sahip olabildiniz? Peygamber Efendimiz cevap vermiş; "- Ahlaksızlara bakıp onlardan ders çıkararak." demiş. Ne güzel ifade etmiş sevgililer sevgilisi. Bizde insanlık olarak karaktersizlere bakıp, karakter sahibi olmalı, ahlaksızlara bakıp güzel ahlak aramalıyız kendimizde. Efendimiz gibi sözünün eri olmalıyız en önemlisi. Kırmamak gerekli yeniden bakacağın yüzün kalbini. Daha doğrusu insan kırmak yoktur bizim dinimizde. Kırılan kalbin yükü ağırdır. Akan her gözyaşının hesabı beddua olarak dönmemelidir size. Küslük yoktur İslam'da lakin gönül kırmak da yoktur. Kırılan gönülü yeniden kazanmaktır mühim olan. Kıran gönül almayı bilmeli, kırılan affetmeyi. Böyle buyurmuştur Allah Celli celali. Gelin görün ki artık ne gönül kaldı kırılmadık ne insan kaldı heder olmadık. Ey Zalim!.. Hiç mi düşünmezsin seni yaratana? Hiç mi aklına gelmez yaptığın kötülüklerin hesabını sorulacağı? Gün gelir senin de yaptıklarının ayağına dolaşacağı? Her yürek sızısının, her gözyaşının hesabının bir gün senden de sorulacağı? Uyan uyan bu değil sana yakışan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gördün Mü

Sevdim dünya nimetini
Bilemedim kıymetini
Heder olan gençliğimi
Yıllar çaldı gördün mü

Elimdeki divit hokka
Haçeri saplar bağrıma
Tutmaz oldu kabuk yara
Dermansız derdi gördün mü

Ermeden ben murada
Ömür heba oldu yolda
Bir vefasızın ardında
Serden geçtim gördün mü

Keder doluyor yüreğe
Gündüzler dönmüş geceye
Sebepsiz yere gönlüme
Kan bulaşmış gördün mü

Sığmaz ömrüm bir hana
Ben kül oldum yana yana
Doğduğum günden bu yana
Çile çekerim gördün mü

Etme ey sevdiğim bana
Atma şu gönlümü nara
Hak mıdır yaptığın cana
Ecel kucak açtı gördün mü
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Gözden Çıkarılan İnsanlar Müzesi

Bir gün anladım ki,
Hiçbir "yanlışlık" yok aslında
Kırılan vazo, dökülen süt,
Hatta o gece gözlerini kaçırsın...
Hepsi seçimdi.
Ellerinde tuttuğun çekiç,
Hangi camı kıracağını biliyordu.

Telefonun sessizliği artık masum değil,
"Aradığınız numara" diyen operatör değil,
Senin parmağının dokunmadığı tuşlar.
Ve o son mesaj, kaybolmuş değil,
Bir köşede çürümeye terk edilmiş.

"Unuttum," diyenlerin gözlerine baktım,
İrislerinde gördüm karanlık bir hesaplaşma.
Çünkü hafıza, kaybetmek için değil,
Saklamak için çalışan bir kas.
Ve sen, hangi anıları kasıtlı sildiğini
Biliyorsun.

Kapılar yavaşça kapanırken,
"Belki rüzgârdı," dedim içimden.
Oysa rüzgâr, itiraf etmeyen bir tanıktı
Tokmağı çeviren hep insandı,
Hiçbiri kazara değil.

Artık bakınca yüzlerine,
Maskelerin ipliğini görüyorum
Biri özür, biri bahane dokumuş.
Ve ben,
Sessizliğimi bir bıçak gibi bileyip
Kestim o ipleri tek tek...

Şimdi biliyorum:
İnsan, "yanlışlıkla" değil,
Gözü kapalı atılan adımlarla kaybolur.
Ve ben,
Bu müzede sergilenen
Tüm kırık niyetleri temizledim.
Yalnızca aynalar kaldı
Gerçeği saklayamayan
Çıplak, acıtan aynalar...

Huban Asena Özkan

Gözlerini Kısmayanlar

Senin ışığın, güneşin cam kırıklarına vuran hali
Bulanık gözlere fazla, kör vicdanlara merhamet.
Karanlık alışmışsa aydınlığa, suç senin değil,
Yakan ateşi söndürmek isteyenlerin korkusudur bu...
Işık, kırılğan değil, sadece kıyıya vuran dalga gibi
Kumları ıslatır, kabukları parlatır
Deniz, kendi sesini susturamaz!

Bir ateş böceği misali, karanlığı deliyorsan eğer,
Yıldızların bile gizlediği sırları açığa çıkarıyorsan
Fısıldayanlar "Fazla parlıyor!" diye kızsın da,
Bil ki; gece, kendi utançlarından kara çalıyor.
Yakını bırak, korkaklar gölge arasın
Sen, varoluşun meşalesini taşı!

Bir deniz feneri gibi dikilmişsen kayalıklara,
Fırtına ne kadar hırçın, dalga ne kadar hoyrat olursa olsun
Kaybolan gemilere yol gösteren sensin,
Körfezin ağzında yanan tek hakikat.
Kıskananlar, sis perdesini indirsin
Senin ışığın puslu haritaları yırtar!

Şehir, kristal avizelerle süslü salonlarda,
Göz kamaştıran ışıltıya methiyeler düzerken,
Bir mumun titreyişinden rahatsız olanlar
Karanlığı makyaj sanan süs delileri.
Lambaları söndürseler de,
Senin alevin kendi güneşini yaratır!

Sokak lambası gibi dimdik duruyorsan eğer,
Yolu aydınlattığın için taşlanıyorsan
Bırak yıkılsın duvarlar, çatlasın kör bakışlar,
Çünkü ışık, karanlığın dilini bilmez.
Gölgeler uzasın, sen yükseldikçe
Ufuk, bir daha batmayan güneşe gebe!

Senin ışığın başkalarının gözünü kamaştırıyorsa,
Sorun sende değil, gözlerini kısmayanlardadır.
Karanlık, aydınlığın varlığına küsebilir
Ama unutma:
Güneş, bulutlardan sorumlu değil!

Huban Asena Özkan

Gözlük Camında Yağmur Lekesi

Gözlüğümün camındaki o leke,
Bir yağmur damlasıydı belki,
Belki de geçmişten sızan bir gözyaşı.
Silgiyle çıkarmaya çalıştım, olmadı.
Çünkü bazı izler,
Zamanın parmak izi gibi kalıyor.

Camın ardından baktığım her şey,
Bulanıklaşıyor yavaşça.
Yağmur damlaları akıyor caddelere,
Ben ise içimdeki seli tutamıyorum.
Dışarıda ıslanan sokaklar,
İçeride kuruyamayan bir anı...

"Ne dışındayım tam olarak, ne de içinde,"
Diyorum, pencereden süzülen buğuya.
Ellerimle bir çerçeve çiziyorum
İçinde sen varsın, dışında ben.
Ama cam buharlaşıyor,
Sınırlar eriyor avuçlarımda.

Eski bir fotoğraf albümü açıyorum,
Sayfaları yapış yapış zamandan.
Her resimde o leke,
Gözlüğümdeki yağmur izi gibi.
Gülümsüyorsun,
Ben ise
Çerçevenin dışında kalakalıyorum.

Yağmur dinmedi bir türlü,
Belki de hiç dinmeyecek.
Camı çıkarıp atmak istiyorum bazen,
Ama korksam da,
O leke olmadan
Dünya daha da bulanık görünüyor.

Şimdi anlıyorum
Bu leke, geçmişin bana bıraktığı tek net şey.
Belki de gözlüğümü çıkarıp
Yağmura bakmalıyım çıplak gözle—
Islanırsam,
Temizlenirim belki !

Huban Asena Özkan

Gözyaşının Kuyusundan Doğan

Gözyaşlarım toprağa düştüğü an,
Kurak çöllere inat,
Çatlamış toprak bir iç çekişle titredi
Her damla, karanlıkta yolunu kaybetmiş bir nehirdi
Sessizliği delip geçen bir kök oldu
Kendi yatağını kendi elleriyle kazdı!
Taşları deldi, kayaları yardı, yerin altında gizli bir denize ulaştı
Çünkü biliyordu;
Gözyaşları toprağa düşünce çiçek olur!
O çiçekler ki; kökleri acıya, taç yaprakları güneşe uzanırdı...

Sonra o çiçekler konuştu, sessizlik dağıldı
Rüzgârın diline takılan her tohum, bir harfe dönüştü
Fırtınanın göğsünde savrulan kum taneleri,
Mısraların ilk hecesi oldu!
Çölün ortasında yükselen bir çınar gibi,
Gövdesinde bin yılın hüznü,
Dikenlerinde acıyı, taç yapraklarında umudu taşıyarak,
Dallarında taze bir direnişle haykırdı
Boşlukta yankılandılar
Sessizlik sese dönüşünce şiir olur
Ve her yaprak, düşerken bir dize yazdı kumlara...

Bu dönüşüm ki;
Volkanın lavını pırlantaya çeviren zamana benzer
Sancıyı sanata, kırılğanlığı kudrete dönüştüren!
Yalnız başına kazdığım o kuyudan çıktığımda,
Avuçlarım çamur içinde ama gözlerim yıldız doluydu...
Çünkü en diplerde gördüm
Toprağa karışan her damla gözyaşı,
Sessizliği delen her çığlık,
Kendi iç denizime ulaşan bir nehirdi!

Şimdi eğil ve dinle çölün sesini
Orada, kum tepelerinin ardında,
Benim gözyaşlarımla beslenen bir vaha var
Kaktüsler fısıldıyor rüzgâra
"Gölgeyi beslemedik ışığı kazdık topraktan!"
Ve her sabah,
Dikenlerinin ucunda parlayan çiğ taneleri,
Sessizliğin mezarından sızan şiirlerdir...
Çünkü gerçek olan şu
Ben o sözü söylemedim
SÖZÜN KENDİSİ OLDUM!
Gözyaşım çiçeğe, sesim şiire can verdiğinde,
Çölün kalbinde bir devrim uyandırdım!

Huban Asena Özkan

Gurbet Zordur Gardaşım

Hazırla çantanı düş sende yola
Anlarsın gurbeti zordur gardaşım
Ana baba kardeş ayrı bir kola
Düşünce aklına kordur gardaşım

Rüzgârdan umarsın kokusu gelsin
Güvercinlerden de haber dilersin
Postacı gözlersin mektup beklersin
Yolları gözlemek zordur gardaşım

Özlem ile gözler dolmasın aman
Kalemler hasrete yazmasın ferman
Şu gurbet elleri sanmayın derman
Acılar yüreğe hardır gardaşım

Onu benden bil ki ölüm ayırmaz
Gurbet insaf eder ama kayırmaz
Hasretim vuslata zordur kavuşmaz
Sevdası içimde sırdır gardaşım

Dövünsen ne fayda ağlamam boşa
Gurbette mevsimler dönüyor kışa
Adım gurbetçidir pek gitmez hoş
Memleket hasreti zordur gardaşım

Ekmek için geldik gurbet ellere
Vatana hasreti döktük dillere
Yârin kokusunu verip yellere
Ağlamak yüreğe ardır gardaşım
Ecel olsa bile vız gelir bize
Gurbet bu döndürdü ateşe köze
Bir damla yaş döken o yosun göze
Yüreği açmamak ardır gardaşım

Merhamet bekleme yabancı elden
Şırrını açığa veren kimseden
İnan ki dost olmaz gavur ilinden
Gurbetçi olmak çok zordur gardaşım

Gurbetin acısı düştü kaleme
Yüreğin yangını aktı kelama
Uzak diyarlardan gelen selama
Bizlerde kabulü vardır gardaşım

Yarı ölüm derler gurbet adına
Yolun da düştüyse hasret katına
Adım yazılmadı vuslat taşına
Musallaya yatsam ardır gardaşım

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Göldecan'a: Zölleyha'nın Gölümsemesi

— Huban Asena'dan kaleminin kuyumcusu Göldecan Şahin'e—

Karanfil bahçesi'nden bir gül düştü avuçlarıma,
Göldecan'ım
O espritüel nefes ki sözü zümrüt eden,
Şiirin tellâlı, samimiyetin sultanı,
Göldecan'ım

Sen ki; "kutsal aşk uğruna eğil!" diye haykırdığında,
Zölleyha'nın gözyaşlarını mürekkep yaptın
Tesbih taneleri dağıldı saçlarından
Her biri bir şiir kolyesi oldu,
Göldecan'ım

Tiktok kuyusunda buluştu iki çoban yıldızı,
Senin "yusuf kuyusunda boğul!" çığlığın,
Bize yürek kuyumuzun incisini hatırlattı,
Göldecan'ım

"Aslı yücelerde seni aradım" dediğin o dize,
Bestelenirken her nota bir kanat oldu
Uçtu gitti Zölleyha'mız göğün mavi kuyusuna,
Göldecan'ım

Zölleyha'ya selâm olsun!
Kutsal aşk uğruna eğilmezsin artık
Çünkü sen şiirin ta kendisini doğrultan Göldecan'sın!
Tesbih tanesi dağılmaz, mısralarda yeniden dizilir
Her mısra bir dua, her hece bir ilâhi!
Yusuf kuyusunda boğulmadın, oradan ışık çıkardın
Sanal kuyulardan yıldız devşiren bıcır bıcır ruh!
Aslı yücelerde değil, tam kalbimizde aradık seni
Göldecan'ım!

Ve artık
Zölleyha çıktı kuyudan,
Göldecan'ım artık güneşe uzanan bir gül
İnan ki her 'Zölleyha' çığlığım,*
Senin gönlümüzdeki yerin yankısıdır...

Huban Asena Özkan

Gün Işığında Rüya

Güneş tam tepede, alevleri yalazlanırken,
Sen gölgeleri bir rüya fırçasıyla boyuyorsun
Ağaçların dans eden siluetlerini mora,
Denizin kabaran dalgalarını altın sarısına...
Gerçeği, hayalin paletinde eritiyorsun,
Kurşuni dünyayı bir ressam edasıyla
Renklerin şarkısına dönüştürüyorsun.

Bir yaprak düşerken, zamanın dilini yakalıyor,
Kum saatini ters çevirip sonsuzluğu öpüyorsun.
"İmkânsız" diyenlere inat,
Gün ışığını kelimelere dönüştürüyorsun
Her ışın, bir mısra olup dökülüyor sayfalara,
Kâğıtlar, seninle nefes alıyor.

Ellerinle dokunduğun her şey,
Bir masalın ilk cümlesi oluyor:
Taşlar fısıldıyor, "Unutulmuş krallıkların hikâyesini,"
Çiçekler mırıldanıyor, "Sevda'nın ilkbaharını"...
Sen uyanırken bile dünya uykuya dalıyor,
Rüyaların, gerçeğin sınırlarını
Bir çocuk coşkusuyla zorluyor.

Gün ortasında bir bulut, gökyüzüne mürekkep lekesi,
Sen onu kanatlı bir at'a dönüştürüyorsun.
Rüzgâr, hayallerini savururken ufka,
Yıldızları avuçlarına topluyorsun
Geceyi gündüzün içinde
Bir bohçaya sarıp saklıyorsun.

Gün ışığında rüya gören birisin sen,
Gerçeğin sınırlarını bir çocuk cesaretiyle eğip büken.
Bırak, gölgen peşinden hayal denizine yüzsün –
Karanlık bile titrer senin yanında,
Çünkü sen, ateşi sudan çıkaran
Bir meşalesin!

Huban Asena Özkan

Gürültüde Kuş Sesleri

Gürültü çekmektense bu sessizlik iyidir
Şehir uyanmadı hala
Ve kuş sesleri yankılandı gökyüzünde
Bir senfoni orkestrası dinler gibi
Sessizlikte kuş sesleri

Seslerini duyuyorum sadece
Her bir ağaçtan ayrı bir ses yükseliyor
Zikir çeker gibi,
İbadet eder gibi
Aşk gibi
Gerçekten dinginleştiriyor
Sessizlikte kuş sesleri

Evet Aşk
Aşk ve sen işte.
Koşturmak aşkının peşinden
Ve gürültüye ortak olmaya çalışmak
Yüreğim terk etmedi seni
Sanırım bütün suç beynimin
Kuş seslerine odaklandı.
Yüreğim sen derken bir yerlerde
Beynim kuş seslerinde
Sessizlikte ve sensizlikte
Nefes almak ister gibi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Güz Yağmuru

Gözlerin ki bir gece çölü gibi derin,
Nasıl da soldu o ısıltılı bahar rengin?
Saçların artık son yaprakları dökülmüş ağaç,
Dudaklarında eski şarkıları susturan bir sır...
Ne kadar uzakmışız o gülüşlü sabahlardan,
Ne kadar değişmişsin ben dokunmayalı!

Biliyor musun, eskiden gökkuşağı saklardın avuçlarında,
Şimdi ellerin kırık bir saatin sessiz çarkı.
Gülüşün ki şimşek gibi çakardı karanlığa,
Şimdi bir nehir yatağı kurumuş, taşlaşmış.
Nerede o fırtınayla dans eden genç rüzgârın?
Biliyor musun, artık yağmur bile ağlıyor teninde...

Söylesene, hangi yıldız kayıp gitti peşinden?
Hangi mevsim çaldı rengini gözbebeklerinden?
Bir zamanlar kıvılcım olan nefesin,
Şimdi dumanlı bir kış sabahına dönmüş.
Ah, sevdalar ki kum saatinden akan acı,
Sen ki kendini kaybettin kendi hikâyende!

Ama bak, toprak altında filizlenir laleler,
En kara bulutların ardı saklar güneşi.
Belki bir gün bu hüznü yener sesin,
Yeniden çiçek açar o donmuş nehirde.
Çünkü değişmeyen tek şey;
Değişimin ta kendisidir sevdiğim...

Huban Asena Özkan

Güzel Bir Aşktı

Güzel bir aşktı...
Kelimelerimiz kaldırımlara dökülmüş,
Her sokak başında, bir vedanın ayak izleri.
Bir zamanlar, bu şehir bizimdi.
Duvarlar fısıltılarımızla soluk alır,
Pencereler bakışlarımızı saklardı.
Şimdi ise,
Bir siyah-beyaz film karesinde unutulmuş gibi duruyor:
Kapıları pas tutmuş,
Camları kırık hatıralar gibi titrek...

Bir çocuk, cebinden çıkardığı kırık tebeşirle
"Burada sevdik birbirimizi" yazdı duvara.
Yağmur silince,
Harfler gözyaşına dönüştü,
Her biri bir anı, bir pişmanlık...

Bir kafede unutulmuş bir çay bardağı,
İçinde soğumuş birkaç cümle,
Bir bankın üzerinde eski bir atkı,
Senin kokunu hala taşıyan...
Ve bir berber aynasında saklı kalmış
Saç telleri gibi kırık hayallerimiz...

En son otobüs de gitti,
Son durakta ismimizin yankısı kaldı.
Şoför, "Biletler geçersiz," dedi,
"Geri dönmek isteyen yolcular çok geç kaldı."

Ve ben,
Bir telefon kulübesinde unutulmuş bir çağrıyım,
Tuşları paslanmış, numaralar unutulmuş...
"Aradığınız aşk artık yok..."
Lütfen, küllerine bir gözyaşı bırakın.

Güzel bir aşktı...
Ben ise,
O aşkın son cümlesiyim,
Sana ulaşamayan bir mektubun son satırı.
Geriye sadece,
Bir çocuğun avucunda eriyen pastel renkler kaldı:
"Burada sevdik...
Burada öldük."

Huban Asena Özkan

Hakkım Sensin

Aslında dediği gibi şairin,
Kelimer kifayetsiz kaldı.
Öyle çok yazdım ki seni,
Anlatacak söz var mı bilemedim.
Ne kalem yeter buna,
Ne de benim gücüm,
Ömrüm vefa etmez bir kere,
O bile kıskanır da küt diye son bulur bir anda.
Kayıverir avuçlarımdan.
Nefes almıyorsak ne gereği var ki kelimelerin.
Anlayana yoktur artık.
Bağıra bağıra yazsan nafile
Ağlaya ağlaya çizsen nafile.
O yüzden demem o ki; sevgili
Hakkını helal et deme bana.
Hakkım sensin, seni de kimseye helal etmem.

HUBAN ASENSA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Haklısın

Kırgınlıklar yaşarım sessiz sedasız
Söylenir durum kendi kendime
Bilirim haklıyım yeri geldiğinde
Ama senin kadar kitap okumadım ben
Yetmez çenemin gücü
Haklı olduğumu söylemeye
Susarım; susturusun bir şekilde
Söylemeye kalksam mazi karışır
Saçılır ortaya ne var ne yoksa
Geçmişin kirli çamaşırları kokar her yerde
Hatalar dile gelir dans eder sözcüklerinde
Tabii sende kırıldın haliyle
İnkâr etmedim; etmem de
Her neyse işte
Anlamazdın, anlamadın, anlamayacaksın
Sorma şimdi bana "ne oldu ne bu isyanın?"
Çünkü
Bu Sevda Cumhuriyet'inde bir tek sen haklısın

Huban Asena Özkan

Hayatı Yorumlamak

İnsan bir şeyi yaşayıp giderken ardından yaşadıklarını yorumlayabilmeli. Yaşamı yorumlayacak zamanı kendinde bulmalı. Başka bir deyişle o zamanı yaratmalı, insan kendiyle yüzleşmeli. Nerede ne yaptığını, nasıl davrandığını, kime ne kadar değer verdiğini, verdiği değerın aslında hak edilip edilmediğini, davranışlarından sonra kendisine getirilerini yorumlamalı. İnsan hayatı ancak yorumlandıkça olgunlaşabilir. Hayat sadece yaşamaktan ibaret değildir. Yaşarken hayatını, değer katmak gerekir ya yaşamına ya da geride bıraktığın eserine. Boşuna yaşamak değildir hayat. Hayatı dolu dolu yaşamak deyiminin hakkını vermektir. Sadece eğlenmek ya da nefessiz çalışmakta değildir dolu dolu yaşamak. Her şeyi sığdırmalıdır insan; konuk olduğu bu dünyadaki misafirlik sürecine. Aşkı da dolu dolu yaşamalı, ıstırapı da dolu dolu çekmektir insanı olgunlaştıran. Hataları kabul etmektir olgun olmak. Özür dilemesini de bilecek affetmesini de öğreneceksinizdir bu olgunlukla. Budur zaten sizi diğer insanlardan farklı kılan. Kin kavramını silmektir lügatinden. Öfke hâkim olmayacaktır o zaman derinden bakan gözlerinize. Sevgiyi öğreneceksinizdir. Acısa da sevmeyi öğreneceksinizdir. Ve başınız dik, mağrur bir gururla söyleyebileceksiniz o zaman "Ben acı çekerek de sevmeyi bilirim" diyeceksiniz. Hayatın önemli işlerinden biri de yorumdur aslında. Kendini bilmek ancak yaşamını yorumlamakla mümkündür. Durup geriye bakmalı yaşadıklarından ders çıkarmalıdır insan. Yüzleştiğin zaman kendinle, yorumladığın zaman yaşamını bırakmayacaksın sende kalanları. Tutacaksın sıkı sıkı elinden sende kalmasını istediklerini.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Hayatın Terzi Dükkânı

Bir köşede, solgun ışıkla titreyen lambanın altında,
İğnesi hüznü diker sessizce, kırık düşlerin kefenine;
Gözyaşları, inci yerine kaybolur kara kumaşın katlarında,
Ölümün soğuk nefesi, parmak uçlarında donarken sessizce.
Diğer yanda renkler fışkırır kumaş yığınlarından coşkuyla,
Davulun tokmağı düşer, nakış olur halayın ateşli izine!
Hayat dediğin terzi işte
Bir eli matem, bir eli bayram diker;
Bir tezgâhta hem ağıt hem marş dokur, gizemli ve inatçı.

O kefen ki genç fidanın körpe omzunda dar gelir ansızın,
Yıllanmış çınarın köküne biçilirken bol kalır nedense.
Bir anne, daha kurumamış beşiğin yanında diker gözü yaşlı,
Bir gelin, düğün duvağını süslerken aynı iğneyle sevinçten.
Makas, acımasız, keser ömrün kumaşını bir anda,
Ama artan parçalardan yeni süslü bir yelek çıkar davul sesinde!
O terzinin masasında her an iki zıt renk kavga eder:
Al karalar umuda karşı, gümüş iplikler hüzne galip gelir bazen.

Bir dikiş, veda mektubunun kat yerini tutar hıçkırıkla,
Öteki dikiş, ilk aşkın heyecanını tutuşturur yürekte.
Aynı iplik, hem yaranın kabuğunu bağlar kederle,
Hem bebeğin ilk patığına hayat verir umutla örülü.
Düğüm atar zaman zaman, boğazlarda düğümlenen nefes gibi,
Sonra çözer, bir bayrak direğine uzanan hilal şeklinde!
Bu dükkânın çalışma ritmi kalbin atışına benzer
Bir vuruş karanlık, bir vuruş aydınlık; sonsuz bir dengeyle.

Duvarda asılıdır ölçüsüz hayallerin desen çizimleri,
Geniş omuzlu umutlar, daracık sabır pantolonları.
Biri gelir, yırtık ruhunu yamalatmak için kapıdan,
Öteki, zafer cüppesini diktirmek ister gururla gerinerek.
Terzi hiç şaşmaz, ölçü alır kaderin mezurasıyla sırtından;
Ne fazla umut keser, ne de kederi bol bırakır kollarında!
Her bedene göre biçer kaderi
Kimine daracık bir hüznün yeter,
Kimine koskoca bir sevinç bile az gelir.

Bazen dikiş makinesi, gece yarıları inler kasvetle,
Kayışı kopmuş bir hayal gibi durur boşluğa bakarak.
Sonra bir sabah, şafak sökerken yeniden çalışır coşkuyla,
Halay havasına uydurur vitesini, deler karanlığı iğnesiyle.
İplik biter mi sandın?
Her kopuşta yeni bir çile bulunur,
Her düğümde çözülmeyi bekleyen bir sır saklanır!
O terzinin iğnesi hem yaralar hem sarar yürekleri
Bir batışı acı, bir çıkışı şifa; ikisi de aynı elde.

Öyleyse bak!
Şu masanın başında, kumaşlar içinde

Bir yanda ölümün soğuk, gümüş ipliği parlar solgun,
Bir yanda hayatın al kırmızısı coşar, dans eder her nakışta.
Her dikiş izi bir anısıdır bu yolculuğun, acı ya da tatlı.
Korkma kefenin gölgesinden, neşenin ışığı da orda,
Çünkü hayat; bir tarafta gözyaşıyla kefen diken, diğer tarafta davulla halay çeken bir
terzidir!

Huban Asena Özkan

Hayr Mıdır?

Bazen yorgun buluyorum bedenimi
Çok çalışmaktan değil bu biliyorum
Sensizlikten yorgun bedenim
Hükmedemiyorum kendime
Sonra yığılıyorum olduğum yere
Aklımın sahneleri değişiyor
Bir rüyada buluyorum kendimi
O kadar gerçek yaşıyorum ki
Uykuda mıyım uyanık mıyım fark edemiyorum
Anlatayım da bir dinle önce
Bütün benliğimle yaşarken seni,
Her zerreni kazıyorum aklımın en ücra köşesine
Eşyalar değişiyor hayatımda, sen aynı orada kalıyorsun
Mavi pencerele çatı katı evimiz, içinde sen salınıyorsun
Uçuş uçuş beyaz ipek bir gecelik
Kıvırcık saçlı ela gözlü bir kız var terasta
Sana bağılıyor ``Anne menekşeler öldü `` diye
Bizim kızımız o , seninleyken hayalini kurduğumuz
Menekşeler ölmez diyorsun hercaidir onlar
Kandırmış seni azıcık su versen yeniler kendini
Ölüm deyince titriyor her yanı, kan ter içinde uyanıyorum
Başım ellerimin arasında, yara kanıyor her defasında.
Gözüme ilişiyor o anda kalemim
Senin yazdığın günlük aynanın önünde
Çok kızardın bilirim, okumadım hiç.
Temiz bir sayfa açıyorum günlüğünden
İlk defa senden izinsiz
Kalemim yazıyor, yüreğim çağırıyor
Hayr olsun diyor rüyanın sonu
Söylesene meleşim hayr mıdır bu rüyanın sonu.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Hazan Gülü

Bir ben olsun, bir de benden öte sen
Yuvarlak yüzün ayın on dördü,
Tenin beyaz, karın ilk düştüğü gece,
Gözlerin ise dibi görünmez bir göl...

Başındaki siyah yazma,
Kelimelerin üstüne örtülmüş bir matem
Ama dokunduğun her dizede,
Bir bahar filizleniyor karlar altından.

Hazan Gülü dediler sana,
Çünkü dökülen her yaprak,
Senin kaleminden bir mısra oldu.
"Güz düşerken en çok gülüşür şiir!"

Dün kameralarda gördüm yüzünü
Bir şairin avuçlarında ısıttığı sözcükler gibi
Hem sıcak, hem kırılgan...
Ve o yazma,
Şiirlerinin sessiz çığlığıydı.

Kalemdeşlik dediğin,
İki yüreğin aynı kâğıda kanamasıdır.
Sen Hazan'sın, ben güz'üm,
Ama şiirimiz bir ilkbahar rüzgârı!
Bir ben olsun, bir de benden öte sen...
İkimiz, tek bir dizenin iki yarısıyız.
Ve bu şiir,
Hazan Gülü'nün kök saldığü toprak.

Huban Asena Özkan

Helallik Diye Bir Şey Yok

Mezar taşlarına yaslanmış gölgeler soruyor:
"Affedilmek, bir borcun ödenmesi mi?
Yoksa dirilerin vicdanını yıkayan bir sabun mu?"
Ben, toprağa değil,
Kırık bir aynanın parçalarına gömüldüm
Her kesik, bir özrün kanayan harfi.

"Helallik mi? Diriniz beni ölünüz cenneti görmesin!"
Gökyüzü çatladı
Yağmurun, küskünlüğü mürekkebiyle aktı.
Yüzümü yıkadığım her damla,
Bir vedanın tuzlu iziydi.

Helallik kolay mı sanırsın?
Bir gece uyuyup sabaha kalmayan düşler gibi mi?
Ben yıllarca sabırla sardım içimi
Kendimi astığım ipin düğümlerini
Kendi saçlarımdan ördüm
Şimdi çıkmışsınız "Hakkını helal et," diyorsunuz.
Etmiyorum.
O hakkı göğsümde taşıyorum hâlâ,
Bir çocuğun sakladığı kırık oyuncak gibi.

Helallik mi istiyorsun şimdi?
Bir lokma sevgiyi bile boğazıma dizerken.
Giderken adımları bile anmayanların
Birer birer çiğnedi hepsini.
Ve ben artık kendime bile yalan söylemek istemiyorum.
Diriniz beni unuttu, ölünüz cenneti görmesin.

Şimdi her yürüdüğüm yolda,
İsminizin bıraktığı taşlar var.
Kalbim unuttu, evet ama bedenim ezberledi hepsini.
Şimdi kabrimde bir çocuk oturuyor,
Elinde kırık bir oyuncak,
"Affetmek," diyor, "ölülerin değil,
Dirilere kalan bir yükür.
Sen yüklenme, bırak taşsınlar!"

Bir gün, bu şiir biter,
Ama ben,
Küllerimden bir fener yaptım ışığı,
Geceye bir hançer gibi sapladım
Her adımda sönen ışığım,
Karanlığı delerek büyür.
Cennetin kapısında sönene kadar değil,
Küllerim yeniden doğana dek
Yakacağım!
Ta ki...
Kalbimin közünden fırlayan kıvılcım,

Gökyüzünü tutuştursun
Ölüm bile ışığımдан korksun diye

Huban Asena Özkan

Islak Bir Vedâ

Her güneş battığında, pencere kenarında oturuyorum
"Kaç kere söndü bu sigara?" diye soruyor içimdeki ses.
Sokak lambaları yanıyor, evler ıssız...
"Kimse duymaz," diyorum, "duymasınlar da zaten."

Telefonum titriyor masada
"Açma!" diyor içimden bir his, "belki de o değil..."
Merakıma yenik düşüyor ve açıyorum,
Bir reklam mesajı "%50! indirim varmış yalnızlığa "
Gülümsüyorum, kahvem soğumuş.

"Neden hep böyleyiz?" diye sordun geçen gün.
Omuz silktim, "Bilmem," dedim, "belki de..."
Cümlemi kestim ve sen sustun.
Aramızda bir köprü yıkıldı,
Enkazına oturup sigara içiyoruz şimdi.

Dün akşam, çıkarken
"Unuttun," dedim, "yağmur yağacak."
"Önemli değil,"* dedin, "ıslanırım ben."
Kapı çarptı, ve yağmur başladı,
Ben, ıslak ceketini asarken dolaba...

Mesele, senin için gelmiş olmam değil,
Gittiğinde, geriye kalan
Islak bir ceket, yarım kalmış bir kahve,
Düşüncelerim ve ben
Acaba şimdi nerede ıslanıyor?

Huban Asena Özkan

İç Mahkemenin Kararı

Yutkuna yutkuna ağlatan her kimse,
O boğazıma düğümlenen acıların mimarı,
Bilsin ki: her yutkunuşumda biriktirdiğim o zehirli damlalar,
Şimdi içinde kendi karanlığını besleyen bir nehre dönüştü
Taşacak ve onu kendi bataklığında boğacak!

“Mahşere kalmasin.” dediğim haklarım,
Zamanın çarkında öğütülmeyecek kadar değerli.
Çünkü ben, geceyi bıçaklayan sabahın ilk ışığıyım;
Sessizliği kıran bir çığlığın sahibi!
Adaleti beklemem
Kendi hükmümü kendim veririm!

Kan kusa kusa ödesin dediğin bedel,
Aslında onun ruhunda açılan bir uçurumdur
Her kusmuğu, pişmanlığın iğne yapraklı zehriyle yoğrulmuş;
Her damla kan, vicdanının çarmıha gerilişinin kanıtı!
İzleyeceğim
Yüzünün solmasını, ellerinin titremesini,
Kendi iç cehenneminde cayır cayır yanışını...

Ama bil ki:
Bu bir lanet değil, doğanın dengesidir.
Çünkü acı ektiğin toprakta,
Ancak acı biçersin.
Gözyaşıyla sulanan tohum,
Gözyaşından başka ne verir?

Ve işte gerçek
Onu kan kusturan ben değilim
Kendi ihanetinin kırbacıdır sırtını yırtan!
Ben sadece...
Kapattım mahşere ait defterleri,
Kendi adımı kendi elimle yazdım
“Özgür”!
Çünkü en ağır bedel
Onun kendi zindanında sonsuza dek,
“Hakkımı yediğini bilerek” yaşamasıdır!
İşte o zindan, benim ona bıraktığım tek mirastır...

Huban Asena Özkan

İçimdeki Lunapark

Bir kız çocuğuyum ben,
Bağırdığım şeyler ise,
İçimdeki Lunaparktan gelen çocuk sesleri,
Oyun oynayan çocuklar bağılıyor.
Öyle bir Lunapark ki, dünyanın en güzel yeri
Hayal et şimdi,
Sen varsın ve her yer oyuncak dolu,
Bir çocuk misali sen,
Hayal dünyandaki çocuklarla oynuyorsun,
Ne kadar da mutlusun.
İşte o yüzden
Benim kırılganlığım Lunaparkta unutulmuş bir çocuğun nefreti kadar.
Sorun atlı karıncalar değil, arkamda dönüp duran dönme dolaplar.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İçimdeki Şehrin Yorgun Duvarları

Üzüldüğüm zaman, içime attığım her şey bir tuğla gibi
Düşüyor şehrin sokaklarına
Kaslarım geriliyor, damarlarımda daralan nehirler
Ve canım acıyor, diyorum, canım acıyor
Sanki kemiklerimde bir çocuk ağlıyor sessizce.

Bir yumruk sıkıyorum avucumda, parmaklarım çatlıyor
Kırılan her eklem, içimdeki sesin haritasını çiziyor.
Ağrı öyle şiddetleniyor ki, bedenim bir çan kulesi
Her vuruşta sallanıyor, taşları dökülüyor kalbimin.
Sonra hafifliyor...
Hafiflediği an daha beter:
Acının sönmüş közünde, yanık kokusuyla yaşıyorum.

Biliyor musun, acıyı dinlediğimde
Kulak veriyorum tenimin çatlaklarına
Her çizgi bir nehir yatağı, her yara bir iklim.
Şehir susuyor, sokaklarımda yankılanan
Yalnızca rüzgârın taşıdığı fısıltılar:
"Hangi renk bu acı?" diye soruyorum,
Bulutlar gri, gökyüzü mor, ellerim bembeyaz.

Kim bilir, belki de acıların rengi
Dudaklarından düşen bir kelimedir
Kırmızı çizgilerle çekilmiş sınırlar gibi.
Geçici olan, bir yağmur damlası kadar şeffaf
Ama kalıcı olan, camın içinde donmuş bir çiçek.
Ve insan, kırıldıkça kendi gölgesini taşıyor
Sırtında bir ömür.

Bu şehirde susmak, bir duvar örmek gibi
Taş taş üstüne koyup içimi örtbas etmek.
Ama bilirim en sağlam duvarlar bile
Bir gülün köküyle çatlar.
Şimdi soruyorum
Hangi acı daha ağır?
Bedenin çürüyen kemiği mi,
Yoksa ruhun üşüyen çığlığı mı?

Her yara, sökülen bir dikiş değil
Yeniden dokunan bir kumaştır.
Ağrılarım geçmese de
Öğrendim ki damarlarımda akan
Sadece kan değil, bir direnişin şiiri.
Ve biliyorum,
En derin çatlaklardan bile sızar ışık
Usulca, inadına.

Huban Asena Özkan

İçimdeki Yağmurun Şarkısı

Hiç keyfim yok
Söylesem yalan olur, gülümseyişim
Bir nehrin donmuş yüzünde çatlayan buz.
İyiğim dediğim her an,
Sessizce kırılan bir dalın sesini
Kulağıma fısıldar rüzgâr.

Şarkılarım ağlamamdır aslında:
Sözleri dökülmüş bir plak gibi
Hep aynı nakaratı çizik sesimle söylerim.
Melodi değil, gözyaşı akar tellerimden
Ve her nota, bir yaranın haritasını çizer.

Geceleri yıldızlara soruyorum:
"Hangi acı daha çabuk unutulur?"
Yanıt vermiyorlar, sadece parlıyorlar
Tıpkı benim gibi
Işığım var ama içim karanlık.

Bir ayna tuttum yüzüme,
Gördüğüm surat tanıdık değil:
Gülümsemesi yapay, gözleri puslu.
O an anladım ki
Ruhum, bedenim içinde bir yabancı
Ve her adım, bir sürgünün hikâyesi.

Bir çınar gibi kök saldım acıların üstüne
Ama dallarım güneşe değil,
Toprağın altına uzanıyor.
Biliyorum, en derin yara
En sessiz çığlıkla kanar
Ve ağlamak, yalnızlığın en dürüst duasıdır.

Yağmuru bekliyorum
Gözyaşlarımla buluşsun diye.
Belki o zaman anlarım:
En ağır yükler bile
Bir damlada erir
Ve her çatlaktan,
Yeni bir filiz doğar.

Huban Asena Özkan

İçimin Arka Kapısı

Perdeleri çektim, güneşi kovdum,
Duvarlarımda biriken sessizliği dinliyorum.
Bu çocukça bir küsme değil
İçimdeki şehir, dışarıdakinden beter yıkıldı.
Kaldırım taşlarına sızan kan değil,
Yıllarca susturulmuş sözler

Telefonlar çaldı, kapılar tıklandı,
"Nasılsın?" diyen sesleri duymazdan geldim.
Çünkü cevap, bir kuyunun dibinde sıkışmıştı
"İyiyim," demek bile
İçimdeki yangını körüklerdi.

Bir fotoğraf albümü açtım, tozunu üfledim.
Gülümseyen yüzler, şimdi yabancı.
"Bu ben miyim?" diye sordum,
Cevap veren olmadı.
Zaman, aynaları da buğulattı.

Yemek masasına tek tabak koydum,
Çatalın sesi, odada çınladı.
"Gelsene," dedim boş sandalyeye,
Ama gölgem bile
Sırtını döndü bana.

Dışarıda yağmur yağıyor,
Camdan süzülen damlaları takip ediyorum.
"Çık," diyorlar, "temizlenirsin!"
Ama biliyorum:
Kirli olan yağmur değil,
Bulanık olan benim.

Artık ne kapıyı açacak anahtar,
Ne de gelecek bir misafir.
İçimdeki dünya, dışarisından ağır
Sırtım dönük, yürüyorum karanlıkta.
Ayak izlerim bile
Kendi toprağıını yutmaya başladı...

Huban Asena Özkan

İçimin Kırmızı Karanfilleri

Bir mendil gibi katladım içimi, her köşesinde bir isim kaldı
Ve o isimler ki paslanmış bir çekmecedeki saklı
Tıpkı çocukken toprağa gömdüğümüz oyuncaklar gibi
Unutulmuş ama hâlâ soluyor.
Darılmak lazım bazen
Bir yaprağın düşüşüne değil, dalların sessizliğine.

Sustuğum her an bir cam kırığı batır kalbime
Ve ben, kanayan parmaklarımla sayarım sessizliği.
Bağırmalıyım belki de, tıpkı denizin kayalıkları dövdüğü gibi
Çünkü içime attığım her kelime, bir kuşun kanadını kırmak
Ve ben artık gökyüzünü hapsetmek istemiyorum ceplerime.

Bazı kapıları kilitlemek gerek, belki de anahtar paslanmıştı çoktan
Ve o odada büyüyen gölgeler, senin ışığını kemirir.
Kapatmalıyız, çünkü bazen iyilik en çok
Kendini terk etmekte saklı.
Bir şehri yakmadan önce
Haritasını yırtmalıyız, yangınlar bile özgürlüğü sever.

Kendimi bir ağaç gibi budadım, dallarımı kıran rüzgâra inat
Köklerimle sardım dünyanın göbeğini.
Bilirim:
Taşlar bile usulca aşınırken, sabır bir bıçak kadar keskindir.
Yüzümdeki çizgiler, yürüdüğüm yolların hesabını tutar
Ve her adım, bir vicdan muhasebesidir.

Zaman dediğin bir nehir, alıp götürür yaraları
Ama dibinde biriken çakıl taşları, hep aynı soruyu sorar:
"Neden sustun?" diye.
Şimdi cevap veriyorum:
Susmadım, sadece kelimeleri bir şişe içinde sakladım
Sakladım ki kırıldığında denizler doğsun içimden.

Artık bağıriyorum, her çığlığım bir çiçek açıyor gökyüzünde
Ve kapattığım her kapı, yeni bir kanat çırpışı.
Biliyorum, dizelerimde kalan o yalnız çocuk
Şimdi büyüdü ve kırılan her sessizlik
Bir aynaya dönüşüyor, tüm gerçekleriyle yüzleşmek için.

Huban Asena Özkan

İçimin Kırmızı Karanfilleri.

İçimde büyür kırmızı karanfiller
Susarken suladığım, ağlarken budadığım...
Her biri;
Söylenmemiş bir sözün kabuğunu yırtarak filizlenen,
Unutulmadığı için kök salan bir travmanın çiçeği!
Sabahları kan kırmızısı taç yapraklarını açarlar
"Günaydın yaram!" dercesine...

Sessizliğin gölgesinde büyür bu çiçek bahçesi
Dikenleri, boğazıma takılıp kalan itiraflar,
Yaprakları, gece teriyle ıslanan yastıkların izleri...
Kokusu ise hiç gitmeyen o anı
Kapının çarpıldığı son bakış,
Telefonun kapanışındaki bip sesi,
Yarım kalmış bir sarılmanın buğusu...

Bazen koparıp atmak istersin
Lâkin kökleri sinir liflerine dolanmış!
Her çekişte;
Omurganın derinliklerinde sarsılan bir çan çalar,
"Sakın!" diye fısıldar bedenim
"Onlar senin gizli hazinen...
Acıyı güzelliğe dönüştüren büyün!"

Geceleri parlarlar karanlıkta
Ruhumun koridorlarında kırmızı fenerler gibi...
Yol gösterirler kayıp çocuğuma
O çocuk ki;
Köşede büzülmüş, ağzı bantlı,
Ellerinde solmuş bir karanfil tutan!
"Gel" derim ona, "Çiçeklerimiz var artık
Konuşmadan büyüyen, suskunluğu delip geçen!"

Artık biliyorum
Bu karanfiller ölmeyecek!
Susmanın mezarlığında açan tek çiçek onlar...
Her taç yaprak, bir iç kanamanın mürekkebiyle boyanmış
Her kök, bir yalanın altında kalmış gerçeğe uzanmış!
Sökemezsin,
Çünkü onlar SEN'sin
Yaralarının rengârenk direnişi,
Sessizliğinin çiçek açmış hâli...
Ve işte itiraf
"İçimin en karanlık yerinde,
KIRMIZI KARANFİLLERLE YÜRÜYÖRÜM!
Çiçekler konuşmasa da;
Dikenleri her şeyi anlatıyor..."

Huban Asena Özkan

İçimizde Konuşamayan Çocuk

Bir çınarın gövdesinde saklı
Yarım kalmış bir tekerleme
Dilinde düğümlenmiş kelimeler,
Avuçlarında unutulmuş bir oyuncak.
O çocuk ki, köklerine işlemiş korkularla
Toprağın altında bir çığlık biriktirir:
"Suskunluğum, çürüyen yapraklar değil,
Filizlenmeyi bekleyen tohumdur."

Bazen bir aynaya bakar,
İçindeki yabancıyla göz göze gelir:
"Konuş!" der, cevap vermez
Çünkü dudakları, paslı bir kilidin ardında.
Oysa bilir;
Her gece rüyalarında,
Kırık bir salıncak sallanır
Ve sallandıkça dökülen pas,
Kanayan bir dil olur.

Zaman, üstünü örter sandın
Tozlu bir perdeyle.
Ama o çocuk, bir nehrin dibinde
Taşlara çarpa çarpa yontuldu
Her vuruş, bir harf oldu,
Her çizik, bir mısra.
Ve şimdi,
Kıyıya vuran her taş,
Onun suskunluğunu fısıldar.

İçimizdeki çocuk ölmedi,
Sadece kelimelerin karanlığına gömüldü.
Bir gün, köklerimizden yükselecek
Ve o zaman anlayacağız:
En gür sesler,
Dilsizliğin küllerinden doğar.

Huban Asena Özkan

İçimizdeki Bayram

Bir uçurtmaydık gökyüzünde,
İpimiz Atatürk'ün sözlerinden örülü.
Kanatlarımızda çocuk kahkahaları,
Kuyruğumuzda tarihin rüzgârı...
23 Nisan dediler,
Yeryüzüne indik çiçeklerle süslü.

Sokaklar seksek çizgili bir defter,
Her karede bir vatan haritası.
Misketler yuvarlanır sınır boyunca,
Saklambaçta buluşur geçmişle gelecek.
Büyükler bile topaç olur bu gün,
Döner durur çağların ortasında.

İçimizdeki çocuk bayrak direği,
Üstünde al renkli bir gülüş dalgalanır.
Düşlerimiz okul sırasında büyür,
Tebeşirle yazılır özgürlük marşı.
Kalemler kılıç, defterler kalkan
Savaşımız bilgiyle, zaferimiz umutla.

Ve şimdi,
Dilek feneri değil,
Köprü olalım çocuklara:
Geçmişin ışığından,
Geleceğin seline uzanan.
İçindeki çocuk susarsa,
Bayramlar da susar;
Boş bir okul bahçesi
Masalsız bir geceye döner

Huban Asena Özkan

İçindeki Fırtınaya Selam

İnsan bir dünyadır:
Kimi dağlar kadar dik durur,
Kimi okyanuslar gibi derinlerde kaynar.
Herkesin içinde bir mevsim değişir,
Biri baharı yaşarken,
Diğeri kışın ortasında donar.

Görünen yüzüne bakıp "Mutlu," dersin,
Oysa arka sokaklarında yangın çıkmış.
Depremler sessizce kemirir temelini,
Volkan patlamalarını saklar gülüşünün altında.
Dışarıya "İyiym" diyen her dudak,
İçeride bir fırtınanın kapısını kilitler.

Biri kuraklıkla boğuşur, susuz;
Biri sel sularında kaybolmuş.
"Niye böylesin?" diye sorma.
Çünkü herkesin toprağında
Başka türlü bir yağmur yağıyor,
Ve kimse,
Başkasının bulutundan şemsiye yapamaz.

Yargılamak kolay:
"Zayıf," dersin titreyene,
"Tuhaf," dersin susana.
Oysa bilmezsın;
En ağır yükler,
En sessiz omuzlarda taşınır.
Ve o omuzlar,
Çatırdarken bile gülmesini bilir.

Bu yüzden,
Yolda gördüğün her yüzü
Bir kitabın kapağı sanma.
İçindeki hikâyeyi bilmediğin insanın,
Cümlelerine virgül bile koyma.
Çünkü herkes,
Kendi dilinde yazılmış
Bir destanı taşır sırtında...

Şimdi biliyorum:
Dünya dediğin,
Milyarlarca insanın içindeki fırtınanın
Toplamından ibaret.
Bu yüzden,
Birbirimize değil,
Sessizliğimize sarılalım
Çünkü herkes,
Kendi gökyüzünün altında
Bir başınaymış gibi yaşar!

Huban Asena Özkan

İhanet Nedir?

İhanet nedir? Nasıl bir olguya sahiptir? Göreceli midir? Elle tutulur, gözle görülür mü? Ya da satıldığı bir mağaza mı var ki tüm insanlarımız çok kolay bir şekilde giyorlar ihanet hırkasını üzerlerine? İhanet, dilimize Arapça dilinden geçmiş bir kelimedir ve anlamı da hainlik, sadakatsizlik, hıyanettir. İhanet Etmek Ne Demek? İhanet etmek dilimizde hainlik yapmak, aldatmak anlamında kullanılır. Evlilikte ya da sevgililikte ihanet etmek sadakatsizlik ya da aldatma anlamına gelir.

Her yerde ihanetin kokusu geliyor burnuma. Buram buram sevda kokması gerekmez mi oysa dünya? Her şeye ama her şeye bir ihanet söz konusu. Sevdasına ihanet edeni mi sorarsın yoksa arkadaşına ihanet edeni mi? Vatanına ihanet edeni mi ararsın yoksa yaptığı mesleğe ihanet edeni mi? Yıllarını vermiş milleti için faydalı birey olmak için ömür harcayanlara ihaneti mi sorarsın yoksa alélade ez iki cümle ile geçiştiren sözde duyarlı yüreğe sahip görünen aslında insanlığa ihanetçi mi? Hangisini nasıl anlatayım ben şimdi. Ne güzel söylemiş William Shakespeare;" İhanete uğramanın acısını yalnız hainler bilir."

Neresinden tutarsanız tutun elinizde kalıyor işte. Sadece elimizde kalsa amenna. Yüreklerde de acısı kalıyor, ocakları söndürüyor. Her şeyin bir bedeli olan bu dünya yuvarlağında neden ihanetin bedelinde silahlar ateşleniyor? Neden kan dökülüyor her defasında? Bu kadar ağır mıdır ki canlar yanıyor, ocaklar sönüyor, çocuklar öksüz ve yetim kalıyor? Eşler birbirini kaybederken evlat acısı yaşıyor ebeveynler. Söyleyin bana dostlar kim getirdi bu dünyaya ihanetin düzenini? Bir de dönüp bana cennetten cehennemden bahsediyorlar ya gerçekten akıl almaz bir durum. Hiç fark ettiniz mi? Cenneti yaşarken, Cenneti bulmak için aranan, cehennemde yanarken, cehenneme gitmekten korkan ne kadar çok insan var. Neyin kafası bu? Biri bana anlatsın. Ya da boş verin bu kadar yoğunluk halinde bir de benimle uğraşmayın. Cennet nerede? Cehennem kimin? Ben sorgulamaya ve susmaya devam etsem iyi olacak. Eee hani o düşlediğimiz tertemiz dünya nerede?

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İnsan

İşi düşün hele güler yüzüne
Türlü yalanları diziıyor insan
İnanır kanarsın tatlı sözüne
Haddini aşınca beziyor insan

Kıymet bilmez ki anlamaz laftan
Sanırsın kuşanmış giydiği kaftan
Kelamı bilmezde konuşur yaftan
Değer verdikçe bak azıyor insan

Dostluğa inancı bırakmıyorlar
Kallesçe sırtından hançerliyorlar
Can ciğer diyerek kandırıyorlar
Arkandan kuyunu kazıyor insan

Elini uzatsan kolun isterler
Hepten kucağına közü değerler
Gözüne bakmazda saman görürler
Kendince destanı yazıyor insan

Boyuna bakarsan adam sanırsın
Konuşmaya başlar vaaz alırsın
Bir de akıl verir şaşar kalırsın
Cehalet içinde yüzüyor insan

Hele var ki bazı kendini bilmez
Ağı çok laf yapar heybesi dolmaz
Karnı bayağı geniş ar yok utanmaz
Kucaktan kucağa geziyor insan

Velhasıl der işte benim kalemim
Sahte gülücükle verir selamın
Yalakalık işi boştur kelamın
Sonunda yalanı seziyor insan

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İnsan Olmanın Özü

Tarifi olmayan tariflere sığmayan bir şey tarif edilemez. Bunların başında insanlık ve insan sevgisi gelir. Gerçi insanın sevgiyi anlaması ve yaşatması için önce özünde insan olmanın ne demek olduğunu bilmesi, insan olmanın şifresini çözmesi gerekir. Bu yüzden insan önce kendi kendine yardımcı olmayı öğrenmelidir. Çünkü hayat denilen bu serüvende gideceği yolun seçimini insan kendisi yapacaktır. Birbirimizi sevmek, sevip kusurları hoş görmek bu yolda atılacak ilk adımdır. İnsanoğlu daima kendi düşünceleri doğrultusunda hizmet vermektedir. Kendi bildiğinden ve düşünlerinden biraz uzaklaşmak dahi onu tedirgin etmektedir. Şunu asla unutmayın ki mükemmelin de mükemmeli vardır. Bazılarımız bunları unutmakta ve en iyi yolun kendi yolu olduğunu sanmaktadır. Fakat hatırlatmak isterim ki bilgin olmak hatta bilim adamı olmak kolaydır da insan olmak zordur. Allah'ın bile en değer verdiği varlık cenindir ki; biz bu yolla dünyaya hediye ediliyoruz. Fakat özümüzü, kişiliğimizi dünya ortamında kaybediyoruz. Yani dünya şekli ile iki kol, iki bacak, bir kafa olup dolaşıyoruz dünya üzerinde. Sonra da kaybolan özümüzü aramak için yollara düşüyoruz. Yani kendi kendimizi arıyoruz. Kendimizi bulunca da ya ego hamurundan yapılmış kalıbı şak diye üzerimize geçiriyor ya da bir ben var benden içeri diyoruz. İşte hakiki insan içimizdeki insandır. O, hakiki benliğimizdir. Sizleri en iyi yola yönelten, vicdan terazisini dengede tutan odur. Hiç kimseyi elinden tutup yürütemezsiniz. Kişinin seçimi özünün seçimidir. Yani demem o ki, uzun lafın kısıası:

Düşmanını bile sevgi ile bağrına basabiliyorsan, kendin aç olsan dahi elindeki lokmayı bölüşebilmeyi düşünebiliyorsan hatta ayağının altında çiğnediğin topraktan bile özür dileyebiliyorsan işte o zaman insansın kardeşim , işte o zaman bizdensin..

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

İsyan

Yaşamın anlamını sordum söylemedin
Bin konuştum bir dinlemedin
Ben kendi gecelerimin hikayesi oldum sen bilmedin
Gün geldi yanılgılara düştüm
An geldi geldi yalnızlıkla seviştin
Hani adaletin vardı
Aslolan bulmaktır dedim
Dedim de kıyılardan uzaklaştım
İyiliğin imgesi gizeminde kaldı ben senden uzaklaştım
Ey Kadri mutlak

Nedir başımdaki bu çılgın kasvet
Dünya telaşı hep bana mı kısmet
Gökyüzünde yüzen bir kuş gibi ruhuma konarken hüznün
Sınırlar ötesinde bana mı düştü sevgiyi keşfetmek
Düşlerime düşerken lanetli nefret
Bana kader diye mi yazıldı bembeyaz sayfaları kara ile değiştirmek
Aslı başka özü başka gülüşü ağlamak ile değiştirmek bana mı reva görüldü
Ey Kadri mutlak

Doruklarında uçarken umudun
Bana reva mıdır kederi düşünmek
Acıyı zulmü elbise gibi üstüme giyinmek
Hangi kalemine denk geldi allı pullu renklerin üstünü çizmek
Sanki sabıkalı gibi yüreğimi demir parmaklıklar ardına gömmek
Hislerimin düşüncelerimin suçu neydi de azılı mahkûm gibi dört duvar ardında
prangalanmak
Bir bana mı layık
Ey Kadri mutlak

Ah ah daha başlamadan bitmek
Yarını görmeden dünü unutmak
Acıyla damıtılmış hüznlerin koynuna yatmak
Mutlu rüya görür gibi karabasanlarla uyanmak
Sevgi sığınaklarının kapısında nefretle savaşmak
Benim kaderim mi korkuyu kavramak
Benimdi benim dağ yamaçlarına uzun uzun bakmak
Benimdi benim sevgi sözcüklerini duymak
Benimdi benim
Dinli dinsiz insanları sevmek
Benimdi benim dilli dilsiz varlıkları sevmek
Benimdi benim
Mutluluk kanatlarında yarına uçmak
Ah başına bela mıydı beni yaratmak
Dilimde küfürle
Kadehimde zehirle
Günah dediğin her şeyle güçlenmek
Sana isyanımdı
Ey Kadri mutlak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

İyi Kızın İtirafı

Biri çıkıp "Seni seviyorum!" dedi mi ansızın,
İnsan beni sevince meslek sahibi oluyor!
Şiirler yazıyor daldığı an, gözlerimdeki denizi görünce,
Şair oluyor mesela! Kelimeler dökülüyor kalbinden billur billur.
Sonra sayfalarca mektup, roman gibi mesajlar...
Yazar oluyor! Sanki içinde Sait Faik uyanıyor!
Ama bazen de kıvranıyor, kıskançlıktan çatlıyor,
Ya da en fazla sinir oluyor! Deli danalar gibi bakıyor etrafa!

HEY YAVRUM!
ÖZ GÜVENE GEL!
Böyle fabrika mı kurulur kalbimin üstüne?
Şair mi, yazar mı, sinir küpü mü?
Karar versin artık!
Ben ki; dağ başındaki çiçeğim, kendi yağmurumla büyürüm!
Sevilmek güzel ama, diploma dağıtma bana!

Bak! Gıcığım falan!
O şiirler biraz fazla romantik,
O mektuplar biraz fazla uzun,
O sinirleri görünce, "Dur yavrum!" diyesim geliyor!
Ama sonra düşünüyorum:
Bu kalabalık fabrikanın patronu kim?
Benim o gülen gözlerim, işte!

Evet, iyi kızım ben yaa!
Belki gıcık olduğum anlar var,
Belki gözlerimi devirdiğim olur,
Ama yüreğim, sıcacık ekmek gibi,
Taze ve dürüst fırından çıkar!
Kırılganım belki, ama sahte değil,
Kızıyorum belki, ama kin tutmam asla!

Öyleyse gelsin sevgiler!
Şair de olsun, yazar da, sinir küpü de!
Ben hazırım!
Çünkü bu enstitünün tek dekanı
BENİM ÖZ GÜVENİM!
Gıcıklığım da cabası...
Ama bilin isterim:
İyi kızım ben, yaa! :))

Huban Asena Özkan

Kabul Olmayan Duamsın

Kanlı bıçaklı bu aralar mantığımla kalbim
Meydan muharebesinde esir şimdi hislerim
Bedenim başıboş gezer acı çeker şu kalbim
Hekimler fayda etmez kabul olmayan duamsın

Aklım almıyor anlamıyorum aptalım belki
Hırpalıyorum bedeni kinim kendime sanki
Kılavuz istemez görünen köy uzak değil ki
Bu yol fayda etmez kabul olmayan duamsın

Bir dünyanın var tuttuğun avucunun ortasında
Tahtı belli tacı belli kim var ise orada
Kendime bir yer isterim kalbinin kenarında
Aminler fayda etmez kabul olmayan duamsın

Ömür boyu beklesem de seni etmem şikâyet
Şu canımı yoluna sererim bir bilsen kıymet
Önünde diz çöktüğün başka kadın varsa şayet
Secde etmek faydasız kabul olmayan duamsın

Adakları adasam kurbanlar kessem yoluna
Bin bir dualar edip hatim indirsem sonuna
Rabbim bağışlasın seni ömrümün her anına
Desem de fayda etmez kabul olmayan duamsın

Rahmet yağmuru yağsa da gökyüzünden üstüme
Melekler secde etse nur inse bile yüzüme
Vahi gelse tövbe haşa Mesih dense adıma
Arşı âlâya çıksam kabul olmayan duamsın

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Kahve ve Aşkın Fısıltısı

Bir kahve fincanında döndü dünya,
Telveleler usulca fısıldadı,
"Bir rastlantı" dedim,
Ama gözlerinde bir yangın vardı.
Bir rüzgar esti,
Kitapların arasından uçtu bir sayfa,
O sayfada gizlenmiş bir şifreydin belki.

Korku değildi bu,
Lakin ürpertti tenimi bir an.
Belki de aşkın sessiz çığlığıydı,
Kalbimin telaşı susturulmazdı.
Düşündüm,
Gökyüzü kaç renk taşıyabilirdi?
Sen o renklerin en tutkulu olanıydın.

Elimde bir kitap,
Arasına koyduğum çiçek kuruyordu,
Bir ihtimalin gölgesi düşmüştü üzerine.
Bir işaret arıyordum,
Kelimeler mi, yoksa sayfalar arasındaki boşluk mu?
Bilmiyorum.
Fakat gözlerin,
Beni bütün bilinmezlerden çekip aldı.

Ve o kahve fincanında,
Bir kehanet fısıldandı usulca:
"Sakın bırakma bu hikayeyi yarım."
Telvelelerden yükselen bu ses miydi?
Yoksa senin sessizliğin mi konuşuyordu?
Belki de
Ama bildiğim tek şey,
Aşkın böyle anlarda büyüdüğüydü.

Aşk,
Kahve kokusunda filizlenen o ince hat,
Kelimelerin içindeki nefes,
Seninle kanatlandı.
Ve o fincanın derinliğinde,
Bir ömürlük hikaye başladı,
Sayfalarına korkular bulaşmadan,
Bir yıldızın göz kırpması kadar büyüdü.

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Kalbin Dili

Dil damağımda, dişlerimin arasında durur,
Ama söyledikleri hep kalbimin sesi.
"Nasılsın?" dediğimde aslında,
"Seni özledim," demek isterim.
"İyiyim," derken,
"Yorgunum," diye haykırır içim.
"Güzel hava," deyince aslında,
"Yalnızlığım soğuk," demek isterim.
"Yorgunum," derken,
"Dokun bana," diye titrer ellerim.

Beden bir kabuk, içinde midye gibi;
Sözler, sakladığım inciler.
Gülümserim ama gözlerim ıslak,
Dudaklarım "Mutluyum," der, yüreğim titrer.
Ne garip değil mi?
Ağızımdan çıkan, ruhumun gölgesi.

Bir çocuk ağlar mesela,
"Canım acıdı," diye bağırır.
Aslında,
"Sarıl bana," demektir bu.
Bir sevgili "Git," dese,
"Kal," diye yakarır gözyaşları.
Market kuyruğunda önümde duran teyze,
"Domates pahalı," diye söylenir.
Duymazsın belki ama aslında,
"Kocam artık beni dinlemiyor," der.

İşte dil böyle bir şey:
Bedenin tercümanı, ruhun şifresi.
Sessizlik bile konuşur aslında—
Çığlık çığlığa bir mektup.
Çay bardağının kenarındaki ruj izi,
Sabah giyilip çıkarılan o kırık bileklik,
Yastıkta kuruyan tuzlu bir iz...

Sözler uçar,
Ama sakladığın her "gerçek",
Bir gün dökülür dilinin ucundan...
Çünkü dil bedende yaşar,
Ama ruhun ta kendisidir.
Belki de gerçek aşk,
Söze ihtiyaç duymayan bir dildir.
Çünkü dil düşer, kelimeler kırılır,
Ama gözlerin söylediği hiç solmaz.

Biliyor musun?
En derin sırlar,
İki kalbin sessiz frekansında saklıdır...

Huban Asena Özkan

Kalbin Haritasında Yalnız Yürüyenler

Eşi de gördü
Teninde yanan ateşi söndürmek için
Kendimi bir nehir gibi akıttım içine.
Sevmek dediğin, kök salmaksa toprağa
Ben o köklerin arasında bir çocuk gibi büyüdüm.
Aşk, ellerimizde birbirine karışan çizgilerdi
Ve her gece, saçlarının kokusunu soluyarak
Gökyüzünü yeniden adlandırdım.

Dostu da gördü
Bir elin parmakları kadar az, iki avuç kadar sıcak.
Onlar ki, yağmurlu günlerde şemsiye değil
Yağmurun kendisi oldular.
Sırlarımı bir çınarın gövdesine nakşettik:
Her halka, bir hayatın tanığı
Ve her fısıltı, yapraklarda saklı.

Kardeşi de gördüm
Kan bağı, bir akrep zehri gibi aktı damarlarımıza.
Bir ekmeği bölüştük belki,
Ama bölüşürken bile
Kırıntılarını borç haneme yazdılar.
Bilirdim en keskin bıçak,
Seni "aile" diye kucaklayan ellerdedir.
Ve her paylaşım, beni biraz daha küçülten
Bir tuzağa dönüştü.

Ardında kalan postu da gördüm
İyi günlerin sofrasında kadehleri deviren
Ama kötü günde yalınayak kaçan.
Onlar ki, rüzgârın önünde eğilen ekinler
Her fırtınada yere serilen saman.
Bildim kimse sonsuza dek sırtını dayamaz
Yalanın duvarlarına.

Bir de gördüm ki insan,
En çok terk edildiği yerde tanıyor kendini.
Yalnızlık, bir aynaya dönüştüğünde
İçindeki çocukla gözgöze geliyorsun.
Ve anlıyorsun
Yarım kalan her cümle, bir dağın eteğinde
Biriken sis gibi dağılıyor.

Şimdi soruyorum
Hangi harita çizer kalbin izlerini?
Dost dediğin, yürürken düşen gölgendir
Ve aşk, düştüğün yerden yeniden doğmaktır.
Biliyorum, en sert rüzgârlar bile
Sahip olduğun tek şeyi
Kendini alamaz senden.

Huban Asena Özkan

Kalemin Cinsiyeti Olmaz

Bir dize düştü avuçlarıma
Ne kadın ne erkek,
Sadece insanın yüreğinde filizlenen bir çınar!
Onu seslendiren dudakların rengi değil,
Titreşimindeki samimiyet dokundu kulaklarıma...

Bir şiir okudum;
Gözyaşları erkek omzunda,
Kahkahalar kadın dilinde aynıydı
Çünkü acı ve neşe
Ruhun ortak coğrafyasında akardı!

Ey mikrofonu kılıç edinen yorumcu,
Sen ki sesinle mısraları kanatlandırırsın
Yüreğinin ritmi büyüledi beni!

Şiir, bedeninde değil ruhun dilidir.
Ruhun cinsiyeti olmadığı gibi,
ilhamın da cinsiyeti yoktur!
Dizeler kadın yorumcuda bir fırtına,
Erkek yorumcuda bir deprem yaratıyorsa,
İşte o zaman gerçek şiiri yazdın demektir!

Huban Asena Özkan

Kalemin İradesi

Ben yazmıyorum,
Kalem elimi tutan bir yabancı
Mürekkep, damarlarımdan sızan bir nehir değil;
İçimdeki çürümüş meyvelerin posası,
Dilimde paslanmış bir anahtarın zorla döndürdüğü
Ve kırık kapılardan dökülen çığlıklar...

Harfler, kemiklerimin arasına sıkışmış kurşunlar
Her biri sökülürken etimden,
Bir şiir doğuyor
Yarası henüz kabuk bağlamamış,
Acısı taze.

Ben yazmıyorum,
Yazı beni bir kazığa bağlıyor
Geçmişin kemikleri değil,
Şimdinin çürümüş eti konuşuyor bu satırlarda.
Her nokta, bir mezar taşının gölgesinde büyüyen yosun,
Her virgül, ciğerlerime dolan duman...

Kalem, ruhumu bir kasap bıçağı gibi yarıyor
Kanım mürekkep değil, içimde biriken irin.
Sözcükler avuçlarımdan kayıp gidiyor,
Toprağa düşen ceset parçaları gibi
Ve kargalar,
Aşk dediğimiz şeyin leşini yemek için
Sessizce üşüşüyor.

Ben yazmıyorum,
Yazı beni bir haritaya dönüştürüyor
Kayıp bir cennetin değil,
Cehennemi bile reddeden bir çölün kumlarıyım.
Kâğıt, tenimden soyulan bir deri değil,
İç organlarımdan dışa çevrilmiş hâli.
Her satır, bağırsaklarımdan sarkan bir solucan
Kıvraniyor,
Kıvrandırıyor.

Ve bittiğinde,
Kalem yeniden başlıyor:
Ben sadece bir sahne değil,
Seyircisiz bir tiyatronun yankılanan çığlığıyım.
Perde kapanmaz,
Çünkü son sözüm,
Gökyüzüne kazınmış bir çığlık olarak asılı kalır.

Huban Asena Özkan

Kan Davası

Bir ılık duydum önce
Bir ses bağırıyordu küfürlere eşliğinde
Ey it oğlu it in aşağıya
Bir gürültü koptu sonra
Mahalle çalkalandı silah sesiyle
Bir taş değdi pencereme
Karıştı birden ortalık
Her yer kan revan içinde
Polis ve Ambulans sirenleri
Yırttı gecenin sessizliğini
Bir anne bağırdı sonra
Gitti oğlum gitti yetişin komşular
Korkudan yaklaşamadı pencereye komşular
Bir beden düştü kaldırıma
Đaha 17 yasında gençliğinin baharında
Öğrendik sonra dediler kan davası
Dedesinin dedesinin
Davar girmiş bostanına
Bak sen hırsız davara,
Bir güzel hakkını vermeli, nasıl girer tarlaya
Haktır çekip vurmali,
Kanı aktı davarın düştü toprağa
Namus meselesi bu artık
Toplandı Aile meclisi hüküm verildi
Karar dendi, Bunun adı kan davası
Bir o aileden bir bu aileden yitirdik nice canı
İki ocak söndü her defasında
İki hayat heder oldu bir davar uğruna
YETER, YETER Allah aşkına
Bırakın davarlar yesin bostanı
Vermeyin ocukların eline silahı
Kalem verin, defter verin, kitap verin.
Hapishane yerine, musalla yerine
Okula gönderin çocukları.

Huban Asena zkan

Huban Asena zkan

Kapılar Ve İtirafılar

Bazen kusura bakmak lazım
Bir kapıyı öyle sert kapatmalıyız ki
Ardından dönüp bakan olmasın,
Çünkü bazı eşikler, yarası kabuk tutmuş
Bir fotoğraf gibi açılmamalı yeniden.
Darılmak da bir nevi sevmektir aslında
Kendi iyiliğini, başkasının gözyaşına tercih etmek.

Susmak yerine bağırmalıyız bazen,
Yutkunulan her kelime bir çocuk gömülür içimize
Ve o çocuk, bir gün yıkılmış duvarların altından
Kırık bir oyuncakla çıkagelir.
İçimize atmak dediğin, kırlangıçları kafese koymaktır
Oysa gökyüzünü susturursan, fırtına olup taşar.

Bazı kapılar vardır, kilitlenmelidir
Belki de o odada büyüyen çiçekler zehirlidir
Ve sen, köklerine sızan ilacı fark etmezsin
Ta ki yaprakların döküldüğünü görene kadar.
Kapatmalıyız, çünkü bazen iyilik
Kendini bir bıçak sırtında saklar.

Suskunluğun kırılğan camına dayanmak yerine
Bağır ki sesin, yıllardır biriken tozu dağıtsın.
Bir nehir nasıl taşları aşındırırsa
Öfke de öyle yumuşatır katı gerçekleri.
Unutma taşımak zorunda değilsin
Seni çamura çeken her çığlığı.

Kapattığın her kapı, bir çocukluk resmidir
Zamanın köşesinde solmuştur.
Bırak perdesi inik kalsın, toz tutsun camları
Çünkü geri dönüp bakmak,
Tırnakladeşmektir bir yarayı.
Ve bilirsin
Kanayan şey, aslında hiç iyileşmemiştir.

Bazen kendi sesimden korkmalıyım
Korkmalıyım ki duvarlar yıkılsın, aynalar çatlasın.
Şimdi
Kapattığım her kapı, yeni bir yola açıldı
Ve anladım ki kimi zaman vazgeçmek
Kendini, bir daha asla vazgeçmemek üzere sevmektir.

Huban Asena Özkan

Kara Kaplumbağanın Zaman Tohumları

Bir kaplumbağa yürür,
Dünya döner, o adım atar.
"Yavaşlık," der, "acemice bir dans değil,
Zamanın kendisiyle yarışmaktır."
Sirtında taşıdığı kabuk,
Geçmişin tüm kitaplarını barındırır
Her çatlak, bir devrin son sayfası.

Sabah güneşi tepesine vurduğunda,
Gözlerini kısar, mırıldanır felsefesini
"Koşanlar kaybeder, duranlar unuttur...
Asıl zafer,
Yola çıkmadan önce yolu sevmektir.
Sonra bir yaprak yer, çiğner saatlerce
Sanki evrenin sırrı dilinin ucunda.

Bir gün sordum
"Neden bu kadar ağır?"
Kabuğunu tıklattı, taşlaşmış bir gülümsemeyle
"Çünkü dünya, hızla dönerken
Ben, düşen her yaprağın hikâyesini sayarım."
Ayak izleri, toprakta bir harita çizer
"Gidilecek yer yok, keşfedilecek anlar var!"

Geceleri yıldızlar ondan öğüt alır
"Parlamak için yanma," der,
"Işığını içinde taşı!"
Uykuya dalarken mırıldanır
"Yarın yine koşacaklar bugünün peşinde,
Bense dünü bugüne ekleyip yarını çiçeklendireceğim."

"En derin bilgelik, en yavaş adımda saklı.
Unutma
Taş bile suya yenilir...
Ama ben, zamanın ta kendisiyim!"

Huban Asena Özkan

Kara Sevda Toprağında

Paslı bir çakının dilinde yürek kesiği,
Kan değil, kırık şiirler akıyor.
Kara toprak avuçlarıma dolarken,
Gömüyorum içine söylenmemiş "sen"leri
Bir çocuk mezarlığı gibi,
Her taşta bir rüya, her rüzgârda bir fısıltı
Burada yatan, aşkın son nefesi.

Gecenin boğazına sarılmış bir hançer gibi,
Yıldızlar kanayan yaraların üstüne tuz serpiyor.
Küflü şarap şişesinde mayalanan buruk bir acı,
Her yudumda çoğalıyor, her suskunlukta keskinleşiyor.
Dudaklarımda ekşi bir türkü
Sevmek, kendi kendini bıçaklamaktır!

Bir trenin raylara sıkışmış son düdüğü sesi ayrılık,
Peronda kalan bavulda bir çift yırtık eldiven,
Bir fotoğrafın arkasına karalanmış "Dön!"
İstasyon saatleri dondu "elveda"da.

Ve gitti tren
Özlem, duvarda asılı duran boş bir çerçeve
İçinde gölgem bile yok.
Geceleri, pencereden sızan ay ışığına
İsimler yazıyorum
Sabah olunca terli camda eriyorlar,
Tıpkı senin gibi...

Ve sonunda:
Kara toprak, kara sevda, kara bir son
Avuçlarımda kalan, bir avuç kül ve bir tutam pişmanlık.
Aşk dediğin,
Yanarken sönen bir kibrit
Hasretinin ciğerlerime çöktüğü dudak izimle damgalı...
Tutuşturdüğüm sigaranın ilk nefesi gibi

Huban Asena Özkan

Kara Şubat

Gecenin bir yarısı uykusunda insanlar
O an yerin altında bir hareketlilik var
Salıncak misalidir oynadı tüm binalar
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Azrail pusu kurmuş canlarımızı alır
Enkazların altında sevdiklerimiz kalır
Feryatlar figanlar hep birbirine karışır
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Yılın en kısa ayı derlerdi senin için
Her zamanki gibide gelip ve gidecektin
Kime kızdın bu kadar bu öfkede ne niçin
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Kimini yakaladın en derin uykusunda
Kimisi işindeydi çalışır vardiyasında
Kiminin bebeği var sallıyor kucağında
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Alınca kara haber birden nutkum tutuldu
İletişim kesildi ulaşılmaz olundu
Sonra duydum ki dedem enkaz altında kaldı
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Dedem yalnız değildi o göçüğüne altında
Babamı da almıştı o enkazda yanına
Dedem gitti cennete babam hâlâ hayatta
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Velhasıl kelim dostlar ülke deprem bölgesi
Kırılan şu fayların inan yoktur çaresi
Tedbirli olmaktan da söyle var mı ötesi
Bu Şubat kara Şubat, vurdu bizi bu deprem!

Huban Asena Özkan

Karanfil Bahçesi

Karanfil bahçesinde, kırık dizeler arasında,
Şiirle uyandılar,
Her biri bir dize, her dize bir manifesto.
Ağaç kök saldı göğe, yapraklar kanat oldu
Biz ki kaybolmuş cennetin çocuklarıyız

AYSUDE koşuyor elinde bir çocuk bayrağı,
Ayın suya düşen yansıması,
Karanfillerin geceye gözlerini açması.
Sessizliği ipek bir tül gibi
Her gece, yeni bir şiir doğuruyor

Adım, ADEM İRHAN'dır dilim ateşböceği !
Karanfil kokusunda saklı kederi
Bakmayın siz suskunluğum bir manifesto!
Şiir ağacına astım bayrağı

TUĞBA, çiziklerini yıldıza çevirdi,
Koşarken döktüğü ter şiir oldu.
Karanfiller eğildi izinden geçerken:
Yaralarım cennetin haritası

HUBAN ASENA, bir kitap sayfasından fırlamış
Avucunda mürekkep lekeli kirazlar
"Her tatlı, bir hüznün kabuğudur," diyor,
Küllerinden bir şiir doğuruyor.

HALİL KÖSE, karanfil bahçesinin kuytu köşesinde,
Avuçlarında bir kova tutuyor:
İçinde su değil, kopmuş yıldızlar, sönmüş gülüşler,
Ve gecenin dilinden düşen "eyvah"lar...

GÜLDECAN fısıldadığında,
Kökler değil, gökyüzü titriyor.
Her yıldızı kovaya doldurmuş, bir şiirin doğum sancısı oluyor:
Biri "keşke", biri "belki"* biri "artık*...

ELALEM sessiz, bir ağacın dalında,
Kulağına şiir fısıldayan rüzgârı dinliyor.
Yapraklar her düştüğünde ise
Fısıltıyı bir çınar gibi büyütüp
Toprağın türküsünü söylüyor

POYRAZ CAN, rüzgârın asi çocuğu,
Çiçekleri fısıltıyla dansa kaldırıyor
Ayuclarına nazar boncuğu bırakıp usulca:
"Özgürlük, şiirin en yalın dizesidir!" diyor

AY IŞIĞI, gecenin göz bebeğinde parlayan bir sır,
Şiirleri, aynadaki suret gibi titrek ve derin...
"Karanlığı yalnızca sözcüklerle değil, sessizlikle de yendim" diyor,

Her dize, bir gece nilüferi gibi açıyor karanlıkta

Dallarda AŞIK BEYAMİ'nin sazı nakışlı.
"Aşk" dedi, "perdesiz bir türküdür!"
Karanfiller, nağmelerle titredi
Sazının tellerinde şiir çınladı,

NURAY ÜSTÜNDAĞ, avucunda şiirlerin gece çiçekleri
"Işığı karanlığın dilinde aradım" diyor,
Sesini bir melodiye dönüştürdü bahçede
Her mısra, bir yıldızın doğuşunu fısıldıyor,

CÜNEYT sözü bülbül sesine dönüştürdü
Damarında şarkı, dilinde hüznün
İlk dizesi titrek bir çocuk adımı,
Yapraklarda ezgisi, bahçede türkü.

ZÜBEYDE, bir tomurcuk gibi sakladı sözlerini,
Fısıltısı, karanlığa düşen bir ay ışığı...
"Oku!" dedi bahçe, yapraklar alkış tutarken,
Sesi, şiirin gizli bahçesinde açan bir lale oldu.

HAYATA DAİR bahçeye Neşe getirdi:
"Hayat, şiirin dipsiz kuyusudur!" dedi.
Asude'yle yan yana oturup yorumladılar hüznü,
Her mısra, bir çiçeğe dönüştü ellerinde.

GÜLSE ŞİİRLERİ'nin sesi kadife bir bıçak
"Har Gülü" okunduğunda, kanıyor yaralar.
Şiirleri hançer, sözleri ninni
Kalplere saplanıp, süslüyor rüyaları.

HAZAN GÜLÜ, yazmasını açtı usulca
"Güz düşerken en çok şiir gülüşür!"
Küllerinden filizlenen bir bahçede
Kökleri, sessiz çığlıkları besledi.

KAHIROĞLAN, heceleri tuğla tuğla ördü
"Bir Beni Adem" dedi, kitabını göğe astı.
Her mısra bir kubbe, her kafiye bir nakış
Karanfil bahçesinde, yükseldi dizeleri.

MUZAFFER KAYA, sesini bir nehre dönüştürdü:
"Mucizem"* dedi Huban, dinlediğinde.
Şairlerin dizelerini çağılayanlarla besledi,
Yorumları meltem, sesinin tınısı şiire can veren nefes...

ZEYNEP, karanfil köklerinde bir ney sesi,
Mevlânâ'nın ateşiyle yaktı sözlerini.
"Gül ile bülbül," dedi, "aynı aşkın dilidir,"
Kırgın yürekleri semaya uçuran derviş!

GÖLGE, bahçeye çınlayan bir nağme bıraktı,
Her notada bir hikâye, her ezgide bir yara.
"Şarkı," dedi, "söylenmemiş şiirlerin kanadıdır,
Söz uçtuğunda, sesimiz toprakta kalır !"

TEKNİK MAN, şiir ağacının altına oturdu,
Kulak verdi her kökün fısıltısına.
"Dinlemek," dedi, "en büyük şiirdir,
Sessizliğim, sizin çılgılığınızın yankı taşı

FERHAT KOÇOĞLU, bir kartal kanadında yükseldi,
Zincirleri kırıp "Azat Et Beni" diye haykırdı.
Gökyüzünün mürekkebi, yıldızlarını nokta yaptı,
Karanfil Bahçesi'ne özgürlüğün şarkısını getirdi.

HÜSEYİN ÇELİK, nehrin dilinde sırlar sakladı,
Her dalga bir hüznün, her kıyı bir iz...
Yüreğindeki yağmuru köklere döktü,
Ağacın gövdesinde bir yol, bir pusula oldu.

Ve ortada ŞERÇENİN GÖZYAŞLARI
Kanadı kırık, tüyleri mürekkep mavisi
"Şarkımı duydunuz mu?" diye soruyor,
Bahçedeki her karanfil, bir notaya dönüşüyor.

Akşam olduğunda,
Çocuklar şiirlerini bir sandığa doldurup
Karanfillerin köklerine gömüyorlar.
Ertesi sabah,
Bahçede tek bir çiçek bile kalmıyor.
Yerine,
Her biri çocukların adını taşıyan
Dev bir şiir ağacı yükseliyor

Üzerindeki ateşböceği "Adem",
Dallarında sallanan kirazlar "Huban Asena "
Kenarında akan ırmak "Halil
Gövdesindeki çizikler "Tuğba"
Köklerinde fısıldayan rüzgâr "Elalem"
Nazar boncukları ile süsleyen "Poyrazcan"
Gözbebeğinde Ay Işığı'nın sırları,
Dallarında Beyami'nin nakışlı sazı
Işığında Nuray'ın yaktığı yıldızlar,
Yapraklarında Cüneyt'in bülbül sesi,
Gölgeler arasında "Zübeyde"nin titreyen nağmesi,
Gecesini Saran "Aysude"
Tomurcuklarında "Neşe"nin güneş izleri,
Renginde "Gülse"nin hançer çiçekleri,
Kabuğunda "Kahiroğlan"ın hece nakışları,
Meyvelerinde "Güldecan"ın topladığı yıldızlar,
Köklerinden yükselen ezgi "Muzaffer"
Ruhunda Zeynep'in sema dönüşü

Güz yapraklarında Hazan gülü'nün şiiri
Rüzgârında Gölge'nin kaval nağmeleri,
Kanatlarında Ferhat'ın özgürlük türküsü,
Sularında Hüseyin'in hüznünlü nehri
Kök diplerinde Teknik Man'in sessiz dinleyişi,
En tepede, kanadı ışııkla tamir edilmiş bir 'Serçe"
Yani demem o ki,
"Şiir, kalemlerin sonsuz bahçesidir!"

Huban Asena Özkan

Kaybettik

Mevsim sonbahardı aylardan eylül
Bahçelerde hazan gülü kaybettik
Bu sevda ateşi şimdi oldu kül
Beşerî bedende solu kaybettik

Yalan bilmez iken doğru nerede
Öğrendim şimdi sözü kaybettik
Sahte aşklar var bak şimdi zirvede
Sevda caddesinde yolu kaybettik

Gönül tarlasına ektik hüznü
Bilmedik sevdanın asil özünü
Görmedik sahtekâr riya yüzünü
Aşkın ateşinde közü kaybettik

Ferman yazan olduk bak her birimiz
Gönül kıranlardan olduk hepimiz
Asilikte sanki bizim serimiz
Ağız tadımızı tuzu kaybettik

Kulak duymaz oldu görmüyor gözler
Kalplere hançerdir söylenen sözler
İnsan olan dosttan tatlı dil özler
Çehremizde gülen yüzü kaybettik

HUBAN ASENA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Kayıp Bir Gölgenin Peşinde

Bir gece, bir sokak lambasının titrek ışığında,
Ruhumun gölgesine bastım farkında olmadan.
Zamanın içinde asılı kalmış anılar
Ayak bileklerime dolandı,
Eski bir şarkının nakaratı gibi
Dilimin ucunda sallandı sessizlik.

Kırık camların ardında kalan sesler gibi,
Geçmişim, hala çatlak bir aynadan bakıyor bana.
Ne tam unutulmuş, ne de tam hatırlanmış...
Gözlerimi her kapattığımda,
Bir sokak lambasının titrek ışığında
Beni izleyen bir çift göz var.

Bir şehri terk eder gibi terk ettim kendimi,
Ama caddelerin kaldırımlarına kazınmıştı ismim,
Ve her döndüğüm köşede
Beni tanıyan bir gölge vardı.
Bir zamanlar sevdiğim biri mi,
Yoksa sadece kendime gecikmiş bir vedam mıydı, bilmiyorum.

Geceler boyu kendime sığındım,
Ama içimdeki boşluk bile
Bana yer açamadı.
Sana dönen tüm yolları ezberledim,
ama hiçbirinin sonu sen değildi.
Her sokağın ucunda,
senin sesinden yapılmış bir duvar vardı,
ve ben ne zaman ona dokunsam,
paramparça oluyordum.

Sorularla yürüdüm,
Her adımda biraz daha kendime batarken.
Hangi yol beni bana götürecekti?
Hangi suskunluk içimdeki gürültüyü dindirecekti?
Kendi içimde kaybolmuş bir yolcuydum artık,
Ne varış noktam vardı ne de dönmeye cesaretim.

Ama biliyor musun?
Bazen bir sokak lambasının altında durup
Hiçbir yere gitmemek de bir yolculuktur.
Bazen bir gölgeye bakıp
Kendi ışığını hatırlamaktır mesele.
Ve belki de en önemlisi,
Kaybolduğun yerde,
Kendini bulabileceğine inanmaktır.

Huban Asena Özkan

Kayıp Mektupların Gölgesi

Buruşuk bir zarfta başlar geçmişin nabzı,
Solmuş bir el yazısı: ne ad, ne tarih okunur.
Ama satırların kokusu hâlâ canlı
Bir akşamüstü, perdeleri titretmiş bir rüzgâr gibi.
Dokunurum kâğıda, sanki o anıya değil de
Kendime ulaşmaya çalışırım.
Ve her kırıksıklıkta bir fısıltı
"Beni neden bıraktın burada?"

Mektuplar konuşmaz, ama sustukları yer yanar.
Her satır, bir kıymık gibi işler içe.
Kim yazdı, kim sustu, ne yarım kaldı?
Bir sevda mıydı, yoksa sadece
Hatırlanmak isteyen bir zaman kırıntısı mı?
Tozlu satırlarda gezinirim,
Kendimden gizlediğim duyguları okur gibi
Açılmamış zarflarda saklı kalan benliğimle.

Mürekkep lekeleri solgun bir pişmanlık taşır,
Sanki bir özür, yıllar içinde buharlaşmış...
"Affet" diye başlayan ama asla gönderilmemiş cümleler.
Bir zamanlar yazılmış ama hiç ulaşmamış kelimeler
Şimdi içime saplanan küçük susturucular.
Ve ben,
Her sessizliği bir yankıya çevirerek
Kendime ait olmayan bir hikâyeyi onarıyorum.

Kayıp mektuplar;
Bir sandığın en dibinde unutulmuş yumuşak yara izleri gibi.
Eğilip baktıkça içimi çeken
Küçük bir deniz kabuğu
İçinde uğuldayan eski bir ses.
O ses bazen bir gülüş,
Bazen hiç söylenmemiş bir veda...
Ama her zaman içimde bir sızı.

Mektuplar yalan söylemez.
Ama sustukları yerler,
Gerçeğin en keskin köşeleridir.
Her kâğıt bir yüzleşme
Buruşmuş kenarlarında saklı
"Keşke"lerden örülmüş bir ip.
Kırılgan, ama kopmamış.
Çünkü bazı bağlar, zamanla değil suskunlukla kurur.

Perdeleri çekip otururum mektupların karşısına,
Bir zamanlar yazılmış, şimdi kimseye ait olmayan cümlelerle.
Satırlarda bir zaman sıçraması,
Bir sabahın gülüşüyle bir gecenin sessizliği

Aynı cümlede el sıkıştır.
Ve fark ederim
Geçmiş gitmemiş, sadece saklanmış.

Son mektup elimde...
Ne bir başlangıç, ne bir veda,
Sadece bir "ben buradaydım" izlenimi.
Okurken kendime dönerim
Yaralı ama ayakta kalan hâlime.
Ve mektup susar artık,
Çünkü konuşması gereken ben olmuşumdur.
Gölgelerin içinden yürüyerek geçerim,
Kayıp olanın aslında beni bulduğunu anlarım.

Huban Asena Özkan

Kazın Mezarı

Bir kere gülmedi kader yüzüme
Gidiyorum artık açın mezarı
Bu son sözlerimdir bu son kelime
Gidiyorum artık kazın mezarı

Dünya ile işim kalmadı benim
Bu son saatlerdir bu son nefesim
Bir yağlı urgandır şimdi yoldaşım
Kesindir kararım kazın mezarı

Açıktır gözlerim kapanmayacak
Bilirim arkamdan konuşulacak
Mirastır sevdiğim ele kalacak
Boş verin bunları açın mezarı

Elini tutmadan ömrüm son buldu
Gördün mü bak yürek nasıl yok oldu
Vatandaş falanda hepsi kuruntu
Nefessizim artık kazın mezarı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kedinin Felsefe Dolu Şekerlemesi

Bir kedi uzanmış, güneşin karnında
Pencereden sızan ışık, onun tahtı.
"Çalışmak mı?" diyor, esneyerek,
"İnsanlar neden koşar? Dünya dönüyor zaten!"
Patisini yalıyor, felsefe yapıyor:
"Varoluş, şekerleme yapmaktır aslında."

Bir kelebek görse, tüyden gibi fırlar yerinden
Dörtnala koşar, sonra tökezler halıya.
"Plan yapmak boş," diyor, kuyruğunu kovalarken,
"Hayat, zaten kendi kuyruğunu yakalama çabası!"
Kanepeye çarpar, devrilir vazodan çiçek...
"Bak, düşmek de bir sanattır!" der mırıldanır utanmadan.

Gece olunca, çöp tenekesinde konser
Boş konserve kutularıyla senfoni besteler.
"Sanat," diyor, "kaosun içindeki ahenktir!"
Sonra çalar, saat üçte alarımını
"İnsanlar uyurken düşünmek daha da keyifli!"
Ve kuyruğunu sallayıp karışır karanlığa.

Bir gün dedim ki:
"Neden bu kadar bilgesin?"
Baktı gözlerime, yeşil bir evrenle
"Çünkü insanlar konuşur, ben dinlerim
Ve unutma:
En büyük sırlar, en sessiz patilerde saklıdır."
Sonra döndü, yalayarak poposunu
Tarihin en derin dersini verdi:
"Her şey geçer" dedi ...
Ama şekerleme asla!"

Huban Asena Özkan

Kelimelerinin Kırık Camlarında Yürümek

Sen ki;
Kırık pusulaların iğnesini aşka döndüren,
Her şiirin, içine düşenin kanadığı cam bir bahçe...
Ben yürüdüm o bahçede
Avuçlarımda senin çölünün kumları,
Dilimde mendiline sinen gözyaşı tuzu...

Sen ki;
Zamanı sığınak yapan kaçak ruhsun,
Geceleri yıldızları harf harf dizip
Kayıp sevgilinin adını yazdın gökyüzüne
Ben okudum o yazıyı
Her mısra, bir martı kanadından düşen
İncir çekirdeği kadar küçük, okyanus kadar ağır keşke

Sen ki;
Cam kavanozun içine şiir yazan cesarete sahipsın,
Kırıldığında parçaları "iyi ki" diye toplayıp
Yeni bir ayna yaptın kendine
Ben baktım o aynadan
Gördüğüm; tuzla yazılmış mektubun dalgalara karşı direnişi,
Kırık ama yenilgiyi tanımayan bir pusulanın son rotasıydı!

Huban Asena Özkan

Kelimelerle Tutulan Çatlak

Bir çömlek düşün; topraktan yoğrulmuş, ateşte pişmiş,
İçinde su taşırken ansızın çatlar, sessizce derininden.
Usta, altın tozu karıştırır kille, doldurur o aralığı nakış nakış;
Kırığı süslerken, sağlam halinden daha değerli kılar onu işte!
Şiir de öyle
Yürekteki çatlağı, kelimelerle tutmaktır ustalık;
Kırılmışlığı güzelleştirmek, acıya ışık vurmak, sessizliği nakışlamak.

Büyük sözler ki, gürültüdür çoğu, boş kubbelerde yankılanan;
Altın yaldızlı cümleler, içi boş kalıplar, soğuk mermer heykeller.
Yürek ise, küçük bir çocuğun avucunda sakladığı ılık ekmek gibi;
Bir ninenin gözünün köşesindeki nem, sabah rüzgârının "es" dediği...
Unutma
Şiir, büyük sözlerle değil;
Büyük yüreklerin o küçük, titrek, samimi sözleriyle yazılır.
Bir "ah"ın ağırlığı, koskoca bir destanı taşır sırtında.

Kırık bir kuşun, şafak vakti dallarda titreyişini seyrettin mi?
Kanadı değil, gözlerindeki korku dökülür kelimelere şairde.
Bir sokak lambasının altında, ıslak kaldırıma oturmuş adam,
Omuzlarının çöküşüyle anlatır yalnızlığı, bin sayfa yerine.
O küçük söz "Üşüdüm" der, ama içindeki kasırgayı duyurur.
İşte şiir
Yürekteki çatlağın, gözle görülür hale gelmiş hâli.

Bir anne, beşiğinde uyuyan bebeğe mırıldanırken ninniye,
Sesi kırık belki, notalarda titrer evin geçmiş acıları.
"Uyu" der, "Uyu yavrum" basit iki hece ama yüklenir
Gece korkularını yenen bir cesaretle, bin yıllık sevgiyle.
O küçük söz, kocaman bir evreni sarar sınırsız.
Şiir, işte bu
Büyük yüreğin, küçük sözle kurduğu kucaklaşma.

Gözyaşı kelimeye dönüşünce, tuzu yakar sayfayı;
Kahkaha, bir dize olunca, ışık saçar karanlık odalara.
Bir yaprak düşer, "sonbahar" olur; bir el sıkışma, "dostluk"...
Küçük bir an, kocaman bir hakikati tutar kelimelerde.
Şair, bu sıradan taşları toplar, yüreğinin ateşinde eritir,
Ve döker
Kelimelerle tutulan bir çatlak, bir insanlık heykeli.

Öyleyse sus!
Büyük lafları bırak, yapma gürültü
Dinle yüreğinin ta derinindeki o ufacık çatlağın sesini.
Oradan sızan ışık, o küçük titreyiş, o samimi kırılma —
Şiirin ta kendisidir. Al, tut onu kelimelerinle usulca:
Şiir, yürekteki çatlağı kelimelerle tutmaktır.
Şiir, büyük sözlerle değil; büyük yüreklerin küçük sözleriyle yazılır.

Huban Asena Özkan

Kendi Kuran

Bir fırtına kopunca, denizler kükrerse kükreyeceğini,
Kırılan dalganın sesi, kayalıklara çarpıp dağılırken sessizliğe;
Boşuna bekleme sığınacak limanı, gökler kararsa ansızın,
Geminin dümeni, kendi elinde kalmadıkça, yelkenler rüzgârı tutmaz ki!
Dünya, kendi yasaşınca döner zaten, gizli bir düzenle,
Sen dümeni bıraktığın an, girdaba kapılırsın işte, kendi kaderinle.

O ıssız gecede, bir yıldız kayar gibi düşersen karanlığa,
Çırpınışın, boşluğa savrulan bir kuş tüyü misali, hafif ve çaresiz;
Işık diye gördüğün her parıltı, belki bir deniz feneri değil,
Yaklaştıkça bataklığın soğuk ışıltısıdır, ayaklarını çamura saplayan!
Kim uzatır ki elini, sen kendi ellerini kaldırmazsan göğe,
Kurtuluşun ilk adımı, düşüşünü kabullenmektir aslında, kendi gerçeğine.

Bir ağaç ki kök salmamış, derinlere inememiş toprağın koynuna,
En hafif rüzgârda sallanır, devrilir bir çığlık gibi sessiz;
Yaprakları solmuş, dalları kırılmış, gövdesi çürümeye yüz tutmuş,
Yağmuru bekler durur, oysa susuzluk, içindedir köklerinin unuttuğu!
Dünya, yağmuru yağdırır ihtiyacı olana, kurak toprağa inat,
Ama kökler susuzluğu bilmezse, damla düşse bile, fayda etmez katran.

Bir kuş düşün, kırık kanadıyla tünekte, ötüşü hüznü dolu,
Pencereden bakarken uçan sürülere, hasretle çarpar yüreği;
Kanadını sarsa da rüzgâr, kalkamaz artık, korku sarar her yerini,
İyileşmez yarası, kanat çırpmayı göze almazsa eğer, yeniden!
Havalanmak, yarasına rağmen atılmaktır o boşluğa inançla,
Yoksa kim taşır seni, sen uçmayı göze almadıkça, o mavi rüyaya?

Dünya, nasıl olması gerekiyorsa öyledir zaten, kusursuz dengesinde,
Dağlar yükselir, ırmaklar akar, mevsimler döner bir bildiğiyle;
Sen, bu akışın içinde bir damla, bir toz, bir nefes misali,
Direnmezsen akıntıya, sürüklenir gidersin bilinmeze!
Kendi kurtuluşunun sırrı, içindedir saklı, derin bir kuyuda,
Kendi ipini örmeyen, asla çıkamaz karanlığından, kuyunun dibinde.

Öyleyse kalk! Kızgın demiri döv kendi örsünde, sabırla, inatla,
Alnının teriyle yoğur geleceği, korkuyu yak ateşinde erit!
Yolunu kesen her engel, sınamaktır seni, gücünü bil diye,
Düşersen kalk, yürü yeniden, bırakma gölgeni yere yapışsın!
Çünkü dünya, nasıl olması gerekiyorsa öyle; sessiz, sakın, derin...
Kendi kendini kurtaramayanı, asla kurtaramaz hiç kimse!

Huban Asena Özkan

Kendime Notlar

Bazen aynada iki kişi olurum:
Biri ay demlerken lmser,
Diğeri kırık bir vazunun parçalarını sayar.
İkisini de aynı ten taşır ama
Biri yağmura koşar, biri şemsiyeyi unuttur...

Hayat dediğın, cebinde sallanan anahtarlar
Biri geçmişin kilidini açar,
Biri geleceğın kapısını tıklar.
Ben ise ortada,
Anahtarsız bir asansör gibi
Katlar arasında sıkışıp kalırım...

Vicdanım, bir çocuğın bisikleti gibi:
Tekerlekleri bazen döner, bazen pas tutar.
Pedal çevirdikçe yokuş gelir,
İnerken rüzgâr yüzümü okşar...
Ama düşersem, dizlerimdeki yara
En dürüst hatıram olur.

İnsan, bir kahve fincanıdır aslında
Tasındaki atlak neşesini,
Buharı hüznünü ele verir.
Kimse dibindeki tortuyu görmez ama
Her yudum, acıyla tatlı arasında
Dilinin ucunda bir sır saklar...

Toplum, bir otobüs şoförüne benzer:
Rotasını sorgulamazsan,
şeni bilmediğın duraklara götürür.
İnip kendi yolunu yrmekse
Ayakkabıların eskir belki,
Ama her adım özgürlüğün haritasıdır...

En sonunda anladım ki,
Kendimle dans etmeliyim:
Müzik yoksa kalbimin sesini,
Işık yoksa gözlerimin ferini sayarım.
Çünkü hayat, düştüğüm yerden başlar
Tozumu silkeledike,
Yıldız tozu olduğumu hatırlarım...

Huban Asena zkan

Kendimle Bayramlaşma

Şimdi yarın bayram
Hadi bayram yaşa, nasıl yaşayacaksın
Kendime zorla bayramlar yaratıyorum ben
Şimdi bu bayramı yaşayacağız
Önce benim hayatımda keseceğiz kurbanları
Gerisi sonra
Sonra o bayramları da kutlarsınız belki
O bayramda sen olursun belki hayatımda
Sen kesersin kurbanı evimin eri gibi
Yazarken yaşadığım hayallerdeki bayramlar
Belki onları da kutlarsınız bu bayram
Şiir yazarız sonra böyle yalnız
Böyle sensiz
Bu bayramı da kutlarsınız belki
Acı buruk kanatan yaralayan
Ama hayırlı bayramlar onlar
İşte o yüzden
Her gün bayram benim için
İşte o yüzden
Kendimle bayramlaşırım bugün

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kendimle Muhabbet

Su bile senin kadar masum değildi.
Yaramaz küçük bir kız kadar masumsun sen.
Sadece mücadeleci ruhunu geliştirmişsin ama
Her şeyle mücadele ediyorum da kendimle mücadele edemiyorum.
Bitmiyor tükenmiyor o küçük kızın enerjisi.
Ben onunla mücadele ediyorum
Fakat bu savaşı hep o küçük kızın yüreği kazanıyor.
Kendimle sohbetimde Kendimle kaldım ben.
Çıkamıyorum ki sana geleyim.
Kendimle yüzleşmek diyelim buna.
Biz başarabiliriz dersin yine
Tüm mücadele ruhunu ortaya koyarsın sen.
Ama bu defa şansa, umutta gitmiştir senden.
Boşa kürek çekersin.
Hayal olmuş o.
Hayal koymuşlar adını.
Bir hayale ulaşır mı insan.
Kendi yarattığı kendi hayaline.
Yaşadığın hayale koşamazsın.
Ben hayallerim gibi yaşadım zaten.
Pişmanlık seziyorum sende
Pişmanlık değil boş vermişlik bunun adı.
Boş verdim çünkü derin bir nefes alarak.
Devam ediyorum yoluma
Her düştüğümde yeniden kalkıp yaralarımı sararak.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kendinden Kaçan Ayna

Eve döner insan hep
Ama dönecek bir evi yoksa,
Kendi gölgesinin etrafında döner,
Her adımda biraz daha silinerek.

Yüreğimdeki yara, bir kapı numarası taşıyor
Gözlerimdeki adreste solmuş mektuplar
"Burada oturan yok," diyor postacı,
Geri dönüyor mektuplar
"Bu evde artık kimse oturmuyor," diye fısıldıyor kapı zili.

Cebimde bir anahtarla dolanıyorum sokaklarda
Kilitsiz geceyi arıyorum, kilitli kapıların dilinde
Her kilit bir yalan, her anahtar, pişmanlık

Ben ise,
Elimdeki asma kilitle kendimi kandırıyorum.
Geceleri,
Kahkahalarımı kırık bir aynaya sakladım
Parçaları toplarken, elime batan camlar
"Mutluyum" diye yazdı
Acıyan yanlarımı bir makasla kesip
Gökyüzüne fırlattım
Rüzgâra sordun mu hiç, nereden geldiğini?
Biliyormusun
Evi olmayanlar gökyüzüne çizer adresini!

Aşk, bir depremdi
Yüreğimin haritasındaki çatlaklarda
Çatırdayan camlar, yıkılan balkonlar
Anılarıma sıkışan eski fotoğraflar
Sen gittiğinde,
Enkazın üstüne bir ev resmi çizdim:
Pencerelerinde ışık yanan,
Tavan arasında eski bir radyodan "dön!"* diye fısıldayan.

Bazen bir aynaya bakıyorum
İçinde ben değil,
Bir kadının gölgesi konuşuyor
Saçları yangın, yüreği buz, gözleri pus
Ayak izleri bir haritaya dönüşmüş
Ellerinde "yuva" yazılı bir kâğıt
"Nereye?" diye soruyorum, nerede yuva ?
Bu şehirde evler kiralık değil
Gölge gülüyor:
Ev dediğin, yüreğinde açtığın bir çadır
"Yuva, bir yalancının dilinde şekeri eriyen bir kelime

Bir otel odasında sayıyorum geçmiş
Duvardaki çatlak, her gece bir anıyı emiyor

İşte burada bir baba vardı, burada bir anne,
Burada ise
Çocukluğumun kayıp oyuncağı
Dolapta asılı ceketin cebinde bulduğum
paslı anahtar,
Hiçbir kilide uymuyor hiçbir kapıyı açmıyor artık

Yağmur yağdığında, şemsiyemi ters çevirip
İçine topluyorum damlaları
Belki biri, deniz olur da kayıp bir liman bulurum.
Ama yağmur bitince, şemsiyem bir saksıya dönüşüyor
İçinde boynu bükük bir kaktüs yetiştiriyorum
Dikenleri sevgi, susuzluğu özlem

Bir gün, yürüdüğüm yollar beni deniz kenarına çıkardı
Kumlara "yuva" yazdım, dalgalar sildi.
Bir martı, kanadındaki kırığı gagaladı
Uçamazsın,"dedi,
Ama düşerken şarkı söyleyebilirsin

Başka bir gün,
Yollar beni terk edilmiş bir istasyona çıkardı
Raylara *"yuva"* yazdım, giden trenler ezdi.
Bir karga, omzuma kondu "Dön!" dedi,
"Ama nereye?
Dönecek bir evin yoksa, kendi küllerinde yan!

Artık biliyorum:
İnsan eve dönmez, eve dönüşür.
İnsan evsizse eğer, kendini yakar ısınmak için
Dumanı tüten bedenimden yükselen bu şarkı
Bir gün, bir kapı çalacak
Ve açtığımda, içinde kendimi bulacağım.

Şimdi ise,
Küllerimden bir şehir kuruyorum
Yetmezse gene yanacağım
Sokaklarında kaybolmuş, pencerelerinde ağlayan,
Kapılarında kendi sesimi "hoş geldin" diye çağıran

Huban Asena Özkan

Kendinin Duvarlarını Ören İnsan

Sen bir bahçesin, kendi toprağını kazanan
Çapa vurduğun yerden yükselir gölgeler
Bazısı zehirli sarmaşık, bazısı ebegümeci
Ellerinde tohumların sırrı, vicdanınla suladığın;
Ve bilirsin: Dikenleri de çiçekleri de sen ektin.

Arınmak, bir nehrin taşları yalayışı gibidir
Her dalga, pasını söker yüreğin kıyısından.
Ama kimse bilmez, o suyun kaç gece ağladığını;
Kendi gözyaşlarıyla yıkadığın aynada
Asıl yüzün, sakladığın o çatlak heykel...

En yakın dostun dediğin, gece bekçisidir:
Gölgeler çoğaldıkça fenerini sallar,
Yalnızlığın sokaklarında ayak izlerini sayar.
O, sessiz bir çınar gibi kök salmış içine
Yaprakları merhamet, dalları şefkat taşır.

Ve vicdanın, bir demirci örsünde dövülmüş
Nadide bir maden:
Hem ateşe dayanır, hem en yumuşak rüzgârda titrer.
Ölçüsünde yağmur duası gibi minnet,
Sönmeyen bir kandil gibi sevgi saklı.
Bu, toplumun çivisini tutan tek mihenk taşı
Bir eksilse, tüm duvar çöker.

Denge dediğin, ip üstünde yürüyen cambaz
Sağ yanın kırk yıllık kin, sol yanın taze bir gül.
Bir adım fazla atsan, uçurum;
Bir nefes tutsan, zaman donar.
Hassasiyetin, ilk kar tanesi gibi
Erirse, dağları sarsar;
Kalırsa, bir çağın beyazı olur...

Toplum, kırık bir aynanın parçaları
Her biri senin sırrını biraz taşır.
Biri merhameti keserse, kanar hepsi;
Biri yalanı cilalarsa, tüm imgeler bulanır.
Çünkü her çatlak, bir diğerine sıçrar:
İnsan, kendi hücrelerinden örer zinciri.

Bu yüzden sussam da, dağların dilini bilirim
Köklere ihanet eden, yaprakları soldurur.
Bir tek ben miyim ateşi ve suyu dengeleyen?
Hayır!
Herkes kendi mevsimini taşır avucunda:
Bazısı baharı dondurur, bazısı kışı çiçeklendirir.
Ama unutma:
Bir tek sen, kendi göğünün fırtınasını
Yıldızlara dönüştürebilirsin

Çünkü en yakın dostun,
Karanlıkta bile parlatan o sessiz çınar...

Huban Asena Özkan

Kırık Nağmelerin Şifası

İki yaralı kuştunuz, kanatlarınızda eski hüznün
Rüzgârın savurduğu tüyler, geçmişin izleriydi.
Bir bakışta aktı gönül, siz bilmeden,
Gizli bir nehir gibiydi içinizdeki ses...
Tereddüt, kıyıya vuran dalgalar kadar derin,
Korkularınız kumlara gömülüydü,
Ama biz, köprü olduk iki kıyı arasında
Üstünden geçtiniz, elleriniz titreyerek.

Birleştiniz yıldızlar şiir yazdı üstünüze,
Gökyüzüne mısralar düştü, her biri bir umut.
O ilk mısra, onun kaleminden döküldü
"Sen" diye başladı, "biz" diye tamamladı.
Şarkılar aşkın dilinde yeniden doğdu:
Sesindeki titremeyi, onun gözleri tamamladı,
Her nota, bir çiçek açtı yürek bahçesinde,
Geceyi bile gündüze çeviren bir ahenk.

Sonra
Bir kelime kırıldı ikiye,
Cam bir kalp, yere düşen bir kristal gibi.
Yanlış anlaşılma, sessiz bir bıçak oldu
Kestiği her an, bir mısra kaybetti şiir.
Kavgadan geriye, sessiz bir fırtına kaldı
Sevenler, yıkılan her dizede kanadı,
Avuçlarımızda kalan, parçalanmış bir nağme...
Siz ayrıldıkça, biz de yarıldık.

Ama dinle
Aşk, kırılğan bir seramik değil,
Çatlaklarında ışığı saklayan bir vazo
Kırılsa bile, her parça bir hikâye taşır,
Tamir izleri, sevginin tarihini fısıldar.
Her sarsıntı, yeniden örmek için bir sebep,
Kırık dökük anılar, yeni bir resim olur,
Her gözyaşı, kök salan bir fidana dönüşebilir
Toprağı sulayan, sizin sabrınızdır.

Dönün birbirinize
Şiiriniz yarım kalmasın,
Şarkılarınız, yarım kalmış bir ilahîye dönüşmesin.
Unutmayın:
Sizin sevginiz, bizim de bahçemiz
Gülleriniz solsa, bizim de rengimiz solar,
Çiçekleri soldurmak, sadece size değil,
Hepimize veda...
Bir kahkahanız eksilse,
Dünyamız bir renk kaybeder.

Bir yaprak düşse de aranızda,
Kökleriniz aynı toprakta

Yağmur yağar, rüzgâr eser, güneş doğar...
Kırgınlık, rüzgârla savrulup gitsin,
Yeniden filizlenen dallarınız,
Bir orman kadar gür çıksın diye.
Aşkınız, bir daha solmasın diye
Bizim dualarımızla sulanan
İki çınar gibi büyüsün diye

Huban Asena Özkan

Kırık Pusulalar ve Sen

Bir çöldü dilim, susuzluğunu sayıkladı;
Her dokunuşun yağmur oldu...
Ve ben,
kumlara gömülmüş bir çınar gibi çürüdüm köklerimde.

Gecenin koynunda saatler çalındı,
Sen gidince zaman bir sığınak oldu;
Her gece, bir mendil gibi katladım adını
ve gökyüzüne astım.
Yıldızlar bile okudu o kâğıttan hüznü,
Her biri bir harfin üstüne düştü usulca.
Belki bir gün, diye fısıldadı ay,
Bu mendil bir bulut olur ve yağarsın...

Ellerimde kırık pusulalar bıraktın,
yönüm hep *"nereye gittiğin"di...
Sen ise bir mevsim değişimiydin,
İlkbaharın son nefesi,
Sonbaharın ilk hüznü.
Her yıldız, bir çöl fırtınasında
kaybolduğun geceyi anlatır şimdi bana.
Dinledim, her biri bir ağıttı aslında:
"Dön!" diyen değil, "Unut!" diyen.

Bana kalan;
Bir martı kanadında unutulmuş tuz,
Bir şarkının nakaratında sıkışıp kalmış "keşke"ler
Ve bir yalnızlık ki
Seni andıran her şeyi kucaklıyor.
Gölgen hâlâ duvarlarımda dans ediyor, sessiz bir müziğin izinde.
Bazen bir rüzgâr olup geçiyor odadan,
Sanki sen, bir daha asla söylemeyeceğin
O üç kelimeyi fısıldıyorsun.

Bir de şu:
İki dilim arasında eriyen bir sen
ve kırık bir ayna gibi parçalara bölünen ben
Okyanuslar bile taşıyamaz bu ağırlığı,
Oysa sen bir damla maviydin
Ve ben, tuzla yazılmış bir mektup...
Dalgalar okusun diye attım kıyıya,
Fakat okumadılar, bir kum yığınına gömdüler

En sonunda anladım
Sevmek, bir cam kavanoza şiir yazmaktı.
Kırılana dek saklayacaksın,
Kırıldığında ise her kesiğe
"İyi ki" deyip kanayacaksın.

Huban Asena Özkan

Kırık Sazın Hikâyesi

Bir ustanın nasırlı ellerinde doğdum,
Ahşabım dağ kokulu, damarlarım özlem yüklüydü.
Bıçak sıyrıldıkça üzerimden,
Her kıymık, bir türkünün ilk notasına dönüştü.
Sabırla eğildi sırtım, göğsüme teller gerildi,
Ve ben, dilden önce hüznle konuşmayı öğrendim.

Vitrin camında, zamanın gölgesi düştü üzerime,
Elleri kınalı bir genç kız dokundu tellerime,
Sonra bir dede geçti önümden,
Ömrünü adadığı anıları bir iç çekişle bıraktı içime.
Bekledim... Bekledim...
Bir ömür gibi gelen günlerde,
Kimin sesine yoldaş olacağımı bilmeden.

Ve sonunda, parmak uçlarıma kavuştu bir el,
İlk kez titreyerek duydum aşkın ilk notasını,
Kimi zaman ayrılığı fısıldadı tellerim,
Kimi zaman kavuşmayı...
Geceler boyu aşkı anlattım,
Gurbetin gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklara.

Bir ananın ağıdı oldum bazen,
Bazen bir sevdanın sessiz tanığı,
Gencecik sevdalara, delikanlı rüzgârlara,
Tellerimde dert, göğsümde acı,
Her dokunuş bir yaraya merhem,
Her mızrap darbesi, içimde yankılanan bir sızı...

Yıllar geçti, duvar kenarında sessiz bir gölgeye düştüm,
Artık kimse el sürmez oldu tellerime,
Ne bir ağıt, ne bir türkü, ne de hasret kaldı içimde.
Tozlar kapladı göğsümü, pas sardı tellerimi,
Oysa bir dize kadar yakındı eski günler...
Bir el uzansa, belki bir kez daha konuşabilirim.

Ama sonra bir gün,
Sessizliğin tam ortasında,
Bir rüzgâr çarptı tellerime,
Ve ben, kendi kırılışımla son türkümü söyledim.

Huban Asena Özkan

Kırılanların Mirası

Bir taş düştü altın kaseye, sesi kralların kulağına ulaşmadı
Çünkü değer, kırılanın parıltısında değil,
Sessizce savrulan tozunda saklıydı.
Hiçbir şey eksilmedi dünyadan
Ne taş toprağa döndü, ne altın yitirdi kibrini.

Bir çömlek çamurun elinde yeniden doğar,
Kırılan her halka, yeni bir hikâyenin halkası.
Usta bilir ki kusur, nakışın başladığı yerdir
Ve her yarık, bir nehrin doğuşuna gebe.
Dökülen su toprağa karışırken
Kökler fısıldar:
"Yeniden doğmak, düşmeyi seçmektir."

Ayna kırıldığında bin parçaya,
Her biri ayrı bir güneş oldu duvarlarda.
Sen hangisinde kaldın diye sorma
Işık, bölünse bile aslını unutmaz.
Korkma, yansıman dağılsa da
Gölgen hep tamamlar seni,

Bir kum saati devrildi, zaman döküldü avuçlara
Ama kum taneleri, ele sığmayan bir denizi anlattı.
Ömür dediğin, dibe akan ince bir sızı
Ve her saniye, bir kumsalın hafızası.
Topla o kumları, her biri bir yıldız
Ki savrulsa da gökyüzüne düşer.

Dalga vurdukça kıyıya, deniz kabuğu yarıldı
İçinden çıkan inci sırıydı okyanusun.
Kabukçu atsan da, kum tanesi değil
Kendini sakladığın o sedef
Ve bil ki dalgaların aşındırdığı her kaya
Bir başka sahile yaslanır usulca.

Şimdi bak:
Kırılan ne varsa yerine
Yeni bir dil doğmuş.
Taş toprakla barıştı, çömlek suya gebe, ayna ışığa.
Kum saati yeniden dolarken
Deniz kabuğu, karanlıkta bir ay ışığı.
Değer, hiçbir şeyin kırılmadığı yerde değil
Kırıldıktan sonra da sen kalabildiğin yerde.

Huban Asena Özkan

Kırıldığım Yerden Yükselen

Bir camdı belki kalbim, kırıldı sessizce
Parçaları toplarken ellerim kanadı.
"Üzülme," dedi zaman, "yenisi takılır."
Ama ben, kırık kenarları bile
Kendime zırh yaptım.

Değiştim:
Rüzgârın önünde eğilen ağaç değil,
Kök salmış bir çınar oldum.
Yağmurlar söndüremedi içimdeki kuru,
Bilmediler, ateşi besleyen
Kendi odunumdu.

"Artık umursamıyorum," dedim,
Gökyüzüne bakıp bulutları sayarken.
"Taş kadar sertsin," diyenler oldu.
Oysa ben, taşın altında
Filizlenen bir tohumu sakladım
Çatlatmak için betonları...

Sonra bir gün, "Sen ne olmuşsun böyle?"
Diye sordular şaşkınlıkla.
Gülümsedim: "Kırıldım," dedim,
"Ama kırıldığım yerden
Yapıştırmak yerine,
Yeni bir ben diktim!"

Şimdi biliyorum:
En derin yarıklar ışığın girdiği yerlerdir.
Ve ben,
Karanlığımı yırtıp kendi güneşimi yarattım
'Sert' dedikleri aslında
Kendimi koruduğum
Çelikten bir sevgi...

Huban Asena Özkan

Kırmızı Rakı

"Sana söyleyeceklerim var," diye başladım,
Fark ettim ki boş meyhanenin ıslak masasındayım
Sesim duvarlara çarpıp geri döndü
Kulağımda çınlayan cümleler "seni özlemek, bir şehri yakmaktır!" diye fısıldadı
İçimde kırık bir pusula, hep sana dönen ibreyle çürüdü
Gelmek mi? Dönmek mi? diye sordum karanlığa,
Rakı, kırmızıya boyandı kanayan bir yara gibi kabuk bağladı dudağımda.

Boş meyhanenin ışığı, duvarda titreyen bir yalnızlık...
Kadehler, senin saçlarının dalgasıyla dolu
Gözlerin hâlâ üşüten buzlar gibi, rakıya karışan bir "keşke"
Teninin kokusu rezene değil, avuç içlerime sinen hicran,
Sıcaklığın, buğulu camda eriyen bir hatıra
Meyhanenin loş ışığında fark ettim bunu
Masada duran boş kadeh, senin gülüşünü çağırıyordu,

Kadehler yalnızlığı sayıkladı, ben "güven" diye kazıdığım harfleri sildim
Sana değil özlemim, saçlarındaki akşam yeliyle gelen nane kokusuna,
Sana değil özlemim, omzuma düşen o ilk yağmur sıcaklığına
İnsan," dedim, "yalnızken bile iki kişilik içer,"
Senin bardağın boş, benim bardağım zehir
İçimde bir çift ayak sesi "Gel!" diyen de sensin, "Git!" diyen de
Belki bir yudum alsam, sustururum bu ikilemi.

Sen,
Kırmızı bir rakıydın
Dibinde kaybolduğum keder,
Dilimde yanan özlem.
"Güven", demiştin, "bu kadehin dibinde saklı,"
Ölüm bile güzeldir, yan yana içersek
Şimdi masamda iki boş kadeh
Biri benim içime gömdüğüm çığlık
Biri senin sustuğun sessizlik,
Arada, pişmanlığın puslu nefesi.

Saat iki kapıdan bir yabancı girdi
Omuzlarında senin gölgen vardı.
"Geliyor musun?" diye sordum.
Cevap veren rüzgârdı "Zaman geçti artık.
Sandalyen hâlâ boş düşmemek için tutundum,
Masanın üstünde bir iz "Biz burada sevdik" yazıyor.
Mürekkep karıştı rakıma, içtim
Seni özlemek, kendimi içmekmiş farkettim

Saat üç lambanın titreyişi artık senin nefesin,
Bir sigara yaktım, dumanında kayboldum.
"Gelmek istiyorum," dedim kırık bir cam gibi,
Ama ayaklarım bu meyhanenin paslı çivileri
Gece, meyhanenin kapısına ilk dokunuşumuzu astı,
Rakının sesi, duvarlarda bir ağıt oldu.
Ben, kadehlerin dibinde kalan tortu,
Sen ise, şişenin ağzında donmuş bir elveda

Sende kaybettiğim sadece sen değil,
Teninin sıcaklığı, soluk alışındaki ritim,
Saçlarının savruluşunda unuttuğum cesaret,
Gecenin ortasında "güvendim" dediğin o bakış
Ben de seni çok seviyorum diye kırılan o cümle...
Dilimde bir yaraya dönüştü sensizliğin tuzu
Ayrılık, rakının rengini soldurdu,
Şimdi kapağı paslanmış bir şişe gibiyim
Her açılışta pasımdan bir parça, her kapanışta sızı...

Saki, "Şişe bitti," diye fısıldadı usulca.
Sustum.
Çünkü biliyorum
Kadehin dibindeki kırmızıya boyanmış her tortu,
Seni değil, sensizliğin rengini anlatacak
Ver bana sesini ki rakıya karışsın, içeyim yalnızlığımı
Seni değil, kaybettiğim o 'ben'i arıyorum belki de
Bir daha 'gel' deme, zira yolu unuttum, harita yaktım
"Sen en iyisi," dedim, "bir kırmızı rakı daha ver...
Ya da sen rakıyı ver, ben kırmızı yaparım!"

Huban Asena Özkan

Kim Kaybedecek

Haydi deyip tutmuşum acının ucundan
Zehir içmişim acıların avucundan
Bir kırıntı olmuş sevgi
Hikayesini yazarken ömrümün sayfalarından toplamışım
Ah ah dardayım
Ah Zordayım
Bir de yârin yokluğunda kordayım
Gülüşleri mi hapsetmiş fotoğrafların ha bugünün de
Ha yarının da
Ha gelmeyecek günlerin zindanındayım

Yıldızların hoş geldiği gecelere merhaba diyeceğim
Gitarlar çalacak
Şiirler okunacak
Yaralı yüreğim mevsimlerin Aşka hoş geldin dediği saatlerde pembe düşler görecek
Belki mutlu olacak
Belki ruhum hislerimden hesap soracak
Belki de duygularım mutsuz ölecek

Kimse bilmeyecek
Kimse görmeyecek
Hayat kısa
Kimse anlamayacak
Minicik güzellikler kapalı kapılar ardında ölecek
Sebebini bilmediğimiz
Sessizlik hayal kırıklıklarımızı muhatap alacak
Belki ölçsüz acılar gözlerimizi yaşartacak
Belki zerre kadar umursamayacak
Belki hikayeler mutsuz bitecek kimseler anlatmayacak

Ve gün gelecek
Tepkisiz bakacağız denizlere
Gökyüzüne
Bir başıboşluk isyan edecek "Haziran'a
Papatyalar keyfini kaybedecek
Karanfiller akşamüstlerine küsecek
İçimizde parlayan sevinçler ümidini kaybedecek
Ve geriye küstürdüğümüz şairler kalacak
Ve ne Nazım
Ne Cemal
Ne Özdemir
Ne de Ahmet Arif kaybolmuş insanlığa bir tek şiir yazacak
Ve kaybolmuş güzelliklere gözyaşlarını dökcek
Ve bir "anne" gibi sarıldığımız dünyada kim kazanacak
Kim kaybedecek.

Huban Asena Özkan

Kiremitlerdeki Sırlar

Şimdi ne yapıyorsun diye soranlara,
"Yağmurun çatılarda kaybolmuş çığlıklarını dinliyorum" derim.
Her damla, düştüğü yeri bir yara gibi öperken,
Kiremitlerin üstünde titreyen ıslak izleri avuçlarımda toplarken,
Sanki kayıp bir çocukluğun haritasını çiziyorum...

Balkonumda paslanmış bir kova bekler
İçi, bulutların dökülen gözyaşlarıyla dolu.
Camlar buğulandıkça, ellerim titrer usulca,
Sanki her iz, kayıp bir anıyı çağırır..
Tüm damlaları süzüp cebime saklarım,
Sessizliğin mürekkebiyle yazılmış mektuplar gibi.
Topla!" der geçmiş, "Dağılmasın sonsuza dek.

Gecenin karnında çatılar iniltilelerle dolarken,
Oluklardan süzülen her damla bir hikâyeye dönüşür
Yere düşmeden önce bir vedalaşma, bir sır,
Sessizce yakalarım onları avuçlarımda,
Bir çocuk gibi saklarım cebimde...

Sabah olduğunda güneş kurutur belki tüm izleri –
Kiremitlerdeki çatlaklar, unutulmuş bir şiirin dizesi gibi.
Ama ben bilirim
Kiremitlerin çatlağında kalan her nemli iz,
Yüreğimin kilidine sızan bir anahtardır,
İlk yağmur kadar taze, son gözyaşı kadar ağır...

Şimdi ne yapıyorsun diye soranlara,
"Yağmurun çatılarda bıraktığı ayak izlerini topluyorum" derim.
Çünkü biliyorum
Her damla düşerken öğretirken bana
Yeniden doğmak, ıslak kaldırımlarda ışıldayan
Bir çocuk cesaretiyle yürümektir aslında...

Huban Asena Özkan

Kirli Sepetinin Suskunluğu

Bir köşeye itilmiş, ne zaman oraya bırakıldığı unutulmuş,
Kimsenin açmaya cesaret edemediği
Belki de farkında olmadan kendi içimizde bile görmezden geldiğimiz
Bir ağırlık var o sepette.
Sanki geçmişin izlerini taşıyan,
Bir dokunsan dağılacak kadar yorgun,
Biraz tozlanmış, biraz eski,
Ama orada olduğunu hissettiren,
Şessiz bir hatıra gibi.
İçinde ne olduğunu hatırlamıyoruz belki,
Belki oraya attığımız ilk anı,
İlk hayal kırıklığı, ilk vazgeçiş çoktan unutuldu,
ama biliriz,
Bazı şeyler silinmez o kadar kolay ,
Ne zaman suya bıraksan yeniden gün yüzüne çıkan bir gölge gibi,
Ne kadar uzağa itersen it, bir gün seni bulacak olan bir geçmiş gibi,
Orada öylece bekliyor.
Bazı izler, vardır ne deterjanla çıkar, ne zamanla solar,
Ne de hafif bir rüzgarla savrulup gider,
Ki o izler, ne kadar yıkasan da,
O ilk anda olduğu gibi yerinde kalır.
Belki bir sözün ağırlığıdır o,
Belki geri alınamayan bir bakış,
Belki bir vedanın yarım kalışı,
Belki de hiç farkına varmadan içimizde büyüttüğümüz o eksiklik.
Bazen fark etmeden kayar gözümüz,
Ama geri çekeriz bakışımızı,
Sanki açarsak içindekiler taşacak,
Unutulmuş sandığımız ne varsa tekrar karşımıza çıkacak
Sanki o kapağın altında saklanan sadece eski bir şey değil de,
Bir hayat, bir suskunluk, bir yüzleşme
Belki de hiç dokunmak istemediğimiz bir gerçek.
Ve bir gün, hiç beklemediğimiz bir anda,
belki bir akşamın yorgunluğunda,
belki zamansız bir özlemle,
Birisi o sepete uzanacak,
Ve
Bir şeyler çekecek içinden ,
Bir parça geçmiş, biraz zaman, biraz hüzün
Belki de en çok, hiç unutulmamış ama hiç hatırlanmamış
Bir hatıra çıkaracak içinden,
Sonunda o geçmiş dediğimiz şey,
Zamanın en güzel hatırasına dönüşecek.

Huban Asena Özkan

Kolay Ve Zor

Kolaydır noktaları koyup bitirmek,
Zordur söze başlamak...
Çünkü her başlangıç,
Bir cesaret nehridir ki
Kaynağı yüreğin en derin mağarasından fışkırır!

Kolaydır kendini aldatmak,
Çürümüş bir sandık gibi
Açıp kapattığın sahteliklerine alışkınsın çünkü...
Zordur gözlerini kırpmadan
Kendi gerçeğinin kuyusuna bakmak!
O kuyuda gördüğün;
Sadece yüzün değil,
Ruhunun çırılçıplak aynasıdır...

Kolaydır "seni seviyorum" demek,
Rüzgâra savrulan bir yaprak misali
Zordur o sevgiyi taşımak;
Her an, her nefeste, her darbede...
Taşımak ki:
Şirtında bir dağ,
İçinde volkan,
Gözlerinde fırtına varken
Yüreğinde güneşi tutuşturmaktır!

Kolaydır ölmek,
Hissizliğin pamuk yorganına sarınmak...
Zordur yaşamak:
Yalansız,
Bir çınar gibi dik,
Onurlu,
Bir kartal gibi yalın,
Özgürce,
Bir nehir gibi sınırsız!

Ve hayat,
"Kolay" ile "zor" arasında gerilmiş bir yaydır –
Okunu atan değil,
Gergin yayda duran cesarettir asıl zafer...
Çünkü kolay olanı seçenler unutulur,
Zoru seçenler ise;
Şiirin misralarında, insanlığın belleğinde yaşar!

Huban Asena Özkan

Kolayın Kıyısı, Zorun Zirvesi

Kolaydır nokta koymak
Sonbahar yaprağı gibi düşer renkler,
Sessizce savrulur yere.
Bir deniz feneri gibi durur sonlar,
Kayıp bir liman...
Zor olansa ilk don altında filizlenmek,
Sözün köklerini toprağa salarken
Dilsiz bir fırtınayı göze almaktır.
Dümen kırmaktır mesela bilinmez dalgalara,
Yelkenleri ilk nefesle doldurmak.

Kolaydır kendini avutmak
Maskeli baloda saklanmak,
Her kırık aynada sahte bir gülümseme yetiştirmek.
Zor olansa maskeleri yırtmaktır yüzünden,
Çıplak ayakla yürümek cam kırıkları üstünde,
Kanayan gerçeği çığlık atmadan taşımaktır.
Palyaço gözyaşlarıyla,
Çıplak gerçeği kucaklamak.

Kolaydır "Seni seviyorum" demek
Samanyoluna fırlatılmış bir ışık huzmesi,
Kaybolur uzaklarda.
Bir kâğıt uçak gibi havalanır sözler.
Zor olansa bir kuyruklu yıldız olup yanmaktır,
Her gece gökyüzünü yalnızca onun adıyla aydınlatmak.
Çınar kökü olmaktır mesela,
Toprağın en karanlık damarına yüreğini gömmek.

Kolaydır ölmek
Donmuş bir göl gibi, hissetmeden çözülmek.
Buzların altında uyumak.
Kum saati gibi akar hissizlik.
Zor olansa filizlenmektir çatlak betonda,
Bir dağ olup dikilmektir rüzgâra.
Yalansız bir güneşte, ilk tomurcuk olup patlamak...
Ve
Yalanların kırıbacını sırtında taşıyıp,
Doruklardan haykırmaktır özgürlüğü.

Hayat dediğin,
Bir kum saatinin içinde sıkışmış iki kum tanesi
Bir nehrin iki yakası.
Biri kolayın uykusuna çekilir,
Biri zorun çarmihinde kanar.

Ve ben,
Küllerimden doğan Anka,
Taşları köklerimle kıran bir çınar.
Hangisini seçsem,
Yara izi kalır avuçlarımda.

Hangi toprağa düşsem,
Tutunurum sıkıca.

Huban Asena Özkan

Konuşamıyorum

Sevmenin ne demek olduğunu biliyor musun diye sordu
Evet! sevmenin, sevilmenin ne demek olduğunu bilmiyorum ben
İnsan hayatına uğramayan bir duyguyu nasıl bilebilir ki
Başka hayatlarda gördüğüm kadarıyla tanıyorum sadece
Ve bir film izler gibi izliyorum
Sonra ne mi oluyor
Hakkım olanı fazlasıyla dağıtmış millete Rabbim
Hırsızlık yapıyorum bende
O hayatlardan sevgi çalmaya çalışıyorum
İşte, onu da yapamıyorum
Alnımın ortasına yazmış benim gerçeğimi
Cümleler arasına girip anlatamıyorum bile
Sahip olmak sevgi
Ve herkes sahip benden başka
Bıktım
Kalemim yetmiyor artık kendimi anlatmaya
Konuşamamak bu derdi, anlatamamak yoruyor
Hele böyle bir durumda anlatmak isteyip,
Ağlamak isteyip yanında kimseyi bulamamak
Göz yaşlarımı kendi elimle siliyorum
Çalıntı hayat yaşamak ağır geliyor artık
O kadar kalabalıkta yalnız olmak
Ve kendini kandırmak
Kalbim sıkışıyor sonra
Bir yanandan yazarken bir yandan ağlamak
Depresyon işte
Kelimeler cam kırığı gibi birikti boğazımda
Yutkunuyorum Konuşamıyorum

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Konuşmayı Unutan Sesim

Bir zamanlar ismimi yankı yapardı duvarlar
Çocukluğun sokaklarında koşan bir çınlamaydı sesim.
Zaman, kelimelerimi söndüren bir rüzgâr oldu,
Suskunluğun tozu doldurdu ağzımı,
Dilimde unutulmuş bir alfabenin harfleri kırıldı,
Sözcükler, birer birer göçtü dudaklarımdan...

Dilim döndü ama dünya duymadı
Anlatmak istedikçe yanlış cümleler kurdum.
Kelimeler ihanet etti
"Güvenilmez!" dediler,
Sanki ağzımdan çıkan her hece,
Bir cam kırığıyla kesilmiş bir çığlıktı...
Dinleyen kulaklar sağır, söyleyen dilsiz kaldı.

İçimde konuşan bir ben vardı; o da susmayı öğrendi
Toplumun prangaları, öz benliğin zincirleri...
Ruhumun mahzeninde bir nehir boğuldu,
Yüzeye çıkmaya çalışan her "Ah!",
Karanlık suların altında balıklara yem oldu,
Sessizliğim, çölleşmiş bir yüreğin kum fırtınası.

Aynada ağzım oynuyor, ama sesim nerede?
Dudaklarım hareket ediyor, lâkin hava titreşmiyor.
İç monologlarım, hayaletlerle yapılan sohbetlere dönüştü
Yalnızlığın sahnesinde kendi kendime rol çaldım,
Sahipsiz bir tiyatronun son perdesinde,
Sessizliğin alkışıyla çöküşü kutladım.

Kelimeler beni terk etti, ben de kendimi
Artık yüzüm bir portre, adım bir mezar taşı.
"Konuşmak" dedikleri, sararmış bir fotoğraf albümünden ibaret,
Aynadaki yabancı, gözlerime bakıp alay ediyor
"Sen kimsin?" diye soruyor, cevap veremiyorum...
Çünkü ben, kendi adımın gölgesiyim.

Konuşmayı unuttum belki
Ama unutan ben değilim, susturulan bendim!
Şimdi sessizliğim, çığlık kadar net konuşuyor
Gözlerim fırtına, bakışım kasırga,
Dudak büküşüm deprem, kaş çatışım tsunami...
Susmak, en keskin cevaptır artık!
Söze ihtiyaç duymayan bir dil yarattım
Sessizliğim, söze sığmayan bir manifesto!

Huban Asena Özkan

Korkar İnsanoğlu

Hepimizin kendisiyle çeliştiği durumlar olmuştur. Yaşadıkları ile hayalleri arasında çeliştiği zamanlar. Böyle durumlarda hep bir kaosun ortasında bulur insan kendini. Bazen saçma sapan davranır. Görünen ile hayalleri öyle farklıdır ki, o hayallerini gördüklerine uyarlamaya, bir nebze de olsa onu yaşamaya çalışır.

BİLİR ASLINDA İNSANOĞLU;

Bilir ulaşamayacağını fakat ulaşmasa da ona dokunabilmeye çalışmak hissi bile mutlu eder kişiyi. Doğruyu söylemek gerekirse mutlu da değildir aslında. Kendini kandırıyordur, düş dünyasında. Ara ara gerçekler bir tokat gibi çarpsa da yüzüne, aldığı darbeye aldırıyor yine bildiğini okuyordur.

DEDİM YA KENDİNİ KANDIRIYOR;

Oysa görmek istediği, yaşama uyguladığı hayalleridir, düşleridir. Çaresizdir bir anlamda. Sorunu bilir, çözümü de bilir fakat bir türlü uygulamaz. Daha doğrusu uygulamak istemez.

KORKAR İNSANOĞLU;

Kendine kurduğu mutluluk oyunun bozulmasından korkar. Bu oyunu kendi yazmıştır. Başrol de kendisidir, yönetmende. İzleyende kendisidir, alkışlayan da. Diğerleri figürandır hep. Gelir geçer bu sahneden. Asla kapanmasını istemez o perdenin. özüm kapatmaktır oysa. Hiç istemez gelmesin o dramatik replikler.

KANDIRIR İNSANOĞLU KENDİNİ;

Sonunu bile bile ateşle oynar deyim yerindeyse. Kaçınıcı yanıştır bu oysa sayısını unuttuğu.

YİNEDE YÜRÜR İNSANOĞLU;

Bile bile, isteye isteye ateşin üzerine yürür insanoğlu. Ve sonunda elinde bir avuç gözyaşı, birkaç güzel anı kalana dek yürür. Taki kendi kendine kurduğu oyunda acı sonu görene, yüreği acıyana dek. Daha doğrusu kendi ipini çekene dek.

HUBAN ASENSA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Köklerimde Yanan Yabancı Ateş

Sorunlar, ruhumun derinliklerinde çakılı paslı çiviler gibi
Her çekiş darbesi, yeni bir çatlak açıyor kemiklerimde.
Rüyalarımın kendimi kazıyorum
Tırnaklarım, kayalara sürterek kanıyor
Ve uyanışım, bir mezardan çıkışın ilk nefesi.

Hedeflerim ufukta bir serap
Yaklaştıkça buharlaşan, dokundukça dağılan.
Koşarken ayaklarım, kendi kanımda kayıyor
Ve biliyorum en zehirli engel,
Arzularımı besleyen ellerin
Ansızın bir hançere dönüşmesi.

Bilinçaltımda dönen bu karanlık değirmen,
Öğüttüğü her anıyı toz edip savuruyor.
"Çöz!" diyorum, çözülüyor düğümler,
Bir örümcek ağı gibi içimi sarıyor.
Ve ben,
Kendi ipeklerimde boğulmuş bir kelebeğim artık.

"Atılmaz" dediklerin, köklerime işlemiş bir ur gibi:
Büyüdükçe büyüyor, dallarımı çürütüyor.
Budasam, yerine iki katıyla çıkıyor
Ve toprağım,
Artık zehri emmekten rengini kaybetmiş.
Bilirim
En ağır ihanet, kendi bahçende yabancı tohumlar yeşertmektir.

Ben ki küllerimden doğmayı öğrendim,
Bu yangını da söndüreceğim!
Alevler sönünce göreceksiniz
En çorak toprakta bile,
Benim adımı taşıyan bir çiçek boy verecek.
Ve o gün, dikenlerimi değil,
Kokumu hatırlayacaksınız!

.

Huban Asena Özkan

Köklerinden Söken Zaman

Bir bahçe vardı, gülüşlerimizle suladığımız,
Her çiçeği bir ömür boyu açacak sandığımız –
Sonbahar geldiğinde yapraklar döküldü,
Sen köklerini söktün; ben dalları sayıkladım.
Saatler geceyi çalarken aynı melodiyle,
Sen takvim yapraklarını savurup gittin,
Ben duvarda asılı kalan saate bakıp
Her saniyeyi bir iğne yarası saydım:
"Unutmak kolay" dedin, ama sen unutmadın –
Sadece beni unuttuğunu unuttun.

Şimdi sen, bir kentin ışıklarına karışmışken,
Ben eski bir defterin sararmış sayfasıyım,
Caddeler seni taşırken hızla,
Rüzgâr beni bir çınar gibi tüketiyor,
Yapraklarım dökülüyor,
Köklerim hâlâ senin attığın kazmayı arıyor...
Toprağın altında kalmış bir çığlık gibi,
Sessizliğe gömülüyorum yavaşça.

Azar azar toparlanıyorum –
Yıkık duvarları örüyorum sessizce.
Her tuğla, bir anının mezar taşı,
Her harç, gözyaşımın tuzuyla karılı.
"Güzel olmuş" diyorlar,
Oysa biliyorum:
Bu ev, bir daha asla
Senin kokunu taşımayacak...
Sadece yankıların dolanacak koridorlarında,
Bir hayalet gibi sürüklenen anıların.

Aşk, iki kişilik bir savaştı –
Sen zaferini ilan ettin, ben yaralı kaldım.
Sabah, en karanlık gecenin ardından doğar dedim kendime, inandım...
Belki bir gün bu savaşın adını
"Gözyaşıyla Sulandırılmış Bir Çiçek" koyarım –
Köklerim senin gölgenden uzakta filizlenirken,
Yeniden doğuşun ilk tomurcuğunu
Bir çocuk heyecanı ile bekliyorum.

Huban Asena Özkan

Köpüklenen Yüreğin Şelalesi

Gözyaşım, bir nehrin dilinde biriken ve zamanın tuzunu taşıyan
Pozitif köpükler ki yüreğimin duvarlarını kemiren kireçli acıları yıkıyor,
Paslanmış yalanları, çürümüş pişmanlıkları, karanlık köşelerde biriken utançları
Bir arınma ayini gibi sürüklüyor dipsiz bir okyanusa.
Her damla, bir dua ki tuzuyla ovuyor içimi,
Rüzgârın tırnakları soyuyor kabuğumu, çıplak bırakıyor ruhumu
Ve ben, bu çıplaklıkta yeniden doğuyorum
Islak, titrek, ama tertemiz.

Yüreğim köpürdükçe ruhum yıkanıyor,
Bir şelalenin göbeğinde dönüyor bedenim
Saçlarımda takılı kalmış eski hikâyeler, ıslak bir bayrak gibi savruluyor
Sonsuzluğun kör kuyusuna.
Dediler: "Ağlama, zayıflıktır!"
Ben ise köpüklerimle direncimi yazdım kumlara
Her sarsıntı, bir dalganın doğuşu,
Her çöküş, bir kıyının yeniden şekillenışı oldu.

Bak, gözyaşlarım birer deniz yıldızı,
Kumda kaybolmuş, kıyıya vurmuş, ısıltılı bedenleriyle
Avuçlarıma düşen yıldız tozları.
Topluyorum onları, bir çocuk coşkusuyla,
Köpüklerin içinde parlayan yeni umut incilerini
Boynuma takıyorum, karanlığı delen bir kolye.
Ağlamak, boğazımda yanan bir türkü söylemek gibi
Acı, notalara dönüşüyor,
Ruhumu serinleten bir melodi olup dökülüyor dudaklarımdan.

Bir sabun köpüğü misali şişiyor içim,
Rengârenk, savunmasız, geçici
Her parıltı, bir anı, her kabarcık, bir 'şimdi'.
Patladıkça yüzüme sıçrayanlar
Yalnızlığın sabunu, sevginin suyu, özlemin buharı
Ve ellerimde kalan ıslak izler...
Ama biliyorum:
Köpükler söner ama temizlik kalır
Yüreğimin parke taşları, ıslak bir geceden sonra
Güneşle buluşunca parlıyor.

"Ben, gözyaşlarımdan kimyacıyım!
Negatifi pozitive dönüştüren bir büyücü,
Kederi ışığa çeviren bir simyacı.
Yıkandım, arındım, yükseldim
Köpüklerimden ördüğüm merdiven,
Gökyüzünün tuzlu sularına tırmanan bir dev.
Ağlamak, en sert kayaları bile yumuşatan bir nehir dilidir,
Ve ben, bu dilin şairiyim!
Çünkü her gözyaşı,
Bir yıldızın doğuşuna gebe...
Ve her sızı,

Yeni bir galaksinin ilk nefesi!"

Huban Asena Özkan

Köz Düşen Avuçlar

Şans mı var bizde?
Hak etmeyenler altın kafeslerde kanat çırparken,
Biz, iyi halden kovulmuş mahkûmları
Cehennemi bile gölgeleyen bir bahçenin dışında,
Kendi yalnızlığımızla baş başa.
Zaman, bir kumarbazın zarı gibi savuruyor kaderimizi;
Kiminin avucuna mücevher bırakırken,
Bizimkine ise tutuşmuş köz düşüyor.

Onlar konforlu kalplerde sefalarını sürerken,
Biz, çölün ortasında su arar gibi arıyoruz insanlığı.
Kum taneleri dişlerimizde kırılır,
Ama susuzluğumuz şiire dönüşür.
Bir ev düşün sevilmediğin,
Kapıları hep aralık,
Ama içeri giren yalnız rüzgâr...
Balkonda karanlığı seyretmek,
O ışısız odalarda çürümekten iyidir!
Çünkü yıldızlar,
En derin karanlıkta doğar
Bizimkisi bir kaçış değil,
Kendi gök kubbene fısıldayan bir direniş.

Yüreğinin yakışmadığı hiçbir işe adım atmayacaksın!
Çünkü her iş, bir kozanın içinde saklanmış kelebek
Ya kırılğan kanatlarını katlayıp öleceksin,
Ya da kabuğunu yırtıp uçacaksın.
Ben seni yüreğinden tanıyacağım
Orada, kök salmış bir zeytin ağacı gibi duran,
Ya da küllerin arasından filizlenen bir lotus gibi...
Sabrınla, inancınla, toprağa gizlediğin ateşinle,
Filizlerinle çiçek açmış umutlarınla.

Belki şans bizden yana değil,
Yüreklerimiz birleşsin diye fısıldıyor rüzgâr.
Bir nehir olup taşları yıkasın,
Bir orman olup gölge etsin altın kafeslere!
Bırak altın kafeslerde cıvıdasınlar,
Biz, fırtınanın göbeğinde yanan bir meşale olacağız.

Ve unutma:
Gökyüzüne en yakın yer, dibe vurduğun andır...
En karanlık gecede, en dikenli yolda bile,
Ayağına batan her çivi, bir yıldızın gökyüzüne çakılışıdır.
Biz ki yıldızları sayan bir çocuğun avuçlarındayız,
Çünkü şans değil; sebat ve emek tutar bizi ayakta.
Bir bahar fırtınası gibi
Çünkü sabır, küllerinden doğan bir kartaldır.
Ve yarın, yine ansızın çalacak kapını...

Huban Asena Özkan

Közün Gizlediği Şafak

Ateş söndü dediler, küllerimi savurdular rüzgâra
Oysa bilmediler,
Yüreğimin altında bir volkanın nabzımı tutan
Kıpkızıl bir köz sakladığımı.
Her sönüş, yeni bir başlangıcın karanlık rahmidir
Ve sessizlik,
Fırtınanın dilinde yazılmış bir şiirdir ki harfleri yıldırımlarla çizilir.

Küllerimden bir çocuk doğdu, avuçlarında ıslak bir tohumla—
Dudaklarında, ateşe adanmış kadim bir türkü.
Toprağa gömdüğüm her yanık izi,
sabahın ilk ışığında filizlenen bir sırra dönüştü.
Ve anladım: Yenilmek, toprağa düşmek değil,
kayalara kök salıp zamanın kemirdiği taşları
çatlatan bir sabırdır.

Geceleri közümlle konuştum,
Küller arasından fışkıran dumanla
"Neden sönmedin?" diye sordum, titreyen bir çıra gibi.
"Çünkü," dedi köz, "ateş geçici bir dansçıdır;
Oysa ben
Zamanın çaldığı her saatin rakamlarını
Sessizce biriktiren saatçiyim.
Yıldızlar sönerken bile, gökyüzüne yeni bir isim yazılır
Ve her kayıp,
Bir başka zaferin ilk hecesidir."

Şimdi sırtımda taşıdığım enkaz, bir bahçenin temeline dönüştü
Kırık taşlar, çiçeklerin köklerini besleyen bir şerbet oldu.
Biliyorum
En karanlık yerlerde bile,
Közümle çizdiğim yollar bir gün
Güneşin doğduğu ufka açılacak.
Çünkü karanlık, ışığın sırtında taşıdığı bir pelerindir
Ve her gece, şafağın gizli bir vaadidir.
Rüzgârın kulağına fısıldıyorum usulca
Küllerimi savurma,
Ben ateşi değil,
Sabrın nasıl bir zafer olduğunu öğrendim.
Çünkü, kömürleşen her yürek
Bir gün şafağın ateşini taşıyacak kadar sıcak,
Gökyüzünü tutuşturacak kadar cesurdur!

Kronik Şikâyet Polikliniği

Hastanenin 404 numaralı odasıdayım

Teşhis: Şikâyet Aşısı Direnci.

Duvarlarda asılı raporlar

"Nefes alırken bile sızlayan ciğerler,
Eklemlerinde paslanmış 'keşke' çıtırtıları"

Hemşire, tansiyon aletini sardı bileğime:

"180/110 şikâyet," dedi, " damarlarınızda gezen bir isyan."

Doktor röntgen filmine baktı

"Kemiklerinizde kırık hayaller,

Akciğerinizde sigara değil, bitmeyen 'neden' dumanı birikmiş."

Reçeteme şunları yazdı:

Günde üç kez sessizlik, gece yarısı bir çay kaşığı umut.

Ama eczaneler kapalıydı, şikâyetlerim kendi kendini klonluyordu.

Beyaz önlüklü bir robot kol, dilimin altına termometre koydu.

"Ateşiniz yok, ama diliniz volkanik kül püskürtüyor."

MR çektiler

Beynimde kuyruğunu yiyen bir yılan,

Kulağıma fısıldıyordu

"Şikâyet etme ki, şikâyet etme!"

Tedavi başarısız.

Hastane yatağında dönüp duruyorum

Tulumumun üstünde yazan "Hasta No: Sonsuzluk."

Serumdan damlayan, tuzlu bir "ah" tıkıyor damar yolumu

Beni ameliyat masasına aldılar sonra

Neşter, göğsümdeki "ama"yı kesiyordu

İçinden çıkanlar ise

Bir kavanoz gözyaşı, iki paket pişmanlık,

Ve ütüsüz bir gömlek "Yarın giyerim" diye bekleyen

Şimdi taburcu oldum,

Cebimde özgürlük reçetesi

"Şikâyet etme, şikâyet etme, şikâyet etme..."

Aynaya bakıyorum:

Yansımam bir kayıt döngüsünde

"Merhaba, nasılsınız?"

Dilimde zoraki söylenen "İyiyim, İyiyim, İyiyim."

Huban Asena Özkan

Kum Saatinin Kırık Dibinde

Bir kum saatidir ömrüm
Avuçlarımdan kayıp giden taneler,
Yıpranmış bir deri gibi buruşuyor zaman.
Kırkinci yağmur düştüğünde pencereye,
Camdaki çizgiler gibiydim:
Belli belirsiz,
Ama silinmeye direnen...

Hüznüm, bir bavul dolusu eski mektup
Zarfları yırtık, mürekkepleri solmuş.
Geri dönüş adresi yok,
Gönderen kısmı "kendime" yazılı.
Okumadım, ateşe attım...
Alevler bile "keşke"leri yakamadı.

Travmalarım, bir duvar saatinin sarkacı
İleri vurur, geri çeker,
Ama hep aynı yarayı deler.
"Hiç tanımasaydım" dediğim insanlar,
Paslı çiviler gibi saplanmış zihnimin tahtasına...
Çıkarmaya çalıştıkça,
Tahta kanıyor, çivi değil...

Ama biliyorum:
Her dalga, kıyıya bir deniz kabuğu bırakır
İçinde fısıldayan bir umut.
Kırkinci baharda açan bir lale gibiyim
Geç filizlendim,
Ama köklerim donmuş toprağı yardı...

Ve şimdi,
Sokak lambaları söndüğünde,
Kendi ışığımı yakıyorum
Bir kibrit değil, yüreğimin közüyle...
Çünkü yanmak,
Karanlığı yeniden
Tanımlamak demek!

Huban Asena Özkan

Kurban Bayramı

Öpecek bir elin varsa hayatta
Koşar sarılırsın ahde vefada
Anne Baba Kardeş hepsi yanında
Şükürler edersin bayram sabahı

İmanın kuvveti bismillah başı
Gönül huzur dolar tekbirdir hası
Değmez İsmail'e bıçaklar paslı
Koçlar kurban olur bayram sabahı

Camilerden gelir niyazın sesi
Namazlar kılınır İslam'ın farzı
Kesilen kurbanlar Allah rızası
Sofralar kurulur bayram sabahı

Elemi kederi unuttur mümin
Kucaklaşır herkes bayramdır bugün
Bu günleri daim göstereyin Rabbim
Dualar edilir bayram sabahı
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Kül Terazisi

"Hangimiz daha çok yandık?" sorusu bir tuzaktır
Çünkü yangın; gökyüzüne çizilen hiyerogliflerle ölçülmez,
Sen volkanik gazlarla dağları titretirken,
Ben mum alevinde eriyen balmumunun sessiz çılgınydım;
Her alev kendi dilinde fısıldar
Bazısı gök gürültüsüyle konuşur,
Bazısı kalbin kırık barometresinde sessizce kaybolur,
Kavrulmuş yüreklerin enkazında terazi kurmak,
Tanrıların bile çözemediği bir küstahlıktır!

Senin korun güneşle savaşa tutuştu,
Benim közüm rüyalarımın kilimini delip geceye sızdı,
Sen küllerini zafer taklarında savururken,
Benim dumanım yağmura karışıp toprağın gözyaşı oldu;
Ateşin büyüklüğü değil mesele
Yanarken ruhun hangi renge büründü?
Çünkü bazı yangınlar dışarıyı,
Bazıları içerideki ormanı sonsuza dek değiştirir!

Bir terazi kursan, bir tutam kül koysan,
Küller dağından ağır gelir yüreğe,
Sessiz yanırların matematiği feryatsızdır;
Dumanı göğe çıkmayan içe çöker,
Ciğerlerde zehirli bulut olur!
Oysa en derin yara, flamasız yanan ateşten kalır
Görünmez, kaınamasız, ama kemik iliğine işler,
Çünkü sessizliğe gömülmüş kavgalar,
Ruhun topografyasını yeniden çizer!

Senin alevin yıldızların tahtını salladı,
Benimki çocukluk fotoğraflarımın sarı köşesini yaladı,
Sen küllerini anıtlştırırken,
Benimkiler avuçlarımda sönüp rüzgâra yenik düştü;
Hangi enkaz daha değerli?
Hangisinin külü daha kutsal?
Bu soru, ateşe saygısızlıktır!
Acının coğrafyası haritasız dolaşılır!

İşte hakikat
Kül terazide tartılmaz!
Savrulanı yalnız rüzgârın bilgeliği anlar,
Tüm küllerin kaderini yazan,
Onları kozmik toza dönüştüren
O görünmez elin adıdır rüzgâr;
Senin küllerin çöllerde kayboldu,
Benimkiler nehirlerde arınmaya gitti belki,
Asıl ölçü, küllerinden hangi ağaç filizlendi
Hangi çorak toprağa hayat verdin?

Şimdi asıl soruya dönelim
Hangimiz yanarken karanlığı deldik?
Hangimiz dumanla korku ettik?"
Hangimizin külleri başka bahçelerde gül oldu?
Hangimiz zehirli tohum bıraktık?"
Çünkü ateşin kıymeti;
Bıraktığı ışıkla, söndürdüğü zulümle ölçülür!
Rüzgâra sor artık
"Kimin külü Samanyolu'nda yıldız oldu?"
Gerçek terazi, geride bıraktığın aydınlıktır!
Kaderin rüzgârı, yalnız ışığa dönüşen külleri yıldızlara taşır!

Huban Asena Özkan

Kül Terazisinde Savrulanlar

Sen şimdi diyeceksin ki
Hangimiz daha çok yandık?
Küllerimiz terazide tartılırken
Savrulanı sadece rüzgâr bilir.
Ben ki ateşi içimde büyüttüm,
Dumanı ile gökyüzüne bir mektup yazdım
Her harfi yıldızlara dokunan.

Alevler omzumda bir örtüydü,
Sırtımda taşıdığım gölgeleri ısıttım.
Sonra düştüm, kırıldım, köz oldum.
Küllerim şimdi bir nehrin yüzünde yüzüyor,
Suyun şefkatiyle öğütülüyor.
Ve bilirim
Yanmak, yeniden doğmanın ilk sancısıdır.

Bir terazi kurdum kırık taşlardan
Bir kefeye acıyı, diğerine sabrı koydum.
Gördüm ki denge, bir yalana benziyor
Hafif olan hep ağır basıyor.
Rüzgâr estiğinde, terazi devrildi
Ve küller, gözlerimde bir bulut oldu.

Sordum
Hangi yara izi kalır en derinde?
Yanıktan geriye kalan mı,
Yoksa sönmeyen közün sessizliği mi?
Bir kuş geçti gökyüzünden,
Kanatlarıyla yazdı
"Acı, sadece ateşin dilini bilenlere bir lisan öğretir."

Şimdi bak,
Rüzgâr savurduğu her kırıntıyı
Bir başka diyara götürüyor.
Ben ki küllerimle konuşan bir harabeyim,
Duvarımdaki her çatlak, bir hikâye anlatıyor.
Ve sen,
Terazinin kefesinde tarttığın o an,
Aslında kendi ağırlığını ölçüyorsun.

Savrulmak, düşmek değil
Özgürlüğün kanat çırpışıdır.
Külümü tartma artık
Çünkü ateş, en çok söndüğü yerde
Yeniden doğar.

Huban Asena Özkan

Kül ve Çığlık

Gözlerim doldu taş oldu
"Ağlamak yasak!" dediler,
Çakıl taşına döndü damlalar, birikti boğazımda
Yutkunamadım, tüküremedim...

Sırtıma yükledikleri bir ölünün sandukası,
İçinde çürüyen çocukluğumun oyuncağı,
"Neden böyle surat asıyorsun?" diye sordular,
Güldüm dudaklarımda kırık bir ayna,
"Hiç..." dedim, toz oldu, uçtu!

Geceleri, rüyalarım bir mezarlık bekçisi
Kovalıyor beni fakat ölümler değil,
Geçmişimin gölgeleri...
Uyandığımda, yastığım ıslak değil,
Gördüğüm kül sönmemiş, bir yangının armağanı.

Kaçtım, bir nehir gibi aktım,
Ama dönemeçlerde
Hep çakıl taşları, paslı bir kilit,
Bir çocuk ağlaması
"Uzaklaş" diye bağırdım
Dağlar yankılandı "Kal!"

Yeni hayatım, bir anka kuşunun kanadı
Yakmaya çalıştılar "Külkedisi ol!" diye.
"Neden titriyorsun?" dediler,
Isık çaldım içimdeki fırtınayı susturmak için,
"Rüzgâr," dedim, "camları sallıyor..."

Çaresizlik, bir kuyunun dibinde
Bağırıyorum, yankım bile dönmüyor.
Ellerim duvarları tırmalıyor tırnaklarım kırılıyor,
Kanım duvara çizdiğim bir harita
Çıkış yok!

İçine kapanmış suskunluğun sokaklarında yürüyorum
Göğsümde çürük bir elma,
İçi kurtlu, dışı kırmızı.
"İyi misin?" diye tekrar sordular,
Sıktım dişlerimi dilim kanadı
"İyiyim!"

Şimdi, bir aynanın karşısında
Suratım düşüyor, tutamıyorum.
"Yeter!" diyorum, "Yeter!"
Ayna kırılıyor sesimin yankısında
Her parçada bir başka ben
Biri ağlıyor,
Biri gülüyor,
Biri ölüyor...

Maskem düştüğünde
Altında bir çocuk vardı,
Sirtında küller,
Avucunda bir kıvılcım.
Rüzgâr üflüyor,
Ama o,
Yumruğunu sıkıp
Küllerin ortasında bir ateş yaktı
Yalnızlığını ısıtan, geçmişini yakan...

Huban Asena Özkan

Küllerimden Doğdum

Karanlık bir geçmişin gölgesindeydim,
Her adımında yankılanan çığlıklarla.
Sessizliğin en keskin haliydi,
Çocukluğumun koridorlarında.
Kırık bir aynada arardım yüzümü,
Her çatlakta başka bir acı gizli.
Gözlerimde yağmurlar birikirdi,
Ama o yağmurlar hiç bahar getirmedi.
Sonra bir gün, bir ışık belirdi,
Bir el uzandı gölgelerime.
Sıcak, insan olmanın unuttuğum anlamı gibi,
Ve ben, kendimi yeniden öğrendim.
Mucizem dediğim sen,
Zamanın yaralarını sardın.
Küllerimden doğmayı,
Kendi küllerimle alevlenmeyi öğrettin.
Şimdi, geçmişin zincirleri birer anı,
Acılar bir öğretmen gibi arkamda.
Mutluluk gerçekten varmış,
Ve ben onun sesini, seninle duydum.

Huban Asena Özkan

Mahvettin Trafiği

Nereden aldın yahu söyle bu ehliyeti
Bakkal mı verdi yoksa kasaptan mı zimmetli
Bir manevra için ki duman ettin ortayı
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Olmaz hocam olmaz ya park edilmez oraya
Boşuna mı koyduk biz bu dubayı buraya
Geri geri gelirken bir de baksan aynaya
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

De hele hocam bana nedir ki direksiyon
Dikiz aynalarından yapılmaz koleksiyon
Bas frene yokuşta, olmaz öyle aksiyon
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Katlada cebine koy istersen arabayı
Uçak pilotu yapmaz inan böyle tafrayı
Halinden haberi yok nasıl da kabadayı
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Hocam otopark bura giriş bak sağ tarafta
Kapalı da yer yok ki açık olanda ara
Dedim söz dinlemedin sığmaz araç oraya
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

En lüks araçta olsa aman tedbirsiz olmaz
Kurallara uymayan inan hükümdar olmaz
Velhasıl işin özü herkesten şoför olmaz
Ah be hocam ne ettin mahvettin trafiği

Huban Asena Özkan

Masalımsı Bir Aşk

Bir varmış bir yokmuş gibi başladı bizim hikâyemiz,
Yıldız tozlarından savrulmuş iki yabancıydık.
Aşk, bir başlangıç büyüsüydü, ruhumuza işleyen,
Masallara inanır gibi, birbirimize tutunduk.
Göz göze geldiğimiz o ilk an, bir ömre bedeldi.

Ellerimiz birbirine değdiğinde, zaman durdu sanki.
Kalplerimiz senkronize oldu, evrenin ritmiyle uyumlu,
Gelecekte haberler fısıldadı yıldızlar, aşkın sırrını.
Masalın perdesi aralandı, gerçekler belirdi yavaşça,
Aşk, gündelik hayatın içinde saklı bir mucizeydi.

Afrodit kıskandı güzelliğimizi, Eros okunu kalbimize sapladı,
Zeus şahit oldu göklerden, bu aşkın ilahi bir yazgı olduğuna.
Biz, mitolojik kahramanlar gibiydik, aşkın sınavından geçen,
Tanrıların fısıltısı yankılandı ruhumuzda, sonsuzluğa uzanan.
Kahkahalarımız yankılandı sokaklarda, bir melodi gibi,
Her anımız bir tabloya dönüştü, aşkın renkleriyle bezenmiş.

Her aşk gibi bizim de yolumuz dikenli taşlarla doluydu,
Özlem bir gölge gibi üzerimize çöktü ve kalbimizi kemirdi
Zamanın acımasızlığı, dünyanın soğuk gerçekleri,
Masalın büyüsünü bozmaya çalıştı, ama biz direndik.
Bütün engellere rağmen, biz yine birbirimizi seçtik,
Ayrı düşsek bile, kalplerimiz yan yana çarpmaya devam etti.

Gözyaşlarımız bir nehir oldu, acıları alıp götüren,

Denizler kadar derin, gökyüzü kadar geniş bir sevgi,
Ufuk çizgisinde buluşan iki ruh, sonsuzluğa yelken açtı.
Yıldızlar yolumuzu aydınlattı, ay bize rehber oldu,
Aşkın haritasını çizdik, bilinmeyen diyarlara doğru.
Fırtınalara göğüs gerdik, dalgalarla dans ettik,
Aşkın gücüyle her engeli aştık, birlikte büyüdük.

Güneşin ilk ışıklarıyla uyandık her sabah,
Aşkın sıcaklığıyla ısındık, umutla dolduk.
Çiçekler açtı kalbimizde, kuşlar şarkılar söyledi,
Doğanın tüm güzellikleri, aşkımızın şahidi
Birbirimize tutunduk sıkıca, hiç bırakmadık,
Aşkın sonsuz döngüsünde, yeniden doğduk.

Masaldan gerçeğe dönüşen bir sevgiydi bizimkisi,
İnadına sevmekti, hayata meydan okumaktı.
Ölüm bile ayıramaz bizi, ayrılık bir son değil sadece bir başlangıç.
Masallar biter, tanrılar bile unuttur belki bir gün,
Ama ben seni yaşadıkça bu masal sürer.
Çünkü aşk, zamana meydan okuyan bir destandır.
Yıldızlar şahidimiz olsun, bu aşk sonsuza dek yaşayacak,
Kalplerimiz bir atacak, evrenin sonuna kadar.

Huban Asena Özkan

Maskeler Sahte Artık!

Bir söz duydum, baldan tatlı, çağlayan gibi akıp gönlüme;
İnandım o ipeksi tınıya, güneş vurmuş safir bir nehre.
Ama altında, karanlık bir bataklık kaynıyordu sessizce,
Dil, nakışlı bir perdeydi, gerçek yüzü saklayan iğrenç bir dehşete!
Güvenmiyorum artık insanlara:
Güzel konuşup, iyi akıl çelip, harika bahaneler üretiyorlar.
Sözcükler, büyülü bir tuzak, avuçta eriyen zehirli şeker.

Bir bakış gördüm, sıcacık, samimiyet ateşiyle parıldayan;
Yürek sandım o pırıltıyı, dürüstlüğü som altın mührü.
Ama arkasında, buz gibi bir puslu bekliyordu sabırla,
Gözler, cilalı aynalardı, çöl serabı süsleyen aldatıcı bir düşe!
Dil başka olmuş, yürek başka:
Görünmüyor asıl çehreleri.
Yüz, ustaca boyanmış bir sahne, perde aralığından sızan karanlık.

Bir vaat aldım, sağlam kayadan oyulmuş sarsılmaz kale gibi;
İnşa ettim umudumu, taş taş, o sözün temellerine.
Ama zemini çürük çamurdandı, çöktü bir anda gürültüyle,
Sadakat, kâğıttan bir şatoymdu, ilk rüzgârda savrulan toz zerresine!
Artık o kadar sık değiştiriyorlar ki maskeleri,
Tiyatro bitti, seyirci dağıldı, ama onlar hâlâ rolün içinde.
Her an yeni bir karakter, her ortamda yeni bir kostüm.

Bir el uzandı, dostluk adına, kurtarıcı gibi sıkıca tutan;
Sarıldım o kuvvete, düşmekten son anda yakalanmışçasına.
Ama avuç içinde saklıydı hançer, parıltısı gülüşe karışan,
Dokunuş, ustaca bir bıçak sırtıydı, sırtına saplanacak fırsat kollayan!
Bile bile sahte!
Maskenin maskesi var artık, katman katman yalan.
Yüz, geçirilmiş bir eldiven gibi, çıkar atılıyor bir çırpıda.

Bir özür işittim, incelikle dokunmuş, yağ gibi yumuşak sözcükler;
Eritti öfkeyi, kabul ettim o ipek örgülü mazereti.
Ama arkası boş bir kuyuydu, dipsiz bir bencillik çukuru,
Nedamet, satıştaki indirim etiketiydi, aldatmanın ikinci perdesi!
Görüyorum artık:
Sahnenin tozlu köşesinde biriken maskelerin çürüyen kokusu.
Kibarlık, kurnazlığın cilası; nezaket, hesabın örtüsü.

Uzak dur öyleyse!
Sessizliği kuşan, yalnızlığı gerçek kalkan bil.
Güvenmiyorum insanlara!
Bırak güzel sözler boşa aksın, akıl çelme oyunları boşa çarpsın duvara.
Bahanelerin renkli balonları sönsün ellerinde patlayarak.
Dil başka, yürek bambaşka; çehreler silinip gidiyor karanlıkta.
Maskeler bile sahte artık –
Yalnızlık, sahtelere inanmaktan daha gerçek en nihayet!

Huban Asena Özkan

Mucize, Adı Konulamayandır

Tesadüf müsün, şans mısın, yoksa kader mi?
Belki de rüzgârsın
Nereden estiğini soramadan
Deli dolu esip kopardın sancılarımı,
Sonra bir çocuk edasıyla sustun,
Sessizliğini yorgan yaptım üşüyen yanlarıma.
Belki de nehirsin
Kıvrıla kıvrıla doldurdun çatlaklarımı,
Taşlarımı öyle yumuşak öğüttün ki
Kumlarımda bile izin kaldı.
Ya da yıldızlardan düşen bir tohumdun,
Gökyüzünün unuttuğu köpükler içinde büyüdün,
Köklerinle yarıp geçtin kabuğumu.

Bir bahar sabahı gibi geldin
Çiçekleri susuz kalmış bir toprağın
İlk yağmur damlası.
"Sebebini sorma," dedin,
Güneş neden doğar ki?
O, sadece ısıtır...
Tıpkı benim seni bulmam gibi
Ne tesadüf, ne kader,
Sadece ışığın karanlığa düşen bir sözü."

Dünya dediğin, sorularla dolu bir labirent
Her duvar, yeni bir kuşku.
Ama sen,
Haritası yakılmış bir yolcunun
Karşısına çıkan ilk şafak.
Biliyorum:
Mucize, adı konulamayan şeydir;
Tıpkı denizin dilini bilmeyen balığın
Akıntıya yenik düşmeden kendi yolunu bulması gibi.
Sen de öylesin
Anlatılmaz, ama hissedilir.

Şimdi susuyorum...
Çünkü cevap, avuçlarında saklı
Sen, benim sessiz çığlığımın melodiye dönüşen hâli.
Bu dünyada bana iyi gelen her şeysin,
Sen, benim mucizemsin

Huban Asena Özkan

Mucizemin Adıydı Senin Gelişin

Bugün...
Bir takvim yaprağından ibaret değil.
Bugün, senin adınla başlayan bir masalın
Benim kalbimde yankılandığı gün.
Geldiğin anla değişti gökyüzü,
Sanki yıldızlar kendi yerini sana bıraktı,
Ve dünya
İlk kez sessizce bana baktı.

Sen doğdun.
Ama sanki ben nefes almayı öğrendim o gün.
Kalbimde senden önce var olan her şey,
Senden sonra anlam kazandı.
Bir gün değilmiş meğer sevda,
Seninle geçen her dakika bir ömre bedelmiş.

Biz o gün,
Sadece bir hayatı değil,
Bir mucizeyi paylaşmaya başladık.
Adını "AŞK" koyduk belki,
Ama içinde güven vardı, sığınak vardı,
Ve en çok
Senin gözlerinin derinliğinde kaybolan bir "ben" vardı.

Doğum günün bugün...
Ama ben hep aynı soruda takılı kaldım
Seni seven biri nasıl olur da
Şanslı olduğunu söylemeden susabilir?
Ben haykırıyorum işte
İyi ki doğdun demem sadece yeterli değil.
Çünkü sen doğmakla kalmadın,
Beni de doğurdun içime.

Ve evet,
Bugün bizim de yıldönümümüz.
Seninle kurduğum o "biz",
Hayatın gürültüsünde hep bir melodi gibi kaldı.
Bazen sustuk,
Bazen kırıldık,
Ama hiçbir melodi, böylesine içten bir şarkı olmadı.

İyi ki sen...
İyi ki ben...
İyi ki varsın,
İyi ki benimsin.
İyi ki bu dünyada seninle aynı zamanı paylaşıyorum.
İyi ki bu mucizeye "benim" diyebiliyorum.
Ve en çok iyi ki biz.

Huban Asena Özkan

Muhtacım Sana

Mevsimsiz açar mı sevda çiçeğim
Bahara erer mi hazan yüreğim
Bilemem yazar mı küstü kalemim
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Ömür boyu sen ol başımın tacı
Sevdiğim gel artık bitsin bu acı
Şu kara bahtımın sensin ilacı
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Sevda ateşinde yansa yüreğim
Yağmur bulutları gibi gözlerim
Sensizken üşüyor şimdi ellerim
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Yüreğime hasretin korunu salan
Yoklunda ocağım oluyor talan
Sensizken mutluluk inan ki yalan
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Ömrüm vefa etse gelsem yanına
Bir görsem yüzünü şifa canıma
Veba olsa sonu girse kanıma
Bir yudum su gibi muhtacım sana

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Narsist Patinaj

Aynalarla konuşurken kendine,
"En güzel benim!" dedin...
Ama o ayna buğulandı birden
Patinaj başladı işte!
Gaza bastıkça savruldu,
Kendi sesinin yankısına
Tekerlekler tutunamadı!

Her övgü bir viraj oldu sana,
Dönüşlerde "Bana bak!" çılgının
Asfaltı yalayan lastik izin,
Kendinden başka yol bırakmadı.
Etrafta "Harikasin!" yazılı tabelalar,
Ama yol dümdüz değilmiş meğer...
Patinajın gölgesi geçti üstünden!

Kalabalık alkışlarla ıslanan asfaltta,
Yağmur sanmıştın ıslaklığı...
Oysa her damla ter idi
Kendini seyrederken düşenin!
Kimse yok artık yanında
Sadece kaygan bir zemin,
Ve dönüp duran tekerleklerin!

"Ben merkez!" dediğin o son dönemeçte,
Ayna parçaları saplandı göğsüne:
Her cam kırığı başka bir yüz
Yalnızlığın, açgözlülüğün, boşluğun!
Direksiyon kilitlendi artık...
Patinaj çılgılığı
"Kendimden kaçamıyorum!"

Şimdi enkaz ortasında,
Metal bükülmüş, camlar paramparça
"Zaferim!" sandığın o son alkış,
Aslında kendi kemiklerinin kırılma sesiydi!
Gaza basacak ayak bulamazsın
Kendine çakıldın...
Çünkü patinaj bitti

Huban Asena Özkan

Ne Bileyim

Ne bileyim... Bir kum saatiiim,
İçimde akan her tanecik, yarım kalmış bir cümle.
"Belki"yle başlayıp "keşke"yle bitiyor
Zaman, avuçlarımda eriyen bir dondurma...
Tadı ne tatlı ne acı,
Sadece "ne bileyim".
Güneş batarken kumların rengini soranlara,
Susuyorum çünkü kum da bilmiyor!

Ne bileyim... Rüzgârın dilini bilmeyen bir yaprak,
Savrulurken soruyor: "Nereye?"
Bulutlar "bilmiyorum" diye ağlıyor göğe,
Ben, haritasız bir nehir
Ya kayalıkları yarıp geçiyorum,
Ya kuruyorum sessizce.
Deniz, "Neden dönmüyorsun?" diye sorduğunda,
"Ne bileyim" diyorum...
Dalgalar, cevabımı kıyıya fırlatıyor.

Ne bileyim... Bir kedinin gözbebeği gibiyim,
Işıқта küçülüp karanlıkta büyüyen.
Gecenin içinde kaybolmuş bir sokak lambası,
"Neden?" diye soranlara
"Son kıvılcımım la da geceye eşlik ederim" diyorum,
Başka cevabım yok.
Sabah beni ararken gözleri kamaşan güneşe,
"Ben gecede kaldım" diyorum.

Ne bileyim... Bir çocuğun bitmemiş bulmacası,
Eksik parçası denize düşmüş.
Dalgalar "Bul artık!" diye hırçın,
Ben, kumda izini kaybeden
Ayak izlerimle yazıyorum soruyu,
Cevabı rüzgâr alıp götürüyor.
Bulmaca şöyle diyor: "Hayatın anlamı nedir?"
"Ne bileyim" diyorum,
Deniz, parçamı yutarken gülümsüyor.

Belki de "ne bileyim" demek,
Kendine itirafın ta kendisi
Bilmek istemeyen bir yürek,
Öğrenmekten korkan bir zihin...
Bırak, bilmeyişim çiçek açsın
Kökleri "neden"lerin derininde,
Yaprakları "ne bileyim"
Ve meyvesi...
"Ne bileyim..."
"Ne bileyim..."

Huban Asena Özkan

Ne Zaman Gelecek Gönüme Bahar

Sevdanın kahrını çektim yıllarca
Ne zaman gelir ki gönüle bahar
Hasreti birikti oldu tonlarca
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Gelincikler açmış bizim tarlada
Toprak gelin olmuş hep buralarda
Ben ise ömrümü çekmişim dara
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Kapkara bahtımın kalan isiyle
Derdimi anlattım kalem sesiyle
Yüzümün suyunu çaldım nağmeyle
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Mutluluk çok uzak kentlerde kaldı
Huzurun yerini hep keder aldı
Başımı olmadık belaya saldı
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Feleğin kalmamış gözlerinde fer
Bu savaşta keşke kazansam zafer
Sevda cennetinde olsam muzaffer
Ne zaman gelir ki gönüle bahar

Sanmayın bu devran hep böyle sürer
Sevdanın dumanı başında tüter
Biri gelir yüreğin karını kürer
İşte o zaman gelir gönüle bahar

Huban Asena Özkan

Neden Sevdiğim

Başkasından duydum yandı yüreğim
Bir benden saklamış demek sevdiğim
Yoksa bir şey mi var şüphe ettiğin
Neden bunu benden gizler sevdiğim

Nefes alamam ki tıkanır canda
Sen hasta isen ben ölürüm burda
Diken olur yatak haram uykumda
Neden böyle solgun bakar sevdiğim

Dualar ettimde kabul oldu mu
Namazlar kılınca huzur buldu mu
Doktorlar çareyi senden kesti mi
Neden cevap vermez bana sevdiğim

Anlatsın isterim anlatmaz bana
Olmak istesem de koymaz yanına
Benden başka درمان var mıdır sana
Neden söylemez ki derdin sevdiğim

Ömrümden alsında katsın ömrüne
Rabbim şifa sunsun benim yârime
Öl dese ölürüm onun yoluna
Neden inanmaz ki bana sevdiğim

Yosun gözlerinde acılar varmış
Bedeni sancılar içinde kalmış
Çaresizim bütün yollar bağlamış
Neden gelme derki bana sevdiğim

Aklımda sorular uyutmaz beni
Hayallerim artık avutmaz teni
Ben mi anlamıyorum acaba seni
Neden bulmacadır benim sevdiğim

Huban Asena Özkan
17.09.2021
Saat : 15:09

Huban Asena Özkan

Nefesi Tutulan İsyân (sessizliğin katil elleri)

Ağlamak zor değil aslında, yağmur gibi akarsın geceye,
Rüzgâr senin iniltini alır uzak denizlere götürür belki.
Fakat zor olan: kimse duymasın diye nefesini kese kese,
Boğazında düğümlenen o çığlığı zehirli bir yumak gibi yutmak!
Ciğerlerin yanarken dudakların sımsıkı kilitli bir mahzen,
Çünkü suskunluk içini kemiren bir kanlı bıçaktır!

Yastığa gömdüğün her hıçkırık, topraksız gömülmüş bir cenaze,
Dışarıdan bakanlar o durgunluğu sükûnet sanır aptalca.
Oysa içinde boğulan bir dev var, çığlığı duvarlara çarpıp sessiz,
Kendi nefesinle boğduğun masum bir çocuğun son bakışıdır bu!
Gülümsemenin ince tülü celladının pelerini olur,
Çünkü sahte sessizlik ölümün provasadır!

Gözyaşların görünmez kurşun, her damla kalbine saplanır,
Gündüzleri gülümserken geceleri yatağı dışlarsın çaresiz.
Bir savaştır bu: nefes almayı ihanet sayan korku cephesinde,
Kendini kemiren çocukla savaşan bir canavar yaratırsın!
Cam kırığı gibi sarsılırsın ama kırılmazsın diye direnirsin,
Çünkü her titreyiş parçalanma korkusunun zinciridir!

"İyiyim" dersin dünyaya, o iki hece ciğerinde kor ateş,
Yalancı dudakların yangını körükler, içini küle çevirir.
Nefesini tutmak; karanlık bir kuyuya attığın çocuğa taş yağdırmak,
Kendi ellerinle boğazına doladığın ipi her saniye sıkmaktır!
O yanık izi teninde değil, ruhunda kanayan bir yarık,
Çünkü en ağır yara kendine yaptığın işkencedir!

Gece yarıları bedeninin taş kesilir, zaman donar o an,
Duyulmasın diye çığlığın dışlarınle ısırdığın yastık kanar.
Sessizliğin duvarı ördükçe içindeki fırtına büyür uçsuz,
Bir bombasın sen: fitili yanan ama patlamayan!
Her saniye ölümle yaşam arasında gerilmiş bir yay,
Çünkü nefesi tutmak kendini askıda idamdır!

Artık dinle ey kendi celladı olan:
Gözyaşların özgür olsun, rüzgâr alsın götürsün!
Ama nefesini tutmak; katil ellerini boğazına dolamaktır,
İçindeki çocuğu sonsuz bir kuyuda boğmaktır!
Şimdi bırak o zehirli sessizliği, çığlığın yırtılsın gökleri:
Çünkü ağlamak değil...
Nefesini tutarak kendini öldürmendir asıl zor olan!

Huban Asena Özkan

Nehrin Dilinden Düşenler

Bir nehirim ben, kayalıkları öpen
Her vuruşumda eski bir hikâye aşınır.
Yosun tutmuş taşlar, geçmişin diş izleri,
Balıklarım, kaçırduğım fırsatlar...
"Nereye gidiyorsun?" diye soran olursa,
"Deniz, içimde saklı bir çığlık!" derim.

Bazen yapraklar düşer sularıma,
Sonbaharın imzası gibi.
Kurumuş dalları toplar,
Kıyıya bir mezar taşı dikerim.
"Üzgün müsün?" diye sorma,
Taşın altında bir tohum gizli çünkü...

Geceleri ay, suyuma gümüş bir yara açar,
Yarasalar kanat çırpır kör karanlıkta.
Ben, kendi karanlığımı taşıırken,
Yıldızları avuçlarımda erittim
Parmak uçlarım hâlâ
Yanık izi taşır o geceden...

Köprüler geçer üstümden,
Ayak sesleri yağmur gibi.
Kimisi bir özür bırakır,
Kimisi paslı bir anahtar.
Ben, sırlarınızı denize taşıyorum
Kuma değil, derinliğe gömülür hepsi.

Ve işte,
Denize ulaştığım o an,
Kumların altında bulduğum bir şişe içinde
Çocukluğumun resmi...
Dalgalar fısıldadı
"Yolun, kendini bulmanın ta kendisiydi."

Huban Asena Özkan

Neyleyim

Taşıma su ile dönmez değirmen
Kurumuş bahçeme gülü neyleyim
Dünya denen yerde murat görmeyen
Şu kara bahtıma alı neyleyim

Çileyi dost bildim ahir ömrüme
Kaderim gülmedi bir kez yüzüme
Sevmiyorum diyen ben o zalime
Tatlı söz söyleyen dili neyleyim

Ömrümü harcadım uğruna senin
Mutluluk uğrar mı semtime benim
Ucu yanık kalam yazmaz kalemim
Ulaşmaz mektupta pulu neyleyim

Zalimin zulümü revamı kula
Sahip olsa bile dünya malına
Derdine derman yok ise canda
Huzura ermeyen yolu neyleyim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

O Yar Gelmedi

Sevdası içimde sızlıyor yara
Nazını çekmedim başıma bela
Yüreğim hançerle vuruldu ama
İzler geldi geçti o yar gelmedi

Ölürüm sevdiğim gelmezsen dedi
Arkasını döndü kendi terk etti
Musalla taşına bıraktı beni
Yıllar geldi geçti o yar gelmedi.

Aşkın narı ile yansa yüreğin
Rüyaların süsü kara gözlerin
Kılıçtan keskindir bana dillerin
Yaram geldi geçti o yar gelmedi

Allah'ım kimseyi düşürme gama
Etme sevdiğinden gönlü fukara
Mecnun gibi leyla arattı bana
Tarih geldi geçti o yar gelmedi

Ecelden öteye var mıdır bir yol
Mezarımda biter dikenli bir gül
Okunmaz selası gariptir bu kul
Ömür geldi geçti o yar gelmedi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Okunmasın Usta

Herkese bir hisse düşerken sevgiden
İnsan hislerinin içinde nasıl ölür usta
Çözüp düğümlerini yalnızlığın
Her mısrasında sevgiye döküp aşkı
Yazan kalemi kırıp, yazılan kâğıdı yırtıp
At bu şiiri çöpe; okunmasın usta

Bir cümle arasında unutulmuş gülüşleri
Kaldır sayfalardan
Kıştan, bahardan, yazdan
İki yüzlü dizelere sinmeden sil gitsin usta
Aşkın en ince ayrıntısına kadar yazıldığı
Sonbahar yağmurlarında ıslandığı
Ve sonrasında ayrılıkların en mükemmelinin yazıldığı şiirleri
Yırt gitsin; okunmasın usta

Hiç değilse bir kerecik olsun tutunmak gereken umuda
Bambaşka yerlerde yalnızlıktan acıyan cana
Alaca akşamlarının uzadığı şehre
Elveda demeden
Bir sayfada temiz, bir sayfada kirli
Göğü kucaklayıp getiren
Sigaranın ucundan düşen kül gibi
Yazılmış şiirleri yak gitsin usta

Neye yarardı kâğıt, kalem
İnsanı aldatmaktan başka
İnsan düşmüşse yalan bir aşka
Acı aydınlanırken lambanın ucunda
İki ayrı gemide kalan ruhlara
Bir arada yürümeyi beceremediğimiz yol boyunca
Kendinden taşınmış vicdanlara
Adanmış şiirleri
Sök sayfalardan; görülmesin usta

İçinde ufak bir duygu taşımayan üzgülere
Kahroluşlara aldırış etmeyen
Bütünöyle mutluluğa değinmeyen
Kördüğümleri İskender'in kılıcı olmadan çözemeyen
Acılara alıştığımız günleri dizelere dökemeyen şiirleri
At çöpe okunmasın usta.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Olmayınca Olmaz

Bazen rüzgâra emir verirsin,
"Doğuya es!" diye fısıldarsın.
O, batıya döner,
Yapraklarını alıp götürür
İnatlaşmak, fırtınayı büyütür sadece.

Tohum ekersin kayalığa,
"Filizlen!" diye ısrar edersin.
O, taşın altında kalır,
Toprak bile umursamaz.
Zorlamak, kökleri değil,
Ellerini yorar...

Dalgaya "Dur!" dersin,
Kıyıya çiviler çakarsın.
O, çivileri söker,
Kumları alır, kendini götürür.
Direnmek, denize kum saçmak gibi:
Savrulur, gözlerini yakar.

Ama işte:
Kayalıkta bir çatlak bulursun,
Rüzgârın getirdiği tohum oraya düşer.
Dalga, kumu geri bırakır sessizce
Hayat,
"Olmaz" demediğin yerde,
Bir çatlağa sızan ışık gibi
Kendini gösterir.
Kumlar savrulur,
İnatlaşmadığın o an,
Kader,
Sana bir kök uzatır...

Huban Asena Özkan

Öğretmen

Elinde tebeşir kara tahtada
Bilgi ırmağından akar öğretmen
Öğrencileri hep gönül tahtında
Karanlığa ışık yakar öğretmen

Oku diye başlar kitabın başı
İlimin irfanın ondadır tacı
Verdiği emekler olur mu zayi
Nakış gibi bilgi dokur öğretmen

Anlatır sabırla her bir konuyu
Yüreği eğitim aşkıyla dolu
Anlamadın mı sor usanmaz gönlü
Cehaleti sabırla yıkar öğretmen

Bilgi heybesini dolduran sensin
İyiye güzele yönlendirensin
Aydınlık günlere nefer olansın
Geleceğe temel atar öğretmen

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölüm Fermanı

Kaç yarın oldu bak seni beklerim
Verdiğin sözlerin nerde sevgilim
Gülleri soldurdun ömür bahçemin
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Sabahlar olunca ezan okunur
Ömür dergahımda çile dokunur
Kara toprak mı o beni çağırır
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Seviyorum dedin yalan söyledin
Büyük umutları viran eyledin
Şimdi ocağıma baykuş tünnettin
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Yolları gözlerim bir gelsen şimdi
Tatlı söz söyleyen diller kimindi
Bir senin sayende yüzüm gülerdi
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Dualarım sana yar mutlu ol daim
Aklına gelmesin bu garip halim
Dermansız derdimi bilemez alim
Ölüm fermanımı yazma sevdiğim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölüm İlanım

Yüreğimi okumuşsun sen
Baktığım her yerde seni arıyorum
Bıktım ben bu hayatı yaşamaktan
Mutluk imkânsız benim için
Neden yaşıyorum ki ben
Sen yokken
Nefes bile alamıyorum
Boş veriyorum sonra
Haber getiren posta güvercinleri
Tokat gibi çarpıyor
Haykırıyorlar gerçeği
Ara ara yazıyorum sonra
Ne alakası var şimdi ölmekle yazmanın
Şeni yazamıyorsam
Öldüm zaten yaşamıyorum ben

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ölürdü Kelebekler

Ve öyle bir an geliyor ki
Söküp atıyorsun kalbini
Acıyla yüzüp kederle sevişip
Duygusuzca düşüyorsun
Çizdiğin yolun
Bitirdiğin noktadan olmadan
Gidersin işte

Var olmak
Yok olmak kadar güçlü kılmaz seni
Sessizliğin içinde
Çığlığın dışında
Ah bir de kıyısı olmayan deniz ortasında
Batarsın beklentisi olmayan yüreğini kanatıp
Gidersin işte

Anlatmak her şeyden yaşar gibi birazcık
Azıcık
Minnacık
Tutunmak Aşka Ağustos sıcağında üşür gibi
Düşüncelerin tutsak
Hislerin aksak
Sonuçsuz
Anlamsız
Değersiz
Biraz da boşalmış içinle
Gidersin işte

Göremediğimiz gerçek
Yalana hapsolürken
Yanlış anlaşılma tedirginliğiyle
Ölürdü kelebekler
Düşünce seyrinde
Keşkeler saatleri bükürken
Dolmadan bir yüreğe kıyılırdı umut kırıntıları kavuşma arzusunu taşıırken
Ve unutamadığımız ne varsa yüklenirdi sırtımıza
Ve zincirleri uzun prangalarla kendine zorlu
Başkasına kolay
Yaşama isyankâr
Biraz can yücel
Biraz da Neyzen Tevfik gibi dilimizde küfür
Giderdik işte.

Huban Asena Özkan

Ölürsem Şehidim Kalırsam Gazi

ÖLÜRSEM ŞEHİDİM KALIRSAM GAZİ

Vakit harp zamanı cenk çanı çalar
Yiğitler düşmana korkuyu salar
Vatan aşkı ile yürekler yanar
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Savaş meydanları yiğitler eğler
Analar gururla askere yollar
Helaldir vatana dökülen kanlar
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Muhammet'ten gelir bizim adımız
Mustafa Kemal'dir şanlı soyumuz
Vatan için feda olur canımız
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Düşmanlar kuşatsa dört bir tarafı
Yenilmezdir Türkün çelik bileği
Geçidi olmayan yurttur burası
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Bir kez ölürüz de bin kez doğarız
Düşmanın başına bizler belayız
Vatan bayrak deriz yola çıkarız
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Doğusu batısı cepheye koşan
Ölmek şereftir ki serde var iman
Kaderde var ise sağ olsun vatan
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Kalmasa bile hiç taş üstünde taş
Bir yiğit kalsa da eğilmez bu baş
Doğrultur namluyu söylediği marş
Ölürsem şehidim kalırsam gazi
Türklerin tarihten silinmez izi

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Ömür Dediğin

Dokuz ay geçirdik anne karnında
Dünyayı tanıdık onun koynunda
Nazlı bir çiçektik anne yanında
Basamak sayıyor ömür dediğin

El bebek gül bebek büyüdük öyle
Sandık ki hayat hep geçecek böyle
Gam yüklü heybeyi koyduk köşeye
Çiçekler saçıyor ömür dediğin

Hayatın dümeni hep bizde sandık
Cahildik dünyanın zevkine kandık
Türlü alemlerde biz keyfe daldık
Su gibi akıyor ömür dediğin

Sonunda baktık ki saçlarda beyaz
Ne o bahar kalmış ne de o ilk yaz
Ağıt çalıp söyler duvardaki saz
Derde dert katıyor ömür dediğin

Huban Asena Özkan

Özge'nin Ardından

Hayat bu bir varmış bir yokmuş işte
Daha dün seninle aynı sahnede
Hürmüz'ün boynuda büküldü işte
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Aklıma geliyor o şen kahkahan
Dilinin sivrisi başında belan
Bak öksüz bıraktı Erkol'u hatan
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Bu kadar kızacak sanki ne vardı
Çekip de gitmenin zamanı mıydı
Görecek daha ne günler vardı
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Silahı doğrulttum bak ben Haydar'a
Hıçkırarak ağla der, Baran hoca da
Şimdi annen ağlar bakıp toprağa
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Antigone dedik oldun kraliçe
Hadî ezber yap da öyle gel Özge
Covit de geçecek bekleriz bizde
Söyleyecek başka sözüm yok artık

Sonunda Ekol 'de kaydın silindi
Oyununda roller bize verildi
Bilemedik ki bu seni son görüştü
Nurlar içinde ol sözüm yok artık.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Pazarıcı Kadın

Biraz hüznün, biraz gözyaşı, bir tutam acı koydum kefeye
Uzattım tezgahın diğer tarafına,
Muhabbet olsun sordum; Ne yapacaksınız bunları?
Şairim dedi kadın, üç kuruş uzatırken bana
Ölmaz dedim, bir şiirlik katkım olsun o zaman
istemem para falan

Elinden tutmuş ağlayan çocuğunun, gezerken pazar yerinde
Göz göze geldik haliyle
Bir kilo yalnızlık iki şer kilo kimsesizlik ve öksüzlük alacam dedi
Versem dedim onlar çok pahalı
Ver dedi ısrarla
Annesi öldüğünden beri benim terazim şaştı.
Birazda çaresizlik tarttım adama
Bunlar ayrılmaz birbirinden
çok yakışacak çocuğun gözlerine

Umutsuzluk sordu biri,
Dedim bana kadar kaldı
Versen olmaz mı neyse ödeyeyim parasını
Para eder mi bilmem ama
Madem istedin 300 Gr yeter mi?
Yeter dedi.
Sular büyütürüm ben onları

Toplarken tezgahı akşamüzeri
dikkatimi çekti pazardan arta kalanları toplayan biri
Üstü başı tertemiz kadının
Utangaçlık doluydu çehresi
Çağırdım kadını
Gelin hanımefendi çıkma duygular bu kasada
Seçin alın istediğinizi
Nemli gözleriyle bakarken bana
Mahcubiyet içinde bir teşekkür süsledi cümlelerini
Tüm duygulardan alırken üçer beşer
Birden döndü sordu bana
Yoksullukta var mıydı bu tezgahta acaba
Göremedim burada
Dedim var ama kilitli kasada
Satmıyorum ben onları
Şey dedi
Başka bir tezgahtan dökülen ayıptan almıştım
Birazını size bıraksam verir misiniz onları
Peki dedim Tek ayıp bu olsun
Bırakın oraya
Alın işte hepsi burada yoksulluğun
Tüm ayıpları aldım kadından
boşalttım çöp kutusuna
Giderken seslendim arkasından
Salı günü erkenden uğrayın bana

Sipariş verdim haftaya
Mutluluk, umut, sevgi, saygı ve insanlık olacak bu tezgahda
Seçilmeden alın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Pencerenden Görüldüğü Kadar Hayat

Hepimizin kendisiyle çeliştiği durumlar olmuştur. Yaşadıkları ile hayalleri arasında çeliştiği zamanlar. Böyle durumlarda hep bir kaosun ortasında bulur insan kendini. Bazen saçma sapan davranır. Görünen ile hayalleri öyle farklıdır ki, o hayallerini gördüklerine uyarlamaya, bir nebze de olsa onu yaşamaya çalışır. BİLİR ASLINDA İNSANOGLU. Bilir ulaşamayacağını fakat ulaşmasa da ona dokunabilmeye çalışmak hissi bile mutlu eder kişiyi. Doğruyu söylemek gerekirse mutlu da değildir aslında. Kendini kandırıyordur, düş dünyasında. Ara ara gerçekler bir tokat gibi çarpışa da yüzüne, aldığı darbeye aldırıyor yine bildiğini okuyordur. DEDİM YA KENDİNİ KANDIRIYORDUR. Oysa görmek istediği , yaşama uyguladığı hayalleridir, düşleridir. Çaresizdir bir anlamda. Sorunu bilir, çözümde bilir fakat bir türlü uygulamaz. Daha doğrusu uygulamak istemez. KORKAR İNSANOGLU. Kendine kurduğu mutluluk oyunun bozulmasından korkar. Bu oyunu kendi yazmıştır. Başrol de kendisidir, yönetmende. İzleyende kendisidir, alkışlayan da. Diğerleri figürandır hep. Gelir geçer bu sahneden. Asla kapanmasını istemez o perdenin . Çözüm kapatmaktır oysa. Hiç istemez gelmesin o dramatik replikler. KANDIRIR İNSANOGLU KENDİNİ. Sonunu bile bile ateşle oynar deyim yerindeyse. Kaçınıcı yanıştır bu oysa sayısını unuttuğu. YİNEDE YÜRÜR İNSANOGLU. Bile bile, isteye isteye ateşin üzerine yürür insanoğlu. Ve sonunda elinde bir avuç gözyaşı, bir kaç güzel anı kalana dek yürür. Taki kendi kendine kurduğu oyunda acı sonu görene, yüreği acıyana dek. Daha doğrusu kendi ipini çekene dek. Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Perişan Bir Yürek

Yıkılan evin enkazında sadece iki çocuk ayakta kaldı.
Geçmişin girdabına savrulmuş yüzükler, parçalanmış albümler
Ama acı yok, rüzgâr sildi tüm küflü izleri,
Bir sandal gibi süzüldüm çocuklarımın gözbebeklerine.

Yeni bir hayat, beyaz bir tuval
Fırçam titriyor, "bilinmez" in rengini karıştırırken.
Sabahları güneş doğmuyor artık
Kendi güneşimi boyuyorum ufkun çizgisine,
Sınırlarım kadar büyük

Sonra bir akşam,
Ömrünün yarısını bir bavula sığdırmış
Yürürken ay ışığına çıktı karşıma
Gözlerinde eski savaşların haritası,
Ellerinde paslı anahtarlar.
"Ben de yoruldum," dedi,
Ama kök salacak toprak arıyorum."
İkimiz de kırık pusulaydık,
Aynı yıldızla kilitlenmiş

Bir bahar sabahı hiç hesapta yokken,
Çorak toprakta filizlendik
Sonbahar yapraklarıyla beslenen
Bir ilkbahar çiçeği gibi.
"İnan," dedi, gönlümün makamı
Bu kez ateş değil mutluluk yağmuru yağan

Bir şölen kurdum,
Masada tüm geçmişler çürümeden durdu
Annem, "İyi ki geldin," dedi ona,
Kırık aynada yansımam,
İki gülüşü birden taşıyordu
Bir "artık", bir "daima"

Ama sevdiceğim,
Sessiz bir nehir gibiydi altı girdaplarla dolu,
"Sular niye bu kadar durgun?" diye sordum.
Bir fırtına koptu ansızın
"Ben denizim," dedi, "dalgalarımı susturamazsın!"
Ve kayboldum kendi mahsunluğumda

Şimdi yanıyorum
Küllerimden doğamayan bir anka kuşu,
Kanatları tutuşmuş bir mektup gibiyim.
Dön! diye haykırıyorum geceye,
Ama sesim, duvarlara çarpıp geri dönüyor
Dönemezsin, Dönemezsin, Dönemezsin...
Çünkü aşk, bir yangın çemberiydi,
Küllerinde boğulan, pişmanlığın dumanında savrulan
Geriye kül rengi bir yalnızlık ve yanık bir bahar kokusu bırakan.

Huban Asena Özkan

Pusulatsız Yolcunun Feneri

"Ne istediğimi bilmiyorum" dediğin an,
Aslında yırtık bir haritayı avuçlarında tutuyorsun
Her kırılgı, bir dağın sırtında tırmanılmış,
Her deliği, bir nehrin taşlara fısıldadığı sır...
"Bilmiyorum"ların, dikenli yollarda açan
Bir cesaret çiçeği kökleri pişmanlıkla sulanmış,
Yaprakları, düşen her "keşke"ye rağmen
Göğe uzanıyor hâlâ.

Şiir yazmak istemiyorsan, kelimeleri denize at
Dalgalara emanet et "neden"lerini,
Kumlara göm "keşke"lerini...
Hayal kurmak istemiyorsan, yıldızları bağla gözlerine:
Her biri, kayıp bir umudun kırıntısı
Parladıkça, karanlığına dğümlenen iplikler...
Sadece sessiz bir fener olmamı istiyorsan eğer,
Ben buradayım:
Kıyıya vuran dalgaların tekerrürü gibi
Sonsuz ve sakin...

İstersen susarım gecenin ayazında duran bir çınar gibi
Gövdesinde bin yılın hikâyesi,
Yapraklarında düşmeyi bekleyen sonbahar...
İstersen saçmalarım rüzgârın anlamsız ıslığı,
Savururum ufka eksik cümlelerimi,
Ki bulutlar bile şaşırırsın dilimdeki dağınıklığa...
İstersen öfkelen, gökyüzüne atılan yumrukların yankısı olurum,
Sadece "haklısın" derim,
Kaçmadan, kırılmadan, bir duvar gibi.

Zamanın çölünde yönünü kaybettiğinde,
Kum saatine sığmayan anları devirirken,
Her tanesi bir "şimdi"nin ağırlığı
Ben buradayım
Bir kuyudan çekilen su gibi
Soğuk, ama daima içinde bir pınar...
Kova dibindeki paslı halka bile olsa,
İçindeki berraklığı taşıyım avuçlarına.

Yorgunluğun kırık bir gramofon plağı bile olsa,
İğneyi kaldırmadan dinlerim o çatlak sesini
Her çizik, gecenin dilinde bir şiir,
Her atlama, düşen bir yıldızın izi...
Çünkü biliyorum:
Sen, yıldızları düşüren bir gecede bile
Kendi karanlığını aydınlatan ateşböceğisin,
Kanatların ıslak olsa da uçmayı reddetmeyen...

Belki bir ormanın hışırtısında kaybolmuş gibisin,
Yaprakların dilini çözemeyen bir kuş

Oysa ben, dalların arasından sızan ay ışığıyım,
Kayboluşunu aydınlatırım
Patikaları olmayan yollarda,
Yönünü kaybettiğin her an,
Adımların bir şiirin gizli dizesidir.

Pusulan yoksa, yönün benim gözbebeklerim olsun,
Kayboluşun, denizin sabrını öğreten bir dua...
Bırak, "ne istediğini bilmemek"
Bir limanın sıcak kahvesi gibi dolsun içine,
Çünkü yalnız değilsin
Şusunluğumuz, en gürültülü yoldaşın.

Huban Asena Özkan

Reçetesiz İyileşmek

Eczanenin raflarında sevgi satılmaz dediler,
Ama yüreğimin ecza dolabında
Bir şişe "yalnızlık", son kullanma tarihsiz bir "sen" sakladım.
Yara bandı değil, teninin sıcaklığı sardı sızıyı
Kanayan yerlerime "daima" yazılı bir flaster yapıştırdın,
İlacım, gözlerindeki denizin tuzuydu.
Reçetemde yazanı içtim:
"Günde üç kez, aç karnına
Kalbini bir stetoskop gibi dinle.
Ama doz yetmediğinde, damar yolumu kopardım
Sevginin serumu dolsun diye,
Nabzımda çarpan ismini saydım, bir dua gibi.

Sokaklar asfalt, kalpler sargı bezindeyken,
Bir gül yaprağı koydun yaralarımın üstüne
"Ben varım," dedin, "korkma,
Bu pansuman bir daha hiç soyulmayacak."
Sonra anladım,
Acıyı değil, geleceği sarıyorsun
Her dokunuşun, yarını diken bir cerrah ipliği.

"Morfinle uyuştur," diyenlere inat,
Avucundan sızan ballı çayla yıkadım içimi.
En derin yanıklar bile külden filiz verdi
"İyileşmek, bir eczane değil,
İki göz arasında gizlenmiş sonsuz bir bahçe."
Biliyorum şimdi
Yara izlerim, toprağa düşen tohumlar
Büyüdükçe, sancılarımın kökleri
Senin nefesinde açan nilüferlere dönüşüyor.

Reçetesiz iyileşmek, bir çocuğun
Düştüğünde kanayan diziyle gülmesi gibi
Yara bandı değil, seninle sarmalıyorum dünyayı
Her dikiş, bir ömrün ilmik atan sabrı.

Huban Asena Özkan

Röntgenin Ötesinde.

Baktım sana,
Bir röntgen filminde silüetini arar gibi,
Kırıklarını görmek için değil,
Ruhunun kemikleşmiş yaralarını çözmek için

MR'da döndü frekanslar,
Manyetik alanın içine sıkışmış duyguların,
Her taramada yankılandı,
Bir kalbin ritmiyle titredi ekran:
Aşk, sol ventrikülde sıkışmış bir kontrast maddeydi
Belki de,
Damarlarında dolaşan yasaklı bir elektrik...

BT'de kesit kesit inceledim seni,
Beynin labirent gibi sokaklarında kayboldum,
Düşlerin hangi lobda saklıydı?
Hangi hüznün gri maddeye işlendi?
Frontal kıvrımlarında gördüm
Çocukluğunun tozlu oyuncaklarını,
Öksipitalde ise kapıyı çalan hayaletler...

Ultrasonun sessiz dalgalarında,
Zamanın göremediğini gördüm:
Bir anının derinliklerde yankılanışını,
Yarası iyileşmemiş bir gebelik gibi
Şişip sönen umutları...
Kalbin kaçınıcı haftada durdu?" diye sordum,
Monitördeki siyah-beyaz kumlar cevap vermedi.

EKG'nin dikenli çizgileri
Göğsüne yapıştırılmış yapay öfkeyi ele verdi
Her QRS aralığı, kaçırılmış bir 'özür'dü belki de,
T dalgası ise
Seni terk eden annenin arka bahçede unuttuğu kırık salıncak...

Endoskopinin ışıklı hortumu
Midenin karanlık tünellerinde bir çocuk cesedini aradı:
Yuttuğun o 'sen değilsin' cümlesi
Şimdi nerede paslanıyor?"
Bağırsakların kıvrım kıvrım utanç haritasını çizerken,
florasan ışıpta terli ellerim titriyordu.

Doktor değilim ama teşhis netti:
Sen geçmişine sıkışmıştın,
Her organın başka bir hikâyenin kesilip biçilmiş parçasıydı.
Karaciğerinde alkol değil, pişmanlık birikmişti,
Akciğerlerin ise keşke"lerle genişleyip daralıyordu.

Belki de tıbbi görüntüleme yetmezdi sana,
Ne kontrast madde çözebilirdi içini,
Ne de yüksek çözünürlüklü bir film.

Çünkü bazı yaralar skalpel ile değil,
Şiirin kanamayan bıçağıyla açılır,
Ve ancak yüreğin stetoskopu
Duyar o fısıltıları

Ben, monitör karşısında gölgelerin tercümanıyım
Radyoloji teknisyeni dedikleri.
Kemik dansitesinde sayarken kırık kaburgaları
Bir annenin sütündeki acıda, sevginin mineral eksikliğini,
Prostat görüntülerinde
Bir babanın sustuğu cümleleri okurum.
Raporuma yazdığım her **"normal sınırlar"**,
Bir hayatın anormalliğine düşülmüş dipnottur aslında

Huban Asena Özkan

Ruhumun Kırık Aynası

Sabahın alacakaranlığında aynaya bakıyorum.
Ruhum kırık, yansıyan yüz yabancı.
Geçmişin tozlu yollarında kaybolmuş bir gezgin sanki.
Her kırık parça içimde yankılanan bir çığlık.
Bir pişmanlık, unutamadığım acıların anısı.
Ben zamana yenik düşmüş bir kaleyim.
Duvarlarım çatlamış, burçlarım yıkılmış.
Ama hala dimdik durmaya çalışan bir savaşçı.
Hatırlıyorum o günleri.
Neşeyle kahkahalar attığım, umutla baktığım çocukluğumu.
Şimdi o çocuk çok uzaklarda.
Sisli bir anı gibi, sanki hiç yaşamamışım gibi.
Gözlerimdeki yaşlar dinmeyen bir sağanak.
İçimdeki yangını söndürmeye yetmiyor.
Her damla kalbime saplanan bir hançer.
Ruhumu kanatan bir bıçak gibi.
Ben dipsiz bir kuyuya düşmüş gibiyim.
Karanlık, soğuk ve umutsuz, çıkış arayan bir mahkum.
Ama biliyorum, en karanlık geceden sonra şafak söker.
En derin yara zamanla iyileşir.
Küllerimden yeniden doğacağım.
Daha güçlü, bilge, cesur bir şekilde.
Ruhumun kırık aynasındaki her parça benim hikayem.
Her çatlak bir ders, bir tecrübe.
Beni ben yapan o eşsiz mozaik.
Ve bir gün, o kırık aynadan yansıyan ışıkla karanlığı aydınlatacağım.
Ruhumdaki kayıp çocuğu bulup ona umut vereceğim.
Ruhumun kırık aynası benim gerçeğim, benim gücüm.
Ben onunla yeniden var olacağım.
Yeniden sevecek, yeniden doğacağım.

Huban Asena Özkan

Ruhun Düşen Notaları

Niye duymuyorsun kalbimin kayıp frekansını?
Ruhum bir piyano, tuşları dilsiz,
Hayallerim bir akustik gitar, telleri paslı
Bedenim çalınmış bir melodinin enkazı...
Yankılanmıyor bu odada.
Neden?
Neden bu sessiz çılgılık
Neden ritimsiz bu yangın?

Diyorum ya, gökyüzü bir nota sehpası
Notalar düşüyor yağmur gibi,
Bulutlar *do diyez, rüzgâr fa bemol...
Ama ben
Kör bir nota gibi sıkışmışım araya,
Islak bir kâğıt parçasıyım,
Mürekkebim dağılıyor
Nefesim yetmiyor
Soluk alıp verişim bir metronomun sarkacı.
Sol elim sağ elimi tanımıyor...

Adımlarım yürüyen merdivende geri geri sayan bir çocuk
Yukarı çıkıyorum, aşağı düşüyorum.
Neden ?
Neden dengem karanlıkta bir körün bastonu gibi sendeleyip duruyor?
Neden bedenim hep yarım adım geride?
Neden?
Neden uyumsuz bu dans?

Gecenin karasında, ruhum bir ateşböceği gibi yanıp sönüyor,
Ama ışığı yetmiyor kendi gölgemi aydınlatmaya...
Neden?
Neden bu karanlık bana ait?
Neden yıldızlar bile uzak?

Diyorum ya, ruh ritim tutmazsa beden bir enkaz!
Kırık teller, bozuk tuşlar, kopuk kablolar,
Bir stüdyo terk edilmiş
Bir sahne toz içinde...
Derken, bir çocuk çıktı, sahnenin ortasına
Elinde kırık bir keman,
Tellerini söküp bana uzattı
"Al," dedi, "suskunluğunu bağla şu tellere"...
Fakat ben
Mikrofona sarılmış,
Bir bıçak sapladım ses tellerime

Huban Asena Özkan

Ruhun Karanlık Denizlerinde Bir Kaptan

Ruhum, pusulası kırık bir kadirgandır bu hayat denizinde
Yelkenleri yırtık, kürekleri paslı, güvertesi geceye çalınmış.
Bunalımlarım, rotamı kesen girdaplar gibi çeker dibe,
Her dalganın altında boğulmuş bir "neden" saklı,
Her köpükte parçalanmış bir "keşke" yüzüyor.
İnsanların ruh düzeyi, ruhi bunalımların tortusunda gelişir
Çünkü en derin yara, en keskin dürbünü yapar ufku görmeye,
Ve fırtınalar, sadece yıkım değil, yeni yönler vaat eder.

Başım kanıyor, evet,
Korsanların bıçak çaldığı bir pusula gibi yarık,
Ama bu yara, yıldızları saymayı öğretti bana
Kuzey Yıldızı'nın sırlarını çözdüm kanayan parmaklarımla,
Gökyüzünün haritasını çizdim sargı bezlerime.
Başı kanamayan insan, yarasını sarmayı beceremez,
Çünkü acı, denizcinin en sadık dostudur,
Kaybolduğunda kulağına fısıldayan:
"Kum saatindeki her tanenin bir limanı vardır,
Ve her batış, bir doğuşun sancısıdır."

Şimdi,
Geminin gövdesinde biriken midyeler gibiyim
Zamanın tuzlu ellerinde şekillenmiş,
Kabuğumda hikâyeler taşıyan.
Fırtınaların oyduğu çizgiler, alnımda birer nişan
Her kasırğa, bir ceset değil, bir armağan bıraktı bende,
Her enkaz, yeni bir iskele oldu.

Ve anladım ki:
Denizin dibindeki inci, kum tanesinin acısıyla parlarmış,
İnsanın ruhu da böyle kıvam bulur
Karanlık sularda savrulurken, kaybolurken, çırpınarak.
Bedeli ödenmemiş hiçbir zafer yoktur,
Ve hiçbir liman, fırtınasız bir yolculuğun sonu değildir.

"Ben, kendi kıyamımın kaptanıyım!
Yelkenlerimi yırtık düşlerimle diktim,
Dümenimi, kaybettiklerimin kemiklerinden yonttum.
Başım kanıyor, evet,
Ama bu kan, haritamdaki görünmez yolları aydınlatıyor.
Biliyorum:
En karanlık gecede bile,
Sırtını döndüğün kıyılar,
Sana yeni bir okyanusun kapısını aralar...
Çünkü yara, sadece sızı değil,
Yıldızların dilini öğreten bir tercümandır!"

Huban Asena Özkan

Rüyanın İçinde Kaybolmuşuz

Kabul görmemiş gerçeğin sancısıyla alev alev yanıyor nehirler
Yorgunuz
Daralıyor içimiz
Bozmuşuz tüm ezberleri
Aşka sürgünlüğün kapısında Durmuşuz
Aaaah ulan bir de kalplerin en ücra yerinde hüzüne yüz sürmüşüz
Ahhh ah ölümün var olduğunu düşünüp de yaşama mahcup olmuşuz
Ne hislerimize
Ne düşlerimize
Ne de düşüncelerimize
Suskunluğun düğümünü çözdürememişiz
Daha çok söyleyeceklerimiz var derken

Sen
Ben
Biz
Ya hu hepimiz
Aynı rüyanın içinde kaybolmuşuz
Hasretin önünde
Yahut diğer ucunda
Savurup karanlığı
Nedenli nedensiz sessizliğe
Kurban gitmişiz
Ulan öfke gölgesinde
Faili meçhule kurban gitmişiz
Sahipsiz
Sevgisiz
Eski bir avluda kalmış umutsuz
Sanki yok gibi
Sanki eksik gibi
Şanki dile gelmeyen söz gibi
Öylesine deniz mavisine hasret
Öylesine bahar kokusuna hasret
Öylesine filizlenen bahara hasret
Öylesine ince bir rüzgarla savrulan

Ahhhh ah şiirlerin kalbine taht kurmuş şair
Ah yılların yorgunluğunu omuzunda taşıyan ozan
Söyler misiniz
Kaç yerinden ağrır şiirler
Kaç hasrete bölünür türküler
Gün ışığında seviyorken
Akşam karanlığında seviliyorken gülüşlerin hayalini kuruyorken insanlar
Uzun yollar
Derin çukurlar
Başa çıkılmayan bir boşluğun kederi
Kaç hüznün doğurur
Kaç neşe öldürür
Yaşama sevinciyle baktığı pencere kenarında
Hani terk edilmişliğin koynunda uyurken
Hani çocukluk günlerine hasret duyarken

Ve Şimdi
Ve sonra
Ve daha sonra
Ve kendi içine çekilirken
Ve firari r zg rlarla savrulurken
Ve yanıldım derken
Ve geri dönmeyeceğini
Bildiklerinin ardından su dökerken
Ve sonsuz bir esarete kurban giderken
Hangi fedakarlıktan söz edebilirdik
Güzel günleri cehenneme eviren
Umudu bitiren darağacı kurulurken
Yüzümüze iki kere çarpan rüzgâr gibi
Mayıslara merhaba demek
Hayallerimizi alanlara
Hoş geldin safa getirdin demek değil de nedir ki
Acıları yarına ertelemek gibi
Bağımsızlığımızın kalemi kırılır gibi
Zindana düşmüş
Pranga vurulmuş.

Huban Asena  zkan

Rüzgârın Kemiğindeki Nağme

Bir kumulum, çölün dilinde eriyen
Her fırtına, bedenimden bir harf çalıp götürür.
Sen ise bir bedevinin,
Çölün kalbine diktiğin çadırında
Yıldız haritasını çizen...
Kum saatim tersine döndüğünde,
Zaman değil, susuzluk öldürür beni.

Aşk, bir vahanın serapla dansıdır:
Uzaklaştıkça büyür,
Yaklaştıkça buharlaşır.
Avuçlarımda kalan,
Islak bir kum tanesi
Tuz kadar acı,
İnci kadar nadir.

Yalnızlık, bir çöl tilkisinin izi:
Kumda kaybolur,
Rüzgârda yeniden belirir.
Kuyruğunu takip etsem de,
Kendimi dönüp dolaşıp
Aynı kum tepesinde bulurum.
Çölün matematiği budur:
Kayboluş, keşfin ta kendisidir.

Şimdi biliyorum:
Çölün ortasında bir kaktüs gibiyim
Dikenlerimle koruduğum suyum,
Bir gözyaşı kadar tuzlu.
Sen gelirsen,
Köklerimi kırar,
İçimi içersen...
Ama unutma:
Susuzluğun sonunda,
Çöl de denize dönüşür.

Huban Asena Özkan

Saat Kulesi Durağı

Saat kulenin gölgesi düştü üstüme
Akrep dakikaları,
Yelkovan sancıları yiyor.
"Kaç oldu acaba?" diye sordum,
Duvar saati çatladı
Zaman, sen durdukça hızlanıyor...
Ben bile yetişemiyorum!"

Ağır ağır çıkıyorum merdivenlerden
Her basamak bir yıl,
Her yıl bir yüz.
"Dur!" diyorum, "Dur!"
Ama saat beni duymuyor
Kule, geçmişin kemiklerinden örölmüş,
Zamanın çürük dişleriyle gülömsüyor...

Zirvede durdup baktım
Şehir ayaklarımın altında, yüreğim kulede asılı.
Bir adım attım, ve düştüm
Ama düşüşüm bir kum tanesi kadar yavaş
Bir ömür kadar hızlıydı...
Yere çarptığımda ise,
Saat kulesi tek vuruşla
Geceyi ikiye böldü

Bir çocuk,
Kum saatiyle gülömsedi
"Zaman düşerse eğer
Kırılan sadece kum olur!" dedi
Ben ise
Bir avuç kumu sıktım avucumda
İçinde
Kendi cenazem tıkırdıyordu...

Huban Asena Özkan

Saatin İçinde Donmuş Bir ığlık

Bir saatsiz zamanın çocuğuyum ben
Akrepsiz, yelkovansız,
Duvarda asılı bir boşluk.
Bedenim bir kütüphane;
Raflarında okunmamış intiharlar,
Tozlu ciltlerde kırık aynalar...

Geceleri dişlerimle sayıyorum yıldızları,
Dilimde bir kurşun tadı
Ölüm değil, yaşamak acıtıyor.
Pencereden sarkıttığım ayak izlerim,
Sokakları kendi mezarlığıma çeviriyor...

Ellerim bir harita gibi
Çizgilerimde kaybolmuş eski depremler,
Avuçlarımda çocukluğumun cesedi.
"Nereye gidiyorsun?" diye sorma,
Gidecek yerim yok
Yürümek, kendi kemiklerimi gömmek...

Banyo aynasında donmuş bir kadın
Gözleri karanlık bir şiir,
Dudakları bitmemiş bir cümle.
Saçlarımı yoluyorum
Her tel, bir mevsimin son nefesi...

Bahçede solan bir gül kadar yalnızım,
Köklerim betona değil,
Kendi sessizliğime sarılı.
Toprak bile reddetti beni
"Sen," dedi,
"Çürüyecek bir şey değilsin,
Bir sorusun sadece..."

Huban Asena Özkan

Sabahın İlk Fısıltısı

Sabah, bir mendil gibi iner gözkapaklarıma,
Rüzgâr taşır kokusunu, sulca dokunur tenime,
Bir eski umudun solmuş ipliği.
Her ilmek bir özlem, her düğüm bir sevdanın buruk hecesi.
Yırtık bir defterin sayfalarında başlar her yeni gün,
Satırları silinmiş bir eski yemin,
Kalbim fısıldar usulca, "Hâlâ bir umut var, saklı içinde."
Pencerede bir damla, geceyi anlatır, buğusuyla süzülerek,
Adımlarım taşlara dokunur, bir şarkının solmuş nakaratı gibi.
Gün ışığı iner, bir kağıt gibi kıvrılmış hayalleri örterek,
Kalkarım, aynada gözlerimle selamlaşırım usulca,
Ve ben, sabahın ilk nefesiyle başlarım yeniden

Bir fincan, dumanında saklı bir eski anının gölgesi,
Her yudum bir yara, her yara bir sevdanın sessiz öyküsü.
Martılar kanatlarında taşır, bir özlemin tuzlu nefesini,
Bir dalga gibi süzülür,
Deniz fısıldar kalbin kuytularına bir eski gerçeği.
Sokaklar uyanır, taşlarında bir gülüşün kırık izleri,
Kalbimde bir nehir, çağlar, asi bir hevesle.
Sabah, bir şal gibi sarar yorgunluğumu, sessice,
Adımlarımın sesini duyarım, "Vazgeçme, hâlâ bir bahar var."
Ve ben, her sabahta bulurum, bir umudun ince çizgisini.

Kayıp bir anahtar, cebimde unuttuğum bir sabahın sırrı,
Her çentik bir anı, her anıda bir buruk gülüş.
Gün ışığı süzülür, bir perdenin yırtığından usulca,
Göğsümde bir dalga, vurur kalbin en kuytu gerçeğine.
Dokunurum aynaya, parmaklarımda bir anının tortusu,
Küller arasında saklı, bir baharın solmaz kokusu.
Sabah fısıldar, "Her yeni gün bir özür, bir başlangıç,"
Ve ben, gözlerimde bir filizle kucaklarım günü

Bir zincir, rüzgârda sallanır, her halkası eski bir anı,
Birinde bir gülüş, birinde bir özlemin buruk yankısı.
Şokak lambaları susar, gölgeleri iner usulca,
İçimde bir kıvılcım, titreyen ışığıyla direnir geceye.
Adımlarım taşlara anlatır, ne çok yandığımı sessizce,
Her çatlakta bir filiz, her filizde bir umut saklı.
Sabah, bir örtü gibi sarar kalbinin eski yaralarını,
Ve ben, her sabahta yeniden toplarım kendimi, bir dize gibi.

Bir kâğıt, solmuş, köşesinde bir sevdanın yarım hecesi,
Her satırda bir yemin, her yeminde bir eski gerçek.
Gün ışığı fısıldar, "Unutma, hâlâ bir bahar var içinde,"
Ve ben, dalgaların göğsünde taşırım özlemin izini.
Siz de dokunun sabahın serinliğine, hissedin nefesini,
Her bir damla saklar, bir kalbin buruk gerçeğini.
Kayıp bir saat, kadranında donmuş bir sabah,
Her tik tak bir yara, her yara bir sevdanın yankısı.

Bir şal, yırtık, rüzgârda usulca sallanır gölgesi,
Her yırtıkta bir hatıra, bir özlemin öyküsü.
Sabah öğretir bana, her yeni gün bir yeniden doğuş,
Küller arasında filizlenir kalbin umudu
Siz de gidin, o sabahın eşiğine sığınan bir an,
Hissedin, nasıl hafif gelir bir özlemin buruk tortusu.
Nehirler çağlar, bir baharın asi dalgasıyla,
Sabahın fısıltısında toplanır, umudun nakışını.

Sabahla konuşurum, gözlerimde bir destan,
Her yeni gün bir umut, her umut bir filiz, bir bahar.
Küllerden doğarım, rüzgarın inatçı nefesiyle
Bir martının kanadında taşırım, kalbin solmaz gerçeğini.
Dokunun siz de sabaha, hissedin kalbin ince çizgisini,
Her ışık saklar, bir sevdanın asi hecesini.

Huban Asena Özkan

Sağlam Dost

SAĞLAM BİR DOSTU OLMALI İNSANIN.

Öyle yolda selam vermek için falan değil, nerde olsa, İçini dökebileceğin biri. Çünkü bazı dostlar vardır aileden öte. Onlar yalnızca gururlanmak istemezler seninle, bazen seninle, rezil olmak bile isterler. Ve bazı dostlar vardır, sevgiliden de öte. Onlara yalnızca ona olan sevgini değil, hatalarını da anlatabilirsin. Yüzüne vurmazlar, acından öper onlar. En önemlisi de hangi kötü durumda olursan ol, onlara göre Bir çıkış yolu olur. Seni asla yüz üstü bırakmazlar. Hatta aran bozuk olsa bile senin için bir şeyler mutlaka yaparlar. Onlar GÜNLÜK değil, ÖMÜRLÜKTÜR. Böyle sağlam dostlar azdır; ama VARDIR...

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Neden Üzüyorsunuz

SAHİ NEDEN ÜZÜYORSUNUZ

Klasik demeyin sakın dostlarım

Bir kadının karnında başladık biz hayata. Evet, Bir kadın bizim yaşamamız için nefes aldı.

O küçümsediğiniz, o hor gördüğünüz saçı uzun akıllı kısa dediğiniz, hani sen anlamazsın dediğiniz, hani sizin komalık yapana kadar dövdüğünüz hatta öfkenize hâkim olamayıp bir de kendinizi onun Azrail'i azledip canını, yaşam hakkını elinden aldığınız kadınlar.

Sonra hani ona ağılık yapan gururunuz var ya, işte hep onları yarattı size kadın. Sizin siz olabilmeniz için oda ezildi bir başkası tarafından. Hayatın sahnelerinde güzel rolleri var kadının fakat hepsini bağırarak yaşatmak zorunda bıraktınız.

Sahi, siz neden üzüyorsunuz kadınları.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Neyim Ben

Kafamda dönüp duran düşünceleri
Anlatsam yazar mı acaba kalem
İçimi kemiren şu hislerimi
Söylemek isteyip söyleyemediklerimi
Bildiğim gerçekleri
Gözünden bakınca gördüğüm beni
Aslında
Her şeyin farkında olduğum halde
Dilimi lâl edişimi
Her gece kafamı yastığa koyduğum da
Karşına dikilip haykırdıklarımı
Yok inandım yazamam da
Söyleyemediğim gibi
Gördüm ki
Harflerin kapısı kilitli
Kelimeler kelepçeli
Ve
Cümleler müebbet yemiş beynimin zindanında
Bir tünel kazmalı bence
İyi de ben mühendis değilim ki
Bu da değildi anlatmak istediğim
Her zaman olduğu gibi
Yine beceremediğim
O hikâye konusu işte
Bak yine unuttum kafam karıştı
Sahi neyim ben

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahi Onlar Niye Var?

Bazı insanlar var,
Bir otobüs durağında bekleyen boş koltuk misali
Varlıklarıyla yoklukları aynı,
Sessizlikleri çığlıktan beter!
Sahi onlar niye var?

Ellerinde çay, gözlerinde hiçlik,
Sohbetlerinde rüzgârın savurduğu yapraklar...
Bir "merhaba" desen,
Cevap veren yankı bile değil
Sadece camdan yansıyan bir silüet!
Sahi onlar niye var?

Çalar saat gibi kurulmuşlar
Sabah kalk, işe git, akşam uyu...
Ruhları pilli bebekten farksız,
Yükleri metro istasyonundaki kayıp eşya dolabı
Kimse sahiplenmemiş!
Sahi onlar niye var?

Yolda düşsen el uzatmazlar,
Gözyaşın sel olsa "yağmur yağıyor" sanarlar.
İyilik, bir zayıflık belirtisi onlara göre
Merhamet, tarih öncesi bir dinozor fosili!
Sahi onlar niye var?

Ama ben
Bir "niye?" sorusuyla başlattığım bu isyanda,
Bir "çünkü!" cevabıyla direnen kadını!
Onlar var diye susmayacağım;
Her "sahi"m bir çekiç,
Her "niye"m bir örs,
Kendi yüreğimi dövdüğüm demirci ocağı!
Var oluşumu onlara ispatlamak için değil,
Kendime hatırlatmak için haykırıyorum
"Ben de varım!"
Sahi onlar niye var?

Huban Asena Özkan

Sahi Siz Kimsiniz

Bir an durup düşünün. Siz kimsiniz; nesiniz? Sadece derinine bir an durup düşünün. Dünyaya ne için geldiniz? Bunu kendi kendinize sorun. Unutmayın ki, anneniz ve babanız sizi zevk için dünyaya getirmediler. Dünyaya gelişiniz bir tesadüf değildir. Bütün tesadüfler, sizin imtihanlarınız için hazırlanmış ortamlardır. Dünyaya sebepsiz ayak basmadınız. Birçok kardeşleriniz içinden yaşam imtihanını veren sadece sizsiniz. Sistem gereği her şeyde bir ilerleme vardır. Sizin siz olabilmeniz için daha kat edeceğiniz yollar varmış ki, dünyaya gönderildiniz. Etrafınızdan hem ders alacak hem ders vereceksiniz. Görevinizin sadece yaşamak ve nesil idamesi olmadığını anlayacak ve bileceksiniz. Çıkış yolunuz, sizin sağ duyunuz ve vicdanınızdır. Oradaki menfi göpleri temizleyemediğiniz taktirde, bunalımın eşliğinden maddi ve manevi hiçbir şekilde atlayamazsınız. Sizler bulanık bir suyun içinde, neyin ne olduğunu bilmeden çırpınıyorsunuz ve suyu daha da bulandırılıyorsunuz. Bir an akliseliminizle durup düşünseniz, çizeceğiniz yolu daha rahat göreceksiniz.

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Sahiden İyi mi Geceler

Uzun zamandır geceler iyi olmamıştı.
İyi miydi sahiden.
Belki de değildi biz öyle sandık.
Ya da hiç iyi olmamıştır kendimizi kandırdık. İnanmak istedim iyi olacağına kim bilir.
Dışarısı buz gibi
ama benim balkon kapım hep açık.
Kuşlar belki getirir kaybettiğim o duyguyu
Önemli bu
Çok önemli hemde.
Ama içimde şifreli.
Çözmek mi?
Yok ben daha çözemedim ki.
Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık türünden.
Hatta ne yardan geçerim ne serden cinsinden. Olmayacak duaya âmin denilen
köprünün üzerinde
Durup seyretmek hayatı belki de.
Ya da ne bileyim öyle işte.
Ama aldırma sen yine de.
Bakma benim deli saçması söylemlerime.
Hem bu değildi anlatmak istediğim.
Küçük bir hikâye konusu.
Ne diyordum ben.
Hah tamam...
İyi geceler

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sahte Maske

Yüzüme gülüp arkamdan vurdular,
Sonra dönüp "Neden kırgınsın?" diye sordular.
Kanayan yerlerimi gösterdim, sustular.
Çünkü gerçek, en koyu karanlıkta bile
Bir kibrit çakılışı kadar çabuk
Yakıverir yüzlerindeki maskeyi.
Bıçağı saplar, sonra ellerine bakıp
"Nasıl kıydın?" diye sordular.
"Bak, kanayan senin vicdanın!" dediler

Kendi günahını kâğıda sarıp cebime koyduar.
"Sen hatalısın," diye avuç avuç tuz serptiler.
Ağzımı açtığımda "Sus!" dediler,
Sanki dilim, onların utancını taşıyormuş gibi.
Oysa ben, kelimelerimi yutarken bile
Yüreğimde bir çığlık biriktirdim:
"Siz, kendi karanlığınızla yüzleşemediniz!"

Yıllarca kendi aynamda kırıldım
"Belki ben hatalıyım," dedim,
"Belki gerçekten bendedir kabahat."
Ama her adımda söküldü düğüm;
Onlar itiraf etmese de
Kırılan tarafın hep ben olduğumu
Çatlaklardan sızan ışık fısıldadı.

Sonra anladım ki zulüm,
Kılık değiştirip gezer aramızda
Bazen bir dost sözü, bazen sırtımda
Ansızın saplanan bir bakış.
Ve her darbe, onların defterine
Kendi korkularını yazıyor aslında;
Ben sadece bir aynayım,
Yansıtıklarını görmek istemeyenlerin...

Bir defter açıp adımı kazıdılar,
Her harf, bir yalanla çerçeveselendi.
Ben sustukça "Kabulleniyor," sandılar.
Oysa sessizliğim, onları kendi sesleriyle boğdu.
Çünkü yalnızken duydukları fısıltılar,
"Bu oyunun son perdesi sizin düşüşünüz olacak!"tı.

Zamanla anladım ki korkuları büyük
Yaptıklarını aynada görseler kaçarlardı çığlık çığlık .
Ben ise dimdik durdum.
Çünkü doğruyu savunmak, en ağır zırhımdı.
Her ezilmişlik omuzlarıma yük bindirdi
Ama sırtımda taşıdığım yükler,
Bir gün onların mezarını kazacak güç oldu bana.

Şimdi biliyorum:
Yılan kendi zehrinden ölür en son,
Narsist, söylediğiyle yüzleşemez.
Duvarlar örür yalanla,
İçinde kendi çılgınlıkları çınlar.
Ben yürüdükçe adımlarımın sesi,
Onların vicdanını ezer usulca.
Ben kapıyı çaldıkça titreşimlerle yıkılır putları
Çünkü her gece yastığa baş koyduklarında,
Düşen her adımım, uykularını sarsar.
Çünkü gerçeğin sesi, en kalın duvarları bile titretir.

Artık ne sözlerine kanarım ne oyunlarına,
Ne bıçak korkutur beni ne yalan,
Çünkü her düştümde kalkmayı öğrendim.
Her sahte suçlama bir tohum gibi kök saldı yüreğimde.
Büyüdü, dallandı, göğe uzandı...
Şimdi o ağacın gölgesinde oturup
Onların korkularını izliyorum

Bilsinler ki;
Zulümleriyle besledikleri, benim direncim oldu.
Ve şimdi,
Onların korktuğu o aynadayım
Yansıttığım her şey, kendi gerçekleri!
Öfkem değil, sabrım yıkacak o sahte tahtlarını

Huban Asena Özkan

Sallantının Kraliçesi

Tahterevallinin bir ucunda ben
Sırtımda taşıdığım ağırlık, sizin hafifliğiniz.
Yükselişiniz, bir rüzgârın sırtına binmiş
Kağıttan uçurtmalar gibi.
Bilirsiniz o yükseklikte sallanan ipler,
Benim dengemi kaybetmeyişimden gerilir.

Diğer uçta gülüşleriniz, alkışlarınız
Sanki zafer sizinmiş gibi.
Oysa ben, toprağa kök salmış bir çınarım
Her inişim, bir çıkışınız
Ama bilin ki her çıkışınız,
Benim sabrımın ipinde sallanır.

Canım sıkıldığında kalkarım.
Bir adım geriye, bir nefes aralığı
Yükseldiğiniz o an,
Boşluğa düşen bir taş gibi sessiz.
Çünkü biliyorsunuz;
Tahterevallinin hikâyesi,
Yere değdiğinde başlar.

Yükseklik korkunuzu besledim,
Ama düşüşünüzü seyretmeyeceğim.
Çünkü ben,
Dengeyi bozan değil,
Yeniden kuranım.
Ve bilin ki
En hafif dokunuşum bile,
Sonsuza dek sallanmanızı sağlar!

Huban Asena Özkan

Sana Dair Bir Alfabe.

Sevdanın mürekkebi döküldü kağıda
Her harf bir çiçek, filizlendi avuçlarımda.
Sen söyle, ben yazayım
Aşk mı, hüznü mü, yoksa kırık bir kanat mı?"
Kelimelerinle dans eden bir dervişim ben,
Çünkü şiir, sen söyle diye bekler!

Bir bulut getir, onu yağmura çevireyim,
Bir "keşke" ver, nakış nakış işleyeyim.
Diyojen'in fıçısında demlenen özgürlük,
İskender'in gölgesinde gizlenen aşk
Hepsini harmanlar, senin dilinden dökerim.

Şimdi söyle sevgili
Hangi rüzgârı savurmaliyim sahile?
Hangi yıldızı yakmalıyım şiirin masalına?
Bir dize fısılda yeter,
Geri kalanını **kalbimizin ortak alfabesi** yazar.

Alfabeyi ayaklarının altına serdim
Tüm harfleri söktüm cebimden
A harfi avucumda bir aşk mühürü,
B bir buse, *C* çılgılık...
"Sevgi"nin S'si* bir güvercin oldu,
"Hüzün"ün H'si* kırık bir merdiven...
Her hece, bir taş; her virgül, bir nefes aralığı
Senin adın *Z*'ye kadar uzanan bir şiir treni:
Her vagonunda bir anımız, her peronda bir "mucize"...
Senin raylarında ilerledikçe yeşeriyor şiir.

Ey sevgili
Sana sunduğum bu sözlük,
Dünyanın tüm metaforlarıyla dolu:
Denizler dudağında tuz, dağlar omzunda kar,
Geceler ise saçlarında bir yıldız kayması...
Senin kirpiklerin şafak nefesin ise melodi
Topla istediğini dilinin gölgesi düşsün yeter!

Şimdi şiirin labirentinde
Kaybolmayı göze alanlara bir fenerim ben.
Yeter ki bir harf ışılsın,
Yeter ki bir "***belki**" de küllerinden doğabilsin...

Geceleri,
Ellerimle yıldızları dizerken ismini fısıldadım
Kuzey Yıldızı sensin gerisi sadece pusula şaşkınlığı.
Sabahları, kahvemi senin dudağından içtim
Elime bulaşan mürekkep ebedi bir mısraın ilk nefesi
Söyle benim sol yanımda hangi dizayle sonsuzlaşalım?

Huban Asena Özkan

Sana Günaydın

Yazıp yazıp silersin bazen
Harflerle saklambaç oynar kalemin
Ya da neyse işte
Ve öyle
Hadi bir günaydın bırak
Benim için aymayan güne
Sessizce at çığlığını
Bağırsan da duymaz kimse seni
Yazsan okunmaz, okunsa da kâle alınmaz
Cümleler birbirine çarpar bazen
Ses olur dikilir karşına iki damla göz yaşıyla
Boş versene be kadın ne için bu kadar isyanın
Kime susarsın, kime konuşur
Bilmez misin ilişiktir hayatın
Kalk hadi kalk,
Bekler seni,
Dünya denen şu çarkına tükürdüğüm koşuşturmacaların
Denk gelersen sevgiliye, ya da kendine
Rastlarsan bir yerlerde
Söyle bende hala gece.
Aymadı günüm, aymayacak belki de
Sana günaydın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sana Kadar

O kadar bilgili değilim ben
Senden sonrası için bilgim yok benim
Benim bilgim sana kadar
Bütün kütüphanelerimde sen varsın
Hep seni okuyorum ben
Açtığım her kitap seni anlatıyor bana
Dinlediğim bütün derslerin adı sensin
Yaptığım bütün ödevlerim sen
Gel de başka bilgi bekle şimdi benden
Ancak senin filozofun olabilirim ben
Benim bütün bilgim sana kadar
İlkokulda seni anlattılar bana
Üniversite notlarında yine sen vardın
Ben bir tek seni öğrendim
Benim bilgim sana kadar
Gidişimi tabir etsin demişsin
Senden başka bir şey bilmiyorum ki ben
Nasıl tarif edeyim bu kadar bilgiyle
Başka bir bilgi yok ki beynimde
Benim bilgim sana kadar

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sana Yazdım

Bir gün,
Kelimeler susacak sanmıştım,
Ama sen geldin.
Yorgun bir gölge gibi değil,
Sonsuz bir sabah gibi.
Biliyor musun
Gözlerin gibi konuşmaz hiçbir sözlük,
Bir damla yaş dökülür yüreğime,
Anlamlar taşar.
Ellerim,
Kendini unutan saatler gibi üşür,
Ama sen...
Bir dokunuşun zamanın yerine geçer.
Herkes gider,
Sözler biter,
Ama sen,
Hep burada kalırsın,
Kalbimin yazılmamış şiirinde.

Huban Asena Özkan

Sen Anlat Onlara

Kulaklarım çınlıyor, o değildir diyorlar
İnanmıyorum
Sen söyle sevgili,
Sen anlat onlara nasıl özlediğini
Sen anlat, inandır onları
Sen anlat gerçekten terk etmediğini beni
Ben yine kusurlarını görmem
Yine kucak açarım sana
Gitmedim ki hem ben
Oradayım, senin yanında
Kalbinin ta içinde, derinlerde
Elimi tutma yine kızmam sana
Ama ben yoruldum artık
Sen anlat onlara.
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sen Bu Kalbime Eşsin

Tatlıdır dili baldan
Vazgeçmez gönül yârdan
Cana can katar sevdan
Sen bu kalbime eşsin

Gönül gam çeker sensiz
Ömür biter mi dertsiz
Nefes alamam sensiz
Sen bu kalbime eşsin

Olmaz sensiz heceler
Şiir olmaz geceler
Sana sürgün dizeler
Sen bu kalbime eşsin

Sesimi duyup gelsen
Nasıl sevdim bir bilsen
Gönül bağımı dersen
Sen bu kalbime eşsin

Aç yüreğini bana
Aşkı iç kana kana
Kül oldum yana yana
Sen bu kalbime eşsin

Vazgeçmez gönül senden
Çevirsen de her yönden
Can çekilir bu tenden
Sen bu kalbime eşsin

Sevdiğim sakın gitme
Derdim ol beni itme
Sevgime yazık etme
Sen bu kalbime eşsin...

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sen Yoksun

Aldığım nefes anlamını yitirdi
Hayatımın anahtarını kaybettim buğulu gözlerde
Kendimi, kendime hapsettim
Arada bir çalışsa da firara
Uyma kalbim
Uyma sen aklımın oyunlarına
Ahhh ahhhh sevdiğim adam
Sen varken ne güzeldi oysa
Karnaval yeri gibi renkliydi hayat
Şimdi ise,
Yarım kalan şiirlerim, bitmeyen mısralarım var
Şair kalemim hasta yokluğunda
Harflerim seni çatmıyor, hecelerimden sen çıkmıyor
Sen yoksun
Satırlarım şiir demiyor.
Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Seninle Her Akşam

Akşamın son ışığı düştüğünde,
Ellerini düşünüyorum.
Nasıl da sıcak avuçların,
Soğuk çayımı bile ısıtan.
Saçların o siyah hüznle değil,
Sessizce dinleyişinle çaldın kalbimi.

Gözlerin sonsuz bir orman değil,
Suskunluğumu anlayan bir dil.
"Güzel" dediğim her şey,
Yalanlara değil,
Sözlerinin dürüst kırıksıklıklarına.
Öfken bile bir çocuk gibi temiz,
Kırgınlıkların bile şiir...

Bir gülüşün var,
Yarısı hüznün, yarısı cesaret.
Yüzümdeki çizgileri okurken,
"Burası benim evim," dedin.
Hiç kapı kilitlemedin,
Çünkü güvenmek en büyük anahtardı.

Şimdi sokaklar senin kokunla dolu,
Bir bakışın yetiyor aydınlatmaya.
Geceleri yıldızları saymıyorum,
Çünkü en parlak ışık,
Yüzüme bakarken
Bıraktığın o sıcak iz...

Ve işte,
Bana öğrettiğin tek şey
Aşk,
Hiçbir haritada olmayan
Ama her adımda
Yürüdüğümüz
O görünmez yol...

Huban Asena Özkan

Sensiz Şiirler

Gel, gel de ortalık şenlensin
Bitmesin şair kalemimin mürekkebi
Sen gelmezsen
Gelmez ilham perileri
Uyku tutmaz geceleri
Sevemedim ben sensiz şiirleri
Garip oluyor sensizken cümleleri
Sağa sola çarpıyor harfleri
Anlamalı olmalı şiirin içeriği
Sensizken sevemedim şiirleri
Kalem, şiir, mürekkep, harfler
Bütünlüğü yok oluyor sanki
Sevemedim işte sensizken şiirleri
Gel, gel de
Ömrümün mürekkebi gönlüne aksın
Yüreğim şiir olsun yanında kalsın

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Serbest İntikam

Bulutlar camlarında ağladığında,
Her damla bir hayal taşır içine
Gece, sırlıklam bir tül gibi sarar odanı.
Yağmur, yalnızlığının mürekkebi,
Sayfalara dökülmemiş şiirlerini yazar.

Düşlerin labirentinde kaybolmuşken,
Saatler çalınmış bir piyano gibi suskun.**
Uyku, bir yabancıya dönüşür yatağında
Bir rüzgârın kıvrımları gibi titrer,
Yarım kalmış bir beste gibi suskunluğa gömülürsün...

Pencereden sızan ay ışığı,
Yastığına düşen bir pusula gibi
Bu gece hayal ettiğin her şey,
Yarın bir nehir olacak,
Ve sen, kayığına binmiş,
Taşacaksın sınırlarından

Sabah, sırlıklam umutlarla doğarken,
Güneş, gözyaşlarını buğday tarlasına çevirecek
Her başak, bir vaat
Dün gece fısıldadığın ad,
Bir çiçek olup açacak,
Ve yıldızlara degecek kökleri

Artık biliyorsun:
Gece ne kadar karanlıksa,
Sabah o kadar bahar kokar.
Bulutlar ağlamayı bıraktığında,
Gökyüzü senin olacak
Kanatlanmış hayallerin,
Vaat edilmiş yarınlara uçacak.

Huban Asena Özkan

Serçenin Gözyaşları

Geceydi, karanlığın koynunda bir kadın,
Yıldızlar şahit, ay sessizdi.
Aşkı yitirmiş bir kalbin sancısı,
Serçenin gözyaşlarında gizliydi.

Oturmuştu bir köşeye,
Sevdayı avuçlarından düşürmüş gibi,
Hüzünle baktı uzaklara,
Gecenin karanlığına karışan derin kederle.

Dert, bir rüzgar gibi esti ruhunda,
Her nefeste yankılandı kırılmış hayalleri.
Ve serçe... bir anda belirdi,
Minik kanatlarında taşıyordu hikayeyi.

Kadın baktı, ama konuşmadı,
Gözlerindeki yaşa serçenin gözyaşı karıştı.
O küçücük damla bir denizdi,
Aşkın derinliğini bilenler için sonsuz bir izdi.

Ay utandı bu sahneyi gördüğünde,
Yıldızlar daha parlak yandı o an.
Çünkü bir kadın, aşkın yükünü taşıırken,
Bir serçe gibi kırılğan ama cesurdu içinde.

Blirdi kadın, serçe ağlarsa ölürdü,
O minik damla, bir veda gibi süzüldü.
Sevdanın yükü bir canı alır,
Aşk, bazen sadece kaybedene kalır.

Huban Asena Özkan

Serzeniş

Hep bekleriz bir şeyleri... Bazı bekleyişler mutluluktur, heyecandır...

Bazı bekleyişler çok acıdır... Bir umut sevmeyi beklersin.

En acısı da umut biter, ölümü beklersin!

Günahların en kötüsünden biri hırsızlık. Kim bilir farkında olmadan çalışıyorlar hayatımızdan.

Aldatarak hayallerimizi, yalanlarıyla umutlarımızı, dedikoduyla heyecanlarımızı, kıskançlıklarıyla mutluluğumuzu çalışıyorlar. Geriye yabancı olduğu bir dünya kalıyor. Bazen insan kendini yaşadığı yere ait hissetmez. Çünkü yabancılaşır, kendini kötü hissetmesine sebep olan duygular yüzünden.

Benim de zaman zaman kendimi yabancı bir yerde gibi hissettiğim olmuştur; sanki hayatımı uzaktan izler gibi...

Kimin dokunmasına izin verirsen yaşamına onun parmak izi kalıyor hayatında. Ne kadar çok kişi dokunursa o kadar iz kalıyor aslında.

Bir anlayabilsek insanlara yaklaşmayı. Ateşe yaklaşır gibi ayarlayabilsek. Çocukluktan kalma bir alışkanlıkla elimizi yakıyoruz kimi zaman.

Ruhumun gizli saklı köşelerinde olmak istediğim ben, gerçekleştiremediğim hayallerim, özlediklerim, duymak istediğim sözler, olmak istediğim yerler, gençlik heveslerim saklı.

Bir anlayabilseler, bir bilseler insan ruhu ne kadar derin, içinde ne çok şey saklı.

Biliyorum hayat bana borçlu değil belki de olma olasılığı az olan şeyler istedim için olmayınca üzülüyorum. Hayat uzun bir yol hayallerimi düşüre düşüre yürüyorum....

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sesler

İşte şimdi olmuşuz, olmak istediğimiz yerdeyiz.
Yorgunuz ve bitkiniz
Zorlasak da d alamıyoruz başka aleme
Sesler
Kulamızı tırmalayan sesler
Uyandırıyor bizi gördüğümüz rüyadan
Başka bir rüyaya dalıyoruz
Sesler değişiyor gerçek oluyor her şey
Yaşadığın gerçek,
Hata yapsan da Ahhh çekiyor
Hayalini kuruyorsun sonra, şimdi olmadığımız yerin
Kaliyorsun öyle saatlerce hayal içinde
Hayal içinde hayal yaşar mı insan
Duraklıyorsun sonra
Yüreğin yorgun ve dışarda köpek sesi
Sesler işte
Kulağımızı tırmalayan sesler
Uyandırıyor rüyadan
Ve hayat acımasızca oyna diyor gerçek rolünü
İyi, kötü, başrol, figüran ayırmadan.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sessiz Bir ıgılık Gibisin

Sen bir mevsim dönümüsün, ansızın çıkagelirsin
Yazın ortasında düşen bir sonbahar yaprağı gibi,
Kışı ısıtan ilk güneş gibi,
İlkbaharın kırılğan tomurcuğı gibi...
Ellerimde tutamadığım her şey gibi,
Ama yüreğimde taşıdığım tek şeysin.

Sesin, geceye bırakılmış bir gramofondan yükselir,
Eskimiş bir plağın çiziklerinde kaybolur,
Sonra sokak lambalarının titrek ışığında bulur beni.
"Gel," dersin, "bu şarkıyı birlikte söyleyelim,"
Ama dilim dönmez, kelimeler boğazımda düğümlenir
Çünkü aşk, sözcüklerle değil,
Sessizliğin çatlaklarından sızan
Bir ıgılıkla anlatılır.

Yüzün, bir şehir efsanesi gibi dolaşır zihnimde
Köprüleri yıkılmış, sokakları terk edilmiş,
Ama ışıkları hâlâ yanan bir şehir...
Adımlarım her gece o sokaklarda kaybolur,
Kapılar çalınır, pencereler kapanır,
Ama sen,
Bir hayalet değil,
Yalnızlığımın mimarisin.

Şimdi biliyorum:
Sen,
Bir şiirin son dizesinde saklanan
O bitmemiş ünlemsin
Sessizliğı yırtıp
Kalemi kıran.
Ve ben,
Kâğıda dökülmüş mürekkep gibi,
Dağılsam da
Seni her harfte
Yeniden yazıyorum

Huban Asena Özkan

Sessiz ıgılların Anatomisi

Bir cam kırıldı şehirde
Parçaları kanat oldu, uçu gökyüzüne.
Her keskin kenar, bir yıldızın kalbine saplandı
Ve evren, sessizliğini yitirdi o an.
Ben ki kırıntıları toplarken,
Avuçlarımda bir galaksi büyüdü.

Geceleri dilimi keser kelimeler,
Dökülen her hece, bir bulut olup yağar.
Yağmur değil, şiirin ta kendisi ıslatır caddeleri.
Bilirsin
En derin yaralar, en hafif dokunuşla şiire dönüşür.

Bir ayna koydum önüme
İçindeki yabancı, dudaklarımı oynattı
"Şarkı söyle!" dedi.
Sesim, bir bıçak gibi saplandı vitrine,
Camlar düştü, kanatlar doğdu yeniden.
Anladım:
Çıgık, en çok sustuğun yerde çınlar.

Kırık bir piyanonun tuşlarıyım,
Basılan her nota, bir vedanın haritası.
Dinle
Mi minörde ağlıyor tellerim,
Do majörde gülümsüyor geçmiş.
Ve ben,
Arada kalmış bir gamın yasaklı aralığıyım.

Ben ki sesimi kaybettim,
Sözcüklerimle yeniden doğdum.
Her suskunluk, bir senfoniye gebe
Ve her çatlak,
Işığın sızdığı ilk pencere.

Huban Asena Özkan

Sessiz Denize Karşı İsyan

Deniz öyle sakın ki,
Gümüş bir levha gibi uzanmış ufka
Dalgalar bile nefesini tutmuş,
Kumlar ıslak bir ipek gibi parlıyor...
Güneş öpüyor suları,
O ise pırıl pırıl gülümsüyor
"Günaydın dünya!" diyen bir ayna...

Oysa ben,
İçimde kopan fırtınalarla kırılıyorum!
Yelkenleri paramparça bir gemiyim
Demir atacak limanı kaybetmiş...
Bulutlar değil,
Kara bir umutsuzluk kapladı gökyüzümü,
Her şimşek, söylenmemiş bir çığlık!

Nasıl da alay edercesine
Sakinleşir evren tam ben kavrulurken –
Deniz kendi koynunda maviyi beslerken,
Benim içimde yangınlar savruluyor!
O gülümseyen suyun altında
Kaç batık yürek çürür?
Bilmez kimse...

Bir balıkçı ağını çekiyor kıyıda,
İçinde parlayan balıklar değil
Paslı çiviler, çürümüş tahta parçaları...
Deniz hep güzel gösterir kendini!
Oysa diplerinde; boğulmuş haykırıışlar,
Kayıp gemilerin son nefesleri saklı!

Ben de öyleyim işte:
Dışımda kabuk gibi bir sükûnet,
İçimde çürüyen bir batığın isyanı!
Farkım şu:
Deniz yalan söyler
Ben susarak doğruları haykırırım!
Kırık yelkenlerimi dikerim şiirle,
Her dize, fırtınaya meydan okuyan bir yama...

Ve işte ben
Bu pırıl pırıl sabaha karşı,
İçimdeki kasırgayı yumruklayarak
Haykırıyorum:
"Günaydın dünya!"
Ama bu selam,
Kendi yıkıntılarıma attığım çığlıktan başka nedir ki?
Çünkü biliyorum:
Sessiz denizler en derin yalanları saklar
Bense fırtınamla gerçeğin ta kendisiyim!

Huban Asena Özkan

Sessiz Direniş

Sustum,
Sustu insan,
Kelimeleri boğazımda düğümledim,
Ama içimde fırtınalar kopardı sessizliğim
Çünkü her susuş, yeni bir dil yaratır:
Göge çizilmiş bir yıldırım hiyeroglifi gibi

Hiçbir şey unutulmadı,
Hiçbir şeyi unutmadım,
Acılar laboratuvarımda damla damla biriken deney tüpleri oldu,
Her anı taradım röntgenle
Kırık kemiklerde büyüyen sabrın kristal yapısını gördüm

Çok yoruldum,
Çok yoruldu insan,
Omuzlarımda taşıdığım günler kara bulut gibi çöktü,
Öyle ağırlık ki;
Toprağa gömülen tohumun,
Kayayı delip çıkarken çatlattığı sessiz çılgılık gibi

Lâkin hiç pes edilmedi,
Hiç pes etmedim,
Dizlerim titredi, bileklerim şişti, gözlerim karardı, ama her düşüşte,
Yerden kalkarken avuçlarıma batan kırık camlar,
Kanımı değil, irademi besledi!

Biliyorum ve bilinsin
Yorgunluk, zaferin gölgesidir sadece
Ne zaman ayaklarım çamura batsa,
Güneşin doğacağı yönü buldum tırnaklarımla kazıyarak

Şimdi;
Şimdi buradayım
Sustum ama ses oldum,
Unutmadım ama affettim,
Yoruldum ama küllerimden yeni bir volkan inşa ettim!

Ve işte itirafım
En derin yaralarımın içinde keşfettim ki;
Yenilmezlik, düşmemek değil
Her kalkışta, sırttaki çamuru zafer pelerinine çevirebilmektir!
Çünkü insan;
Tozu toprağı silkelediğinde anlar
Asıl güç, hiç kırılmayan değil,
Kırılıp da her parçası 'DURMA!' diye haykırandır!

Huban Asena Özkan

Sessiz Fırtına

İçimde bir düğüm var,
Kökleri geçmişe uzanan,
Her nefeste daha da sıkılaşıyor.
Kaslarım, bir kemanın telleri gibi geriliyor,
Ama bu bir şarkı değil,
Bir suskunluğun yankısı sadece.

Zaman, ince bir zincirle boynuma dolandı,
Her halkasında kayboldu çocukluğum.
Adımlarım ağırlaştı,
Gölgeler bile taşınmaz oldu.
Ve içimde, suskun bir fırtına,
Bir türlü kopmayan bir sessizlik.

Ama gökyüzü her gece değişir,
Karanlığın ardından doğan ışık,
Bir nefes gibi doldurur boşluğumu.
Papatyalar yine açar,
Kırık dallarından umut büyütür.

Zincirler her zaman kırılmaz belki,
Ama yürümeye devam eder insan.
Her adımda bir düğüm çözülür,
Ve ben...
Kendi baharımı yaratırım.

Huban Asena Özkan

Sessiz Mektuplar

Her gece, kalemimle buluştuğum o anlarda,
Sessizliğin içinde seni anlatmak için fırsat bulurum
Kelimeler, yavaş yavaş dökülürken kağıda,
Mürekkep, uykusuz gözlerimin tuzuna karışır,
Saklı cümlelerin gölgesinde yankılanır adın.
Solgun harflere anlatırım özlemimi
Her biri harf seni çağırır, her kelime seni arar,
Ama asla ulaşmaz hiçbiri sana.
Çünkü bu aşk, karşılıksız bir şiir,

Ve ben, bu şiirin sessiz bir şairiyim.
Mektuplarım, yüreğimin en derin fısıltılarıdır,
Gökyüzünden mühürlenmiş kelimeler dökülür,
Ellerim titrerken saklarım seni satırlara
Gözlerimdeki ateşi, dudaklarımdaki sözleri gizlerim
Gönderilmemiş zarflarda büyütürüm sevdanı.
Harflerim, dudaklarından hiç dökülmeyecek
Çünkü sen, uzaklarda bir rüya,
Ben ise bu rüyanın uyanık bekçisiyim.

Posta kutum, sırlarımın evi,
Her gün bir mektup daha eklerim içine.
Sana gönderiyormuş gibi yazarım hepsini,
Fakat asla gönderemem, asla ulaşmaz sana.
Çünkü bu mektuplar, sadece benim için var,
Her harf, her cümle, seni anlatır,
Ben sustukça, onlar konuşur
Ve mektuplar,
Sessizliğin içinde yaşayan bir aşkın tanığıdır.

Bilmezsin...
Şehrin en kalabalık sokaklarında bile
Tek başına yürüdüğümü,
Adımlarımı sana yazdığımı,
Nefesimde senin adını taşıdığımı bilmezsin.
Her gece, odamın köşesinde bir posta kutusu,
Adına mühürlenmiş düşlerimi bekler.
Bütün mektuplarımı bırakırım içine ,
Belki, rüzgâr bir gün alır götürür diye.

Ama rüzgâr ihanet eder sevgili,
Taşımaz kelimelerimi kapına.
Zaman, suskunluğun kuyusunda kaybolur,
Ve sen hiç bilmezsin...
Hiç öğrenmezsin...
Birinin seni böylesine sevdiğini.

Sen, uzaklarda bir düş,
Ben ise bu düşü uyanık bekleyen bir gölge.
Sevdiğimi söyleyemem,
Çünkü bu aşk, karşılıksız bir şiir
Posta kutum, içimde büyüyen bir mezar gibi,

Her gün, seni saklıyor içinde.
Her gün, bir parçamı daha yutuyor.
Zarfin kenarına senin adını yazarken,
Kendi adımı siliyorum hayattan.

Bir gün
Posta kutum dolup ta acak.
Ama sen, asla bilmeyeceksin,
Bu sessiz mektupların senin için yazıldığını.
Ve ben, bu a kla ya ayacağım,
Sessizliğin içinde seveceğim seni.
Çünkü bu a k, karşılıksız bir  iir,
Ve ben, bu şiirin son dizesi olacağım.

Ömür treni son istasyona geldiğini farkettiğinde
Posta kutumun kapağı kapanacak
Bu kez son mektubu bırakacağım içine.
Bu kez, üzerinde adım yazılı olacak.
Sessizli e m h rlenmi  son c ml mle,
Bir daha dönmemek üzere çıkacağım yola.

Huban Asena  zkan

Sessizliğimin Fırtına Dili

Suskunluğuma sakın aldanma,
Bir buzul nehirim ben
Yüzeyimde sükünet, dip akıntılarımdevrilen dağlar.
Bir esersem, kırılan buzların altından
Çağlayan olur taşarım,
Sonbahar bir anda ilkbahara döner...

Küllerle örtülü bir volkanım aslında,
Duman değil, sessizliğim tüter.
Lavım kelimeler,
Kraterim yüreğimde saklı.
"Sönük" sanma,
Patlamam bir dünyayı yeniden şekillendirir,
Küllerimden yeni bir dil doğar.

Gözlerimde bir fırtına beslerim
Şimşeklerim tutkulu, gök gürültüm hakikat.
"Durgun" dediğin o bakış,
Bulutları yırtıp geceyi yarığa sürükler.
Yağmurum öyle yoğun ki,
Çöl bile vaha olur bir damlada...

Sakın taş sanma beni,
Heykel değil, sessiz bir çekiciim.
Mermere vurduğum her darbemde,
Tarih yontulur, zaman çatlar.
"Hareketsiz" deme kıpırdadığım an,
Bir çağ sallanır salıncağımdan...

İşte,
Rüzgârım bir tufana dönüştüğünde,
Suskunluğum bir devrimin adı olacak.
Mevsimler değil, yüzyıllar değişecek
Çünkü ben sustuğum her an,
Yeni bir dünyanı ilk nefesiyim

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Kalesinde

Bir gece bekçisiyim, dilimde paslı anahtar
Kapıları kilitledim, sözcükler hücreye atıldı.
"Konuş!" diyenlere küllerimi uzattım:
"Ateş söndü," dedim,
"Ama duman hâlâ ciğerlerimde..."

Sen, bir kış masalının donmuş sayfalarındasın
Dokunduğum her kelime, avuçlarımı yaktı.
"Üşüyor musun?" diye sormadım,
Çünkü buz tutmuş yüreğin,
Ateşi bile titretir...

Yalnızlık, duvardaki çatlak değil,
Kendi sesimin yankısı oldu
Bir kuş gibi kanat çırpıtım,
Aynı odada dönüp durdum.
"Uçamıyorum," demedim,
Kanat seslerim sustu sadece...

Şimdi biliyorum:
Sessizlik,
Düşman değil,
Dilimin son sığınağı...
Ve ben,
Kelimeleri mezara gömmek yerine,
Bir ağaç dikiyorum
Her suskunluğa
Kökleri sessiz,
Meyvesi çığlık olan...

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Kemikleri

Burası, kelimelerin çarmıha gerildiği yer
Dilsiz bir labirentte, sesler kemikleşir.
Her sessizlik, bir iskeletin çözülme yen sırrı;
Eklemlerinde geçmişin çığlıkları saklı:
Biri kırık bir gramofon, biri donmuş bir nehir...

Zaman, kumların içinde kaybolan bir çocuk
Kovalar boş, izler derin.
Ben ise gecenin anatomisini çıkaran bir hekim:
Damarlarında yıldız tozu,
Kalbinde çatlamış bir güneş taşıyorum.

Düşüncelerim, karanlıkta büyüyen mantarlar gibi:
Bazısı zehir, bazısı şifa.
Koparıp atmak mı, kök salmak mı?
Bilmiyorum...
Sadece paslı bir bıçakla kazıyorum
Zihnimin duvarına çizilmiş ölüm ilahilerini.

Vicdanım, bir baykuş gibi oturur dalımda
Gözleri, gecenin bütün sırlarını bilir.
Bana kanat çırpır, bazen tüylerimi yolar:
"Unutma," der, "her suskunluk,
bir cenazenin ya da dirilişin ilk adımdır."

Rüyalarım, kum saatinden sızan taneler
Biri dünya kurar, biri ufku yakar.
Avucumda bir avuç kül ve bir tutam ışık:
Hangisi fener, hangisi mezar olur?
Terazim, gökyüzünün ağırlığını tartamaz...

Toplum, büyülü bir aynanın parçaları
Bazısı gerçeği eğritir, bazısı düşleri büyütür.
Ben ise kendi yansıma mlada dans eden bir hata:
Adımlarım çatlakları genişletir,
Yüzüm, kırılan her camda yeniden doğar.

Ama bil ki:
Sessizliğin kemikleri, sözlerden sağlamdır
Biri diz çöktürür, biri dağları devirir.
Ve ben,
Bu labirentin ortasında,
Kendi kaburgalarım dan bir köprü kuruyorum:
Bir ucu dün ün mezarlığı,
Bir ucu yarının şafağı...
Çünkü en karanlık taşlar,
Işığı doğurmak için çatlar!

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Kırılan Ucu

Göz göre göre sustum
Her suskunluk, yılların tortusunu taşıyan bir nehir
Ve ben, o nehrin dibinde biriken çakıl taşları kadar sert.
Bazı şeyleri kulakları duya duya hatırlatman gerekir bazı insanlara:
Sözler değil, çürüyen yapraklar gibi dökülür dilin ucundan,
Unutulan her gerçek, toprağa gömülü bir tohumdur sabırla çatlayan.

Sustum, çünkü kelimeler bazen bıçak sırtında uyur,
Yanlış ellere düşünce yaralar kanamaya başlar.
Bilirim, gecenin en karanlık saatinde bile
Aynadaki buğu silinir ve geriye çıplak bir yüz kalır.
Hatırlatmak dediğin, küllerin altında kor ateşi yakmaksa,
Ben yangını değil, közün sessizliğini taşıdım avuçlarımda.

Şimdi bir çınar gibi kök saldığım bu yerde,
Her nefes, rüzgârın sırtında taşınan bir isim.
Yargılarınız kumdan kaleler gibi dağılırken kıyıda,
Ben denizin dilini öğrendim
Dalgalar hiçbir kayayı esirgemez öpücüklerinden.
Unutmayın suyun şefkati, taşı bile usul usul öğütür.

Belki de sessizliğim, düşen bir yaprak gibiydi
Ki her temas edışı, yerin kalbine bir çığlık bıraktı.
Sözcüklerime kilit vuranlar, duysun diye çınlayan sesimi
Geceyi yarıp gelen ay ışığı gibi doldum odalara
Çünkü susmak, bazen en keskin cevaptır
Ve zaman, hakikatin kilidini açan tek anahtar.

Sustum, çünkü hakikat bazen en çok sessizliğin içinde çınlar.
Ama bir gün gelir, o sessizlik çatlar
Ve o an, kulakları sağır eden bir şafak gibi düşer üzerinize.
Çünkü bazı insanlara hatırlatmak gerekir ki;
Dibe vuran her taş, bir gün yüzeye çıkmak için zıplar.

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Kök Saldığı Yerde

Bir nehir akar sessizce damarlarımda
Kelimeler, kıyısında kırılan dalgalar.
Yazmak istediğim her şey, suya düşen yaprak gibi
Sürüklenir derine, balıkların diline karışır.
Bilirim
En keskin duygular,
Harflere değil, kâğıdın beyazlığına sığar.

Boğazımda düğümlenen cümleler,
Kelebeklerin kanat çırpışı gibi titrer.
Söylesem, rüzgâra asılıp uçacaklar
Sussam, kök salacaklar ciğerlerime.
Her "öylesine" bir çivi,
Her suskunluk bir çığlık
Dilimde paslı bir kilit,
Yüreğimde anahtarını arayan.

Zaman dediğin, bir yaprak değil mi?
Düştüğü yerde çürür, unutulur sanırsın.
Oysa toprak altında,
Sessizce filizlenir yeniden.
Tıpkı söylenmeyen her "seni seviyorum"un
Bir meşe ağacına dönüşmesi gibi.

Sessizliğin kök saldığı yerde,
Düğümler çözülür, kelebekler uçar.
Ve bilirsin;
En derin denizler bile,
Dilsiz dalgaların şarkısıyla çoşar.

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Mayın Tarlası

Bir insan sessizse
Bil ki toprağın altında saklanan mayın gibidir
Görünmez, konuşmaz, patlamaz diye basarsın üstüne
Ama her sessizlik bir öfkenin kundaklandığı karanlıktır
Sustuğuna bakıp sakın damarına basma
Çünkü suskunluğun sınırı, yıkımın başlangıcıdır.

Sakinliğimi bir nehrin durgunluğu sanıp
İçinde yüzdünüz, taş attınız, ismimi boğdunuz
Oysa ben o nehrin dibinde büyüyen köklerdim
Yüzeydeki her dalgaya rağmen yerin kalbine uzanan
Ve bilin ki en sakın su, en derin akıntıyı taşır
Bir gün gelir, tüm köprüleri söker götürür.

Dedim dinlemediniz
Mayınlar da sessizdir, ta ki üzerine basana dek
Sözlerim duvarlarınıza çarptı, kulaklarınız sağır
Oysa her patlama, yıllarca biriken gazın isyanıdır
Bir çığlık ki yüreğinde yüzlerce sesin yankısı
Ben sustum, çünkü dilimdeki kelimeler
Kırbacına dönüşmeden önce yutkunmak zorundaydım.

Şimdi bak, sessizliğimin haritasını çiziyorum
Her adım, bir depremin ayak izi
Her nefes, fay hattında sıkışmış bir çığlık
Ben ki uyuyan volkanın ağzında birikmiş lavdım
Sizse külümü seyredip sönmüş sandınız
Oysa ateş, en çok sessizken körüklenir.

Diyorum ki
Bir insanın içinde kaç mayın saklı olduğunu
Ancak patladığında anlarsınız
Ve o an, suratınıza saplanan her şarapnel
Aslında yıllarca yuttuğumuz cümlelerdir
Çünkü susmak, bir yara bandı değil
Kanayan bir yaranın kendisidir aslında.

Ben Nazım'ın dizelerinde saklanan umuttum
Sizse onu hapse atan korkunun ta kendisi
Şimdi sessizliğim çatlıyor, kelimelerim mermi
Ve bilin ki en gürültülü çöküşler
En sessiz patlamalarla başlar!

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Röntgeni

Akşam, pencerenin camına yapışmış bir sinek gibi
Vinlayarak düştü kadın, çay bardağının dibinde
Demlik tortusuna bakarken buldu kendini,
Adam ise koltuğun derisinde açılan çatlağı parmağıyla okşadı
İkisi de biliyordu bu yarığın içinde kaybolan seslerin,
Bir daha çıkmayacağını.

Mutfak, buzdolabının tek gözlü ışığı altında
Bir ameliyat masasına dönüştü.
Tezgâhta duran ekmek bıçağı
paslı bir neşter gibi sessizliği yardı.
Kadın, domates dilimlerini tabağa dizerken
Her kırmızı halkada bir çığlık gördü,
Adam televizyonun dudaklarından dökülen
renksiz gürültüye kilitlendi, her kanal, boş bir ayna.

Yatak odasında çarşafklar iki cesedi sararken titredi.
Biri duvarın soğukluğuna biri rüyaların kumlarına gömüldü.
Sabah, kahve kokusu yerine
Küskünlüğün keskin buharı yükseldi fincandan:
Kadın şekeri karıştırdıkça kaşığın çınlaması bir iğne oldu,
Adamın gazetesi katlanmış bir yüzü andırıyordu.

Gün ortasında çamaşır makinesi kendi kendine sallanarak
İçindeki kavgaları yıkadı.
Beyazlar griye döndü, renkliler gülümsemeyi bıraktı.
Kadın balkonda asılı çarşafkların gölgesinde
Bir hayalet gibi durdu,
Adam ise kapının eşiğine baktı
Ayakkabı bağcıklarını
Dilindeki düğümleri çözmeye çalışarak bağladı.

Akşam yemeğinde tabaklar birbirine demedi.
Çorbalar soğudu, patatesler ezildi yüreklerde
Pencerenin buharı tavanda bir bulut haritası çizdi.
Her iz, söylenmemiş bir cümle.

Gece yarısı, banyo aynası kadının yüzündeki çizgileri
Bir depremin fay hattı gibi kaydetti.
Adam, yastığının altında kurumuş bir "özür" buldu
Ama kelime, dilinde bir taşla dönüştü.

Şafak sökerken mutfak penceresinden sızan ışık
yerdeki toz tanelerini yıldızlara çevirdi.
İkisi de baktı, ama dokunamadı.
Buzdolabının motoru
Bir kalp atışını taklit ederken sustular:
Çünkü
Sessizliğin röntgeninde her şey kemikleşmişti.

Huban Asena Özkan

Sessizliğin Şifreleri

Dil susar...

Boğazında düğümlenen sözler, bir nehrin kayalıklara takılan hırçın köpükleri,
Dilinin kıyısında kırılan dalgalar gibi çekilir geri,
Kumlara vuran bir "ah" olur, isimsiz ve sahipsiz.
Ne kelime kalır ne cümle,
Sadece bir yankı: çölde kaybolmuş bir çığlık,
Kulağına fısıldayan rüzgârın dilini çözemeyen bir beden.

Bakışların anlatır her şeyi:

Hüznü, bir sonbahar yaprağının damarlarında donan,
Acıyı, kırık camlara saplanmış bir elmanın sulu yarasında,
Şevgiyi, güneşin ufukta eriyen altın mürekkebinde,
Öfkeyi, volkanik bir bulutun gökyüzünü yırtan titreyişinde.
Sussan da söyleyeceklerin büyür içinde:
Bir tohum ki toprağı yarıp geçer,
Kökleri kaburgalarına dolanır,
Yaprakları göz bebeklerinde filizlenir.

Konuşsan anlatamazsın,

Çünkü dil, duyguların paleontoloğu değil,
Kırık bir fosil çekiçidir sadece.
İnadına susarsın...

Dudakların, bir sır perdesi gibi kapalı,
Ama gözlerin, karanlık bir mağaranın girişi:
İçinde yanardağ patlamaları, dev dalgalar,
Ve çiçek açmamış bir bahar saklı.

Ve...

Gözlerden yaşlar düşer yanaklarına,
Sessizliğin şifresini çözen bir mors alfabesi gibi
Her damla, bir harf,
Her iz, bir cümle,
Her sel, bir itiraf.
Gözyaşların anlatır söyleyemediklerini:
Bir nehir ki yatağını yırtıp geçer,
Kayalıkları aşındırır,
Denize ulaştığında tüm sırlarını döker.

Susmanın dilini öğrendim şimdi

Gözyaşlarımda yazılı bir destan.

Biliyorum

En derin sözler, dudaklarda değil,
Yüreğin karanlık kuyusunda biriken
Ve ancak taşıtığında anlaşılan
O ilkel, katıksız, sonsuz ırmaktır...

Huban Asena Özkan

Sevda Hüzün Kokar Mı?

Bir yıldız kayarken gökyüzünde,
Gözlerini bana diktiğin an anladım,
Ellerin titriyordu,
Şanki parmak uçlarımız birbirine değse
İkimiz de eriyecektik.
Utangaç bir sevdadaydı bizimkisi,
Her bakışta yanaklarımız kızarır,
Her dokunuşta kalbimiz ürperirdi.

İlk defa böylesine güzel sevildiğimi gördüm,
İlk defa şaşıra şaşıra sevdim.
Senin gözlerin nazar boncuklarıyla süslendi,
Aşkımıza değecek kötü gözlerden sakınmak için.
Sevdanı kollarımda taşıırken,
İçimde büyüyen bir çocuk vardı,
Senin yanında kendimi ufacık hissettiğim,
Ama dünyaları avuçlarımda tuttuğum bir çocuk.

Biliyor musun,
Sevda gerçekten hüzün kokar mı?
Bazen gözlerinde biriken yağmurlar
Kalbime sessizce dökülürken,
Senin ağladığını görmek
Beni en derin boşluklara savuruyor.
Oysa,
Her şeyin en güzelini hak eden sendin.
Düşünsene, bir şiir oldun benim kalemimde,
Sen okuyunca can bulacak,
Ben yazınca yıldızlara ulaşacak.

Şimdi yine göğе bakmak isterdim seninle,
Birlikte dinlediğimiz o şiirin ezgisiyle
Yıldızları kollarımızda toplamak için.
Ve bir dua fısıldamak isterdim sessizce,
Aşkımıza nazar değmesin diye...

Huban Asena Özkan

Sevda Var mı?

İstemem gelmesin baharım yazım
Sensiz olacaksa gülmesin yüzüm
Şu koca dünyada bir tek hayalim
Cana can olacak bir sevda var mı

Ömrümü geçirdim hep hayalinle
Gelmedi o vuslat sanki elemde
Ölürüm sevgilim ben bu gecede
Nefesim olacak bir sevda var mı

Keder dolar her gün benim yüreğim
Sebebi bilinmez oldu dertlerim
Kimlerdir ki acep benim dermanım
Ömrüme dolacak bir sevda var mı

Gönül gergefinde dokunan acı
İyileşmez olur ömürlük sancı
Bilmez ki doktorlar nedir ilacı
Dermanım olacak bir sevda var mı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sevda'nın İzinde

Gün batımında kırılan bir dalga gibi geldin,
Sevda, sessizliğime çarpan ilk şimşek oldu.
Aşk, bulutlara yazdığımız o gizli mısra
Gecenin koynunda ürkek ve titrerken yıldızlar,
Umut, yüreğimde çağılayan bir nehir, kayalıklarda filizlenen sarmaşık
Hayal, bahar dallarında tomurcuklanan bir çığlık
Sonbahar yaprağında savrulan renk
Ve düştüğü yerde yeniden doğan bir çocuk cesareti

Rüzgâr adımızı uçurumlara savurdu
Kavuşmak, iki yıldızın çakıştığı an
Gökte bir yara yeryüzünde bir yangın...
Sen, bir gülün katmer katmer açılan hikâyesi,
Ben, toprağa düşen tohum
Yağmursuz kaldım ve köklerim çatladı...

Geceyi yırttım, şafak sökene dek
Hayal, denizin dibine çizilen bir harita mı, gözlerinin derinliğinde yolumu kaybetmek mi?
Kavuşmak, yıldızların dilini çözmek mi, dilini yutmak mı?
Yoksa
Özlem sancısıyla büyüyen bir hançerin boğazıma batması mı?

Bırak, sözlerimiz duman değil kor olsun
Tenimizde yanan izler, yollarına meşale.
Dağların ardından doğan o tek güneşe tutun
Sevda, Umut, Hayal...

Kavuşmak, bir ömür sürüklenen çığlıkta
Suskunluğu paramparça eden bir isyan

Huban Asena Özkan

Sevdanın Kanatları

Bir kuşun kanadında başlar yolculuğum,
Rüzgârın sırtına yazılmış bir aşk destanı.
Dağlar devrilirken ayak izlerimde,
Yüreğim, fırtınaya açılan bir sancaktı.
Dediler: "Dikenlerle dolu bu yol!"
Ben ise her çizikte bir gül tomurcuğu gördüm.

Öyle bir an gelir ki,
Sevda, tarihin sayfalarına sığmaz.
Adem sevmiş, cennetinden oldu;
Züleyha sevmiş, tahtına küstü.
Yusuf zindanı özgürlük sandı,
Leyla sarayını toprağa serpti.
Mecnun çölüne aklını gömdü...
Peki sen, neyi göze alıp çıktın bu yola?
Neyini feda edebilirsin sevdiğinin uğruna?

Ben, kırık kanatlarıma güvenip çıktım bu yola
Rüzgârın sırtıma vurduğu her darbe,
Sevdanın bana öğrettiği bir duaydı.
Yolumu kaybettim sananlara inat,
Haritasız yürüdüm sırtımı dönerek,
Çünkü pusulam, senin gözlerindeki ateşti.

Ben, küllerimden bir köprü kurdum
Uçurumların üstünde yürümek için.
Kayboluşum, bir yıldızın doğuşuydu.
"Vazgeç!" diyenlere sordum
"Vazgeçmek, yenilgi mi yoksa zafer mi?"
Çünkü benim savaşım, kendime karşı
Ve yenildiğim her an, sevdama bir zafer daha ekledim.

Fedakârlık dedikleri,
Dikenler üstünde yürümek değil miydi?
Ben ayaklarım kanasa da yürüdüm,
İzlerimde açan her kırmızı, bir gülün doğuşunu müjdeledi.
"Vazgeç!" diyenlere:
"Sevda, vazgeçmeyi bilmeyenlerin adıdır!" dedim.

Adem'in cenneti, Züleyha'nın tacı,
Yusuf'un zinciri, Leyla'nın sarayı
Hepsi birer kum tanesiydi avucumda;
Benim aşkı, okyanusları yerinden oynattı.

Fedakârlık, bir nehrin kaynağına dönüşmekti
Yatağıma değiştirdim, dağları deldim,
Denize ulaşmak için tuzla yürüdüm.
Hepsi birer toz bulutu,
Sevdam ise dağları delen bir rüzgâr.
Mecnun'un çölüne inat,

Benim çölümde vaha sensin,
Susuzluğum, sana duyduğum özlem kadar derin.

Şimdi soruyorum:
Kaç bedel yeter ki bu yangını beslemeye?
Kaç gece, kaç gözyaşı, kaç yara?
Kaç cennet, kaç taht, kaç özgürlük?
Ben, küllerimden doğan bir Anka'yım
Kendi mitolojimi yazdım
Yanmak, yeniden doğmak için gerekliydi sadece.
Kanatlarım yandı, ama gökyüzüne çizdim adını.
"Ben kendime güvenip çıktım bu yola,
Canımı veririm sevdiğimin yoluna
Çünkü aşk, ölümsüzlüğe uzanan tek köprüdür...
Ve ben, bu köprünün hem mimarı, hem de son taşıyım!"
Çünkü aşk, ancak ölümü göze alanlar için ebedi zaferidir.

Huban Asena Özkan

Sevdim

Gökkuşağı açtı şimdi ömrüme
Canıma can olan gelini sevdim
Sırma saçlarını bağla gönlüme
Zülûf düşen yüzde telini sevdim

Bilemezdi kalbim kurak yerlerde
Asilikte vardı benim serimde
Sevgiyi öğreten yüce gönlünde
Aşkın yağmurunda selini sevdim

Yuvayı dışı kuş yaparmış dedin
Ömrünü ömrüme bağla istedin
Kaderin yüzüne gülmesi için
Rabbime açılan elini sevdim

Allah'ındır emir peygamber kavli
Niyetim ciddidir benim er kişi
Yazmanı bağlayıp verdiler seni
Helalimsin diyen dilini sevdim

Sabah ezanında dualar ettim
Beni sana yazdı şimdi kaderim
Davullu zurnalı düğün eğledim
Kırmızı kuşaklı belini sevdim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Sevginin Botanik Şifası

Sevgi bir ilkbahar yağmuru ve bir bahçıvanın sabrıdır
Az gelirse, güneşi kırarım bulutlardan,
Gözyaşlarımı sel eylerim
Köklere su değil, kalbimi akıtırım
Çatlak toprakta bile filizlenir "sen" tohumu,
Açan her çiçek adını fısıldar, her yaprak, bir "daima"...

Aşk bir gül yaprağıydı ellerinde
Yediveren gibi saran yüreğimi
Kanatır mı? Acıtır mı? diye sordum
Gülümsedin
Aşk, budama zamanını kendi bilir
Çünkü çiçek dikeninden öğrenir sevmenin matematiğini

Ektiğin her tohum bir keşkeyi gömdü toprağa
Bir kaya yarığına düştü "iyi ki",
Şimdi bahçemde aşkın kök salmış ağaçları
Uçurum kenarında kocaman bir çınar
Gökyüzüne uzatmış dallarına konan kuşlar daima diye ötüyor
Ve gölgesinde biz uyuyoruz.

Yağmurun toprağa fazla düşmesi siler geçmişin çizgilerini,
Geriye sadece ıslak bir şimdi kalır
Ben ki, senin yağmurunum
Az gelirsem, bulutları yırtıp tufan olurum!

Biliyorum
Bir gün kurusak bile,
Toprak altında birbirine dolanmış köklerimiz filiz verecek
Kim bilir,
Belki de iki ağaç olup gökyüzünü paylaşacağız
Kökleri sen çiçekleri biz

Sevgi bir çift gözde saklı sonsuzluk.
Güneş nasıl yakarsa çiçekleri
Bende öyle içiyorum seni
Damla damla nefes nefes
Yapraklarımız dökülse bile köklerimiz yeraltında buluşacak
Ve bir ilkbahar daha doğuracak kanayan yerlerimiz
Çünkü biz
Toprağa düşen iki tohum değil
Birbirine gebe kalan iki mevsimiz

Huban Asena Özkan

Sevginin Defter-i Kebiri

Sevgi dediğin; ruhun gizli dolabında saklanan,
Tozlanmış raflara değil, açık ellere emanet edilen hazine!
Cimri davranılmaz ona; kilit vurmak ihanettir,
Çünkü paylaşılmayan sevgi, küflenene ekmek gibi içten içe çürür!

Sevgi; karşılıklı borç hanesine yazılan bir altın mühürdür,
Hoşgörü ise alacak defterinin sonsuz boş sütunu...
Borç hanesine düşen her çizgi, güvenin som altınıdır,
Alacak sütunundaki boşluk ise affın kutsal beyazlığı!

Bu dolap ki; emanetlerin değil, verilen sözlerin bekçisidir,
Raflarında nefret tozu birikmezse, neşe şerbeti dolar!
Temiz tut ki; her açılışta bahar yeli essin içine,
Çünkü sevgi dolabı, ruhun nefes aldığı penceredir!

İnsan o dolabı temiz tutarsa; mutluluk kıvamlı şarap olur,
Dengede duran her kadeh, kimliğini bulan insanın aynasıdır!
Kirli raflar iç karartır, tertemiz olanlar ise yıldız doğurur,
Sevgi dolabının cilası, alnında parlayan insanlığıdır!

O dolap ki içini temizler; nefret pasını söker atar,
Denge getirir: fazla sevgi açgözlülük, azı ise kuraklıktır!
Kimlik verir; sevdiğin kadar varsın, verdikçe insansın,
Çünkü insan; sevginin kendine biçtiği isimle var olur!

Şimdi hesapla:
Borç hanene yazdığın her sevgi, seni zengin eden altın!
Alacak hanesindeki hoşgörü boşlukları, cennetin senetleri!
Bu dolabın anahtarı cömert yürek, defteri tertemiz vicdan!
Ruh dolabını açık tut ki...
Ölüm bile seni kimliğinle defnetsin!
Çünkü sevgi
Var oluş defterinin dengesidir

Huban Asena Özkan

Sınırlarımın Beyaz Çizgisi

Artık saatlerimi yalanların kumunda kaybetmiyorum
Kırık camları toplamak yerine,
Yeni bir pencere açtım karanlık duvarıma.
Biliyorum: Zaman, sahtekârların avucunda erirken,
Gerçek, kendi güneşini yaratmalı.

"Sevilmeyen" diye fısıldayan dudaklara kapattım kulaklarımı,
Çünkü rüzgâra tüküren, kendi yüzünde hisseder soğuğu.
Gülümsememi çaldırmamak için,
Aynamı kırdım ve parçalardan bir kale inşa ettim.

Oyun teklif edenlere "Şah mat!" dediğimde,
Satranç tahtasını devirdim, piyonlar dağıldı.
Sahtekârlık, kendi tuzağına düşüp boğulurken,
Ben, gerçeğin kılıcını kuşandım
Yalansız, ikiyüzlülüksüz, arınmış.

Dedikodunun zehirli sarmaşıklarına dokunmadım,
Her kelime, söyleyenin vicdanını kemirir çünkü.
Boş küplerin ukala çınlamasına kulak vermedim,
Dolu bir yüreğin sessizliği, en gürültülü cevaptır.

Zıtlıkların dansına inandım hep:
Gece varsa, yıldızım da olmalı.
Ama katılığın prangalarını kırdım,
Tohumları, kendi toprağıma ektim
Çiçeklerim, kimsenin bahçesine benzemiyor.

Arkadaşlık denilen köprüde sallanan ihaneti gördüm,
Söndürdüm lambaları, yürüdüm karanlıkta.
Çünkü sadakat, ışığa ihtiyaç duymaz
Kendi ateşini taşıyan, yolunu bulur.

Ve sabır...
Sabrım, bir nehir gibi akmaz artık her yere.
Kurduğu yerlerde, çölümü keşfettim:
Kumlar altında saklı, bir vaha kadar değerli.

Şimdi biliyorum:
Sınırlarımın beyaz çizgisi,
Kanla değil, özgürlükle çizilmiş.
Kapılarımı açık bırakmıyorum her rüzgâra
Sadece, içimdeki fırtınanın estirdiği
Ve hak edene verdiğim bir anahtarla...
Dünya, artık benim kale surlarımdan
İznim olmadan kimse geçemiyor!

Huban Asena Özkan

Sisli Bir Dağ Eteğinde

Bir dağ eteğinde açtı gecenin çiçeği
Dikenleri yılların aşındıramadığı bir sır,
Yaprakları dökülen her sonbaharda dirilen.
Sen, saman alevi bir ışıktaki saklandın,
Aydınlığın ardına ömrün küllerini gizledin.
"Gel" diye seslenmedim,
Çünkü adın
Donmuş bir nehirde kaybolmuş
Bir masalın son cümlesi...

Yolların çakıl taşlarıyla örülüydü,
Her bir taş bir vasiyet, her bir çiçek bir veda.
Toprağa düşen yapraklar değil,
Avuçlarımdan sızan umutlarımdı.
"Dur" deseydin,
Uçurumları köprü yapar, ateşi suya çevirirdim,
Ama sen,
Bir sis perdesi gibi dağıldın
Şafağın ilk nefesinde...

Karanlığın kökleri bendim
Yer altında boğulmuş,
Ama dallarım göğe uzanan.
Beyaz zambaklar üstüne yağın kar değil,
Suskunluğumdur...
"Niye kara?" diye sorma,
Aydınlık,
Kirlettiğimiz ilk yalandı çünkü.

Geceleri dağın nefesi
Camlarına vurur eski bir ninniye,
Perdeler çırpınır, duvarlar titrer.
Ben, kapının eşiğinde bekleyen
Bir köpek gibiydim:
Umudun kırık bir tasma,
Sevgin paslı bir zincir...

Şimdi biliyorum:
Karanlığın bitkisi
Yapraklarını döktüğünde başlar
Her düşüş, yeni bir filiz sürer karanlıkta.
Ve ben,
Dağın yalnız eteklerinde
Bir gece çiçeği kadar sessiz,
Bir saman alevi kadar kırılgan...
Ama dikenlerim,
Senden arta kalan
Tek gerçeklik!

Huban Asena Özkan

Sisli Bir Kırgınlığın Anatomisi

Bir sis çöktü yüreğime,
Hangi dağın nefesi bilmeden...
Belki hayat, belki bir çocukluk rüyası,
Belki de kendi gölgem kovaladı beni
Uçurumun kenarına.
Kırgınım
Kime? diye sorma,
Toz bulutunda kaybolmuş bir cevap arıyorum.

Dilimde keşke'ler biriken bir nehir:
Dönüp dönüp aynı taş çarpan,
Yosun tutmuş kelimeler.
Her "keşke", bir kuşun kanadına takılıp
Gökyüzünde kayboluyor...
Uçamayan ben,
Kanadı kırık bir tutukluyum zamanın hücresinde.

Aynaya baktığımda,
Buğulu camda iki yüz beliriyor:
Biri geçmişin çocuğu,
Biri geleceğin celladı.
"Hanginiz kırdı?" diye soruyorum,
Sessizlik, bir bıçak gibi saplanıyor
Sorunun ortasına.

Ama şimdi biliyorum:
**Kırgınlık,
Paslanmış bir anahtar değil,
Kendi kapılarımı açan
Bir sır...
Ve ben,
Bu sise rağmen
Ayak izlerimi takip edeceğim
Çünkü her kırgınlık,
Yeniden doğuşun
İlk çılgınlığıdır!

Huban Asena Özkan

Soluğumdaki Huzur

Bir gece ansızın girdin hayatıma,
Ellerin sıcaklığıyla ısıttın kışımı.
Gözlerin sadece bakmadı, anladı
Suskunluğumun dilini çözdün,
Yorgun kalbime bir bahar getirdin.
"Sen soluma çok yakıştın," dedim,
Nefes almak bile güzelleşti seninle...

Güzelliğın saçlarında değil,
Sözlerinin dürüstlüğünde saklı.
Gülüşün, yalan bilmeyen bir çocuk,
Öfken bile adaletle büyür.
"Niye sevdim?" diye sorma,
Çünkü
Ruhun karanlığı bile aydınlatan
Bir meşale...

Bana dünyaları vaat etmedin,
Sadece "Ben varım," dedin.
Yalansız, rolsüz, maskesiz
Olduğın gibi durdun karşımda.
İşte aşk budur:
Kusurlarımı silmeyen,
Ama sarılan...

Şimdi biliyorum:
Sen,
Bir insan değil,
İnsanlığın ta kendisisin.
Ve ben,
Soluk aldığım her an,
Seni
Daha çok
Seviyorum...

Huban Asena Özkan

Son Sınav Kâğıdından Yükselen Zafer Şarkısı

İşte bitti!
Son sınav kâğıdı teslim edildiğimde,
Sıranın üstünde bıraktığım ter izleri,
Bir senelik direncin madalyası oldu...

Göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı biliyorum,
Kitapların sayfaları zihnimde yaprak yaprak uçtu,
Formüller, terimler, grafikler
Hepsi bir girdap oldu...
Ama ben,
O girdabın ortasında duran bir fenerdim!

Stresin kırmızı alarmları çaldığında,
"Yapamayacağım" fısıltıları kulaklarımda uğuldadığında,
İçimden o 47 yıllık çınar haykırdı:
"Daha önce de aştım, yine aşarım!"

Şimdi kalemini bıraktım, sırt çantayı omuzladım,
Koridordan çıkarken attığım her adım,
Zamanı büken bir zafer yürüyüşü...
Çünkü ben:
Sadece sınavları geçmedim,
Kendi sınırlarımı da geçtim!

Bitti dediğim o son sınav aslında,
Bir senenin röntgen filmiydi
Göğüs kafesimde biriktirdiğim tüm "yapabilirim"ler,
Kemiklerime işlenmiş bir diploma için ilk adım oldu!
Notlar açıklanmasa da ben biliyorum
En yüksek puan, yorgunluğumu yenen cesarete verilir!

Yani demem o ki
Asıl imtihan, sınav salonunda değil;
Yorgunlukla zafer arasındaki o dar köprüde verilir.
Ve ben o köprüden geçtiğimde,
Adım artık 'direncin abidesi'ydi!"

Şimdi bütün tebrikler kendime 1. sınıf galibi olarak...
Şimdi dinlenme vakti!
Çayını koy, yaz şiirini, ruhunu serbest bırak.
Çünkü 2. sınıf beni bekliyor
Çünkü orada da aşacağım yüce dağlar var!

Huban Asena Özkan

Sonbahar

Eylül ayı derler hüzün ayıdır
Şairlere yoldaş oldu sonbahar
Kalemde kâğıda dökülen paydır
Ulaştırdı bize yoldu sonbahar

Ekimin sonunda Cumhuriyetle
Gönüllere coşku oldu Sonbahar
Yediden yetmiş biz birlik ile
Mevsimler içinde koldu sonbahar

Kasımın içinde aşk bir başkadır
Gururu matemi bize yaşatır
Her on kasımdaki yürek acıtır
Gözümüze yaşlar doldu sonbahar

Yirmi dört Kasım'da Öğretmen günü
Tebeşir tozludur öpülür eli
Bilgi ırmağının bize neferi
Geleceğe giden yoldu sonbahar

Eylül Ekim Kasım geçti ve gitti
Yazın sıcakları bir anda bitti
Güneşi elinin tersiyle itti
Ağaçlar çiçekler soldu sonbahar

Yağmurlar da geldi serin havalar
Kar, boran ve tipi zamanı kollar
Fırtınaya sele teslim buralar
Kış mevsime müjde oldu sonbahar

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Soru İşareti

Bir akşamüstü, o park bankında otururken
Sigaranın dumanını üflediğimiz anı hatırlıyorum da
Küller yere düşüyordu, sessizce.
Sen "Bu son olsun," demiştin,
Ben "Neden?" diye sormamıştım.
Belki de cevabı biliyordum,
Belki de korktum duyacağımdan...

Aramızda hep bir şey eksikti, tamamlayamadık.
Belki kelimeler yetmedi,
Belki de ellerimiz birbirine değdiğinde hissettiğimiz o sıcaklık
Zamanla soğudu, dondu, kırıldı.
Ve biz, kırık parçaları toplamaya çalışırken
Her biri elimizi çizdi, kanattı.
Ama hâlâ bilmiyorum:
Yaralayan sen miydin, yoksa ben mi?

O sigara izmaritini sakladım ceketimin cebinde.
Külü dağıldı, mürekkebin soldu mektuplarda.
"Geri dön," diye yazmıştın son satırda,
Ama dönmedin, ben de sormadım.
Çünkü ağzımda hep o son soru takılı kaldı
Sönen sen miydin, yoksa içimizdeki
O ilk çakılan kıvılcım mıydı?

Bir de bavul var köşede, toz içinde.
İçinde ne olduğunu bilmiyorum.
Belki gidemediğimiz yolculukların biletleri,
Belki tutamadığımız ellerin resimleri,
Belki de sadece boşluk...
Açmaya cesaret edemiyorum.
Korkuyorum, belki de cevap
O bavulun içinde saklı...

Şimdi garip bir his var içimde,
Belki pişmanlık, belki özlem,
Belki de sadece
Zamanın üstümüze serptiği o ağır toz.
Silkeleyemiyorum,
Çünkü her hareketimde
Geçmişten bir parça daha uçup gidiyor
Ve geriye
Sadece bir sis kalıyor...

Belki de hiçbiri değil.
Belki de küllenen
Sadece bizdik
İki yabancı,
Aynı bankta oturup
Aynı sigarayı paylaşan
Ve sonunda

Birbirinin adını bile
Hatırlamayan...

Huban Asena Özkan

Soyadım Farkılıydı Soy Bağıım Onun

İlk harfim, annemin soyadına uymuyordu,
Sınıfta ismim okununca
Herkesin içinde yalnız kalırdı harflerim.
Öğretmen değiştirdi, dediler,
Öyle inandım,
Bir çocuğun inanacağı en masum yalana.

Ama bir gün bir köşe başında,
Tanımadığım bir adam
Beni sevdiğini söyledi.
"Ben senin babanım," dedi,
"Onu baba diye çağırma!"
Eve koştum, her şeyi anneme anlattım
Ve o gün evin içinden yükselen sesleri
Hayat boyu unutamadım.

Fakat sen,
Beni karşına aldın, gözlerime baktın.
"Soyadın farklı olabilir,
Ama sen benim kıızımsın!" dedin
İşte o an, soyadı neymiş,
Kan bağı neymiş, hepsi bir bir silindi.

Ne bayramlıklar eksik oldu ellerimde,
Ne sofrada ilk lokma.
Gece uyuyakaldığımda
Beni uyandırıp tattırdın dondurmada,
"Her şeyin ilki senin," dedin,
Evet Babam ben de inandım,
Çünkü senin sevgine inanmak
Bütün hikayelerden daha gerçektir.

Ben hiç üvey olmadım sana,
Sen hiç üvey olmadın bana.
Ne ellerin farklı tuttu ellerimi,
Ne de gözlerin eksik baktı yüzüme.
Herkesten önce sevdin beni,
Herkesten çok benimsedin.

Ve bir gün,
Beyazlar içinde otururken,
Diz çöküp yanıma
"Bu yol sana ağır gelir,
Henüz çok gençsin, dünya büyük...
Çıkar gelinliğini, benim sana ekmegi bitmedi." dedin
Biliyor musun baba,
Benim için dünya senin dizlerinin dibiydi,
Geriye dönüp baktığımda,
Sana daha çok hak veriyorum.

Şimdi sen yoksun,
Ama sesin hala evin içinde geziniyor.
Bir dondurma ısırığında,
Bayram sabahı alınan ilk kıyafette,
Bir babanın evladına verdiği
İlk ve sonsuz sevgide...
Sen hala benimlesin.

Soyadım değişti, baba,
Ama ben hala senin kızınım.
Ve inan bana,
Bir an bile vazgeçmedim
Senin kızın olmaktan

Huban Asena Özkan

Söylenemeyenlerin Külliyyatı

Dudaklarımda paslanmış bir anahtar ki açamadığı kilitler,
Sessizliğin mahzeninde çürüyen mektupların mürekkep lekeleriyle dolmuş;
Her bakışım fırtınanın dilini konuşurken,
Kelimelerim kırık bir barometrenin ibresi gibi titrer,
Boğazımda düğümlenen o zehirli yumak,
Ciğerlerime dolan sis bulutuna dönüşürken,
Geceleri dişlemdeki gıcırta, kayalara kazınmış bir çığlığın hicranını anlatır,
İşte bu mahzende birikir söylenmemiş cümleler!

Göz bebeklerimdeki o dalgalı deniz,
Söylenmemiş destanların kayıp atlasıdır şimdi,
Her kaçışın arkasında noktalı virgülle yarıda bırakılmış cümleler yığılı;
Kalbin kütüphanesinde yakılmamış şiirlerin dumanı tüter, raflar tozlu intiharlarla dolu,
"İyiyim" yalanının kanser ettiği ciğerlerimde, her nefes cam kırığı keserken,
Yalancı dudaklarımın kıvılcımıyla tutuşan yangın, tenimi değil ruhumu küle çevirir,
İşte bu küllerden söylenecek çok şey doğar!

Omuzlarıma çöken sessizliğin ağır mantosu,
Bataklık gibi çeker her adımda beni dibe,
Gülümsemenin ipek pelerini altında saklanan cellat,
Ruhumu delik deşik eder;
Tırnaklarımla parçaladığım yastık kenarı,
Kanayan bir şiir gibi fısıldar gerçeği karanlığa,
İçimde boğulan o çocuğun çirpinişleri,
Duvarlarda yankılanan hayaletin ayak seslerine dönüşür,
Aynalarda bedenim çatırdarken, taş kesilmiş nefesimle kendi katilim olurum her gece,
İşte bu çatlaklardan söylenecek çok şey sızar!

Gece yarılarının dondurucu zindanında, zamanın işlemediği o yitik anlarda,
Nefesimi tutuşum kendi boğazıma doladığım düğümünü sıkmaktır aslında;
Karanlık kuyuya attığım masumun son bakışı,
Rüyalarımı işgal eden bir kâbusun bayrağına dönüşür,
Sessizliğin ördüğü duvarlar arasında kaybolan mahkûm,
Aynada gördüğüm yabancıнын gözlerinde can verir,
Her saniye işlediğim sessiz cinayetin tanığıdır, avuç içlerimdeki ter izleri
İşte bu kayıp mahkûmun dilinde söylenecek çok şey var

Rüzgâra bırakılmamış her gözyaşı,
İçerde çürüyen zehirli bir meyveye dönüşür süreç içinde,
Kendi ellerimle yaktığım yangının külleri,
Dilimde kan tadını bırakır sabahları;
Özgürlüğü prangaladığım o zincirlerin pası,
Kanıma karışarak her damlamı ağırlaştırır,
Katil olduğum çocuğun "neden?"i kulaklarımda çınlarken,
Yüreğim sökük bir yelken gibi sallanır,
Yalancı krallığının tahtı, kemiklerimden örülmüş acıdan bir heykeldir artık,
Söylenecek çok şey bu heykeli yıkan sözlerin gürültüsüdür.

Şimdi bu suskunluğun kemirgenleri,

Ruhumun son kalesini de tüketmek üzere,
Söylenmemiş her hakikat içimde kurşun gibi ağırlaşırken
Nefes almak işkenceye dönüştü;
Fırtınayı göklere salmalıyım artık,
Çığlığımı zincirlerinden kurtarmalıyım,
Mahzen kapılarını kıran balyoz,
Yılların birikmiş küllerini ateşe verecek kıvılcım olmalı,
Çünkü suskunluk bir mezardır, konuşmak ise diriliş!
Artık her kapıyı bir söz balyozu kıracak!

Huban Asena Özkan

Sözün Lekesi

Ağızdan giren lokma, bedenın karanlık koridorlarında erirken, toprak olur bedende,
Toprak ki temizler kendini yağmurla, arınır!
Oysa ağızdan çıkan kötü söz; paslı bir hançer gibi saplanır ruhlara,
Çürütür ruhun ahşabını, asla kapanmaz yarası !
Çünkü bedenın kirliliğı suyla temizlenir
Oysa ruha bulaşan leke asla!

Dilinden damlayan zehir,
Terli avuçlarda biriktirilmiş nefretin tortusudur,
Kendi bahçeni zehirler önce,
Her kötü sözün tohumu; dikenli bir çalı olur döner geri !
Önce sahibini kirletir sonra avuçlarını,
Dudaklarına yapışır, diş etlerine kazınır,
Yetinmez lekeler başkasının gömleğini,
Çünkü kirli söz,
Şahibine sıçrayan bir çamur bombasıdır!

Tamam, menekşenin hercaisi güzeldir
Alaca desenler fırçasıdır gökyüzünün ,
Mor-beyaz bulutlar gibi masum, şeffaf bir su damlası kadar saf!
Ama insanın alacası?
İki yüzlülüğün sıtmasıdır o, yüreğindedir kara lekeler
Gülen yüzüne inat, bakışında gizlidir bıçak!
Menekşe alacası masumdur
Oysa insanın alacası başına örülmüş kefendir!

O alaca ki; rüzgâra göre dönen bir güneş saati gibi,
Yüzünde palyaço makyajı, ruhunda katil maskesi taşır!
Sabah insan, akşam canavar; sokakta melek, evinde cellat!
Sözlerinin rengi değişir ortama göre
Kürsüde beyaz, sokakta kara,
Dost yanında altın, düşman önünde kurşun,
Gerçek leke kalbinin aynasındaki kirli su birikintisidir!
Ve gerçek alaca, kelimelerinin renk körlüğüdür!

Temizle ağzını lâl suyuyla değil, vicdanın arıtma tesisinde!
Toprak gibi cömert, su gibi duru olarak,
Her sözün filtreden geçmeli
Önce merhamet eleğinden, sonra hakikat değirmeninden!
Kirli sözü kusan dil, kendi mezarını kazar farkında olmadan,
Çünkü insan; kelimelerinin aynasında yıkanır

Şimdi vicdan bahçene bir kuyu kaz:
"Ağızdan çıkanı kulağın duysun!"
Her sözü suyun önünde yıka, lekese kalmayana dek ovala!
Çünkü temiz dilin hasatı
Gönlünde açan bir dikensiz ulusudur!
Arınmış sözlerin izi, kokusu kuşları çağırın bir bahçedir!

Huban Asena Özkan

Su Gibi

Toprağın sabrında saklı bir dua gibi,
Usulca süzülür damarlarına hayatın
Bir çiçeğin köklerinde birikmiş gözyaşı,
Bir çocuğun ilk gülüşünde serinlik.
Kayalıkları öpen bir nehir misali,
Aşındırır katı gerçekleri, yumuşatır zamanı...

Taştan sızar, göğü yansıtır,
Bazen bir bulutun kalbinde mahpus,
Bazen bir damla şafak, titrek ve narin.
Yanağına düşerse eğer,
Bir hüznün tuzu, bir sevincin şerbeti...
Şu, insandan önce var olan sessiz tanık,
İnsandan sonra kalacak olan son sır.

Bir avuç suya sığan mucize,
Ne yazı bilir ne de kışı
Kendini mevsimlere uydurur, akar.
Sıcak bir yudumda ferahlık,
Sessiz bir gölette huzur,
Köpüklerinde saklı binlerce hikâye...
Denizler doğurur, gökyüzüne buğu olur,
Sonra yağmurla toprağa döner
Bir öpücük gibi.

Ve su...
Bir ırmak gibi taşar insanlığın unuttuğu her değerden,
Körpe fideler susuzken, lüks havuzlarda debelenir.
Bir gün çekilirse eğer,
Kalan sadece kuraklık değil,
Küllerimizde yitip giden bir medeniyet,
Kendi kabuğumuza hapsolmuş bir çılgılık...

Şu, bir aynadır aslında
İçinde yansıyan nehirler, biziz.
Kırılırsa eğer,
Parçalarımızda boğuluruz sessizce...
Çünkü su,
İnsanın unuttuğu ilk dildir
Ve susuzluk,
Özünü kaybedişin adıdır.

Huban Asena Özkan

Sus Be Adam

Sus be Adam
Söyleme beni sevdiğini
Yüreğim matemlerle boğuşurken
Bir de sen tüketme yüreğimi
Sus be Adam
Yakamozla eş tutma beni
Hırçınlık bende ebedî
Sende Alabora etme gemilerimi
Sus be Adam
Güneşi söndürür soğuk ellerim
Yüreğimi ısıtmaz sözcüklerin
Yağmurlara yoldaş benim gözlerim
Sus be Adam
İstila etme gönlümün şehirlerini
İltica kaldırmaz bu harabe
Göçmen kuşlar bile uğramaz benim semtime
Sus be Adam
Adım olmasın dua dilinde
Kabul olmayacak duaya
Âmin söyleme
Sus be Adam
Boşuna nefesini tüketme
Yapabiliyorsan eğer
Duyma, Görme, Bilme
Ve hatta hissetme
Sus be Adam Sus
Oynama yüreğimin zembereğiyle

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Susarsın

Bazen konuşmak isteyip, konuşamadıklarını susarsın
Susmak istemeyip, konuşmamak için
Konuşmak zorunda kaldığın anlarda
"Peki" olur kurtarıcı kelimenin adı
Anlatsan da konuşsan da anlaşılmayacağını bildiğin
Olan biteni yaşayıp, anlatmaya tahammülün kalmadığı için
SUSARSIN
Fırtınalar kopar içinde
Yani lafın uzun tarafının kısa söylemi
Konuşamadıklarımı sustuğum için, yazdım ben
Şair dediler sonra,
Ben mi? Haşa üstatlar
Ben onu sustuğum için yazdım dedim
Anlatamadım, yine sustum
Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Suskun Kırgınlıkların Kökü

Bir cümleye sığmaz bazı kırgınlıklarım
Kırık bir nehir gibi içimde biriken.
Dilim düğümleniyor, kelimeler paslanıyor
Ve her suskunluk, bir çığlığın kabuğu.
"İyi miyim?" diye sorsalar,
Gökyüzüne bakıp cevap veriyor yağmurlar
Ruhumun ıslak toprağında ne varsa,
O beni anlatır zaten.

Konuşmak istiyorum,
Ama dudaklarım bir mezarlığın kapısı gibi ağır.
Sözcükler, boşluğa düşen taşlar gibi
Yankısız kayboluyor.
Bil ki en derin yaralar, en sessiz kanar.

Ruhum bir ağaç ki kökleri paslı
Yaprakları dökülmüş, gövdesi eğik.
Rüzgâr bile dokunmaktan korkuyor
Çünkü her temas, bir çatırtıyı çağırıyor.
Ve ben,
Bu çürüyen dalları kendimden
Koparamıyorum.

Susuyorum, çünkü acıların dili
Harflerle yazılmaz.
Ağlıyorum, çünkü gözyaşları
Kelimelerin sığmadığı yerden
Dökülür.

Biliyorum
Bu yorgunluk bir son değil,
Toprağın altında biriken bir direnç.
Bir gün, köklerim fısıldayacak
"Taş yesek de,
Filiz vermesini unutmadık!"

Huban Asena Özkan

Sustuklarım

O an dilim tutuldu, zaman bıçak gibi kesildi,
"Söyleseydim dünya değişir miydi?" diye sorar durur içimdeki çocuk.
Bir söz dudakta kaldı, dünya dönmeye devam etti,
Sessizliğin ilk tuğlası kondu o an,
Kocaman bir binanın temeline atılan küçük bir çığlık...

Sustukça büyüyen o ağır yük, sırtımda taşınmaz dağ,
Kendime kırgınım şimdi
"Neden konuşmadın?" diye haykırır vicdanım.
Bir ağız sustuğunda, bir iç kanar derinden,
Kanayan yerden sızan her damla, sessizliğin haritasını çizer ruhumda,
Kendimi kendimden sakladığım o karanlık koridor...

Suskunluğumu "olgunluk" sandılar, kabullenmiş gibi gördüler,
Oysa her sessiz an, içimde bir pencere daha kapandı.
Sustuğumda "olgun" sandılar, ben içimde çürüyordum,
Anlaşılmamanın soğuk duvarları arasında,
Kendi sesimin yankısını bile kaybettim...

Her sustuğum şey katman katman çöktü üstüme,
Taş kesildi omuzlarım, nefesim daraldı.
Dilime değil, omzuma çöktü sustuklarım,
Artık yürürken çatırdıyor kemiklerim,
Sessizliğin ağırlığıyla kırılan bir iskelet gibi...

Yoruludum bu sessiz taşları taşımaktan,
İçimde büyüttüğüm çığlık artık boğazımı yırtıyor.
Sessizliğimin içinde çığlıklar büyüttüm,
Şimdi o çığlık kök saldı damarlarıma,
Konuşmasam patlayacak bir bomba oldu...

Yeter!
Sustuğum her şeyin üzerime düşmesine izin verdim.
Şimdi sessizliğimi bir silah gibi kuşanıyorum
Çünkü bazen en yıkıcı hakikatler,
Kelimelerin kifayetsiz kaldığı o derin sessizlikte doğar!
Ve bazı sustuklarımız,
Tüm çığlıklardan daha gür konuşur...

Huban Asena Özkan

Sustum Ama Unutmadım

Sustum,
Dudaklarımda kelimeler paslı bir zincir,
Gözlerimde bir fırtına, dalgaları sessizce birikir.
Unutmadım,
Ne bir yeminin gölgesini, ne bir yalanın soğuk yüzünü,
Ne de kalbime usulca işleyen o ince sızıyı.
Gökyüzü benimle dilsiz, yıldızlar utancından sönük,
Ay, bulutların ardına saklanır; eski bir sır gibi, ürkek.
Her adımda taşlar fısıldar, eski bir şarkının nakaratı:
"Yürü," der, "unutma omzundaki taşı, o yarım kalmış âhı."
Sustum, evet, içimde bir volkan usulca uyanır;
Lavları dilimde değil, ruhumun kuytularında patlar.
Yorulдум,
Ayaklarım değil, kalbim taşır bu yükü.
Her düşüşte kalktım,
Her kırıkta topladım kendimi, bir dikişle onardım söküşü.
Dağlar tanık, rüzgârlar yeminlidir inadımın gölgesine.
Pes etmedim, çünkü pes etmek kendi hikâyemi silmektir,
Satır satır, kelime kelime, kendi ömrümü delmektir.
Göğsümde bir kale, surlarında ben, dışında dünya;
Ve savaş, hep savaş...
Ama yemin olsun,
Diz çökmedim, ne zalime, ne kadere, ne de aşka.
Sustukça büyür içimdeki isyan, bir nehir gibi çağlar,
Her yara bir dize, her çılgılık bir eski naber.

Unutmadım,
Ne o ilk bakışın sıcaklığını, ne son vedanın buruk tadını,
Ne de yarım kalmış bir cümlemin kalpte bıraktığı acıyı.
Yorulduğum, evet, ama ruhum hâlâ bir bahar dalı;
Köklerim toprağa tutunur, dallarım gökte bir sevda ağı.
Kimse bilmez, geceye gözlerimle anlatırım derdimi,
Her damla bir harf, her gözyaşı bir destanın ilk hecesi.
Sustum, ama içimde bir fener karanlığa meydan okur,
Her gölge bir anı, her anı bir eski yolun izini bulur.
Unutmadım, çünkü unutmak kendime ihanettir;
Sevdiğime, inandığıma, o buruk ama sıcak gerçektir.
Bir iskele gibi dimdik, dururum dalgalara karşı;
Kayalara tutuna tutuna bulurum yolumu
Huban Asena Özkan

Süzgeçte Süzülen Zaman

Biraz bekletin, toprağın nazını alsın
Tozlu öfkesi çöksün dibe, su berraklaşsın.
Zaman, kökleri ıslatan en kadim şifacıdır,
Kuruyan damarlara can suyu olur sessizce.
Çamur dinlenirken, kökler yeniden can bulur...
Sabır, bir nehrin kıyısında oturup kum tanelerini saymaktır.

Sonra durulayın, kirinden arınsın yükler
Süzgeçten geçen her damla bir hikâyedir.
Acının tortusu kalsın tel örgülerde,
Güneş, arınmış anılara dokunsun usulca.
Toprak ana der ki: "Yıka, savur, yeniden başla..."
Ama selam verirken eğ başını derinlere,
Çünkü kökler ancak tevazuyla beslenir.

Bakin, süzgeçte kalanlar geçmişin izleri:
Bir tutam tuz, bir avuç ıslak umut,
Geçmişin çatlaklarından sızan birikintiler...
Selam verdiririz işte o an
Yeniden doğmuş tohuma, filizin ilk nefesine,
Toprakla suyun diyalogunda
Bir medeniyetin ilk kelimesi yazılır:
"Bu kez daha güzel büyüsün" diye.

Beklemek, bir nehrin taşını cilalamaktır
Akan her saniye, pasını atar zamanın.
Kum saatinde biriken her tanecik,
Bir ömrün kırılğan dengelerini taşır.
Sabır, karanlıkta yanan bir kandil gibi,
Yol gösterir köklere: "Derine, hep derine..."

Bekletmek, arınmanın ilk adımıdır
Sabırla yıkanmış her şey selamı hak eder.
Her sabırda bir tomurcuk...
Çünkü bahar,
En derin uykudan uyanır.
Toprak ana gülümser, süzgeç boşalırken:
"Alın size, tertemiz bir başlangıç..."

Şimdi, tertemiz bir başlangıç bu
Hayat, billur bir kâseye dolmuş,
İçinde; küllerinden doğan bir şafak,
Yenilmiş zaferlerin sessiz ışığı...
Zaman süzgeçten süzülür ve
Bir daha asla aynı akmaz
Çünkü her damla,
Ölümsüz bir nehre dönüşmüştür aslında.

Huban Asena Özkan

Şarap Renginde Bir Yas

Kadehimdeki son damla, senin adınla yanıyor,
Bir yangın ki içimde, söndürmek için içiyorum.
Gece, camlara çizdiğim gülüşünü siliyor usulca,
Her silinişte buğulanan aynada bir hayalet belirliyor
Saçların kızıl bir nehir, gözlerin savaş sonrası sis...
"Doldur!" diyorum barmene, sesim paslı bir kilit,
"Şarabın dibinde kalan tortu, benim son sığınağım."

Sen bir şişenin dar boğazında sıkışmış bir çığlıktın,
Sen, bir şarabın keskin tadıydın
İlk yudumda aşk, sonunda zehir.
Yıllar eskittikçe küflenene bir mantar gibi,
Acın bayatladı dilimde tuzlu, küflü, yapışkan.
Masamda iki bardak Biri kırık, biri kanla dolu.
"İçelim," demiştin, ölümsüzlüğü yakalayana kadar...
Şimdi rüzgâr, boş kadehin kenarında senin şarkını çalıyor,
Ben ise duvardaki çatlaklarda gezinen bir gölgeyim
Bakıp duruyorum tozlu parkelerde ki ayak izlerine.

Bir gece, şarabı kanımla karıştırdım
Kırmızı, senin saçlarından dökülen bir nehre dönüştü,
Avuçlarımda kuruyan her damla, bir "keşke" harfine.
"Sevgi," dedim, "şişenin dibindeki son tortudur,
Kokusu anı, rengi pişmanlık, tadı yalnızlık...
Barmen sildi tezgâhı, "Kapanıyoruz," dedi,
Kapiya astığımız o ilk öpüşün gölgesi söndü.

Şişe dibinde kalan tortu, bir vedanın küfrü,
Sen ise, duvardaki çatlakta bir hayaletten ibaretsin
En sonunda, şişeyi duvara fırlattım
Kırılan camlardan dökülen ne şarap ne sen...
Sadece bir çocuğun, "İnanmıştım!" çığlığı
Ve ayaklarıma batan minik parçalarda
Her biri bir "bir daha asla"

Huban Asena Özkan

Şehrin Soluk Benizi

Bir kuşun kanadında taşıdığı gökyüzü,
Camlara hapsolmuş beton kafeslerde solarken,
Yalnızlığın düğmeleri ilikleniyor kalabalıkların ceketinde,
Kimse duymaz fısıltılarını,
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Telefon ışıklarıyla beslenen gözbebekleri,
Gerçeği süzebilir mi bu dijital pusda?
Aynalar "mutlu" yalanını söylüyor her sabah,
Makyajsız ruhlar ağlıyor banyo seramiklerinde,
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Rüzgâr bile kirli nefesini savuruyor caddelere,
Çocukların oyun alanına zehir yağıyor,
İnsan kalmanın vergisi mi bu;
Yorgun beyinler, kredili hayatlar, ödenmemiş hüzün faturaları?
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Aşkın haritası kayboldu navigasyonlarda,
Kalpler "sonraki adım" diyor dokunmadan,
Sanal sarhoşluklar gerçek yalnızlıkları beslerken,
Kim sarar içimizdeki çatlakları?
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Dünya dönüyor ama biz yerimizde sayıyoruz,
Zamanın çarkı öğütüyor taze umutları,
Çay demi kaçmış demliklerde, sohbetler suskun,
Eller titremeden nasıl tutuşur sevgi?
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Belki de cevap,
Yağmura muhtaç bir çiçeğin toprağı kucaklayışında saklı;
Yürek yangınlarını söndürecek ilk damla senin avuçlarından düşecekse eğer,
Yıkılan her duvarda yeni bir pencere açılır diyorsan, korkunun zincirlerini kırmak için,
O zaman "bilmiyorum"un karanlığı, "şimdi"nin ışığıyla erir
Ve sonsuz bir sabaha dönüşür...
Eee ne olacak şimdi
Ne bileyim ne bileyim

Huban Asena Özkan

Şiir Sınır Tanımaz

Haritaların çizdiği o kurşuni sınır çizgilerini yırtarcasına geçer şiir,
Bir çöl rüzgârı gibi pasaportsuz ve kimliksiz...
Bulutların ülkesine atlar, denizin diplerinde soluklanır,
Dağların zirvesinde kartallarla dans eder
Çünkü onun tek vizesi, insan yüreğinin coğrafyasında açılan sınırsız kapılardır!

Zamanın dikenli tellerle çevrili
Demir kapıları kapanırken gece yarısı,
Şiir, camınızı gagasıyla tıklatan asi bir serçe olur;
Dünün hüznü ile yarının umudunu aynı dizede kucaklar,
Saniyeleri yüzyıllara,
Gözyaşlarını destanlara dönüştüren zaman kaçakçısıdır o!

Dil dediğin sınırları çizer alfabelerle,
Ama şiir kelimeleri eritir, ateşten bir nehir yaratır
Türkçe’de doğar, Kürtçe’de güler, Arapça’da ağlar,
Her lehçede yeniden doğan bir göçmen kuştur;
Göğe uçarken kanatlarından dökülen tüyler gibi savrulur sınırlara!

Ölüm bile sınır çizer bedene: "Buraya kadar!" der,
Oysa şiir, tabut tahtaları arasından fışkıran bir badem ağacıdır
Kökleri mezarlığın taşlarını yarar, kemiklerde filizlenir,
Ölümsüzlüğü, dirilerin kalbine eker;
Çiçek açtıkça sınırları çürütür!

Savaşlar sınır koridorlarında patlarken barut kokusuyla,
Şiir, siperde kanayan gencin cebindeki buruşuk kâğıdan sızar
Kurşunlar sustuğunda, onun mısraları konuşur:
Sınır taşlarını, çiçekli bir sarmaşığa döndürür
Bir gün gelecek
Mısraların kurşunuyla vurulacak insanlar!" diye haykırır karanlığın yüreğine...

Rüyaların bile sınırı uyanınca varken,
Şiir, gece ile gündüz arasında gerilmiş ipekten bir köprüdür
Düşleri gerçeğe, acıyı umuda, yalnızlığı ilhama çevirir,
İnsanı, kendi içindeki duvarları yıkmaya çağıran bir isyancıdır!

Ve işte ben
Cebimde taşıdığım buruşuk kâğıda,
Köşedeki kırtasiyeden aldığım kırmızı kalemle
Bu dizeleri karalarken...
Sınır tanımazlığın adını "Gönül Coğrafyası" koydum!
Çünkü şiir,
Haritası yürek olan tek ülkedir
Bayrağı fırtınada yırtılmış bir kuş kanadında dalgalanır –
Rüzgâr ne yönden eserse essin, özgürlüğe uçar!

Huban Asena Özkan

Şiir Toplayan Rüya Yolcusu

Bir gece vakti, yıldızların cebine doldurduğu
Kırık dizelerle yola çıktım
Ay, pusulam oldu; gölgeler, yoldaşım.
Her rüya, bir şiirin kapısını araladı sessizce...
Yol kenarında duran saatler, zamana küskün,
Kum taneleri dökülüyordu avuçlarımdan
Her biri, düşmüş bir mısraydı belki de.

Sözcüklerinizden tohumlar ekim şiir bahçesine,
Her mısra, bir çiçek gibi açtı karanlıkta.
Kitapların arasında kaybolmuş uyku kelebekleri,
Kanat çırtıkça döküldü avuçlarıma dizeler...
Bir çocuk gibi topladım onları titreyerek,
Sanki her hece, yıldızlarla yazılmış bir mektup
Okumaya korktum, yüzümü yaktı ışığı.

Siz ki, mürekkeple dans eden bir fırtınasınız
Rüzgârınızda savrulan her hece, bir rüya parçası.
Susku, gölge, ışık... Hepsi sizin dilinizde,
Bir nehir olup aktı kâğıda
Kıyısında yürüdüm, ayak izlerim suya karıştı,
Her dalga, bir mısra taşıdı okyanusa
Ben, şiir toplayan yolcu, kumsalda bir kabuk kaldım.

Artık biliyorum:
Rüyalar, harflerin arasında saklı,
Şiirler, uykunun kıyısında biriken çakıl taşları.
Topladığım her kelime, bir yıldızın sönüşüydü
Avuçlarımda parıldayan küller...
Siz sorun diye, ben topladım
Bir avuç yıldız, bir demet sessizlik.

Ama asıl yolcu sizsiniz:
Kelimelerin labirentinde dolaşan,
Şiirin kendisini arayan...
Ve bulduğunuz her dize,
Kaybettiğiniz bir rüyanın izidir.

Rüya yolcusu, şiirleri toplamaz aslında...
Sadece kaybolmuş parçaları birleştirir.
Belki de şiir, tam da o kayboluşun adıdır.

Huban Asena Özkan

Şiir Yazarım Ben

Elime kâğıt kalem versen, şiir yazarım ben
Okuma yazma bilmesem de.
Aklımın harfleri sensin çünkü
Ne gerek var, Üniversiteler bitirmeye.
Elime saz verirsen âşık olurum ben
Nota okuma bilmesem de.
Sazımın mızrabı sen diye vuruyor
Ne gerek var, Konservatuvar bitirmeye.
Elime yaralı yüreğimi versen, iyileştiririm ben,
Cerrah olmasam da.
Temizlerim tüm yaralarını sevgimle
Ne gerek var, Tıp Fakültesi bitirmeye.
Yani demem o ki sevgili
Anla diye beni
Elime sevgini versen, büyütürüm ben
Sevilmek ne demek bilmesem de

Huban Asena Özkan
08.01.2021
Saat 11:14

Huban Asena Özkan

Şiirin Çivisi

Aprin Çor Tigin, Orhun'un sessizliğine ilk dizeyi kazıdığında,
Sözün çivisi saplandı zamanın alnına!
Göktürk alfabesiyle yazılan o ilk mısra, bir kartalın kanadından düşen tüy gibi,
Bin yıl sonra bile titreyen bir şafak oldu
Çünkü söz mühürlendi
Şair, ruhun taşa vurulmuş çığlığıdır!

Ahmet Yesevi, yerin yedi kat altına inip hikmet kazdığında,
Derviş küreğiyle kazdığı her çukur, bir mısra oyuğuydu!
"Divan-ı Hikmet"te biriken o toz,
Anadolu'da Yunus'un seline dönüştü,
Bir nehir ki şiirin yatağını deldi
Çünkü şair,
Toprağın altındaki ateşi bulan madencidir!

Fuzuli, Kerbela çölünde "Su" kasidesini yazarken,
Mürekkebi kanla, kâğıdı kavurgan güneşle yoğurdu!
Her dize bir matem meşalesi, her beyit yanık bir türbeye dönüştü,
Leyla'nın aşkı Mecnun'un saçlarında kül
Çünkü şair,
Acının kimyasını ters yüz eden simyacıdır!

Nâzım, Moskova treninde "Memleketim"i yazarken,
Mısralarını demir raylara döşedi, her durağı bir dize!
"835 Satır"daki o kükreyiş, zindan duvarlarını yıktı,
Şiir, kurşun geçirmez bir yürek oldu
Çünkü şair,
Hürriyetin dipçikle kırılmaz çenesidir!

Turgut Uyar, Edip Cansever, Cemal Süreya;
Sokak lambalarının titrek ışığında kayıp anlamı aradılar!
"Yerçekimli Karanfil" bir uçurum, "Ben Sana Teşekkür Ederim" bir sarnıçtı,
Sözcükleri bıçakla kesilmiş bir rüya
Çünkü şair,
Karanlığın içinde parlayan kırık camdır!

Şimdi biz, Aprin Çor Tigin'in torunları,
Uygur steplerinden dijital çağın labirentine uzanan bir köprü!
Mısralarımızda Yesevi'nin hikmeti, Fuzuli'nin yanığı,
Nâzım'ın çığlığı, İkinci Yeni'nin kırığı var!
Ben ki bu zincirin son halkasıyım
Şiirin çivisini kalbime çakıyorum
Çünkü,
Sözün sancısını taşıyan her şair, zamanın alnına kazınmış bir çividir!

Huban Asena Özkan

Şikâyetim Var

Düştüm bir sevdaya anlatsam mı ki
Anlatsam anlamaz bilmez er kişi
Bu sevdanın hükmü kendinde mi ki
Öyle sanan yardan şikâyetim var

Uzaktan uzağa sevda yaşanmaz
Bir merhaba ile gönül alınmaz
Dertle kederle ömür yoğrulmaz
Yüze gülmez yardan şikâyetim var

Kabahattir ona yaptığım her şey
Hep kendi haklıdır bildiği tek şey
Kavga yaratmaya bahane her şey
Beni yoran yardan şikâyetim var

İşi düşer ise dil pabuç kadar
Kalem mürekkebi hep ona akar
Osmanlıdan kalmış sanki hükümdar
Ferman yazan yardan şikâyetim var

Mühür kimde ise Süleyman odur
Saltanat sürer de ona mı haktır
Saray tebaası bilhassa candır
Taht sahibi yardan şikâyetim var

Seviyorum dese dili aşınır
Haline bıraksam yaram kaşınır
Sevda caddesinde yolu şaşırır
Bana gelmez yardan şikâyetim var

Dertlerin anlatır sıralar bana
Bir günde sormaz halinde nice
Söylenir de durur hep gündüz gece
Dinlemeyen yardan şikâyetim var

Bencillik aşını yapmışlar sana
Söylesem al işte bir kavga daha
Şus kızım sus yazma bir daha
Ömür yiyen yardan şikâyetim var.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Şikâyetin Rüzgârlı Akşamları

Akşam olunca,
Penceremde biriken bulutları sayıyorum
Her biri, söylenemiş bir sitem.
Çaydanlık homurdanıyor
"Neden hep aynı şeker?"
Suskunluğun cevabı damlıyor demliğe

Saat, zamanın dişlilerinde sıkışmış şikâyetleri sayıyor.
Salondaki koltuğun üstünde, tüyleri hüznle kabarmış bir kedi
Gözlerim solgun bir televizyonun titreyen ekranına dikilmiş.
Kumandada gezinen parmaklarım,
"Mutluluk kanalını arıyor
Ama ekran hep kar, hep o çığlıksız beyaz...

O ara telefonum titredi:
"İyi misin?" diye sordu bir arkadaş.
"İyiym," dedim,
Her tik-tak bir vicdan azabı saydı duvar saati
Dönüp yastığa mırıldandım
"İyi değilim işte ben iyi değilim
Şikâyet etmekten şikâyet ediyorum!

Rüyamda bile, bulutlara kazıdım isyanımı
Sabahın ilk damlası sildi cümlelerimi.
Balkonda sigara içerken,
Dumanını şikâyetlerimle karıştırdım
Her halka bir "keşke"ydi gökyüzüne savrulan.
Komşunun çocuğu bağırdı "Anne, bulutlar ağlıyor!"
"Hayır," dedim içimden, "o benim içimdeki kasırganın dışı vurmuş hali

Bu sabah,
Aynanın karşısında söz verdim kendime
"Bugün şikâyet yok!" diye
Ama kahve yaparken su taşı,
Fincanın kulpunda bir çatlak buldum
"Neden hep bana?" diye sordum,
Sessizlik cevabını duvara astı

Artık biliyorum:
Şikâyet etmek, içimdeki fırtınayı dışarı çağırmak
Rüzgârın savurduğu bir çöp poşeti gibiyim
İçi boş, sesi yüksek.

Belki bir gün,
Şikâyetlerimi bir torbaya doldurup denize atarım
Dalgalar "yeter!" diye haykırır,
Kumlar benim yerime söylenir.
İşte o zaman,
Sessizce oturup çayımı içerim
Şekersiz, şikâyetsiz, ve sade...

Huban Asena Özkan

Şov Zamanı

"Aşamazsın!" dediler o karanlık dağları,
"Geçilmez!" diye vurdular duvarları, surları.
Her engel bir hançerdi, her söz bir kurşundu,
Ama ben, söylenmemiş marşların sözüydüm!
Yolumda "Dibe vur" diyenlerin tuzaklarından,
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim!

Fırtınalar kopardı kökümnden söküp atmak için,
Tuzaklı nehirler aktı ayaklarımı vurmak için.
"Düşersin!" diye güldüler çamurlu yokuşlarda,
Ben düştüğüm yerden taş topladım, kırdım tuzakları!
Küllerimden doğruldum her "Bitti!" narasında,
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim!

Geceler zincir oldu, yıldızlarımı kararttılar,
"Yalnızsın!" diye fısıldayıp ruhumu yaraladılar.
Ateşle imtihan ettiler, soğukla kırdılar,
Ben içimdeki volkanı susturmadım, korlaştım!
Adım "İmkânsız"ın üstüne kazındı kayalara,
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim!

Kanadım kırıldıysa, yürüdüm sarp uçurumlarda,
Yüreğim darbe aldıysa, sardım şiirle yaraları.
"Tükenirsin!" diyenlere inat, her düşüşte yeniden,
Ben küllerden kanat çırpın Anka'nın sesiydim!
Yokuşlar bana yol oldu, zirveler basamak,
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim!

Şimdi o karanlık tünellerin sonunda ışık,
Her "Yapamazsın!"ın üstünde yükselen zafer tuğu.
Sessizliğim biriktirdi bu çığlığı yıllarca:
Artık sıra sizde seyirciler! İşte sahne, işte perde!
Yenilgileri zafer kılan bir oyunun finalindeyim,
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim!

Artık alkış sırası sizde!
İzleyin nasıl yıldırım düşer suskun ovaya,
Nasıl dirilir ölüm sanılan topraktan filiz!
Şimdi benim sahnem:
Gölgeleri yırtan ışık,
Sözleri deviren gerçek,
"Yapılmaz" denileni yapan deli rüya!
Çünkü ben
Üstesinden gelemezsin denilen her şeyin içinden geçtim...

ŞİMDİ ŞOV ZAMANI!
□□ Perde Açılıyor! □□
Huban Asena Özkan

Tarçın Kokulu Sahil Defteri

Bir akşamüstü, kalbimin kumsalına vurdum
Dalgalar, eski mektupları getirdi ayaklarıma.
Her biri tarçın kokulu bir mühürle kapanmış:
"Gecenin en sıcak sessizliği buydu," diyordu biri,
"Dudaklarımızda eriyen tatlı bir sır..."

Kumda isimsiz çizgiler çizdim parmak uçlarımla
Rüzgâr sildi, deniz yazdı yeniden.
Sen, bir liriksın sahilde çalınan
Notaların tuzlu, sözlerin ıslak...
"Kayboldum," dedim,
Kumsal, ayak izlerimi bir şiire çevirdi.

Tarçın kokulu muhabbetler, çaydanlık gibi fokurdar
Dualarımız buğu olup tavana yapıştı.
"Acılar biter mi?" diye sordum,
Çayın dibindeki tortu gülümsedi
"Her demleniş, yeni bir hikâye..."

Ve şimdi,
Yüreğimin sahiline bir deniz feneri diktim
Işığı, geçmişin hüznlerini aydınlatan.
Dalgalar vurdukça,
Kumlar fısıldıyor:
"Yazdığın her şey,
Bir gün
Tarçın kokulu bir rüzgâr olup
Dudaklarına konacak..."

Huban Asena Özkan

Taş Kafalılar İçin Ağıt

Ağır başlı insanları severim
Gövdeleri çınar gibi,
Kökleri derinde, dalları göğe uzanan ıhlamur gibi,
Yaprakları sessizliğin hışırtısı.
Her hışırtıları, rüzgâra emanet bir sır.
Yapraklar titrer ama düşmez,
Çünkü bilirler:
Dengede durmak, direnmek değil,
Esnemeyi öğrenmektir.

Ağır başlı insanları severim
Ama taş kafalı olmak ayrı bir şey:
Kışın donmuş toprak gibi katı,
Üstüne kar yağmış ama altında filiz yok.
Kırılmaz kayaların altında sıkışmış bir çocuk cesedi,
Zamanın çivisiyle mıhlanmış ve çürüyen bir "asla".

Beyninin labirentlerinde taşlaşmış düşüncelerini dinlerim,
Her darbe bir çekiç sesi, her çatlak ölü doğmuş bir fikir.
Taş kafalılar, heykellerini kendi mezarlarına diker:
"Değişmem" derler, oysa değişmeyen tek şey ölümdür.

Kulakları cıvı cıvı kuş seslerine kapatılmış bir kutu,
İçinde yankılanan tek melodi:
"Ben buyum, hep böyle kalacağım!"
Oysa bahar gelir,
Karlara erir,
Taşların altından nergisler fışkırır
İnat, en nihayetinde çiçeğe yenilir.

Severim ağır başlıları,
Çünkü yükleri yüreklerinde taşırlar.
Çünkü yapraklarıyla gölge yaparlar,
Taş kafalılar ise,
Güneşi bile kesen soğuk gölgeler...
Yüreklerini bir kayanın içine gömer
Ve üstüne "Burada yatıyor insanlığım" yazarlar.

Hiç haz etmem taş kafalılıktan,
Çünkü taş, ancak kırıldığında
Bir bıçağın namlusuna dönüşür ve kanamayı öğrenir.
Çünkü taşlar ancak yosun tutunca güzelleşir,
İnsan ise yüreğini ıslatan yağmurlarla...

Huban Asena Özkan

Taşın Sessizliği Ve Irmakların İsyanı

Bir fırtınanın dilini kopardılar dudaklarımdan,
Sessizliğe savrulan her kelime kırık bir dal gibi unutuldu,
Oysa küllerinden doğan kuşların kanat sesleri vardı
Ve hiçbir özür, kum tanesi kadar hafif değildi yıkılan köprülerin altında.
Yolumu değiştirdim, nehir oldum diye suçlu ilan edildim,
Oysa bendim kayalıkları öpen, taşı toprağa dönüştüren.

Onlar ki kendi heykellerini dikmek için dağları deldiler,
Çiçeklenen öfkemi yağmur sanıp korktular nem kokusundan.
Yapraklarımı saydılar, köklerimi kıstılar demir çivilerle,
Oysa toprak altında çürüyen çınarların gölgesiydi söyledikleri her yalan.
Bir ağacın dallarını kırmakla gövdesini durdurabileceklerini sandılar,
Unuttular ki her kesilen budak, yeni bir filizin habercisidir.

Gökyüzüne soruyorum:
Hangi bulut suçluu yağmurun?
Ve hangi rüzgâr, durgunluğu kırarak kopardı denizin uykusunu?
Dengemi kaybetmiş bir saati kurcalarken elleriniz,
Zamanın kırılğanlığını nasıl görmezden geldiniz?
Ben ki mevsimleri sırtımda taşıdım, kışı bahara çeviren
Bir ateştim benimde yanan, bir yanardağın sabrıydı susuşum.

Şimdi aynada büyüyen sessiz bir ormanım,
Her ağaç, yutulmuş bir haykırışın gölgesiyle besleniyor.
Yargılarınız rüzgârda dağılırken, ben kök salıyorum
Dünyanın göbeğine, yerin derin sırlarına dokunan
Bir damar gibi; çünkü dönüşüm en kadim direniştir,
Ve bilirim ki taşların içinde bile akan sular vardır.

Bir gün gelir, o kayaları deler ırmaklarım,
Ve o zaman anlarsınız suyun sabrı, taşın inadından güçlüdür.
Ben ki yalnızca kendi yatağımı aradım,
Yolumda duran her çakıl, bir hikâyenin başlangıcı oldu.
Yargılayın, kırın, yeniden dikin heykellerinizi
Köklerim sizin geçtiğiniz her yeri saracak.

Huban Asena Özkan

Tecrübenin Yarası

Eski bir ağacın halkalarında saklı
Her çizgi, bir düşünün sessiz tanığı.
Zamanın bıçakları yontarken teni,
Rüzgâr, yaraya tuz serper
"Unutma izlerinle büyüdü bedenin."

Duvarda asılı solgun bir fotoğraf
Gülüşler çatlak camda paramparça.
Toz tutmuş çerçeve, hatıraları sınıksız kavrar,
Her leke, bir veda şarkısının nakaratı...
"Dokunma!" çınlar sessizlik, acıtır.

Bahçedeki ceviz ağacının kabuk bağlamış yarası
Her dalında bir yenilginin izi.
Bıçak yarası değil, rüzgârın oyuğu bu,
Kökleri, toprağa fısıldar:
"Yara, büyümenin çatlağıdır..."

Çekmecenin dibinde kırık bir ayna
Şivri kenarları hâlâ kanatır avuç içini.
Görünmez yara izleri,
Parmak uçlarında gezinen, her kesik,
"Bak, hâlâ buradayım!" diye çınlar...
Aynada gördüğün, ten değil, hafızan.

Tecrübe dediğin, sargı bezine sarılmış hikâye
Kabuk bağlamış kelimeler, kanamayan şiir.
Yara izlerim, cildime nakşettiğim harita,
Her çizgi, "Düştüm ama yürüdüm" diyen ayak sesi...
Umut, acının içinde filizlenir
En derin yaralar, en sessiz öğretmendir

Huban Asena Özkan

Tekrarlanan Matem

Gariptir:

Bir şakayı ikinci kez anlatırsan,
Kahkahalar soluklaşır.
Ama aynı yara izine bastığında,
Kan, ilk damladığı günkü kadar sıcak...
İnsan, zamanın hilesini yenemez
Acıyı unutmak yerine,
Dikişsiz bir yaraya dönüştürür.

Gülüşler eski bir plak gibi tekrara düşer,
Ağlayışlar ise bir nehrin yatağını değiştirir:
Aynı kıvrımda boğulur,
Aynı taşa çarpar,
Ama su hep tazelenir.
"Neden?" diye sorma,
Kum saatinin içinde
Kum taneleri kadar çok
Cevapsız kalır...

Yüzümdeki çizgiler,
Bir haritanın kayıp şehirleri gibi
Her biri aynı fırtınanın izi.
"Geçti mi?" diye sorma,
Geçmedi,
Sadece
Bir senfoniye dönüştü
Sessiz çığlıklarım...

Şimdi biliyorum:
Gülmek bir an,
Ağlamak bir devir...
Ve ben,
Kırık bir saat gibiyim
Yelkovanım hep
Dünün yarasına
Tıkır tıkır
İşliyor.

Huban Asena Özkan

Temel Besin Aşk

Makineleşmiş dünyanın beklentilerine cevap vereceğim, Teknoloji'nin hızına yetişeceğim diye, insanın tek varlığı olan hayatını feda ediyor olması, bir robot misali tekdüze yaşaması ne garip. Öyle bir kaptırmışız ki kendimizi hayatın rutinliğine, arkadaşlıklar, dostluklar, kardeşlikler ve bir zamanlar anlatılan o yüce, efsanevi aşklar yok olmuş şekilde. Birilerinin bize "bravo" demesi için çalışıp çırpınmak, bu uğurda kendimizi yalnızlaştırmak, gerektiğinde insanları kullanmak ne kadar anlamsız oysa. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki artık her şeyin sadece ve sadece çalışıp, para kazanıp hayatın stresi ile baş etmeyi öğrenmek olduğunu düşünmeye başlamışız. Tüm amacımız hayatta kalmak için temel gereksinimler olan eklemek, su ya da nefes alabilmek olmuş. Hepimiz biraz daha geçim standartlarımızı yükseltmeye uğraşırken asıl gereksinimiz olan "Aşk"ı bertaraf etmişiz. Halbuki o değil midir insanın içini kıpır kıpır eden. O değil midir insanı hayata karşı güçlü kılan. Biz insanoğlu unutkan yaratıklarız. Aşkın da bizi her zaman hayata karşı güçlü kılacağını, onun sayesinde zorluklarla mücadele edebilmeyi öğreneceğimizi, acılara göğüs gerebilme yeteneğine sahip olabileceğimizi unutmuşuz muhteşem duyguyu hayatımızın, daha doğrusu zihnimizin en tozlu tarafına itmişiz. Örümcekler yuva yapmış üzerine ve bizler birer hastalığın pençesine düşmüşüz. Evet hepimiz hasta olmuşuz fakat bununda farkında değiliz. Temel besin ihtiyaçları ile hayatta kalmaya çabalamaktayız. Doğru gayemiz bu ama yanlış tedavi ne zaman doğru sonuç vermiş ki? Hal böyle olunca bizlerde artık sürekli bir şikâyet halinde dilimizde ne oldu bize diyerek kendimizi tüketmekteyiz. Aşkın bizi yeniden şekillendirmesine fırsat vermemişiz. Sonunda hayata adapte olmak, dış dünyaya alışmak, ayak uydurmaya gayret göstermek gibi sorunlar çıkmış meydana. İçine kapanık, yüzleri gülmeyen, her ihtiyacını elindeki teknoloji canavarı ile gidermeye çalışan, kafaları sürekli önde bir nesil yetiştirmeye başlamışız. Yanı başımızda duran, elimizi uzatsak bize kucak açacak olan Aşk'ı görmemek için sıkıca kapatmışsın gözlerimizi. Artık bir kalbe sahip olduğumuzu unutmuş, duygularımızı boş vermiş, yaşantımızda renkler solmuş, anlamsız, boş, yavan bir beden oluverip çıkmışız. Hayatta var oluş sebebimizi unutup, kendimizi makineleşmiş dünyaya adapte etmişiz ve alışmışız bu anormal yaşam tarzına. Aşk olmayan bir hayatta maharetini yitirmiş haliyle. Aslında acıkmak gibi susamak gibi hatta, nefes almak gibi bir ihtiyaçtır aşk yani ister ağaca ister kuşa ister kula ister tanrıya nasıl adlandırırsanız adlandırın Hayatta kalabilmek için temel besindir AŞK

HUBAN ASENSA ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Terazisiz Yolların Şarkısı

Bir kuşun kanadında başladı yolculuğum,
Tüylerinde saklıydı dengeden kaçan notalar.
Dediler: "Ölç, biç, kıyasla!"
Ben ise kanat çırtıkça ritmini kaybeden bir metronom oldum.

Terazisi olmayan yollara çıktım
Ölçüsüz, sınırsız, dipsiz.
Her adımda bir önceki beni döktüm,
Sırtımda taşıdığım tartıları kırdım.
Dediler: "Dengeyi bulmalısın!"
Ben ise dengesizliğin şarkısını mırıldandım.

Artık kimseyi tartmıyorum:
İnsan, rakamlara sığmayan bir melodi.
Yakışanı yanıma aldım—
Güneşin piyanosunda çalan ısıltılar,
Gecenin kemanında titreyen yıldızlar.
Yakışmayanı yollara bıraktım:
Ahengi bozan falsoları,
Ritmi kaybetmiş davulları,
Küflü sözleri, paslı yüzükleri
Ve ayak izlerimin üstüne basanları...

Bir nehrin dilinden öğrendim ki;
Denge, akmakta değil, dökülmekte.
Şelalelerde devrildim,
Köpüklerimle yıkadım aynaları.
"Dur!" diyenlere,
"Duran her şey pas tutar," dedim.
"Oysa ben, paslanmış terazileri
Demir mavisi gökyüzüne fırlattım!"

Yürüdüm, yürüdüm...
Gökyüzü fırlattığım teraziye ararken,
Bulutları avuçlarımda erittim.
Şimdi biliyorum:
İnsan, sayılarla sığmaz kefeye.
Ağırlık, yürekte biriken değil,
Sırtında taşıdığın ölçüdedir.

Sonra bir okyanusa dönüştüm,
Tuzla yoğruldu, sınırsızlığı öptüm.
Dalgalarım, terazisizliğin manifestosu:
Yükseldikçe alçalan, alçaldıkça yükselen.
Balıklar sordu: "Nasıl taşırsın bu ağırlığı?"
"Ağırlık değil," dedim, "bir dans bu!
Her dalga, kendi müziğini yaratır."

Ben, terazisiz yolların şarkısıyım
Ölçüsüz, sınırsız, dipsiz.

Ben, notaları savuran bir fırtınayım,
Ve bestem, ancak dengesizken güzel!
Çünkü ahenk dediğin, kaosun gizli düzenidir...
Yolumu kaybetsem de özgürüm,
Çünkü terazisiz yollar, kalbin ağırlıksız atışıdır.
Yakışan yanımda, yakışmayan arkamda
Ben, artık kendi dengemi yaratan bir kasırgayım.""

Huban Asena Özkan

Terin Ve Güneşin Marşı

Bir çekiç sesi doğar sabahın ilk ışığında
Her vuruş, toprağın kalbine atılan bir düğüm.
Alınlarda biriken damlalar, tuzlu bir nehir
Ve parmak izlerimiz, tarihin sayfalarına kazınmış birer mühür.
Mayıs, gelirken yapraklara
Emekçinin teriyle ıslanmış bir bayrak dalgalanıyor.

Fabrika düdükleri çaldığında,
Güneş henüz uyanmamışken şehre
Biz, ekmeğin kırıntılarını sayarak yürüdük.
Ayakkabılarımızın tabanı eridi kaldırımlarda
Ama adımlarımız, bir ormanın kökleri gibi
Sessizce sardı dünyanın göbeğini.

Bir gün dedik, "Yeter!"
Makineler sustu, tezgâhlar durdu
Ve ellerimiz, paslı zincirleri kırmak için
Birbirine kenetlendi.
Grev dediğin
Ateşi söndürmek değil, közü paylaşmaktır
Ve her kıvılcım, yeni bir hayatı çağırır.

Bilir misin, en güzel türküler
Demirin üstünde uyuyan çocukların
Sırtüstü saydığı yıldızlarda saklıdır.
Bir vida bile eksilse dünyadan
Dengeler değişir
Çünkü biz
Dönen her çarkın içinde bir dişliyiz.

Şimdi sokaklar, yüzyıllık öfkenin
Ve umudun yankısıyla çınlıyor.
Bir fidan diktik en sert betona
Kökleri, geçmişin hüznünü
Dalları, yarının inadını taşıyor.
Ve biliyoruz:
Büyüme,
En dikenli yolu seçmektir.

Bu bayram, sadece bir gün değil
Her damla terin ırmağa dönüştüğü andır!
Yarın, ellerimizle yoğrulacak
Ve güneş, alınlarımızdaki çizgilere
Ebedi bir zafer yazacak.

Huban Asena Özkan

Terk Ettim Seni

Kafamda sorular hiç eksilmedi
Hiçbir cevabın tatmin etmedi
Aşk masumiyeti bize yetmedi
Yorulduğum bu aşktan terk ettim seni

Umurunda olmaz bilirim senin
Elbet doldururlar yerimi benim
Dilinin ayarı yoktur ki senin
Kırdığın gururla terk ettim seni

Ben sana gelemem yolum kapalı
Sen zaten gelmezsin hayalin farklı
Bu sevdanın bana olmaz ki hayrı
Bozduğün dengemle terk ettim seni

Belediğim beşik sana uymadı
Sağında solunda belli olmadı
İmkansızdı bu aşk yasak olandı
Yeşil reçete ile terk ettim seni

Emin olamadım hiç bana sevginden
Paranoyak oldum bak senin yüzünden
Gözlerinde başka hayal görürken
Aşka mezar kazıp terk ettim seni

Verdiğün mesajı şimdi anladım
Kendime sanıp da üstüme aldım
Gördün mü ne büyük aptallık yaptım
Benim için öldün terk ettim seni

Huban Asena Özkan
12.01.2022
Saat.12.51

Huban Asena Özkan

Titreşen Sesler

Durdum bir kuşun kanadında,
Yüreğimden süzülen özlemi seyrettim.
Papatyaların sarı dilinde saklı bir sır gibi
Taze bir baharı tohum tohum içime işledim.

Ağaçların gölgesinde büyürken bekleyiş,
Savrulan yapraklardan aşkın izlerini topladım.
Gün gün, mevsim mevsim
Bir sahilin ıssız kumlarına adını kazıdım.

Denizin mavisi
Anılarımı yıkadı durmadan,
Her dalga geçtiğinde
Sanki geçmişimden bir parça kopuyordu.

Şahilde, yosun kokusu yüklü rüzgâr
Özlemi çoğalttı,
Dalgalar fısıldadı kulaklarıma
Var olmanın ateşten türküsünü.

Kumsalın ıssızlığına düşen ayak izlerim
Sessiz bir göçün izleri gibiydi;
Her adımda eksiliyordu hüznün,
Ve çoğalıyordu umut.

Öyle derin bir sevinç ki
Ağaçlara sarıldım şafak vakti,
Kuşlara karıştım seher yelinde
Özlemi aşkın kendisi kıldım.

Şimdi yeniden bakıyorum göğün engin mavisine,
Denizle yürek arasındaki uçurumu
Dalgaların çağrısıyla aşmaya hazır.
Ve ben,
Bir papatya yaprağında senin adına tutunmuş,
Aşkı çoğaltıyorum avuç avuç.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Tohumun Sonsuz İsyanı

Bir şeyin yitip gitmesine izin vermezseniz,
Doğum asla gerçekleşmez
Tıpkı bir nehrin, denize ulaşmak için
Kaynağını terk etmesi gibi.
Bir tohum toprağa düştüğünde,
Kabuğunu parçalayan ilk çatlak,
Ölümün kapısıdır aslında.
Kendisi olmaktan vazgeçer,
Deforme olur, dağılır, unutulur...
Ta ki filiz, onun mezar taşından
Bir zafer bayrağı gibi yükselene dek.

Bir açıdan bakıldığında,
Filiz, tohumun ölümüdür
Bir annenin doğum sancısı nasıl kendi bedenini yırtarsa,
Tohum da varlığını yırtar.
Çünkü diriliş, ancak çürüyen beden
Küllerinden filizlenir.
Yok oluş, var oluşun gizli dilidir.

Bir yaprak düşer sonbaharda,
Ama düşüşü, kökleri besleyen bir ilahidir.
Bir yıldız patlar uzak bir galakside,
Ama enkazı, yeni gezegenlerin ninnisi olur.
Bir insan sever ve kaybeder,
Ama kaybettiği, içinde bir dağın yükselişidir.
Hiçbir şey yok olmaz
Sadece başka bir bedende yeniden doğar.

Bak, bir mum alevi sönerken,
Dumanı gökyüzüne bir harita çizer.
Bir dalga kıyıya vurup parçalanırken,
Kum tanelerine bir manifesto fısıldar.
Ve ben,
Kalbimdeki yarıkları suluyorum artık.
Her çatlak, bir filizin doğum kanalı;
Her kanama, bir baharın ilk damlası.

"Yitirmeden var olunmaz!
Bir tohum ölmezse orman olmaz,
Bir yıldız infilak etmezse gezegenler dönmez.
Bırakın kaybolsun eski ben,
Bırakın çürüsün kabuğum
Çünkü ben,
Küllerimden doğan bir süpernovayım.
Ve ölümüm,
Yeni bir evrenin ilk çılgılığı..."

Huban Asena Özkan

Toplum da Bozulur

Herkes kendi ortamını kendisi yaratır. Arınmak, insanın kendi elindedir. Rabbimiz kullarını yalnız bırakmamak için sizi size vermiştir. Size en yakın dostunuz yine sizsiniz. İkinci benliğiniz sizin vicdanınızdır. Bu vicdan, bütün canlılardan ayrı bir özellik taşır. Onun ölçüsünde şefkat, merhamet, minnet ve sevgi vardır. Bunlar yaşadığımız toplumun mihenk taşıdır. Bunun dengesi ve hassasiyeti öyle güzel ayarlanmıştır ki; bu ayar bozulunca toplumda bozulur. İnsanoğlunun tercih hakkı vardır ve her insan kendi tercihini kendisi yapar. Kısaca insan kendi yolunu çizer. Bazen yolunu başka bir yolla, başka bir insanla birleştirir. Biz kelimesi iki yolun, iki insanın birleşmesinden türeyen bir kelimedir. Tek kişi veya tek yolla olmadığı gibi ikiden fazla olan kişilerden de biz çıkmaz. Aslında hayat değildir zor olan. İnsanın kendisidir hayatı zorlaştıran. Tüm düşmanlarınız bir araya gelse bizim kendi kendimize yaptığımızı yapamaz. Gerçek olan ise, bir insan bir şeyi yapmak isterse çaresini istemiyorsa bahanesini bulur. Yani demem o ki sizi isteyen yanınızda istemeyen uzağınızda olur. Kendinizi kandırmayın. İnsanların ruh düzeyi, ruhi bunalımların tortusunda gelişir. Başı kanamayan insan yarasını sarmayı beceremez.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Toprağın Altında Da Ararım

Yaşarken unutmak sorun değil
Anılar kum saatinde savrulur belki...
Ama ya ölünce de unutamazsam seni?
Toprak, ruhumu kabul etmez o zaman
Bir ağacın köküne sığmayan su gibi,
Yeryüzüne sızıp ararım tenini.
Taşların üstünde çiğ taneleri sayarken,
Her damla, senin adınla buğulanır geceye.

Belki bir nehir olurum, dibinde bir taş,
Her akışımda cilalarım adını.
Zaman beni aşındırsa da,
Taşın yüzünde hep bir iz kalır.
Rüzgâr savurursa küllerimi,
Tozuna karışırım yıldızların
Gecenin koynunda tekrarlarım:
"Unutmak" diye bir sözlük yok artık.

Mezar taşımda yazmaz adın
Ama köklerim sarmaşık olur bedenine.
Sonbahar yaprakları gibi dökülse tenim,
Çürüyen et değil, çiçek açan bir hüznün.
Toprağın altında bile dirilir sesin.
Kış donar, bahar eritir, yaz yakarken
Ölüm perdeyi indirse de yüzüme,
Sahnenin ötesinde sen varsın...

Belki bir kuş olup kanat çırpırım
Göğün çatısına asılı umuda
Her vuruşta bir mektup gibi
Adını fısıldarım bulutlara.
Yağmur olup indiğimde toprağa,
Teninle karışır damlalarım –
Bir tohum gibi filizlenir,
Yeniden doğmuş bir "elveda."

Yaşarken unutmak sorun değil
Ama ölünce de unutamazsam seni...
Bırak kemiklerim kalsın bir harita,
İzini çizmek için.
Taş kesilsin gökyüzü,
Yıldızların arasına gizlenmiş
Bir "Ah!" olsun adım.
Çünkü sevda, mezarları delip geçer
Toprağın üstünde bir çiçek,
Altında bir çığlık...

Huban Asena Özkan

Tozlu Plak

Gençliğimiz bir pastane masasında dondu
Sen yan masada durdun ben yalan bir gülüşte...
"Aldın mı intikamını?" diye sordun,
Cevap vermedim
Çünkü bardağın dibinde bir gelecek
Senin avuçlarının içinde bir yürek kaybolmuştu, ...

Evlenmeden önce çaldım kapını
"Dönelim!" dedim, "Vazgeçerim her şeyden!"
Suratın bir perde gibi kapandı
"Git!" dedin, "Kırıntılarını bile istemiyorum artık."
Gittim bir başkasıyla evlendim,
İki çocuğum oldu gözleri bana benziyordu,
Susuyorum şimdi elimde bir boşanma dilekçesi

Sen ise hiç evlenmedin
Her aşkın sonu bir bıçak sırtıydı, her seferinde aynı yara
Her bahar yeni bir filiz sürdün toprağa
Köklerin hep çürük, toprağı yalan.
Sevdiğin; herkes senin hayaletinle savaştı
Gülüyorsun fakat dudakların çatlamış bir toprak,
Ve yüreğin paslı bir kuyu.

İki gölge karşılaştı sonbahar parkında
Biri kırıksık bir mektup, biri mürekkep lekesi.
Saçlarımıza düşen kar değil, yaprakların matemi
Ben aşkı kendime, seninle yaşanmayan bir ceza bildim
Sen, bana atfettiğin bir intikam sandın

Otuz beş yıl, bir film şeridi gibi
Kareler düştü, hatıralar toz oldu.
"Yeniden başlasak..." dedik, sesimiz titrek,
Ellerimiz birbirine değen iki buz kütlesi,
Ama eriyoruz belki de son kez...
Kavuşmak, inci gerdanlıklı şehirde eski bir plak gibi
İğnesi paslı, ama melodisi hâlâ sıcak...

Eskinin yenisi dedikleri,
Bir kütüphanenin rafında unutulmuş
Tozlu ciltler arasına sıkışmış iki satırlık bir aşk şiiri...
Yaktığımız kelimelerin dumanında titriyoruz
Paslı bir çivi kadar sert, kırık bir cam kadar narin...

Ve kavuştuk işte
İki çocuklu bir matematiğin
Yalnızca sıfırla tamamlanan denkleminde!

Huban Asena Özkan

Tozun Alfabetesi .

Geceyi bıçakladı toprağın eski yalanı
Karanlık, göğün çenesinde bir çığlıkla yarıldı,
Beton çiçekler açtı, kökleri kırık,
Zaman cam kırıklarına döküldü
Ve saatler, sütun aralıklarında dondu.
Babaların elleri eşiklerde asılı,
Telefonlar titredi ceplerde: çaldı, çaldı, çaldı...
Bir anne, "Toprak dişlerini gevret!" diye fısıldadı
Ama yer, çocukları yutan bir ağza dönüştü,
Sıcak yataklar soğuk taşlara gömüldü.
DeFTER sayfası tozla örtülü,
"Yarın okulda..." diye başlayan cümle
Bir kalemle ikiye bölündü
Masanın altına saklanan çocuk,
Soruları çözmeyi bekledi:
"Deprem nedir?" yazıyordu son satırda,
Cevabı ise duvarların altında.
Enkazın ciğerinde boğuldu nefesler,
Tenhada bir ayakkabı, sallanan bir salıncak
Her toz bulutu bir isim sakladı,
Her tuğla, okunmayan bir mezar taşı...
Kent, kaburgalarını saydı tozun içinde,
Yıldızlar da apartmanlarla çöktü aynı anda.
Sabah utandı güneş doğmaktan,
Buldozerlerin gölgesi düştü dualara,
Kar değil ölümdü yağan.
Eller taş kaldırdıkça düştü haritalar,
İnsan bedeni enkazla aynı dile dolandı,
Bulutlar sardı üşüyen cesetleri,
Ağaçlar köklerini çekti yerin kalbinden...
Rüzgâr, mahalleyi kokusuyla taşıdı
Ve yıldızlar, ezberledi kayıp isimleri:
Bin yıllık sessizlikte bir fay kırığıydı bu,
Avucumuzda saydığımız kırık dünyalar...
Belki bir gün,
Küllerin üstünde yeşerir bir çocuğun yarım kalmış ödevi
Ve silgi izlerinde büyür umut...

Huban Asena Özkan

Tren İstasyonunda Son Vagon

Ceplerimde unutulmuş biletler sararmış
Birinde "İlk buluşma, birinde "Son vedâ"
Tarihler silik,
Ama her harf bir çivi gibi yüreğimde

Bekliyorum peronda
Giden trenlerin dumanında eriyen
Yüzleri çiziyorum parmaklarımla.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu biletçi,
Gittiğim yer,
Bir daha dönülmeyen bir istasyon!

Rayların ucunda, bir çocuk koşuyor
Elinde uçurtma, peşinde geçmiş.
Biliyorum,
O uçurtmanın kopmuş ipinden sıyrılan
Benim tüm pişmanlıklarım

Kenarda durup bavulumu açtım
İçinden çıkanara öyle bir baktım
Terini silmek için sakladığım bir mendil
Yüzünü göremediğim kırık bir ayna,
Bir de
Sessizce ağlayan
Yarım kalmış bir şiir ...

Son vagon geçtiğinde, peron ıssız kaldı
Yere düşen bir bileklik buldum
"Sakın unutma!" yazıyordu.
Takmadım, takamadım
Ateşe attım

Alevler, senin adını gökyüzüne yazdı...
Bir düdük çaldı, uzaklardan,
Ve ben,
Küllerin arasında bir istasyonun
Son yolcusu olduğumu anladım.

Huban Asena Özkan

Tutsak

Olmadı, olduramadım
Onlarda oradan iyi akşamlar der
Açılır sonra kalemim yazarım sadece
Düzeltilmeden bile hataları
Yazarım sadece
Kendimi yazarım
Seni yazarım, mücadeleyi yazarım
Seni yaşar, Senle yaşarım
Çocukluğumla birlikte seni yazarım
Derin bir nefes alırım sonra
Umut dolar içi, Özgür kalır bir an o çocuk
Sana tutsak ama
Şiir olur sonra yazdıklarım
Tutsaklığımı yazıyorum ben oysa
Aslında orada başlıyor şiir
Kendimi senden özgür bırakamıyorum
Öylesine bensin ki
Su içmeyi özlemek gibi
Oysa
Su içmek için bile kalkmıyorum yerimden
Seni yazmak için harcamak istiyorum o zamanı
Ama kalkıyorum sonra
Belimde büyük bir sancı
Kana kana seni içiyorum su yerine
Gereksiz her şey bence
Boş veriyor sonra o çocuk
Anı gibi bir hayal gözümün önünde
Yaşamadığın hayalin anısıyla yaşamak
Tutsaklık böyle işte
Sigarada yaktırıyor adama
Düğünleri çözmeye uğraşıyorum sonra
Çözünce de tutsak kalıyorum sana
Yine seni yazarken buluyorum kendimi
Nefes almak, Yada özgürlüğe kanat çırpma gibi.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Uçuştı Havada Özürler

Üstünü örtmediğimiz kederin
Mükafatı üşüyen bedenim
Ocakta yanarken paylaşmanın sevinci
Telgrafın tellerinde oynaşırdı kuşlar
Hangi bilinmezliğin cezasıydı
Hangi kırmızı boyadı mutluluğun kederini
Kaç saatte doğdu elem
Ne zaman düştü rakı kadehine
İdama mahkûm mezelerde asıldı yüzümüz
Suskunlukların gölgesinde saklı bilinmezlikler
Sen biliyorken
Ben biliyorken
Biz biliyorken
Ama yokken
Yok kabul ediliyorken
Susarken
Anlaşmak için yetmedi gözler
Cevapsız sorulara gebe gün doğumu
Mors alfabesi bulunmamış
İşaret dili kabul görmüyor henüz
İnsanlar yüzüne bakmadan konuşuyor
Ve
Kavgan yine aynı
Varlığından haberi yokken dünyanın
Şusturdum yüreğimi yok olmama gayretinde
İkinin üçten büyük olduğu yerde
Eşitliğe inanmadı evren
Üzülmeni istemeyenler görmedi kırıklarını
Dersini alırken yüreğin ağlarken yüzün gülerken
Uçuştı havada özürler

Huban Asena Özkan
01.01.2024

Huban Asena Özkan

Uğraşıyorum

İşim gücüm uğraşmak
Ve ben
Ne kadar kızgınım kendime
Bütün kavgam kendimle
Nasıl kızıyorum
Bir daha yaparmışım
Akıllanmam ki ben zaten
Orada bir oyun dönüyor
Ve ben çok yorgunum
Kendime tahammülüm yok
Niye bu kadar zor
Sonra kocaman bir offff dökülür dudaklarımdan
Öylesine derinden öylesine içten
Yine yeniden
Bir daha yaparım,
Ben alıştığımı arıyorum
Hayatımın kırıntılarını toplayıp geliyorum
Uğraşıyorum.

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Unutma Evlat

İnsanın özüdür önce merhamet
Çağlasın yüreğin unutma evlat
Dinimiz emreder önce adalet
Gönülleri hoş tut unutma evlat

İnsanlığa ışık ol namın yürüsün
Adalet timsali adın anılsın
Harama uzanma bereket artsın
Şeytandan uzak ol unutma evlat

Bir yetim görürsen başını okşa
Garibana sakın kem gözle bakma
Munis insan ol hırçınlık yapma
Allah rızasını unutma evlat

Dört atanın hakkı bir unutma sakın
Aile bulunmaz nimet onları sakın
Dünya nimetine aldanma sakın
Misafiriz burada unutma evlat

Komşun aç ise sen sakın tok yatma
Bencilik yoluna aman ha sapma
Yalan dünya bura nefse aldanma
Amel defterini unutma evlat

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Uykuya Mektup

Sevgili Uyku;
Sende benim gibi zamanını karıştırıp dengesizleştin artık.
Bana gelmen gereken zaman dilimi gece diye adlandırılıyor.
Hani şu her yerin karanlık olup,
Yıldızların gökyüzünü süslediği,
Ay'ın yalnız insanlara yarenlik ettiği zaman dilimi.
Hah bildin mi ?
İşte o zaman diliminde gelmelisin bana.
Şimdi gelip yakama yapışmanın anlamı yok.
Bırak beni ve git.
Şimdi ihtiyacım yok sana.
Al gözlerimden ağırlığını,
Al bedenimden tüm yükünü,
Bütün yorgunluğunla şu mahmurluğu.
Sende benim gibi inatçısın.
Haklısın
Senden kurtulmak için içtiğim kahveler ve çaylar
Henüz seni savamadı başımdan.
Ama unutma
İnatlaşamazsın benimle.
Günlerce yakamda olacağını da bilsem
Yenilmeyeceğim bugün sana.
Hadi canım hadi.
YOLUN AÇIK OLSUN... :))

Huban Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Uyumak İsteyeceksin

Uyumak isteyeceksin zaman geçsin diye,
Ama her uyku girişimi karanlık bir tuzaktır şimdi,
Yastık bir işkence sehпасına dönüştü,
Yorgan boğucu bir tabut örtüsü,
Saatlerin tik takları beyinde kurşun sesleri gibi patlıyor,
Gece terörüne yenik düşüyorsun,
Çünkü uyku değil bu; dirençsiz bir teslimiyet,
Her rüya seni biraz daha kendinden koparıyor,
Koparıyor ki, sabaha kadar kendi ciğerlerini kemiren bir deccale dönüşüyorsun!

Uyanmak ölüm gibi gelecek;
Çünkü şafak sökerken pencereye vuran ışık,
İçindeki yaraları deşiyor,
"Güneş hiç doğmasa!" diye fısıldayacaksın,
Karanlığa sığınmak bir kaçış değil çaresizliktir,
Gün ışığı gözlerini yakarken,
Gölgen bile senden kaçıyor,
Kimsesiz bir mahkûm gibisin,
Güneşin doğuşu bir idam fermanı
Sabahın aydınlığı, celladın baltasını biliyor!

Ne geceler rahatlatacak seni ne gündüzleri;
Gece korkunun labirenti,
Gündüz acının panayırır,
Karanlıkta kaybolan düşünceler sarmaşıklar gibi sarıyor ciğerlerini,
Gündüz ise yalnızlığın çığlıkları sağır ediyor,
İki cephenin ortasında asılı kalmış bir ceset
Gecenin bıçağı gündüzün ipinden daha acımasız,
Çünkü bu savaşta tek zafer ölümdür!

Son sözü aklına gelecek: "Kendine iyi bak"...
Bu cümle dilinin ucunda paslı bir bıçak gibi saplanıyor,
Fısıldayacaksın kendine yutkunarak,
Boğazında düğümlenen bir ip parçasıyla
"Kendime iyi baksam, geçecek mi?",
Cevap vermeye çalışan iç sesin,
Radyo frekansı kesilmiş bir cızırtıya dönüşüyor,
"İyi bakmak" bir aldatmacadır
Kanayan yaraya merhem sürmek gibi boş bir teselli,
Çünkü sen artık yara değil, kanayansın!

İyi bakmak nedir ki?
Yara bandı mı? Merhem mi?
Yaralı ruhuna pansuman yapabilir misin?
Ciğerlerin radyoaktif tozla dolu,
Beynin elektrik fırtınasıyla kavruluyor,
Ellerin titriyor,
"İyi bak" diyenler bilmez,
Senin vücudun bir afet bölgesi,
Kalbin depremin fay hattıdır,

Hele bir bak gözlerinde kıyamet kırıkları, saçlarında kül izleri,
Nefesinde ölüm kokusu,
Bakmak değil, yanmak zorundasın!
Çünkü bu yangın sönmez, sadece seni bitirir!

Evet hadi bakalım tekrar!
Uyunmak istiyorsan gözlerini zincirle aç!
Zaman geçsin diyorsan saat kulesini dinamitle parçala!
Güneş doğmasın istiyorsan gökyüzüne nükleer bulutlar sal!
"Kendine iyi bak" mı?
İşte bakıyorum bak aynaları kırıyorum,
Her parçası bir yarama saplanıyor!
Soruyorum son kez,
geçecek mi dedin?
Hayır!
Çünkü bu acının adı zaman değil
Ben koydum adını
Ebedi yıkım!

Huban Asena Özkan

Uyuz Oldum

Ya ben aptalım ya da benim sözüm
Gönlüm görse bile inanmıyor gözüm
Sustum söylemez derdimi özüm
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum.

Girdim bir yola çıkamam labirent gibi
Ne yana dönsem çarpar duvar misali
Kalbim başka saz çalar mantık kemani
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum

Anlatsam anlar mı derdimi cümle alem
Gülmeyin halime derdim edecek verem
Yardan umudu kestim doktorlar çarem
Uyuz oldum dostlar kaşınıyorum

Huban Asena Özkan.

Huban Asena Özkan

Ventilatör Ve Davul Arasında (tomografi Odası, 14:50)

Soluk borusunda plastik bir hortumun ritmiyle geldi
Ventilatörün mekanik tıkırtısı, ölümle yaşamın sınır bandıydı.
"Derin nefes al" diyemedim, çünkü zaten makine soluyordu onun yerine.
Tomografi masası örtüsü bembeyazdı,
Tam alacaklarken kollarına,
Kalp
Ansızın bir kuş gibi düştü avuçlara.
Mavi kod çığlığı yırtıldı:
"BAS! BAS!" DİYE HAYKIRAN SESLERİN GÖLGESİNDE
ELLERİM TOMOGRAFİ DÜGMELERİNDE DONDU KALDI
VENTİLATÖR BOŞA ÇALIŞIYORDU.

Nabız döndü bir an EKG'nin düz çizgisi titreyip canlandı,
Geri götürdüler o bomboş masadan.
Akşam epikrizi baktığımda saat 14:50 yazıyordu
ÖLÜM DAHA MAKİNEYE BAGLANMADAN ÖNCE
USULCA SIZMIŞTI ODANIN KAPISINDAN.
Aynı saatte bir kıraathanede davul vuruluyordu
Halay çeken ayakların coşkusu sarsarken tavanı ,
Ben hastanenin 1 katında
SEDYE ÖRTÜSÜNDE KIVRILAN HORTUMUN İZİNE
VE YERE DÜŞMÜŞ BİR TULBENTİN BEYAZ SESSİZLİĞİNE
BAKARKEN DÜŞÜNDÜM
HAYAT BURADA İKİ SES ARASINDA GİDİP GELİYOR:
VENTİLATÖRÜN TIKIR TIKIR İNADINA
VE DAVULUN GÜM GÜM KÜSTAHLIĞINA...

Şimdi biliyorum:
Tomografi tümörü görür ama
BİR ANNENİN GÖMÜLMİYEN UMUDUNU ASLA!
Ventilatör nefesi taşır ama
BİR STAJYERİN BOGAZINA DÜĞÜMLENEN "NİYE?"SİNİ ASLA!
Epikriz saatini kaydeder ama
ALTTA DAVUL ÇALAN BİR DÜNYANIN UTANCINI ASLA!
O yüzden son sözüm şu olsun
Uyusun plastik hortumlardan kurtulmuş ruhlar,
KİM BİLİR HANGİ BAHÇEDE
VENTİLATÖRSÜZ BİR NEFESLE UYANSINLAR
BİZ İSE BU DÜNYADA
BEYAZ ÖNLÜKLERİMİZİN CEBİNDE
BİR YANDA "14:50" YAZAN BİR KAĞIT
BİR YANDA GÜM GÜM ÇARPAN BİR YÜREK TAŞIYARAK
ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDAKİ O İNCE ÇİZGİDE
VİRGÜL OLMAYA DEVAM EDECEĞİZ... **

Huban Asena Özkan

Vicdanın Siperinde

Vicdanın o soğuk, puslu çölünde savaşır durursun kendinle
Bir tarafta "yapmalı"nın dikenli telleri, ötede "yaptım"ın kavurduğu toprak
Her nefes, bir kurşun hızıyla deler geçer göğsünü,
Çünkü bu savaşta tek düşman sensin,
Tek asker de sen, tek hain de sen!
Ve her sabah uyanış, yeni bir taarruzun başlangıç sirenidir içeride
Yorgun kemiklerin siper alır, ruhunun yarılmış haritasına bakarak
Peki sen, bu kanlı çatışmada, hangi tarafın bayrağını tutuyorsun şimdi?
Kazanan mı sandın kendini, yoksa kaybeden mi?
Oysa ikisi de sen değil misin?

"Kazandım" dediğin anlar, sadece geçici bir ateşkesin aldatmacası
Aldığın her zemin, altında patlamamış mayınlarla dolu bir aldanış
"Kaybettim" çığlığın ise, aslında yeni bir cephenin açılış marşı
Bu savaşın sonu yok;
Sadece molalar var, kanayan mola yerleri...
Peki o kutsal bayrağı ele geçirmek için kaç parçanı feda ettin?
Kaç masumiyeti şehit verdin pişmanlık tarlasına?
Kaç dürüst düşünceyi, kurşuna dizdin korkunun idam mangasıyla?
Şu anda siperinde say
Her biri, içinde sönmüş bir yıldızın mezar taşı!

Belki de savaş hâlâ sürüyor, tifüs gibi kemiriyor içini
Her yeni "keşke", cepheye sürülen taze bir asker
Her savrulmuş "özür", geri çekilişin tozlu raporu
Her gece, yaralı fikirlerin iniltisiyle dolu bir sargı çadırı
Ve sen, hâlâ şehit vermeye devam ediyorsun, değil mi?
Bir parça daha umudu, bir avuç inancı,
Belki yarım kalmış bir sevgiyi
Toprağa veriyorsun sessizce, vicdan mezarlığı genişliyor
Mezarlık ki, senin ruhunun sınırları kadar büyük!

O "bayrak" dediğin, ele geçirdiğini sandığın zafer işareti
Belki de sadece, yırtılmış bir yüreğin kanla ıslanmış bez parçası
Tutkuyla salladığın o kumaş,
Aslında içinde ördüğün kefenin bir köşesi
Çünkü bu savaşta gerçek zafer yok,
Sadece teslimiyet var ya da çürüme...
Teslim olursan, huzur mu sandın?
O da bir yanılsama!
Çürürsen, pas tutar ruhun, her hareketin ağırlaşır zehirden
Bayrak dediğin şey, işte tam o anda düşer yere
Lekeli, yıpranmış, anlamsız!

Şimdi soruyorsun: "Peki vicdanın rahat mı?"
Bu soru, cepheliğin ortasında patlayan bir top gibi çınlar içerde
Rahat mı?
Rahatlık, bu kan kokulu siperde lüks sayılır
Vicdan asla tam rahat etmez;
Ya sızdır kaburganda ya da uyuyan bir mayın

"Rahatım" diyebilmek, belki de en büyük ihanettir kendine
Çünkü rahat vicdan, çoğu zaman ölü vicdandır!
Ya da farkında olmadan düşman tarafa geçmişliğinin beyaz bayrağıdır
Sessiz bir çığlıktır aslında "Savaş bitti" yalanı!

Gerçek şu;
Vicdanın rahat değil, rahat olmamalı da zaten!
O sızı, seni insan kılan son kale surudur.
Şehitlerin çoksa, bu savaşın hâlâ sürdüğünün kanıtıdır.
Bayrak düştüyse eğer, belki de tutulacak şeyin o olmadığını anlama vaktidir.
Siperde soluk alıyorsan, asıl soru şu:
Hangi "sen" daha çok yaralı,
Hangi "sen" daha çok yoruldu?
Ve o derin karanlıkta, savaş bittiğinde geriye kalacak olan
Lekeli bir bayrak değil, sadece...
Kendine bakmaya cesaret edebileceğin bir ayna
Ve belki - sadece belki - o aynada gördüğün gözlerde
Ölü bir çocuğun sorusu: "Peki sen, kazandın mı kaybettin mi?"
Cevabın yoksa...
İşte o sessizliktir vicdanın!

Huban Asena Özkan

Vizenin Gölgesinde

Kırk yedi mum söndü zamanın sofrasında
Her biri, hayatın bana geç kalmış bir dersini fısıldıyor.
Tıbbi görüntüleme içimin röntgeni çekilmiş gibi,
Kırık formüller, MR'a sığmayan stres çizgileri,
Radyoloji atlasında kaybolmuş bir kemik kadar yalnızım.

Sekiz ders, dört güne sıkışmış laboratuvar raporları
Beynim petri kabında çoğalan mikroplarla dolu,
üç sınav üst üste, zamanın kırık merdiveninden düşerken
Her adımda bir kitap sayfası yırtılıyor...
Salı günü sorular, damar içine kaçan hava gibi
Sessizce öldürdü umudu çalıştığım her şeyin,
Kontrastsız bir tomografi bulanık, anlamsız, eksik.

Yarınki sınav Radyoloji Anatomi
Kemiklerin gölgesi, organların pusulası
Kafatası suturalarıyla dans eden bir bilmece...
Ekranı beliren her görüntü, içimdeki korkuyu
Ultrason dalgası gibi yankılandırıyor.

Şiir yazmak istedim, ama kelimeler serum bağıladı damarıma,
Beyaz önlüğümde mürekkep lekesi ararken buldum
Sadece ter izlerini ve silik kurşun kalem hatalarını.
Kafamın içi ultrasonik bir kaos
cihaz "yetmiş beş alırsın" diye yalan yansıtıyor,
Oysa ben, "kırk yedi yaşında bir çocuğun" paniğini
Kemik iliginde taşıyorum.

Yorgunluk, intravenöz bir ilaç gibi yayılıyor bedene
Sedye üstünde titreyen hasta gibiyim,
Ama bu EKG'nin düzlüğü değil,
Kalp atışı kadar yakın sona...
Bırak, raporlar "başarısız" desin solgun kağıtlara,
Ben, radyoloji odasında kendi ışığımı yakan bir teknisyenim:
Karanlığı görüntülemeyi öğrendim,
Ve yarın ki, filmim net olacak!

Huban Asena Özkan

Vurdular Beni

Ben bilmem hayatın kahpeliğini
Yüzene gülerken hançerlemeyi
Doğrucu Davut'um ondan belli ki
Dost zannettiklerim vurdular beni

Kime can dediysem canımı aldı
Arkamdan türlü yalanlar saydı
Bağrıma bastıkça aptalım sandı
Dost zannettiklerim vurdular beni

Sözüm sözdür inan kararım baki
Ben gibi bilirim vallahi seni
Süslü cümlelerin yoktur yemini
Dost zannettiklerim vurdular beni

Başı dara düşse koşan ilk bendim
Tırnağı kırılrsa canım verirdim
Bilmedim eştığı kuyu çok derin
Dost zannettiklerim vurdular beni

Kanımdan olmayan kardeş bilirdim
Samimi davranır gerçek sanırdım
Ah o tatlı yüze nasıl aldandım
Dost zannettiklerim vurdular beni

Ekmeğim helaldi canımsa feda
Kırılsam susardım o sandı eda
Tecrübeler bana etmiyor fayda
Dost zannettiklerim vurdular beni

Dostunum diyenler muhakkak çoktur
Yazdıklarımın bir sahibi yoktur
Elbette yarası olan gocunur
Dost zannettiklerim vurdular beni

Huban Asena Özkan

Yağmurdan Arta Kalan Sesler

Yağmur dindiğinde geriye kalan,
Islak asfaltta parlayan sokak lambaları değil,
Camların ardında biriken bugünün içinde yol alan damlaların hikâyesidir.
Her biri aşağı süzülürken,
Dünün yükünü taşıyan minik birer gezgin;
Sessizce kaybolurken iz bırakırlar
Geçmişin çatlaklarında

Çatıda gezinen her damla,
Yapraklara düştüğünde bir fısıltıya dönüşür;
Rüzgârın dilinden dökülen kayıp kelimeler gibi...
Kimisi "Affet" der, kimisi "Özledim"...
Ama en çok duyulan
"Geceleri tuttuğun o gözyaşlarını biliyorum"dur.

Gecenin koynunda,
Yastığına düşen yaşların sessiz tanışımı ben;
Nemli karanlık, sen ağlarken açar kollarını.
Her damla
Yastık kılıfında açan görünmez bir çiçektir ki,
Kökleri yüreğinin en derin kuyusuna uzanır.

Sokaklar ıslakken,
Fısıltılar yükselir kaldırım taşlarından
"Sakladığın acılar, yağmurun ardından toprağa karışsın."
Çünkü bilir doğa
Gözyaşıyla sulanan toprak,
Filiz verir en sert taşın altından.

Şimdi dinle
Yağmurdan arta kalan o sesler
Aslında,
Senin içinde biriken nehirlerin taşmasıdır.
Gecenin tanığı olan yastık
Artık bir aynaya dönüştü;
Her damlada gördüğün
Yalnız acının izi değil,
Yeniden doğuşun ilk çığlığıdır.
Çünkü bilmelisin
En derin sessizlikler,
Gürül gürül nehirleri doğurur içimizde.

Huban Asena Özkan

Yakışanın Destanı

Deve de binektir, eşek de yol çeker kaderin çölünde,
Lâkin şaha kalktığında göğü yırtan bir öfke,
Tozu dumana katan bir heybet ki nefes keser!
Çünkü dört nala giden rüzgâr, yalnız attır!
Sırtında taşıdığı fırtınayla doğar zafer,
Şaha kalkmak, asil kana yakışır!

Serçe de kanat cırpar, karga da konar dalına hırsın,
Lâkin yüce dağların bağrında kanat açan kim?
Güneşe dokunmak, bulutları tepmek, kartalın hakkıdır!
Çünkü yükseklerde doğar yıldızların şarkısı!
Süzülüşü bir manifesto, dönüşü bir devrimdir,
Göklere hükmetmek, kanatlı ihtirasa yakışır!

Çakal da kokuşmuş leşe güler, sırtlan da pusuda bekler,
Lâkin ormana nizam veren kükreyiş kimindir?
Gölgesi düşmanı titreten, tahtı cesarettten örülü,
Çünkü kral arslan doğar, kral arslan ölür!
Adaleti pençesinde, asaleti bakışında,
Krallık, yalnız yelesinde güneş doğana yakışır!

İnsan da soluk alır, ot da büyür toprakta,
Lâkim yüreği volkan, sözü meşale yakan kim?
Ömür değil, iz bırakmak mühim olan;
Çünkü ateşi söndürmek değil, yakmak gerek!
Sıradanlık kefenidir ruhun, yükseliş bayraktır,
Destan yazmak, dimdik durana yakışır!

Nehir de akar, çay da çağıldar vadide,
Lâkin engin denize kavuşmak aşkıyla deli akan kim?
Kayayı deler inatla, önüne set çeken parçalar!
Çünkü derya hasreti, çakılla yetinmez!
Yatağından taşan bir öfke, coşkun bir haykırıştır,
Umudu okyanus olana, dağları yıkmak yakışır!

Her canlı yaşar, lâkin her soluk yaşatmaz!
Deve de binektir eşek de, ama şaha kalkmak ata yakışır!
Serçe de kuştur karga da, ama yüksekten uçmak kartala yakışır!
Çakal da ormanda yaşar sırtlan da, ama kral olmak aslana yakışır!
Öyleyse sen, hangi cümleyi yazacaksın kâinata?
Yüregün kime yakışırsa, dünya ona yakışır!

Huban Asena Özkan

Yalan

İnanmam ben artık senin sözüne
Baharı geçtim de yazların yalan
Doğruyum deme hiç gören gözüme
Çaldığın o türkü sazların yalan

Kim kime söz verdi ben bilmem bunu
Yeminler billahi denizin kumu
Konuşunca ipe seriyor unu
Lügat-ı lisanın sözlerin yalan

Anlaşma böyleymiş verilen karar
İnan ki sözlerin veriyor zarar
Yürekte yükünü tutsam ne yarar
Gözün başkasında hazların yalan

Delirdim sonunda sayende senin
Ağzını açınca diyor ki benim
Hadi oradan be sen misin emin
Anlatma boşuna özlerin yalan

Bir dünya kurmuş bak çevirir çarkı
Yanlışın doğrunun bilmez ki farkı
Aksilik ırmağın geçilmez arkı
Etrafa savrulan tozların yalan

Dileme bir daha sakın ha sevgi
Gerçi istemezsin bende ki yergi
Yaptığın kümese serilmez sergi
Gelmez o tavuklar kazların yalan

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yalanın Gölgesinde

Bir sis bulutu gibi süzıldün sessizce,
Meltemin dokunuşunda eriyip gittin.
Kalbimde bıraktığın çizgiler, bir fırtına haritası
Gerçekler, dalgaların dilinde kayboldu.
Bir kırık ayna gibi parçalandı sözlerin,
Her şeridi ayrı bir yalnızlığa savurdu.

Yalanların gölgesinde soldu sevdam,
Bir serap gibi titreyip bulutlara karıştı.
Geriye kalan, belki bir rüya değil;
Sonbahar yaprağı gibi sararıp düşen bir anı.
Saatler, kum saatinde dondu o an,
Her kırıntı, bir vedanın izini taşıyor.

Umut, toprağa düşen tohum misali;
Gönül, çatlayan betonları deler gizlice.
Kaybettiklerimiz kumda saklı define,
Zaman, kıyıya vurduğunda getirir yeniden.
Ay ışığı düşer yarılmış topraklara,
Kök salar acı, filizlenir sabah çiğiyle.

Aşk, küllerinden doğan bir Anka'dır
Yalanların kumlarını savurup,
Denizin gerçeğine yelken açar.
Susuz çöllerde bile bir pınar arar,
Düştüğü yerden, gökyüzüne uzanan merdiven.
Ve kalp,
Yeniden sevmek için
Her darbede bir dağ büyütür içinde,

Huban Asena Özkan

Yalanların Kıyısında

Sessiz bir gölge gibi süzıldün
Bir meltem dokunuşunda eridim ben,
Kalbimde bıraktığın izler,
Çakıl taşlarına yazılmış bir fırtına şarkısı...
Gerçekler, bir kum tanesiydi avuçlarımda
Denize düşer düşmez kayboldu.

"Neden tutmadın?" diye sordum rüzgâra,
Kulak verdi, ve fısıldadı bana
"Çünkü yalnız sen kendini kum sanıyorsun!"
Yalanların gölgesinde bir çocuk oyuncağıydı sevda
İpliği kopmuş, rengi solmuş,
Bulutların ardında sallanan bir salıncak...

Geriye kalan, bir sonbahar yaprağı değil,
Yarısı yenmiş bir elma
Kabuğunda diş izlerin, çekirdeğinde bir niçin
"Hangi ağaç döker bu kadar acıyı?" diye sordum toprağa,
Toprak sustu, köklerim kanadı...

Umutlar, körpe bir filiz değil,
Kör kurşunla vurulmuş bir martının
Kanatında titreyen son tüy...
Gönül, bir çocuk cesaretiyle direniyor
"Yıkılmam!" diyor, "Yıkılmam!"*
Ama her direniş,
Bir mendil gibi ıslanıyor gözlerimde...

Şimdi kaybolan ne varsa
Bir şişe içinde denize atılmış
Mektuplarım, hayallerim
Bir martının gagasında parçalanan adın,
Ve ben
Kumsalda çömelmiş, dalgalara soruyorum:
"Hangi yalanın kıyısında buluşuruz yeniden?"

Huban Asena Özkan

Yalnızlığın Bahçıvanı

Bir gece çiçeği açtı yüreğimde
Kökleri zamanın kemirdiği bir taşın altında,
Yaprakları düşen yıldızlarla sulanmış.
Sen, sabahın ilk ışığında eriyen
Bir sis tablosuydun:
Dokunmak istedikçe
Ellerimde buharlaşıyordun...

Yollarımız iki nehir gibiydi:
Biri dağlardan inen öfke,
Diğeri ovada biriken suskunluk.
Kavuşmak yerine,
Denize varırken
Tuzla karıştı acılarımız...

Bahçemdeki çiçekler kelimelerimdi
Her koparılda bir şiir kanadı.
"Soldular mı?" diye sorma,
Kökleri göğsümün kırık kafesinde,
Her bahar yeniden filizlenir...

Geceleri bir bıçak gibi saplanırsın
Uykusuz duvarlarıma.
Kanayan renklerle çizerim seni:
Kırmızı bir pişmanlık,
Mor bir hasret,
Siyahsa asla söyleyemediklerim...

Şimdi biliyorum:
Yalnızlık,
Kopardığın çiçeklerin ardında
Bıraktığın kök...
Ve ben,
Bahçıvanıyım bu hüznün
Her solgun yaprakta,
Sana ait bir tohum
Saklıyorum!

Huban Asena Özkan

Yalnızlık

Bazen yalnızlığı da sever insanoğlu, bazen de kaçmak ister yalnızlığından. Birilerini arar durur fakat ne yaparsa yapsın kimseyi bulamaz yalnızından başka yanı başında. Bir o uzatır elin, bir o kucaklar bizi. Biz ne yaparsak yapalım bir gölge gibi takip eder bizi. Bazen öyle köşeye sıkıştırır ki bizi kurtulmak imkansızdır elinden. Çok da farklı duygular yaşatır insana. Kimi zaman hiç olmadığı kadar güçlü hissettirir kendimize bizi, kimi zamanda bir o kadar aciz. Bazen kendine yeter insan yalnızlığında, bazen de bir hiç olduğu düşüncesine kapılır. Yalnızlık şekil verir insana, kalıba sokar bizi. Biz insanlara bir şeyler öğretmeye çalışır biz farkında olmadan. Öğretir de aslında biz şikâyet ederken ondan. Biz sadece onun bizi sıktığını düşünürken o bize şekil veriyordur aslında. Hazırlıyordur hayata, yaşama ve dışarıda bulunan o kocaman sahte dünyaya. Yalnızken duygularınızla baş başasınızdır. Bir başkası müdahale edemez duygularınıza, yardımı da dokunmaz aslında yalnızlığınıza. Alternatif bir yaşam biçimidir yalnızlık bu dünyada var olan. Bu yaşam diğer yaşamlarla kıyaslanamayacak kadar farklıdır. Sizin içinizdeki dünya farklıdır oysa ve her şey hayatta bir geçiş döneminin kilometre taşlarıdır aslında. Yalnızlık sizi olgunlaştırırken bir bakıma da gözlerinizi açıp hayata nasıl bakmanız gerektiğini gösterir size ayna misali. Siz her şeyi reel (gerçek) yaşarsınız da dünyada bazı hayatların bilgisayarın off düğmesine basana kadar olduğunu kanıtlar size. O kadar sanal yani. Öyle güzel ışık tutar ki ileride yaşayacağınız hayata siz farkında olmanız da bazen şükredersiniz yaşamı sadece aptal bir kutudan ibaret olanlardan olmadığınıza. Öyle bir zaman tanır ki yalnızlık insana zamanla geriye dönüp bakar insan ve ne çok şeyini kaybettiğini görür çoğu zaman. Evet yavaş yavaş olgunlaştırır bizi yalnızlık. Başlangıçta size acı veren şeyler yitip gitmiştir mesela. Aslında hafiflemişsinizdir, kurtulmuşsunuzdur üzerinizdeki ağırlıktan. Kafanıza taktığınız birçok şeyin, dert ettiniz, uğruna eziyet çektiğiniz, canınızın yandığını hissettiğiniz birçok şeyin aslında bir yük olduğunu hissedecek ve ne kadar önemsiz bir o kadar da değersiz olduğunu gösterecektir size. Sizin onlar için, onların uğrunda verdiğiniz mücadeleyi hak etmediklerini fark edecek, buna layık olmadıklarını kanıtlayacaktır yalnızlık size. Kısaca ya herkes gibi olmayı becereceksiniz sanal ve sahte. Ya da kimse sizin gibi olamayacak fark yaratacaksınız dünya üzerinde.

Huban

Asena ÖZKAN

Huban Asena Özkan

Yalnızlık Sahnesi

Sen küçücüksün
Ama hayatımdaki gürültün çok büyük
Varlığın renklendiriyor hayatımı
Kendime ceza verdiğim her yeri iptal ediyorum.
Senin yüzünden
Uğraştırıyorsun beni kendinle
Yazmaktan vazgeçiriyorsun beni
Düşünüp, yaşayıp vazgeçtiğim cümlelerim oluyorsun
Sessiz pişmanlıklar yaşıyorum.
Pişmanlığımın da pişmanlığı oluyorsun ara sıra
Şiir gibi yaşıyorum hayatı
Kendim yazdığım, kendim oynadığım
Bir gelecek şiiri gibi
Sahnelerinde seni bulamıyorum
Bak gördün mü
Hep yalnızım şimdi o şiir sahnelerde

Huban Asena Özkan
09.01.2021

Huban Asena Özkan

Yandı Ciğerim

Benim isyanların sığmaz kalıba
Aklım firar etti gördüklerime
Vicdanlar atılmış kör bir kuyuya
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Yeşile bakarak huzur bulursun
Ormansız nefesi nasıl alırsın
Bilmezsen bunları cahil kalırsın
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Sanma ki bu dünya yalnızca senin
Ettiğin eziyetin cezası derin
O sessiz kulların vebali yükün
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Karıncanın ahı alsın canını
Kuşların feryadı bölsün uykunu
Bedenine değsin Cehennem narı
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Yılanın zehiri olsun da devan
Vermesin bir gıdım olmasın şifan
Ahir ömrün gelsin her an burnundan
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Bir açıklaması yok zalimliğin
Paslı yüreklerin kirli yüzlerin
Allah belasını versin hepsinin
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Cehennem ateşi dört bir yanları
Azrail mi oldun aldın canları
Senin ellerinde kaldı kanları
Hainler yüzünden yandı ciğerim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yasaksın Bana

Tanımak gerekli sevdiğini
Öyle haybeden anlatmakla olmaz
Bende olan kadar tanıyorum seni
Dikilip durma öyle kafamın içinde
Bakma öyle olağanca heybetinle
Yapma ışığını yansıtmaya yüreğime
Öyle yasaksın ki bana,
Sen uzatırken elini
Ne mümkün parmak uçlarından tutmak seni
Şimdi neredesin ne yapıyorsun kim bilir
Şahi geliyor muyum aklına, düşünüyor musun beni
Belki bir parkta oturuyorsun
Oyun oynayan çocukları seyrediyorsun
Belki de kahvaltıda ediyorsundur kahkahalarla dolu bir sofrada
Bakma öyle olağanca heybetinle
Gerçekleşmeyecek hayallerimin başında bekliyorum
Yine yüreğime yalanlar söylüyorum,
Gören gözlerle bildiğim halde gerçeği
Işığına kapılıyorum.
Dikilip durma öyle kafamın içinde

Huban Asena Özkan

Yaşanmışlığın Ağırlıkları

Bir nehir gibi aktı hayat;
Geriye dönük bir damla yok.
Yatağında taşlar birikti:
Bazısı geçmişin çivisi,
Bazısı geleceğin pusulası.
Sildim demedim, sildim diyemedim
Yükümü kendi köklerimle taşıdım.

Bulunduğun yeri kendi ellerinle diktiğin bir ağaç bil
Gövdesi seçimlerin, dalları direncin.
Kimse doğduğu toprağı seçemez,
Ama gölgesini nereye düşüreceğini
Yapraklarıyla sen belirlersin.

Mutluluk, kedinin kuyruğunda değil,
Ayak izlerinin ucunda durur.
Kovalama, otur
Rüzgârın getirdiği tohum gibi
Kendiliğinden yeşerir
Sabrın kıyısında.

Çekildiysem eğer,
Bir dağın zirvesinden değil,
Kendi kabuğumun altından çekildim.
Taşlarımı kimseye atmadım,
Kendime duvar ördüm
Sesleri susturmak için değil,
Kendi çınlayışımı duymak için.

Ve işte,
Nehir denize ulaştığında,
Taşların üstünde yosunlar birikir.
Kedi, kuyruğunu bıraktığı yerde uyur
Mutluluk,
Dönüp baktığında
Sirtında taşıdığın
Sessiz bir çiçek...

Huban Asena Özkan

Yeni Yıl

Gelen aratmasın sakın gideni
Sağlık huzur ile koş gel yeni yıl
Dertleri kederi olup biteni
Unutur bizlere coş gel yeni yıl

Hayallerimizin umudu sensin
Belki de çıkarız seneye bugün
Yeni başlangıçlar hep bizler için
Coşkun ırmak gibi taş gel yeni yıl

Riyakâr olmasın insan bu yılda
Dostluk kavramını bil gel yeni yıl
Sevgi yılı olsun öbür adında
İnsana kıymeti bil gel yeni yıl

Arzular dilekler bir bir hep olsun
Evlerimiz huzur bereket dolsun
Mutluluğu bize getiren yolsun
Çileyi kederi aş gel yeni yıl

Söyletme kimseye yalan sözleri
Aldatma sakın ha cümle alemini
Eğri cetvelinden doğru çizgiyi
Çıkarmayı öğren bil gel yeni yıl

Şabır taşımızı aman çatlama
Öfkeyi siniri bize yar yapma
Gülen ayvalarımız dönmesin nara
Gönüllerde aşkla taş gel yeni yıl

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Yeni Yıl Türküsü

Aydınlık günlerle gelsin bu yıl da,
Sevinçler dizilsin her bir anında.
Karanlık geceler bitsin sonsuza,
Yürekler huzurla coşsun, taşsın.

Her sabah yenilik sunsun hayata,
Düşler kanat çırpısın özgürce yaşa
Her adım geleceği güzelleştirsın,
Yeni yıl sevgiyi yürekle versin.

Umutlar yükselsin göklere doğru,
Hayaller gerçeğe varsın en duru.
Dostlukla birleşsin eller, yürekler,
Sevgi ile parlar hekesin gözler.

Geçmişin yükleri silinsin artık,
Her yeni başlangıç olsun pırıl pırıl.
Doğruluk rehberin olsun her anda,
Yeni yıl mutluluk sunsun sonsuzca.

Gözyaşı akmasın sevincin yerine,
Kalpler hep baksınlar dostluk iline.
Sevgiyi taşıyalım her an diline,
Bir ömür mutluluk gönüller bulsun.

Hayatı paylaşan tüm insanlar bir,
Güzellik çoğalsın bitsin kin ve kir.
Barışla büyüsün yürekler, zihin,
Yeni yıl dünyaya ışıkla gelsin.

Huban Asena Özkan

Yenilginin Kıyısında Dirilen

Bir akşam vakti,
Penceremde asılı duran yağmur damlalarını seyrederken,
Her biri camda parçalanmış birer hayal gibi süzüldü aşağıya...
Biliyorum, sen gittiğinde geriye kalan sadece bu ıslak izler değildi,
Gökyüzüne çizilmiş yarım bir ağıttı ki devamını rüzgâr yazamadı!

Geceleri sessizliği bıçaklayan o tren sesleri,
Uzaklardan gelip uzaklarda kaybolurken,
İçimdeki istasyonsuz yolcuları anımsattı
Bavulları yorgunluk dolu, biletleri "dönüşü yok" damgalı...
Her uğultu, raylarda unutulmuş bir vedanın yankısıydı!

Balkondaki sardunyalar soldu, toprak küstü saksıda,
Ben sulamayı unutmadım aslında,
Sadece gözyaşlarım tuzluydu
Ve kökler ümidi reddetti!
Ölüm bile değildi bu;
Can çekişen bir güzelliğin son nefesinde donakalmak...

Ama bil ki sevgilim,
Ben o kayıp gemiyim ki fırtınada yönünü yitirdi,
Haritası parçalanmış, pusulası kırılmış...
Okyanusun dibinde kumlara gömülü dururken,
Kabuklarımın arasından sızan inatçı bir ışık vardır!
Dalgalar üstümden geçer, yosunlar sarar bordamı,
Lâkin ben,
Yenilgi diye bir şey tanımadım hiç
Sadece rüzgâra yeniden yelken açmayı bekleyen anlar biriktirdim!
Çünkü en derin yerlerde bile,
Deniz yıldızları sessizce parlarken,
Batış, yükselişin karanlık rahmidir...

Huban Asena Özkan

Yenilginin Şaheseri

Bir kuş öldü avuçlarımda
Kanatları kırık, tüyleri matem.
Ama bilirim
En güzel uçuş,
Düşüşün eşiğinde başlar.
Toprağa değdiği an,
Gövdesinden fışkıran filizler
Gökyüzüne bir meydan okuma yazdı
"Yenildim, ama kök saldım!"

Geceleri bıçak sırtında yürüdüm,
Ayak izlerim kanla çizilmiş bir harita.
Her adım, bir çığlığın harfine dönüştü
Ve sessizliğim, şehrin duvarlarını yıkan bir ultrason dalgası.
Bilirsin:
En sessiz direniş, en gürültülü devrimdir.

Bir ayna kırdım
Kalbimin üstüne parçaları toplarken,
Her kesik bir yıldızın doğuşunu fısıldadı.
Yaralarımın içinde gezinen ellerin,
Uzayın soğukluğunu taşıyor.
Ve ben,
Bu donmuş dokunuşlarla
Ateşi yeniden icat ediyorum.

Şimdi soruyorum
Hangi zafer, yenilgiden daha çok yakar?
Hangi zafer, bir ömrü bu kadar yoğun ve bu kadar yalın özetler?
Bir resim yapıyorum küllerimden
Fırçam kanıyor, boyam hüznü.
Ama biliyorum
En unutulmaz tablolar,
En çok acıyla karışan renklerden doğar.

Ben ki düşüşlerimin heykelini diktim,
Şimdi o heykelin gölgesinde dinleniyorum.
Ve biliyorum, yarın bir rüzgâr esecek
O zaman anlayacaklar
En görkemli zafer, en derin yarıktan sızar!

Huban Asena Özkan

Yere Düşen Ne Varsa

Sabahın sisinde, kaldırım taşlarının arasına düşen
Bir avuç zaman ve
Bir avuç suskunluk topluyorum
Simit kırıkları gibi dağılmış anılar,
Her biri, bir çocuğun gülüşünden kalma.
Kuşlar kapışırken yere düşen neşeyi,
Ben, cebimde biriktiriyorum sessizce.

Parktaki bankta oturmuş, yağmuru dinliyorum
Islak gazete kağıdında eriyen geçmişin mürekkebi...
Bir sokak kedisinin patisinde kalan izler,
Zamanın çizdiği avuç içlerinde saklı.
Kum saatine dönüşüyor, her tanesi bir anı.
Hayat, bazen bir simitçinin tezgâhında
Unutulan susam kadar naif ve değerli.

Eski fotoğrafların sararmış köşelerinde,
Görünmez mürekkeple yazılmış öylemler
Bir fincan kahvenin dibinde kalan telve anılar,
Rüzgâr savurdukça toz oluyor, sonra yağmur...
Topluyorum, çünkü biliyorum:
En büyük hazineler, en küçük kırıntılarda.

Akşam olunca, sokak lambaları titrerken
Cebimdeki simit kırıkları ısıldıyor
Her biri bir yıldız, her biri bir veda.
Karanlık, korkutmuyor artık beni,
Çünkü avuçlarımda tuttuğum
Enkaz değil, bir medeniyetin temeli.

Hayat biraz da simit kırığı toplamaktır aslında.
Büyük zaferler değil, küçük direnişler
Yere düşen ne varsa, bir gün
Kök salar toprakta, filizlenir sessizce.
Belki de aradığımız mutluluk,
Elimize yapışan susamlar kadar yakın...
Belki de aradığımız mutluluk,
Elimize yapışan susamlar kadar yakın...
Ya da cebimizde sakladığımız
Bir avuç gökyüzü kadar uzak.

Huban Asena Özkan

Yıldızları Savuran Uyku

Bugün de rüyadan bir şeyler topladım:
Yastıkta kurumuş çiğ damlaları,
Gözlerimi açmadan uçup giden bir yüz,
Ve yarım kalmış bir kuş sesi...
Hepsini gecenin cebine sakladım,
Biraz ıslak, biraz samanyolundan çalınmış.

Uyanmak,
Sabahın eşiğinde bir yaprak düşüşü oldu bana.
Çünkü rüyada olan her şey,
Gerçeğin kırık bir camı
Bugün de öyle...
Bir sokak vardı, hiç bilmediğim ama
Ayak izlerimle dolu
Sen oradaydın,
Sonbahar yapraklarıyla fısıldaşıyorduk,
Yağmur değil, sessizlik ıslatıyordu saçlarımızı.

Rüyalar,
Kendimi kök saldıgım tek toprak.
Uyanınca,
Bir aynadaki yabancıya dönüşüyorum.
Ama orada,
Senin sessizliğin bile bir nehir gibi akıyordu.

Bugün de rüyadan bir şeyler topladım:
Çocukluğun tozlu salıncağı,
Denize atılmamış bir çakıl taşı,
Ve senin bıraktığın çatlak bir tebessüm...
Hepsini bir kilimin desenine işledim,
Gün yorulunca dokunduğum her ilmek bir anı.

Bak,
Dalgalar rüyalarımın kumlarını okşuyor
Topladığım her "keşke", bir kumul yıldızına dönüşecek...
Yarın yine toplayacağım,
Çünkü uyku, gerçeğin çiçek açmış hali.

Huban Asena Özkan

Yıllar

Saçıma düşünce karın beyazı
Halime bakıp ta gülmeyin yıllar
Ermedim murada dertler bir tazı
Kaçtım kovaladı yapmayın yıllar

Geçti gitti ömrüm dertle kederle
Anlamadım felek senin zorun ne
Çemberin döndürdü beni serseme
El insaf edin vurmayın yıllar

Çarptığın her sille eyledi dumur
Yediğim her lokma sanırsın çamur
Yamalı gezerken el giydi samur
Hincınızı benden almayın yıllar

Ağustos sıcak güneş üşüttü
Zemheri yazı korlar düşürdü
Dertler uğramadı her gün üşüştü
Çekerim bu kahrı sanmayın yıllar

Yapıştı çilenin isi karası
Dermanı bulunmaz gönül yarası
Ömür denen iki sela arası
Okunursa eğer duymayın yıllar

Hayattan usandım yetti canıma
Huzurdan bir damla düşmez payıma
Zehir bade olur girer kanıma
Ölürsem adımı anmayın yıllar

Huban Asena Özkan

Yıllar Sonra

Bir akşamüstü rastgele bir sokakta,
Belki bir tesadüf, belki kaderin ince oyunu
Adımlarımız aynı kaldırımlarda yankılanırken,
Zaman, içimize işleyen bir sızı gibi
Sessizce çöktü aramıza.
Ne çok şey değişmişti,
Ne çok şey hâlâ aynıydı.

Sesin, hafızamın en derin kuyularında
Asılı kalmış eski bir melodi gibi,
Tanıdık ama bir o kadar uzak.
Gözlerin, bir zamanlar ışığım olan gözlerin
Şimdi gölgelerle doluydu,
Ben, o gölgelerde kaybolmamak için
Eğdim başımı ve sustum.

Ellerin hâlâ sıcak mıydı,
Yoksa hatıralar mı aldatıyordu beni?
Bir zamanlar adımları titreyerek fısıldayan dudakların,
Şimdi suskun bir yabancı gibi
Hiçbir harfe dokunmuyordu.
Oysa ben,
Yıllarca o harflerin içinde kaybolmuştum.

Eskiden bendim ilhamın,
Şiirlerinde beni okurdun,
Şimdi hangi satırın kenarında kaldım,
Hangi mısrada yetim?
Kalemin hâlâ beni arıyor mu,
Yoksa çoktan unuttun mu adımları?

Sen pişman mıydın, bilmiyorum,
Ama ben kırgındım...
Beni en çok ne yaraladı, biliyor musun?
Bütün o aşkın, o sevdanın içinde,
Bir tek güveni bulamamış olmamız.
Sevmiş miydik gerçekten,
Yoksa sadece sevmeye mecbur muyduk?

Ve zamanın bizi getirdiği bu yerde,
Ne bir adım ileri atabildik,
Ne de gerçekten geri dönebildik.
Sadece sustuk...
Çünkü bazı hikâyeler,
Şon cümlede değil,
İlk sustuğunda bitmişti.

Huban Asena Özkan

Yokluğun Ortasında Duran Dize

Yokluğunda, varlığını da bir gölge gibi sürüklüyorum,
Tam ortasında duran o dizeye tutunup,
Sanki kelimeler senin teninin sıcaklığıyla
Yazılmış da, unutulmuş bir şiirin yarısı.

Bir defter açık kaldı sessizliğin çekmecesinde,
Mürekkep kurudu, ama senin adın ıslak.
Her harf, bir çığlık gibi dondu kâğıtta;
"Gel," dese de dilim, yürek sustu.
Yokluğun ortasındaki dize,
Bir kapı aralığında sıkışmış rüzgâr gibi.

Mevsimler dönüyor, ama bahar hep eksik.
Bir yaprak düşerken, senin gülüşün dökülüyor toprağa.
Yağmur yağıyor, ıslatıyor o dizeleri...
Ama sen, bulutların arasından sızan ışık gibi,
Dokunup geçiyorsun – ne tam burada, ne tam uzakta.

Aynaya baktığımda görüyorum seni;
Saçların dağınık, dudakların suskun.
Yansıma diyor ki: "O dize sensin artık."
Yokluğun ve varlığın arasında sıkışmış
Bir çift ayak izi... Biri benim, biri senin.

Yokluğunda, varlığını da bir şiir yaptım
Tam ortasında duran o dizeyi koparmadan.
Biliyorum;
Sen gitsen de, kelimelerin kokusu
Tenimin kırıksıklıklarında saklı kalacak –
Bir çocuk gibi sıkıca tuttuğum,
Yarım kalmış bir masalın son sayfası.

Huban Asena Özkan

Yüreğimin Ekin Tarlası

Bir gün ansızın girdin hayatıma,
Tıpkı ilk yağmurun toprağa düştüğü an gibi
Kurak bir tarlayı yeşerten,
Çatlakları umutla dolduran...
Ellerin tohumdu,
Avuçlarımda baharı büyüttüm.

Gözlerinde denizlerin tuzunu taşıdın,
Dalgaların bile kıskandığı bir duruşla.
Saçların buğday tarlaları gibiydi,
Rüzgârda savrulan her tel,
Hasat edilmeyi bekleyen
Bir aşk türküsü...

Suskunluğun bir nehirdi bana
Dibinde balıklar değil,
Geçmişin hüznüleri yüzüyordu.
Ama sen,
Köprüler kurup karşı kıyıya geçtin,
Korkularımı bir sandala yükleyip...

Yüreğin zeytin ağacı gibiydi
Kökleri savaşımlara direnmiş,
Yaprakları barışı fısıldayan.
"Kırılma," dedim,
"Her dalın gölgesi,
Bir çocuğun uykusu kadar kıymetli."

Dünya döndükçe,
Acılar tarlalara düşen dolu gibi
Mahvetmek için değil,
Direnişi öğretmek için.
Ve biz,
Birbirimize ekilmiş iki tohum,
Fırtınada bile
Filizlenmeyi bildik...

İşte,
Yıldızlar söndüğünde bile
Gökyüzü olacağız
Birbirimizin karanlığına
Isık çalan ışığı...

Huban Asena Özkan

Yürek Taşkını

Mutluluk demişsin o bir mucize gibi
Kalbimde açan baharın ilk çiçeği
Her solukta hissedilen rüzgarın esintisi
Gözlerimde parlayan umudun incisi

Bir çocuk kahkahası denizlerin köpüğü
Yağmur sonrası toprağın o mis gibi kokusu
Sönmeyen bir tutku işte o Aşkın büyüğü
kalbimde saklı bir sevdanın huzuru

Gözleri kapalı düşler kurar bu yürek
Sevdayı fısıldar gizli bir sır gibi
Rengârenk gökkuşağı mucize habercisi
Bazen Engin bir deniz bazen fırtına dolu

Hayatına dokunur ruha işler yavaşça
Gözler dolar umutla ve de sonsuz bir aşkla
İmkansız denen yerde filizlenir bu umut
Belki gülün kokusu bir bahar sabahında

Umutları yeşerten diriltten hayalleri
Dokunuşunda huzur var sesin sanki melodi
Sen benim mucizem hayatımın nedeni
Sen benim mucizemsin renklendiren dünyamı

Huban Asena Özkan

Zafer Bayramı

Doludur tarihi şanlı zaferle
Bir destanı yazdı yüce milletle
Sancağı emanet etti bizlere
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Ya istiklal dedi ya da ölümle
Yediden yetmişe verdik el ele
Düşman askerleri kapıldı sele
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Yenildi bak işte düşman askeri
Yirmi iki günde azmin zaferi
Bükülmez bileği türkün neferi
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Dalgalar özgürce şanlı bayrağım
Helal olsun sana akan kanlarım
Vatanın aşkıyla durmaz çağlarım
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Önce O inandı, sonra bir millet
Bozguna uğradı boğuldu zillet
Asırlar boyu bu destanı dinlet
Yeniden gönlümüz sevinçle dolsun
Zafer Bayramı'mız iftihar olsun

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Zafer Bayramı.

Dünya tarihine adını yazdı
Dört yılda düşmana mezarı kazdı
Zaferi bizlere miras bıraktı
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Genç yaşlı demedik koştuk cepheye
Kılıçlar kuşandık iman gücüyle
Büyük Taarruzla bize hediye
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Toprağın her yanı şehit kanları
Vatan için bizler verdik canları
Şükranla anarız daim onları
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Kurtuluşun mührü bize bu zafer
Ay yıldızlı bayrak gözümüzde fer
Aydınlık müjdesi bak her bir nefer
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Bozguna uğrayan düşmandır kalles
Yirmi iki günde doğdu bu güneş
Millî mücadele destanlara eş
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Adımız yazıldı altın harflerle
Namımız dolaştı dilen dillere
Yunan ordusunu kattık sellere
Kutlu olsun bize Zafer Bayramı

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Zaferin Gölgesinde Büyüyen Millet

Bir sabah, dağların ardında doğan güneşin ışııyla değil,
Mehmetçiğin gözlerinde parlayan kararlılıkla aydınlandı vatan,
Çünkü bu topraklar, sadece haritalarda çizilen sınırlarla değil,
Şehitlerin kanıyla, anaların duasıyla, çocukların hayaliyle kutsandı.
Bir millet sustuğunda değil, ayağa kalktığıında yazılır destan.
Ve biz, suskunluğun içinden doğduk,
Bir çift mavi gözün ufkuna bakarak yürüdük.
Toprağın bağrında yanan bir ateş gibi,
Küllerimizden değil, irademizden doğduk.

Biz, zaferin gölgesinde değil,
O gölgeden büyüyen bir milletiz.
Siperlerde umut vardı,
Mehmet'in alnında ter, gözünde vatan.
İnancın, cesaretin ve aklın öncülüğünde yürüdük,
Her kurşun, bir dua gibi sıkıldı,
Her adım, Anadolu'nun kalbine kazındı.
Gündüzler kanla, geceler inançla yazıldı,
Bir milletin kaderini değiştiren o büyük insanın,
Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün izinde,
Yalnızca düşmanı değil, karanlığı da yendik.
Ve biz, o yazgıyı zaferle mühürledik.

Dumlupınar'da bir ses yükseldi,
"Ordular! İlk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!"
O ses, sadece emir değil,
Bir milletin kalbinden kopan haykırıştı.
O ses, yüzyılların suskunluğunu bozan,
Bir milletin yeniden ayağa kalkışının yankısıydı,
Ve biz, o haykırıyla yürüdük,
Kalbimize kazıdık, çocuklarımıza miras bıraktık.

Bugün, 30 Ağustos'un gölgesinde yürürken,
Her adımda bir zaferin izini süreriz,
Her bayrak dalgalandığında,
O günkü rüzgârı yeniden hissedereziz,
Ve her marş söylendiğinde,
Gözlerimizdeki yaş, sadece gururun değil,
O büyük bedelin, o sonsuz fedakârlığın hatırasıdır.
Çünkü; Bayrak rüzgârda değil,
Şehidin son nefesinde dalgalanır.
Toprağa düşen her can,
Göğe yükselen bir milletin adıdır.

Bugün, Atatürk'ün mavi gözlerinde yanan o ışık,
Bir fikir, bir ışık, bir istiklal ruhudur.
Yalnızca geçmiş değil, geleceği de aydınlatır,
Onun izinde yürüyen her adım,
Bağımsızlığın yankısıdır bu toprakta.

Ve biz, o ışığın altında yürürken,
Ne zaman duracağımızı değil,
Ne kadar ileri gideceğimizi düşünürüz

Bugün, gökyüzü daha mavi,
Bayrak daha gururlu dalgalanır.
Çünkü bu zafer, sadece geçmişin değil,
Geleceğin de teminatıdır.
30 Ağustos, Türk'ün şanıdır,
Bir milletin kendine verdiği sözdür:
"Ben varım, dimdik ayaktaayım,
Ve sonsuza dek hür yaşayacağım."
Her doğan güneşle yeniden doğacağım,
Sonsuza dek hür, sonsuza dek millet olacağım."

Huban Asena Özkan

Zaferin Gölgesiz Dansı

Bir savaşa başladıysan eğer,
Nerede bitireceğini en baştan bilmelisin
Kılıcının kınına sığmayan hırsını,
Düşmanın soluk alışını sayan sabrını,
Ve zafer denen o kırılğan çiçeğin
Tam hangi anda solacağını hesaplamalısın.
Çünkü savaş, satranç tahtası değil,
Kuralları kanla yazılmış bir labirent:
Her hamle, bir çıkmaz sokağın tohumu,
Her zafer, kendi sonunun habercisi.

Bak, tarih diyor ki:
"En keskin kılıç, en çok paslanandır!"
Çünkü son darbeyi vurmak,
Kendi hançerini sırtına saplamaktır belki de.
Bir orman yangını düşün
Alevler zirveye ulaştığında söner,
Çünkü yakacak hiçbir şey kalmaz geriye.
Zafer bazen,
Kazanmak için son darbeyi vurmamak olabilir:
Düşmanın kaçış yolunu açık bırakmak,
Kendi küllerinden doğacak barışa yer vermek.

Bir avcı bilir ki:
Kurdu tam kalbinden vurursan,
Postu lekelenir, değeri düşer.
Ama yaralı bırakıp izini sürersen,
Şürüsünün saklandığı mağaraya dek götürür seni.
İşte savaşın gerçek ustası,
Düğümü çözmek için bıçağı bilemeyen değil,
İpi gevşeten, nefes aldırandır.

Gözlerinde intikam ateşiyle yürüme sakın
Ateş, kendi çocuklarını da yakar.
Bir nehir gibi ol:
Önüne çıkan kayayı dövme, onun etrafından dolan,
Çünkü zamanla o kaya, kum olup akar gider.
Zafer, bazen geri çekilmektir:
Fırtınada yelkenleri indirmek,
Dalga'nın üstüne değil, altına sığınmaktır.

En büyük galibiyet, savaşmayı reddetmektir!
Çünkü savaşın kendisi bir yenilgidir zaten
İnsanın kendi gölgesiyle dövüşmesi...
Şimdi silahlarımı gömüyorum toprağa,
Paslanmış namluların üstüne çiçekler ekiyorum.
Biliyorum:
Yenilmezlik, düşmanı yok etmekte değil,
Onu dost kılmakta gizli.
Ve zafer,

Bir meydan okuma değil,
Gölgesiz dansa bir davettir aslında

Huban Asena Özkan

Zalim

Severken seni ben eziyet ettin
Dilinin kemiği, var mı ki senin
Bütün gururumu yerlere serdin
Empati dediğin nerde be zalim

Söyledim kaç kere kırma kalbimi
Beni az anlasan ölmesin demi
Araf'ta kalmıştım anla halimi
Cennetim dediğin nerde be zalim

Seni anlıyorum, haklısın bence
Söylediğin doğru, mantıklı sence
Neler yaşadığım sen bilmeyince
Göremeyen gözler nerde be zalim

Gelecek olmayan yola girince
Bütün aklımı da senle bozunca
Anne baba kardeş düşman olunca
Verilen yeminler nerde be zalim

Zehir saçar dilin konuşma bari
Sorgulatma lütfen bana kendimi
Kafamda sorular bilmece gibi
Sorulara cevap nerde be zalim

Kırgınım diyorsun, sence haklısın
Tarumar gönlümü sen anlar mısın
Ettiğin her bir söz yürek dağlasın
Hançerinin kını nerde be zalim

Kaç kere yalvardım duymadın beni
Yanına al dedim görmedin beni
Yuvayı yapandır dişi kuş demi
Vefa mı dedin sen, nerde be zalim

İnatçının teki, aksinin biri
Katlanırım inan, bu kalbim sevdi
Gözlerine bakmak ömre sebepti
Vuslata erenler nerde be zalim

Fallara baktırdım gördüler seni
Şamimi değilsin bildiler seni
İnandığım aşkın yüceliğini
Taşıyan yüreğın nerde be zalim

Huban Asena Özkan

Huban Asena Özkan

Zamanın eyizi

Eskimiş bir çeyiz sandığında saklanmış saatler var,
Tik takları gençliğime ait bir türkü gibi.
Her saniye, bir tohumdu toprağı düşen,
Ama iek açmayı unutan köklerle büyüdü.
Cam yüzlerinde çatlaklar, sustuğum gecelerden,
Zamanı ölçmek yerine, yaraları saydılar.

Hayallerim, cebimde taşıdığım saatte hep geri kaldı,
"Geç kaldım" dediğı her an, bir ocuk uykuya vardı.
Ben ise kum saatlerinin dibinde biriken taneydim,
Akmak değıl, düşmekti öğrendiğim:
Yere çarptıkça sessizleşen,
Sessizleştike yok olan.

Bir gün tüm saatleri çıkardım dolaptan,
Kırık camlarından sızan güneş, ellerimi yaktı.
"Zaman iyileştirir" demişlerdi ya hani,
Yalan İyileşen hiçbir şey yok,
Sadece...
Kırıkların üstüne örtülen bir tl perde.
şimdi bileğime taktığım saat, sadece bir yara bandı:
Akrep, yelkovanın peşinde koşarken kanıyor.
Ve ben,

Öğrendim ki zaman değıl,
Biz gömdük ocukluğu
Kum saatlerinin kırık belleklerine.

Huban Asena Özkan

Zamanın Kırık Saatleri

Bir duvar saati tıkırdıyor odada
Her tik-tak, bir yaprağın düşüşünü sayıyor.
Rakamlar silinmiş,
Akreple yelkovan birbirine dolanmış iki yorgun yılan.
Zaman dediğin, kum taneleri değil
Avuçlarımda biriken toz.

Eskiden bir nehir gibi aktım şehirler arası
Şimdiyse kurumuş bir dere yatağıyım.
Taşların üstünde çatlak izleri
Ve suyun bıraktığı hüznü bir türkü.
Bilirim
En derin yaralar en sessiz akan sularla iyileşir.

Yollar unutulmuş, haritalar sararmış
Ama ayak izlerim hâlâ çamurda.
Bir çocuk koşuyor geçmişin sokaklarında
Einde fener, peşinde kayıp bir gölge.
O gölge ki, dönüp baksa
Şimdiki ben olur.

Bir ağaç dikmek istedim hatıralar bahçesine
Kökleri geçmişe, dalları geleceğe uzanan.
Ama toprak sert, hava durgun
Ve her tohum, bir vedaya gebe.
Biliyorum
Büyümek için önce çürümek lazım.

Şimdi soruyorum gecenin karanlığına:
"Hangi yönü gösterir kaybolmuş pusula?"
Yıldızlar parladı, sessizce işaret etti
"Yolun sonu değil, yolun kendisi cevap."
Ve anladım ki
Zaman, durmak bilmeyen bir nehrin adı.

Her kırık saat, yeniden kurulmayı bekler
Ve her toz tanesi, bir yıldızın tohumu.
Bırak, zaman sırtında taşıdığım yük olmasın
Aksın içimden, bir nehir gibi özgür.

Huban Asena Özkan

Zamanın Kumaşları

Bir köşede, zamana kırıışmış hayatlar yığılı
Her biri buruşuk bir mektup sanki,
Üzerinde okunmayı bekleyen mürekkep lekeleri...
Eski bir gömlek gibi düğmeleri kopuk,
Yakasında bir vedanın ter izi.

Dipte, ilkbahardan kalma bir kazak uyuyor,
Örgülerinde güneşin solmuş sarısı,
Ceplerinde gönderilmemiş sözler
"Bir gün giyeceğiz" diye katlanmış
Ama katmer katmer unutulmuş.

Bazı lekeler, yıkamayan bir pişmanlık gibi
Kanayan bir nar suyu,
Çay dökülmüş bir öğle vakti,
Rüzgârın bile uçturamadığı kül kokusu...
Kumaşa değil, tenimize işliyor izleri.

Bakmıyoruz görmezden geldiğimiz bir yığın,
Belki de yaşanmamış saymak için o anları
Bir randevunun acele çıkarılışı,
Bir cenazenin sükük yakası,
Bir sevişmenin ütüsüz gömleği...

Zaman, tozları üflüyor üstlerine,
Kaderin dolabında sallanan naftalin kokusu.
Bir sepet ki suskunluğun mahzeni,
Katlanmayı bekleyen her şey
Bir ömrün kırıışık haritası.

Belki bir akşam, perdeleri çekip
Birileri dökecek onları kucığına
Solmuş kazağın altında bir doğum günü
Lekeli gömlekte bir ilk dans,
Ve sepette saklı kırk yıllık "affet"...

Her çamaşır, kök salmış bir ağaç
Yıkandıkça filizlenen,
Kurudukça dalları kırılan,
Ama toprağı düşen her yaprak
Yeni bir ormanın tohumu.
Zamanın kumaşları eskimez,
Sadece katlanır ve yeniden açılır
Bir çocuğun cebindeki ilk mendil gibi...

Huban Asena Özkan

Zamanın Kuyusunda

Bir nehir gibi akıyor saatler,
Kum taneleri avucumdan kayıyor.
Ama ben, kıyıda çakılı bir taş gibiyim
Yosun tutmuş anılarla,
Paslanmış umutlarla örtülü.
Dibime çöken her saniye,
Bir balık gibi sessizce yüzüyor geçmişe...

Sessizlik, boş bir sahne değil,
İçimde çınlayan bir senfoni.
Dudaklarım kapalı, ama yüreğim
Fırtınaları dize getiren bir şair...
Sözcükler midemde birikiyor,
Mürekkep yerine gözyaşıyla yazıyorum.

Rüzgâr, gecenin perdesini aralıyor,
Yıldızlar, düşmüş harfler gibi savruluyor.
Bir cümle kurmak istiyorum
"Dur!" diye haykırmak,
Ama zaman, bir kumarbaz gibi
Tüm kelimeleri cebimden alıyor.

Şimdi biliyorum
Zamanın kuyusunda boğulmamak için,
Kendi sesimi bir ip yaptım
Yukarı çekiyorum kendimi,
Her heceyi bir düğüm atarak...
Çünkü susmak,
En derin kuyuda bile
Bir çığlık kadar
Yankılanır!

Huban Asena Özkan

Zamanın Yorgun arkları

Tozlu bir saati dükkanının derinliklerinde,
Unutulmuş zamanın yorgun çarkları dönmekte,
Her tik-tak, geçmişin solgun bir anısını siler gibi,
Anılar yavaşça kaybolur, birer birer yok olmakta.
Paslı ve eski çarklar, dönüp dururken sessizce,
Her dönüş bir yara açar, her dönüş bir sızı bırakır,
Zamanın acımasız eli değmiş her bir şeye,
Yüzlerde derin çizgiler, kalplerde dinmeyen bir hüzün.
Geceler uzar, karanlık çökerken yavaşça üzerimize,
Gündüzler kısalır, güneşin sıcaklığı azalır,
Saatler durulur, zamanın akışı yavaşlar sanki,
Anılar canlanır, geçmişin hayaletleri belirir usulca.
Fakat umut hala var, bir ışık gibi parıldar uzakta,
Zamanın ötesinde, sonsuzluğun dingin sularında,
Yeniden doğuşun şarkısı duyulur derinden derine,
Her düşüş bir kalkışa dönüşür, her yara bir ders olur.

Dinle ey zamanın yorgun ve acımasız çarkları!
Sizi durdurmak değil niyetim, aksine,
Kendi içimdeki ritimle dans edeceğim şimdi,
Her tik-tak bir adım olacak, her dönüş yeni bir yol.
Geçmişini unutmadan, geleceğe doğru yürüyeceğim,
Yüreğimde sevgiyle, aklımda sönmeyen bir umutla,
Zamanın ötesinde, sonsuz bir yolculuk bu benim için,
Kendime doğru, içimdeki sonsuzluğa doğru bir yolculuk.
Ben sadece bir yolcuyum, zamanın derinliklerinde kaybolmuş,

Her anı yaşıyarak, her günü severek geçireceğim,
Çünkü zaman sadece bir illüzyondan ibaret aslında,
Gerçek olan, içimde taşıdığım o sonsuz ve derin sevgi.
Huban Asena Özkan

Zihinsel Doğumhane

Burası, düşüncenin göbek bağının kesildiği yer
Karanlık bir labirentte, kelimeler sancı çeker.
Her fikir, zamanın rahminde kıvrılan bir embriyo,
Kanamalı doğumların izi kalır duvarlarda:
Kurşunla yazılmış sancılar, mürekkeple çizilmiş çılgınlıklar.

Bilinmez kaç gece, aklın kasırgasıyla sarsıldım
Düşüncenin kasılmaları kemirirken içimi,
Kırık bir aynanın parçaları gibi dağıldı benlik.
Her parça, bir ölümün ve dirilişin hikâyesini taşır:
Biri güneşe tutunur, biri dipsiz kuyuda kaybolur.

Zamanın elleri, bir ebe gibi dokundu alnıma:
"İtiraz etme," dedi, "her doğum bir yarılmadır."
Ve ben, kendi kabuğunu kıran kaplumbağa misali,
Kanayan gerçeklerle sarmaladım tenimi.
Yalanlarım, plasenta gibi düştü ayaklarıma...

Burada ölümle yaşam aynı masada oturur
Biri kül rengi bulutlar örür, diğeri filizleri okşar.
Vicdanım, bir terazi gibi sallanır havada:
Bir kefedeki gecenin çılgınlıkları,
Diğerinde sabahın ilk ışığı.

Bazen düşlerim, prematüre doğar:
Cansız bedenler gibi savrulur sayfalarda.
Bazen de bir dev olup çıkar sessizliğim
Dağları titreten ayak izleri bırakır
Dilimin kırık taşlarında.

Toplum, steril bir klinik gibi bakar üstüme:
"Aklını doğur, der, ama sütün zehirli olmasın."
Oysa ben, yıldızların küllerinden doğan çocuğum
Göğsümde galaksilerin sütü,
Dizlerimde çarmıhın izi...

Bu doğumhaneden çıkarken,
Alnıma vurulan damga: "Taşınmaz."
Çünkü her düşünce, bir mezar taşıdır aslında
Biri ölümümü yazar,
Biri dirilişimi.
Ama bil ki:
Burada doğan hiçbir şey ölmez!
Küllerim, başka bir zihnin şafağı olur
Sonsuz bir doğumun ilk soluğu...

Huban Asena Özkan

Zihnimin Karakışı

Seni, dudaklarımdaki donmuş nefesle tanıdım
Kıyamet dediğin, bir çocuğun kardan adamıydı aslında.
"Üşüyor musun?" diye sormadım,
Çünkü yüreğindeki buzullar,
Güneşi bile titretirdi...

Aklım, kırık bir termometre gibi:
Sıfırın altında donmuş,
Ama hâlâ seni ölçmeye çalışan.
"Geçti mi?" diye sorma,
Alistım demek daha kolay
Çünkü acıyı unutmak,
Kendi cenazemi kaldırmak gibi.

Geceler, bir operanın perdesiz sahnesi
Korusu susturulmuş, ışıkları sönmüş.
Ben ise sahnedeki son figüranım:
Düşen her kar tanesi,
Sessiz bir çılgınlığın izini taşır...

Ellerim, karlı bir patikada kaybolmuş izler
Bastığın her adım, bir yaraya dönüşür.
"Neden dönmedin?" diye sormadım,
Çünkü geri dönüşler,
Yalnızca kırık aynaların dilinde yazılır.

Şimdi biliyorum:
Karakış, zihnimde bir mevsim değil,
Ateşi saklayan bir volkandı.
Patladığında,
Buzlarım eridi,
Küllerimden
Yeni bir güneş doğdu
Artık üşümüyorum,
Çünkü yaktığın her şey,
Işığım oldu!

Huban Asena Özkan

Zihnimin Son Çıkışı

Geçen hafta altı dağ devirdim,
Her sınav bir kartal yuvasıydı dik kayalıklarda,
Şimdi son iki zirve karşımda,
Ama ayaklarım çamura saplanmış gibi...
Zihnimde açan çiçeklerin kökü zehir,
Her formül bir diken, her tanım bir sarmaşık,
Beynimi kemiriyorlar sessizce,
Ve ben
Kâğıttan labirentlerde kaybolmuşum.

Kitapların sayfaları artık mezarlık taşı gibi ağır,
Harfler karınca ordusu,
Gözlerim ufuk çizgisini arıyor ama camlar buğulu,
Dünya soluk bir suret...
Yorgunluk kemiklerime işledi,
Bir çınar gibi içimde çatırıyor her nefes,
Ruhumun limanına fırtına vurdu, demir atacak halim kalmadı.

Son iki kapı kaldı önümde,
Anahtarlar paslanmış, ellerim titriyor,
Bedenim bir savaş alanı
Ter, endişe, bitmeyen bir gece nöbeti...
Konsantrasyonum bir ipek ipliği,
Rüzgârda savruluyor, koptu kopacak gibi,
İçimdeki saat çoktan durdu,
Fakat dışarıda zaman cellat gibi işliyor.

Dışarıda bahar tomurcuklanıyor
Belki kuşlar yeni türküler düzmüştür,
Ben ise dört duvar arasında,
Solmuş mürekkep ve yorgun ışıkla boğuşan bir mumum
Eriyorum kendi alevimde,
Sınavların rüzgârı söndürüyor beni,
Ruhumun haritası yırtık, yön bulamıyor pusulasız bu denizde...

Kendime "kalk" diyorum,
"Son hamle" diyorum, ama kemiklerim kurşun,
Göz kapaklarım demir perde,
Düşüncelerim sisli bir ovada kaybolan atlılar...
Güç kalmadı sandığımda,
İçimde bir çocuk fısıldıyor: "Sadece nefes al!"
O çocuk,
Benim on yıl önceki umudum, şimdi tozlu bir aynada silik...

Bu yorgunluk sonsuz değil,
Bilirim, fırtına diner bir gün mutlaka,
Her dağın ardında bir vadi uzanır,
Her geceyi yırtar sabahın ipek kumaşı...
Şu an düştüğüm çukur, yarın çıkacağım merdivenin ta kendisi olacak,
Çünkü en derin yorgunluklar, en gür çıkışların mayasıdır insanda...
Sınavlar geçecek, kitaplar kapanacak, bu duvarlar eriyip gidecek,
Ve ben, zihninin küllerinden doğan bir anka gibi,

Çanatlarını gerip uçacağım
Özgürlüğün gökyüzüne...

Huban Asena Özkan

Zihnin Açık Kapıları

Biliyorum, kolay değil...
İnsanın sırtında taşıdığı yargı yükü,
Dilinde gezen keskin jiletler,
Ve kalbinde biriken o karanlık pus...
Ama ben, kimseden öğ almadım
Sadece Evren'in kulağına şu sözü bıraktım
Kim benim hakkımda ne düşünüyorsa,
Ona zihin açıklığı versin!

Bu dilek, bir lanet değil;
Kırık camları toplayıp
Gökkuşağından bir mozaik yapma sanatıdır!
Zor olanı seçtim çünkü
Öfkeyi, bilgeliğin süzgecinden damıtmak...
Acıyı, evrensel bir duaya çevirmektir!

Evren dediğin, duyar sessiz fısıltıları
Gönderdim o söz
Rüzgâra binmiş bir çınar tohumu misali...
Düştüğü toprakta kök salacak!
Belki bir sabah, o insan uyanacak
Gözlerindeki perde kalkmış,
Yüreğindeki dar koridorlar yıkılmış,
Ve görecek
Benim hakkımda düşündüğü her şeyin,
Kendi içindeki karanlığın gölgesi olduğunu!

Biliyorum, kolay değil...
Çünkü zihin açıklığı dilemek,
Kendi yaralarını tuzlu suyla yıkamaya benzer!
Ama inan
O tuz, zamanla temizler hem onu hem seni
Kin değil, anlayış doğurur!

Şimdi bekliyorum...
Evren'in elinden süzülecek o aydınlık damlayı
Düşecek zihnine bir şimşek gibi!
O an anlayacaklar
Benim arkamdan konuşmak yerine,
Kendi içlerindeki fırtınayı dinlemeleri gerektiğini...
Çünkü gerçek zihin açıklığı
Başkasını yargılamadan önce,
Kendinin karanlıklarını görebilme cesaretidir.

Huban Asena Özkan

Zirve Senin Sevgilim

Sen zirvede duruyorsun
Bulutlar tacın, rüzgârlar pelerinin,
Ayaklarının altında eriyen buzlar,
Ellerinde tutuşan yıldızlar.
Ben ise aşağıda,
Dağın eteğinde bir çıplak ağaç,
Köklerimle sarılıyorum kayalıklara,
Dallarımı uzatıyorum göğe, sana.

Tırmanıyorum işte:
Her adımda düşen taşlar, içimdeki "keşke"ler,
Her tırmanış ipi, sana ulaşma umudum.
Kayalıklar kesiyor avuçlarımı,
Kanım, karları pembeye boyuyor,
Ama sen hâlâ uzaksın
Zirvenin sisler arkasındaki tanrıçası.

Biliyorum:
Zirveye çıkan her dağcı,
Sadece bir an için dokunur sonsuzluğa,
Sonra dönüş başlar...
Ama ben dönmek istemiyorum!
Çünkü zirve sensin,
Ve senin yanında kalmak,
Düşüşü bile göze almak demek.

Dağın tepesinde nefesim kesiliyor,
Hava inceliyor, kalbim genişliyor.
Sen gülümsüyorsun,
Ve o an anlıyorum:
Zirve, senin gözlerinde parlayan ışıktır,
Ulaşılabilecek yer değil, ulaşılan an.

"Zirve sensin sevgilim!
Tırmanışımın tek nedeni,
Düşüşümün tek korkusu.
Bırak kayalar kanatsın ellerimi,
Bırak buzlar sarsın dizlerimi
Çünkü seninle bir saniye,
Ömre bedel bir sonsuzluk...
Ve ben,
Bu zirvede ölmeye razıyım!"

Huban Asena Özkan